Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Dumas père, Alexander.; historisk Roman efter Alexander Dumas's franske Original.
Titel | Title:	Dronning Margot
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Schubothe, 1846
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-4 i 2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Dronning Margot,

historisk Roman

efter

Alexander Dumas's

franske Original.

Tredie Deel.

Kjobenhavn.

J. H. Schubothes Boghandling.

Tryft hos J. G. Salomon.

1846.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I.

Brevet fra Rom.

Nogle Dage vare forløbne efter de Begivenheder, vi nyligen have berettet, da en Bæreſtol, ledſaget af flere af Hertugen af Guiſes Adelsmænd, en Morgenſtund blev baaren ind i Louvre, og man kom og meldte Dronningen af Navarra, at Hertuginden af Nevers ønſkede at have den Ære at gjøre hende ſin Opvartning.

Margrethe havde Beſøg af Madame de Sauve, det var første Gang at den ſkjønne Baroneſſe gik ud efter ſin foregivne Sygdom. Hun havde vidſt, at Dronningen havde yttret en ſtor Urolighed over dette Ildebefindende for ſin Gemal, hvilket Ildebefindende næſten en heel Uge havde været Gjenſtand for Hoffets Beklagelſe, og hun kom af den Grund for at takke hende.

Margrethe lykønskede hende til hendes Bedring og til den Lykke, at hun var sluppen saa godt fra det pludselige Anfald af denne forunderlige Sygdom, hvilken hun, som en Datter af Frankrig, ikke kunde undlade at tillægge dens hele Betænkelighed.

„De kommer, vil jeg haabe, til denne store Jagt, som allerede een Gang er bleven opsat," spurgte Margrethe, „og som endeligen skal finde Sted imorgen. Veiret er meget mildt, naar man betænker, at det er Vinter. Solen har gjort Jorden meget blød, og alle vore Jægere paastaae, at det vil blive en af de gunstigste Dage." — „Men, Madame," sagde Baronessen, „jeg veed ikke, om jeg vil være saa vel." — „Bah!" tog Margrethe Ordet, „De skal gjøre et Forsøg; desuden, da jeg er Amazone, har jeg givet Kongen Fuldmagt til at disponere over en lille Hest fra Béarn, som jeg skulde ride, og som vil bære Dem fortræffeligt. Har De slet ikke hørt tale derom?" — „Jo, jeg har men jeg vidste ikke, at denne lille Hest havde været bestemt til den Ære at blive tilbudt Deres Majestæt, i saa Tilfælde havde jeg paa ingen Maade modtaget den." — „Af Stolthed, Baronesse?" — „Nei, Madame, tvertimod af Ydmyghed." — „De

kommer altsaa?" — „Deres Majestæt viser mig altfor stor Ære. Jeg kommer, eftersom De befaler det."

I dette Øieblik meldte man Hertuginden af Nevers. Ved at høre dette Navn, yttrede Margrethe en saa overordentlig Glæde, at Baronessen fattede, at de to Damer havde Noget at tale om, af hvilken Grund hun reiste sig for at trække sig tilbage.

„Imorgen altsaa," sagde Margrethe. — „Jeg skal indfinde mig, Madame." — Apropos, De veed, Baronesse," vedblev Margrethe, idet hun med Haanden gav hende et Tegn til at fjerne sig, „at jeg hader Dem, naar vi ere iblandt Andre, fordi jeg er forfærdelig jalour." — „Men naar vi ere ene?" spurgte Madame de Sauve. — „Oh! naar vi ere ene, da ikke alene tilgiver, men takker jeg Dem endogsaa." — „Altsaa tillader Deres Majestæt" . . .

Margrethe rækkede hende Haanden; Baronessen kyssede den med Agtelse, gjorde en dyb Forbeining og gik.

Medens Madame de Sauve steg op ad sin Trappe, springende som en lille Gjed, man har

vide, det er af Vigtighed." — „Han, Nogen eller nogen Sag hengiven! Man seer nok, at Du ikke kjender ham, saaledes som jeg. Dersom han er Noget hengiven, saa er det hans Ærgjerrighed, og det er det Hele. Er din Broder Mand for at gjøre ham store Løfter? Oh! ja, saa er det godt, saa vil han blive din Broder hengiven; men lad din Broder, skjøndt han er en Søn af Frankrig, vogte sig for ikke at opfylde de Løfter, han har givet ham, hvis ikke, da Gud naade din Broder!" — „Virkeligen?" — „Det er, som jeg siger. Jsandhed, Margrethe, der er Øieblikke hvor denne Tiger, som jeg har tæmmet, indjager mig selv Skræk. Jeg sagde en Dag til ham: „Hannibal, vogt Dem for at bedrage mig; thi dersom De bedrager mig!" . . . Jeg sagde det imidlertid med mine funklende Øine, som vilde have faaet Ronsard til at udbryde i skjønne Vers.' — „Nu?" — „Jeg troede, at han havde svaret mig: "Jeg bedrage Dem! jeg, nei aldrig etc. etc.," Veed Du, hvad han svarede mig?" — „Nei." — „Nu vel! bedøm nu Mennesket; "Og De," svarede han, "dersom De bedrager mig, saa vogt Dem ogsaa; thi, skjøndt De er Prindsesse" . . . Og idet han sagde disse Ord,

truede han mig, ikke alene med Øinene, men med Fingren, med sin tørre og spidse Finger, der var forsynet med en, som en Landsespids tilsnittet Klo, som han næsten satte mig under Næsen. I dette Øieblik, tilstaaer jeg Dig, min stakkels Dronning, at han havde et, saa lidet beroligende Physionomie, at det bragte mig til at skjælve, og Du veed dog, at jeg ikke er bange af mig." — „Har han vovet at true Dig, Henriette?" — „Ja, for Pokker! jeg truede jo ogsaa ham. Naar Alt kommer til Alt, har han dog havt Ret. Altsaa seer Du, at han er hengiven indtil et bestemt Punkt, eller snarere indtil et meget ubestemt Punkt." — „Nu faae vi at see," sagde Margrethe tankefuld; „jeg vil tale med la Mole. Du havde ikke Andet at sige mig?" — „Jo isandhed; noget særdeles interessant, som især er Grund til mit Komme. Men nu har Du jo henledet Samtalen paa endnu interessantere Gjenstande. Jeg har modtaget Brev"... „Fra Rom?" — „Ja, der er kommen en Courier fra min Gemal." — „Nu vel! Polens Affaire?".. — „Med den gaaer det fortræffeligt, og sandsynligviis vil Du om faa Dage blive omfavnet af din Broder d'Anjou." — Paven har altsaa ratificeret

hans Ophøielse?" — „Ja, min Kjære." — „Og det fortalte Du mig ikke strax!" raabte Margrethe. „Nu! hurtigt, hurtigt, de nærmere Omstændigheder." — „Oh, jeg veed min Tro slet ikke mere, end hvad jeg har fortalt Dig, men vent, jeg vil give Dig Herr de Nevers Brev. See, der har Du det. Jh, nei, det er Hannibals gruelige Vers, min stakkels Dronning; han skriver kun gruelige Vers. See, denne Gang traf jeg det. Nei, endnu ikke: det er en Billet fra mig, som Du kunde lade la Mole give ham. Ah, her har Du endeligen det omtalte Brev."

Og Madame de Nevers overrækkede Dronningen Brevet.

Margrethe aabnede det hurtigt og gjennemløb det; men det indeholdt virkeligen ikke Andet, end hvad hun havde hørt af sin Veninde's Mund.

„Og hvorledes har Du faaet dette Brev?" vedblev Dronningen.

„Med en Coureer fra min Mand, der havde Ordre til at tage ind i Guises Hotel, førend han tog til Louvre, og overlevere mig dette Brev, førend han overgav det Brev til Kongen. Jeg vidste, hvad Betydning denne Efterretning havde for min

Dronning, og jeg havde derfor skrevet til Hr. de Nevers om at iagttage denne Fremgangsmaade. Du seer, at han har adlydt; det er ikke saaledes med dette Uhyre, denne Coconnas. Nu ere Kongen, Du og jeg de Eneste i Paris, som have Kundskab om denne Efterretning; med mindre den Mand, som fulgte vor Coureer"..." — „Hvilken Mand?" — „Oh! det gruelige Haandværk! Tænk, det ulykkelige Sendebud er ankommen aldeles træt, tilintetgjort og overstøvet; han har redet syv Dage og syv Nætter uden at standse et Øieblik." — „Men denne Mand, som Du nyligen talede om?"

„Vent dog. Uophørligen forfulgt af en Mand med et vildt Ydre, der ligesom han, havde Forspandsheste og, ligesaa hurtigt som han, tilbagelagde de 400 Miil, ventede den stakkels Coureer med hvert Øieblik at faae en Pistolkugle i Siderne. De naaede Begge paa samme Tid Saint-Marcel-Bommen, de ilede Begge i fuld Galop ned ad Gaden Mouffetard og jagede Begge igjennem la Cité. Men ved Enden af Broen Notre-Dame dreiede vor Coureer tilhøire, medens den Anden lagde Veien tilvenstre over Pladsen Chatelet og foer, som en Piil, langs med Quaierne paa Louvres Side."

„Tak, min gode Henriette, tusind Tak," raabte Margrethe. „Du havde Ret, det er meget interessante Efterretninger. Til hvem var den anden Coureer? Jeg veed det. Men forlad mig. Aften sees vi i Gaden Tizon, ikke sandt? og imorgen paa Jagten, og vælg fremfor Alt en meget gal Hest, forrat den kan tage Flugten, og for at vi kunne være alene. Aften skal jeg sige Dig, hvad Du maa søge at faae at vide af din Coconnas."

„Du glemmer dog ikke mit Brev?" sagde Hertuginden af Nevers leende. — „Nei, nei, vær kun rolig; han skal faae det, og det itide."

Madame de Nevers forlod Margrethe, som strax sendte Bud efter Henrik, der kort efter indfandt sig, og hvem hun overgav Hertugen af Nevers Brev.

„Oh! oh!" sagde han.

Derpaa fortalte Margrethe ham Historien om den dobbelte Coureer.

„Isandhed," sagde Henrik, „jeg har seet ham tage ind i Louvre." — „Maaskee er han sendt til Enkedronningen?" — „Nei, det er jeg vis paa, han ikke er; thi jeg havde stillet mig i Corridoren, og jeg har ikke seet Nogen gaae der igjennem." — „I

saa Tilfælde," sagde Margrethe betragtende sin Mand, „maa han være sendt" . . ." – „Til Deres Broder d'Alencon, ikke sandt?" sagde Henrik. — „Ja, men hvorledes faaer man det at vide?" – „Skulde man ikke," spurgte Henrik aldeles henkastet, „kunne lade hente en af disse to Adelsmænd og ved ham faae at vide?" . . . — „De har Ret, Sire," sagde Margrethe, der blev i godt Humeur ved sin Gemals Forslag; „jeg vil sende Bud efter la Mole. Gillonne! Gillonne!"

Den unge Pige traadte ind.

„Jeg maa øieblikkeligen tale med Hr. de la Mole," sagde Dronningen til hende. „See at finde mig ham og før ham til mig."

Gillonne gik. Henrik satte sig ved et Bord, paa hvilket laae en tydsk Bog med Kobbere af Albert Dürer, som han gav sig til at betragte med en saadan Opmærksomhed, at han ved la Moles Indtræden ikke syntes at høre ham og hævede ikke engang Hovedet.

Da den unge Mand saae Kongen hos Margrethe, forblev han paa sin Side staaende paa Værelsets Dørtærskel, stum af Overraskelse og blegnende af Urolighed.

Margrethe gik hen til ham.

„Hr. de la Mole," spurgte hun, „kunde De sige mig, hvem der idag har Jour hos Hertugen af Alencon?" — „Coconnas, Madame," sagde la Mole. — „See at skaffe mig at vide af ham, om han har indladt hos sin Herre en Mand, der var aldeles overstænket og saae ud til at have tilbagelagt en lang Vei i fuld Galop?" — „Oh! Madame, jeg frygter meget for, at han ikke siger mig det; i de sidste Dage er han bleven meget ordknap." — „Virkeligen? Men naar De giver ham denne Billet, synes det mig, at han skylder Dem Noget til Gjengjeld." — „Fra Hertuginden? Giv mig det, Madam, giv mig det," sagde la Mole aldeles aandeløs; og med denne Billet indestaaer jeg for Alt."

Og han gik.

„Imorgen ville vi faae at vide, om Hertugen af Alencon har Underretning om Polens Affaire," sagde Margrethe ganske roligt, idet hun vendte sig om mod sin Gemal.

„Denne Hr. de la Mole er virkeligen en elskværdig Tjener, sagde Béarneren med dette Smiil,

som kun tilhørte ham; „og . . . ved Messen! jeg skal befordre hans Lykke."

II.

Afreisen.

Da en skjøn, rød Sol, dog uden Straaler, som det pleier at være Tilfældet om Vinteren, den næste Morgen stod op bag de Høie, som omgive Paris, havde Alt allerede i to Timer været i Bevægelse i Gaarden i Louvre.

En prægtig Hest fra Barbariet, kraftig skjøndt høibenet, ventede Carl IX. i Gaarden, stampende med Foden, dreiende Ørene og pustende Aanden igjennem Næseborene; men den var dog mindre utaalmodig end sin Herre, der opholdtes af Catharina, som havde standset ham paa Veien for, som hun sagde, at tale med ham, om et vigtigt Anliggende.

Begge befandt sig i det med Glasdøre forsynede Gallerie; Catharina var kold, bleg og følesløs, som altid, Carl IX. skjælvede, tyggede paa sine Negle og pidskede paa sine to Yndlingshunde,

som vare iførte Staalcuirasser for at Vildsvinets Tryne ikke skulde være farlig for dem, og for at de ustraffet skulde kunne angribe det frygtelige Dyr. Frankrigs Vaaben var i formindsket Størrelse heftet paa deres Bryst, næsten ligesom paa Brystet af Pagerne, som mere end een Gang havde misundt disse meget lykkelige Favoritters Privilegier.

„Læg vel Mærke dertil, Carl," sagde Catharina. „Kun De og jeg have endnu Kundskab om Polakkernes nærforestaaende Ankomst. Imidlertid handler Kongen af Navarra, Gud forlade mig! som om han vidste det. Trods sin Afsværgelse, til hvilken jeg altid har havt Mistillid, staaer han dog i Berøring med Huguenotterne. Har De lagt Mærke til, hvorofte han i de sidste Dage er gaaet ud? Han har Penge, han har aldrig før eiet Noget; han kjøber Heste, Vaaben, og naar det regner, øver han sig fra Morgen til Aften i Fægtekunsten."

„Jh! min Gud! sagde Carl IX. utaalmodig, „troer De, kjære Moder, at han har isinde at myrde mig eller min Broder? I saa Tilfælde maae han øve sig endnu mere, thi igaar rev jeg med min Kaarde fem Knaphuller ud paa hans Vams, i hvilken der kke er mere end sex. Og hvad min Broder d'An-

jou angaaer, da veed De, at han skyder endnu bedre, end jeg, eller idetmindste ligesaa godt, efter hvad han selv siger."

„Hør dog, Carl," tog Catharina atter Ordet, „og behandl ikke det med Letsindighed, som Deres Moder siger Dem. Ambassadeurerne ankomme: nu vel! De indseer, naar de først ere i Paris, vil Henrik gjøre Alt, hvad der staaer i hans Magt, for at vinde dem. Han er insinuant, han er tilbageholdende, uden at regne, at hans Kone, som understøtter ham, Gud veed af hvad Grund, vil snakke for dem, og tale Latin, Græsk, Ungarsk og saameget Andet med dem. Oh, jeg siger Dem, Carl, og De veed, at jeg aldrig tager feil, jeg siger Dem, at der er Noget iværk."

I dette Øieblik slog Klokken, og Carl IX. hørte ikke længer paa sin Moder, for at lytte til Klokkens Slag.

„Guds Død, Klokken er syv!" raabte han; een Time inden man bliver færdig, saa er Klokken otte; een Time for at naae til Samlingsstedet; vi ville ikke kunne begynde Jagten før Klokken ni; Isandhed, kjære Moder, De spilder mig megen Tid.

Ned med sig Risque Tout . . . Guds Død! ned med sig dog, Skurk!"

Og et kraftigt Pidskeslag, som efterlod en blodig Stribe tværsover Ribbenene, bragte det stakkels Dyr, som blev aldeles forundret over at modtage Prygl til Gjengjæld for Kjærtegn, til at udstøde et Skrig, der fremkaldtes af en heftig Smerte.

„Carl," tog Catharina atter Ordet, „hør mig dog for Guds Skyld! og udsæt ikke saaledes Deres og Frankrigs Vel for Tilfældet. Jagten, Jagten, Jagten, siger De... Nu. De skal faae Lov at jage saameget De lyster, naar der er draget Omsorg for Deres Kongemagt." — „Nu da! kjære Moder," sagde Carl, bleg af Utaalmodighed, „lader os hurtigt komme til en Forklaring, thi De bringer mig i Kog. Isandhed, der gives Dage, hvor jeg ikke fatter Dem."

Og han standsede, idet han slog med Pidsken paa sit Støvleskaft.

Catharina ansaae Øieblikket for heldigt og meente, at man ikke maatte lade det gaae ubenyttet hen.

„Min Søn," sagde hun, „vi have Beviis paa, at Hr. de Mony er kommen tilbage til Paris. Maurevel, som Du meget godt kjender, har seet

ham her. Det kan kun være for Kongen af Navarras Skyld. Det er nok, haaber jeg, for at gjøre ham endnu mere mistænkelig i vore Øine." — „See saa! der er De atter paa Nakken af min stakkels Henriot; De vil dræbe ham, ikke sandt?" — „Oh! nei." — „Forvise ham? Men kan De ikke begribe, at han i sin Landflygtighed vil være mere at befrygte, end han nogensinde vil vove det her under vore Øine, her i Louvre, hvor han ikke kan foretage sig Noget uden at vi øieblikkeligen faae det at vide." — „Jeg vil heller ikke jage ham i Landflygtighed." — „Men hvad vil De da? Siig mig det hurtigt." — „Jeg vil, at man skal holde ham i Forvaring, saalænge Polakkerne ere her; for Exempel i Bastillen." — „Oh! nei, paa ingen Maade," raabte Carl IX. Vi skulle paa Vildsvinejagt idag; Henriot er en af mine bedste Jægere. Uden ham er Jagten forfeilet. Død og Helvede! kjære Moder, De tænker virkeligen kun paa at gjøre mig imod." — „Jh! min kjære Søn, jeg siger ikke idag! .... Gesandterne komme først imorgen eller iovermorgen. Lader os fængsle ham efter Jagten! iaften . . . i Nat." — „Saa bliver det vanskeligt. Nu vel! lader os tale siden om det. Efter Jagten

kunne vi sees. Adieu! Allons! ici, Risque Tout; vil Du nu ogsaa gjøre Knuder?" — „Carl," sagde Catharina, idet hun holdt ham tilbage ved Armen, hvorved hun udsatte sig for det heftige Udbrud, som kunde blive Følgen af denne nye Forsinkelse, „jeg troer, at det vilde være bedst, selv om vi først udføre det iaften eller i Nat, strax at underskrive Arrestationsacten." — „Underskrive, udstede en Ordre, lade hente Lak og Pergament, naar man venter mig til en Jagttour, jeg, som aldrig lader vente paa mig! O Guds Død!" — „Ih nei, jeg elsker Dem 'alt for meget til at jeg skulde afholde Dem; jeg har forudseet Alt; kom herind til mig, see her."

Og let, som om hun kun havde været tyve Aar, stødte Catharine en Dør op, der førte til hendes Cabinet, viste Kongen et Blækhorn, en Pen, et Stykke Pergament, Lak og et tændt Lys.

Kongen tog Pergamentet og gjennemløb det i en Fart.

„Ordre, etc. . . . etc. . . . til at lade vor Broder, Henrik af Navarra, arrestere og føre til Bastillen."

„Godt, det er gjort," sagde han, idet han un-

derskrev det med et Pennestrøg. „Adieu, kjære Moder."

Og han fløi ud af Cabinettet, efterfulgt af sine Hunde, glad over paa en saa let Maade at være bleven fri for Catharina.

Carl IX. blev ventet med Utaalmodighed, og da man kjendte hans Punktlighed, naar det angik Jagten, forbausede denne Toven Enhver. Da han viste sig, hilsedes han ogsaa af Jægerne med Hurraraab, af Piqueurerne med Fanfarer, af Hestene med Vrindsken, og af Hundene med Gjøen. Al denne Larm og Støi farvede hans Kinder, hans Hjerte slog let, Carl var et Øieblik ung og lykkelig.

Kongen gav sig neppe Tid til at hilse det brillante Selskab, der var forsamlet i Gaarden; han nikkede til Hertugen af Alencon og til sin Søster Margrethe, gik forbi Henrik uden at lægge Mærke til ham og svang sig op paa sin Hest, som sprang i Veiret af Utaalmodighed. Men efter tre eller fire Kabrioler, indsaae den, med hvilken Ryttер den havde at gjøre, og blev rolig.

Nu lode Fanfarerne paany, og Kongen forlod Louvre, fulgt af Hertugen af Alencon, Kongen af Navarra, Margrethe, Madame de Nevers, Ma-

dame de Sauve, Tavannes og de første Herrer ved Hoffet.

Man behøver ikke at tilføie, at la Mole og Coconnas vare med.

Hertugen af Anjou havde i tre Maaneder været ved Rochelles Beleiring.

Medens man ventede paa Kongen, var Henrik gaaet hen for at hilse paa sin Kone, der, idet hun besvarede hans Compliment, hvidskede ham i Øret:

„Den fra Rom ankomne Coureer er bleven ført ind til Hertugen af Alencon af Coconnas selv et Qvarteer førend Hertugen af Nevers Sendebud blev indladt hos Kongen." — „Altsaa veed han Alt," sagde Henrik. — „Han maa have Kundskab om Alt," svarede Margrethe; „iøvrigt, kast et Blik paa ham og see, hvor hans Øine funkler, trods hans sædvanlige Forstillelse." — „Guds Død!" mumlede Bearneren, „det troer jeg nok, han jager idag efter et tredobbelt Bytte; Frankrig, Polen og Navarra, uden at regne Vildsvinet."

Han bukkede for sin Kone, gik tilbage i sin Række, og idet han kaldte paa en af sine Folk, en Bearner af Oprindelse, hvis Forfædre havde tjent

hans for mere end et Aarhundrede siden, og som han brugte til sit sædvanlige Sendebud i Kjærlighedsanliggender, sagde han til ham:

„Orthon, tag denne Nøgle og bring den til denne Fætter, Du veed nok, af Madame de Sauve, som boer hos sin Maitresse paa Hjørnet af Gaden des Quatre-Fils; Du skal sige til ham, at hans Cousine ønsker at tale med ham iaften, at han skal gaae ind i mit Værelse, og at han skal vente paa mig, dersom jeg ikke er der; bliver jeg længe borte, kan han kaste sig paa min Seng saalænge." — „Skal der noget Svar, Sire." — „Nei, blot maa jeg vide, om Du har truffet ham. Nøglen er kun til ham, forstaaer Du?" — „Jo, Sire." — „Vent dog for Pokker og faa rigtig Besked! Forend vi ere ude af Paris, vil jeg kalde Dig, som for at bringe Noget i Orden ved min Hest, Du bliver tilbage, naturligviis udretter Du dit Ærinde i den Tid og hente os i Bondy."

Tjeneren gjorde et Tegn for at betyde, at han vel skulde adlyde, og fjernede sig.

Toget lagde Veien igjennem Gaden Saint-Honoré, det naaede Gaden Saint-Denis og senere Forstaden; da man var kommen i Gaden Saint-

Laurent, kom Kongen af Navarras Seletøi i Uorden. Orthon ilede til, og Alt fandt Sted, hvad der var aftalt imellem ham og hans Herre, der vedblev at følge med det kongelige Tog igjennem Gaden des Récollets, medens hans troe Tjener naaede Gaden du Temple.

Da Henrik atter indhentede Kongen, var Carl fordybet i en saa interessant Samtale med Hertugen af Alencon om Veiret, om det opsporede Vildsvins Alder, om dets ensomme Liv, kort, om Stedet, hvor det havde sin Hule, at han ikke lagde Mærke til, eller lod, som om han ikke lagde Mærke til, at Henrik var bleven et Øieblik tilbage.

Imidlertid iagttog Margrethe Enhver og troede at bemærke en vis Forlegenhed hos sin Broder, hver Gang hans Øine faldt paa Henrik. Madame de Nevers var overgiven munter, thi Coconnas, som denne Dag var umaadelig lystig, gjorde en Mængde Narrestreger for at faae Damerne til at lee.

La Mole havde allerede to Gange fundet Leilighed til at kysse Margrethas hvide, med Guldfryndser besatte Scharpe, uden at denne Handling, der udførtes med den, ved Intriguerne sædvanlige

Behændighed, var bleven seet af mere end tre eller fire Personer.

Klokken $8\frac{1}{4}$ var man i Vondy.

Carl IX.'s første Omsorg var at forhøre sig om Vildsvinet var der endnu. Vildsvinet var i sin Hule, og Piqueuren, som havde opsporet det, stod inde for det.

Forfriskninger stode parate. Kongen drak et Glas ungarsk Viin, Carl IX bad Damerne at sætte sig tilbords, og i sin Utaalmodighed gik han bort for at benytte sin Tid, besee Hunde- og Hønsehusene og give Befaling til at lade Sadlen blive paa hans Hest, forsikkrende at han aldrig havde siddet bedre.

Medens Kongen gjorde den Ronde, indtraf Hertugen af Guise. Han var snarere i Krigsrustning end i Jagtdragt, og tyve eller tredive Adelsmænd, der vare klædte ligesom han, ledsagede ham. Han spurgte strax, hvor Kongen var, opsøgte ham og kom tilbage i Samtale med ham.

Klokken ni præcise gav Kongen selv Signal og Enhver steg tilhest for at begive sig til Samlingsstedet.

Underveis fandt Henrik Leilighed til endnu engang at nærme sig sin Gemalinde.

„Nu vel!“ spurgte han hende, „veed De noget Nyt?“ — „Nei,“ svarede Margrethe, „uden at min Broder Carl betragter Dem paa en forunderlig Maade.“ — „Det har jeg bemærket,“ svarede Henrik.“ — „Har De truffet Deres Forsigtighedsregler?“ — „Jeg har min Pantserskjorte paa Brystet og ved Siden en udmærket spansk Jagtkniv, skarp som en Barbeerkniv og spids som en Naal, og med den gjennemborer jeg Doubloner.“

„Saa være Gud med Dem,“ sagde Margrethe.

Pigeeuren, som anførte Toget, gjorde et Tegn: man var ved Vildsvinets Hule.

III.

Maurevel.

Medens denne, idetmindste tilsyneladende glade og sorgløse Ungdom, som en forgyldt Hvirvelvind, flei hen over Landeveien fra Bondy, lod Catharina efter at have rullet det kostbare Pergament sammen, paa hvilket Kong Carl havde sat sin Underskrift, aabne Døren til sit Cabinet for den Mand, til hvem

hendes jourhavende Officeer nogle Dage iforveien havde bragt et Brev i Gaden de la Cerisaie i Toihuus-Qvarteret.

Et bredt Bind af Taft skjulte det ene Øie paa denne Mand, saa at man netop kunde see det andet Øie og en, mellem to fremstaaende Kindbeen krum Ørnenæse, medens et graaligt Skjæg bedækkede det nederste af hans Ansigt. Han var iført en lang og tyk Kappe, under hvilken man formodede, at der forefandtes et heelt Arsenal. Desuden bar han ved Siden, skjøndt man ikke pleiede det, naar man blev kaldet til Hoffet, et langt, bredt og dobbeltægget Sværd. Den ene af hans Hænder var skjult og forlod ikke Skaftet paa en lang Dolk under Kappen.

„Ah! er De der, min Herre?" sagde Dronningen, idet hun satte sig; „De ved, at jeg efter Bartholomæusnatten, da De beviste os saa udmærkede Tjenester, har lovet Dem ikke at lade Dem være uden Virksomhed. Leiligheden frembyder sig, eller snare, jeg har selv fremkaldt den. Tak mig dog." — „Madame, jeg takker Deres Majestæt i al Underdanighed," svarede Manden med det sorte Bind med en, paa samme Tid krybende og uforskammet

Tilbageholdenhed. – „En skjøn Leilighed, min Herre, som De ikke vil finde to af i Deres Liv; benyt den derfor." — „Jeg er til Tjeneste, Madame; blot frygter jeg af Indledningen" . . . — „At Commissionen ikke er voldsom? Er det ikke saadanne Commissioner, som ere Lækkerbidskener for Dem, som ville i Veiret? Den jeg her taler om, vilde misundes Dem af Folk, som Tavannes og Guise;" — „Ah! Madame," tog Manden atter Ordet, „vær blot overbeviist om, at jeg er til Deres Majestæts Tjeneste, af hvad Beskaffenhed denne Commission endog er." — „I saa Fald, læs her," sagde Catharina.

Og hun rækkede ham Pergamentet.

Manden gjennemløb det og blegnede.

„Hvad," raabte han, „Ordre til at arrestere Kongen af Navarra!" — „Nu! hvad Overordentligt er der deri?" — „Men en Konge, Madame! jeg tvivler om, ieg frygter for, at jeg ikke er god Adelsmand nok." — „Min Tillid gjør Dem til den første Adelsmand ved mit Hof, Hr. de Maurevel," tagde Catharina. — „Jeg takker Deres Majestæt," sagde Morderen saa bevæget, at han syntes at betænke sig. — „De adlyder altsaa?" — „Dersom Deres Majestæt befaler det, er det saa ikke min Pligt?"

— „Ja, jeg befaler det.“ — „Saa adlyder jeg.“ — „Hvorledes vil De bære Dem ad dermed?“ — „Men jeg veed ikke tilstrækkelig Besked, Madame, jeg ønsker meget at blive ledet af Deres Majestæt.“ — „De frygter for Larm?“ — Det tilstaaer jeg“ — „Medtag tolv paalidelige Mænd, flere, om det behoves.“ — „Naturligviis, det forstaaer jeg. Deres Majestæt tillader mig at søge min Fordeel, og jeg takker Dem derfor, men hvor skal jeg gribe Kongen af Navarra?“ — „Hvor De helst finder for godt at gribe ham?“ — Paa et Sted, hvor Stedet selv beskytter mig, dersom det var mueligt.“ — „Ja, jeg fatter Dem, i et eller andet kongeligt Palais, hvad vilde De for Exempel sige om Louvre?“ — „Oh! dersom Deres Majestæt tillod mig det, det vilde være en stor Gunst.“ — „De arresterer ham altsaa i Louvre.“ — „Og i hvilken Deel af Louvre?“ — „I hans eget Værelse.“

Maurevel bukkede.

„Og hvornaar, Madame?“ — „Iaften, eller snarere inat.“ — „Godt, Madame. Vil Deres Majestæt nu behage mig at give Oplysning om en eneste Ting?“ — „Om hvilken?“ — „Om de Hensyn, der skyldes hans Værdighed.“ — „Hensyn! . . .

Værdighed!" sagde Catharina. „Men veed De da ikke, min Herre, at Kongen af Frankrig ikke skylder Nogensomhelst i sit Kongerige Hensyn, da han ikke anerkjender Nogen, der staaer ved Siden af ham i Værdighed?"

Maurevel bukkede atter.

„Imidlertid vil jeg gjøre een Bemærkning, Madame," sagde han, „dersom Deres Majestæt vil tillade det." — „Jeg tillader det min Herre." — „Dersom Kongen ikke anerkjendte Ordrens Gyldighed, det er ikke sandsynligt, men dog" . . . — „Tvertimod, min Herre, det er temmelig sikkert." — „At han ikke vil anerkjende den?" — „Uden al Tvivl." — „Og altsaa nægter han at adlyde den?" — „Det frygter jeg for." — „Og han vil gjøre Modstand?" — „Det er sandsynligt." — „For Pokker!" sagde Maurevel; „og i det Tilfælde?"... — „I hvilket Tilfælde?" spurgte Catharina med et fast Blik. — „Men i det Tilfælde at han gjør Modstand, hvad skal man da gjøre?" — „Hvad gjør De, naar der er overdraget Dem en Ordre fra Kongen, det vil sige, naar De repræsenterer Kongen, og man sætter sig op imod Dem Hr. de Maurevel?"

„Madame," sagde Morderen, naar jeg er bæret med en saadan Ordre, og naar Ordren betræffer en simpel Adelsmand, saa dræber jeg ham."

„Jeg har sagt Dem," min Herre, tog Catharina atter Ordet, „og jeg troede ikke, at De alt havde glemt det, at Kongen af Frankrig ikke anerkjender Nogens Værdighed i sit Kongerige; jeg mener hermed at Kongen af Frankrig alene er Konge, og at de Største efter ham, ere simple Adelsmænd."

Maurevel blegnede, thi han begyndte at fatte hende.

„Oh! oh!" sagde han, „dræbe Kongen af Navarra?" . . . — „Men hvem taler om at dræbe ham, hvor er Deres Ordre til at dræbe ham? Kongen vil, at man skal føre ham til Bastillen, og kun det indeholder Ordren. Lader han sig arrestere, saa er det godt; men naar han ikke vil lade sig arrestere, naar han gjør Modstand, naar han forseger paa at dræbe Dem" . . .

Maurevel blegnede.

„Saa forsvarer De Dem," vedblev Catharina. „Man kan ikke forlange af en Helt, som De, at De skal lade Dem dræbe uden at sætte Dem til

Modværge; og idet De forsvarer Dem, hvad saa? lad hænde, hvad der hænde vil. De forstaaer mig, ikke sandt?" — „Jo, Madame."

„Her staaer: Ordre til at gribe, jeg tilfoier med egen Haand: Død eller levende." — „Jeg tilstaaer, Madame, at dette forjager mine Skrupler." — „Nu, det maa vel til, eftersom De troer Commissionen uudforlig uden dette."

Og trækkende paa Skuldrene, oprullede Catharina Pergamentet med den ene Haand, og skrev med den Anden: Død eller levende.

„See her," sagde hun, „er Ordren fuldstændig?" „Ja, Madame," svarede Maurevel; „men jeg beder Deres Majestæt at lade mig frit raade for Foretagendet." -- „I hvad Henseende? Hvad jeg har sagt, kan det skade Udforelsen?" — „Deres Majestæt sagde, at jeg skulde medtage tolv Mand?" — „Ja, for at være sikkre" . . . — „Nu vel! jeg beder om Tilladelse til kun at medtage sex." — „Hvorfor det?" — „Af den Grund, Madame, at, dersom der hænder Fyrsten en Ulykke, hvilket er sandsynligt, man da let tilgiver sex Mand deres Frygt for, at en Fange skulde undslippe dem, medens Ingen vilde tilgive tolv Gardister, ikke at have

ladet Halvdelen af Deres Kammerater dræbe, førend de lagde Haand paa en Majestæt." — „En skjøn Majestæt, min Tro! som intet Kongerige har!" — „Madame," sagde Maurevel, „det er ikke Kongeriget, der gjør Kongen, det er Fødselen." — „Nu, saa gjør, som De har Lyst," sagde Catharina. „Kun maa jeg underrette Dem om, at jeg ønsker, at De ikke forlader Louvre."

„Men, Madame, for at samle mine Mænd?.. — „De har vist et Slags Sergant, hvem De kan overdrage denne Omsorg?" — „Jeg har min Lakai, som ikke alene er tro, men som endog undertiden har hjulpet mig ved lignende Foretagender."

„Send Bud efter ham og tal med ham. De kjender Kongens Vaabencabinet, ikke sandt? Nu vel! der skal man servere Dem en Frokost; der kan De give Deres Befalinger. Stedet kan indgive Dem Kraft, dersom De mangler Kraft. Naar min Søn siden kommer hjem fra Jagten, kan De gaae ind i mit Bedekammer, hvor De da oppebier Øieblikket."

„Men hvorledes komme vi ind i Værelset? Kongen har uden Tvivl nogen Mistanke, og han vil laase til indvendigt."

„Jeg har en Hovednøgle til alle Dørene," sagde Catharina, „og Skudderne ere tagne af Henriks Dør. Adieu, Hr. de Maurevel; vi sees snart! Jeg vil lade Dem ledsage ind i Kongens Vaabenkammer. Ah! Apropos, erindrer De, at hvad Kongen befaler maa, fremfor Alt, bringes i Udførelse; at der ikke gjælder nogen Undskyldning; at et Feilgreb, selv et Uheld vilde compromitere Kongens Ære. Det er Alvor."

Og uden at give Maurevel Tid til at svare, kaldte Catharina paa Hr. de Nancy, hendes jourhavende Officeer, og befalede ham at føre Maurevel ind i Kongens Vaabenkammer.

„Guds Død!" sagde Maurevel, idet han fulgte sin Ledsager, „jeg hæver mig i Myrderiets Hierarchie fra en simpel Adelsmand til en Capitain, fra en Capitain til en Admiral, fra en Admiral til en Konge uden Krone. Og hvem veed, om jeg ikke engang naaer op til en kronet Konge?" . . .

IV.

Jagten.

Piqueuren, som havde opsporet Vildsvinet, og som havde svaret Kongen, at Dyret ikke havde forladt det Sted, hvor det var indesluttet, havde ikke taget feil. Neppe blev en Hund jaget efter det, førend den fordybede sig i det Tætte af Skoven og fik Vildsvinet til at komme frem af en Masse tætte Tjørnebuske. Dette Vildsviin var, som Piqueuren havde seet det af dets Spor, en Eneboer, det vil sige et af de største Vildsviin.

Dyret stak lige forbi ham og løb over Landeveien 50 Skridt fra Kongen, kun efterfulgt af den Hund, der havde opsnuset det. Man løslod strax en Snees Hunde, som jagede efter det.

Jagten var Carls Passion. Neppe var Dyret løbet over Veien, førend han satte efter det, fulgt af Hertugen af Alencon og Henrik, hvem et Tegn af Margrethe havde sagt, at man ikke maatte forlade Carl.

Alle de andre Jægere fulgte Kongen.

De kongelige Skove vare paa det Tidspunkt, hvor Historien, vi her berette, foregaaer, langt fra

at være, hvad de nu ere, nemlig store, af lange Alleer gjennemskaarne Parker. Dengang bleve de saa godt som slet ikke benyttede. Kongerne vare endnu ikke faldne paa at gjøre sig Skovene indbringende og inddele dem forstmæssigt. Træerne, som ikke vare saaede af forstandige Forstmænd, men af Guds Haand, der lod Vinden raade for, hvor Frøet kom til at ligge, vare ikke opstillede i Quincun, men skøde op, som de bedst kunde, og som de endnu gjøre det i Amerikas jomfruelige Skove. Kort, en Skov var paa hiin Tid et Skjulested, hvor der i Overflødig var Vildsviin, Hjorte, Ulve og Røvere; og kun et Dusin Stier, der fra eet Punkt gik ud som Straaler igjennem Vondyskoven, der indesluttedes af en cirkelformig Vei, som Egerne i Hjulet indesluttes af Fælgen.

Gjennemførende Sammenligningen videre, vilde Navet ikke ilde fremstille den eneste Korsvei, der befandt sig midt i Skoven, og hvor de forvildede Jægere forenede sig for at skynde sig henimod det Punkt, hvor Jagten paany viste sig for dem.

Efter et Qvarteers Forløb, hændtes der, hvad der altid hænder i et saadant Tilfælde: næsten uoverstigelige Hindringer havde lagt sig i Veien for

Jægrene, Hundenes Gjøen hørtes i det Fjerne, og selv Kongen var kommen tilbage til Korsveien, sværgende og bandende, som han pleiede.

„Nu! d'Alencon, nu! Henriot," sagde han, „I ere, Fanden tage mig! ligesaa rolige, som Nonner, der følge deres Abbedisse. Seer I, det kaldes ikke at jage. De, d'Alencon, seer ud, som om De var taget op af en Æske, De er i den Grad parfumeret, at dersom De kom imellem Dyret og mine Hunde, disse da vilde miste Veiret. Og De, Henrik, hvor er Deres Kastespyd? hvor er Deres Bøsse? lad mig see."

„Sire," sagde Henrik, „hvortil behøver jeg en Bøsse? Jeg veed, at Deres Majestæt holder af at skyde Dyret, naar det forfølges af Hundene. Hvad et Kastespyd angaaer, da behandler jeg det temmelig ubehændigt, thi det bruges ikke i vore Bjerge, hvor vi jage efter Bjørne med en simpel Dolk."

„Guds Død! Henrik; naar De kommer tilbage til Deres Pyrenæerbjerge, maa De sende mig en Deel Bjørne, thi det maa være en herlig Jagt, naar man saaledes befinder sig Liv mod Liv med et

Dyr, der kan fluge os. Hør, jeg troer, at jeg hører Hundene. Nei, jeg tog feil."

Kongen greb sit Horn og blæste en Fanfare. Flere Fanfarer svarede ham. Pludseligen kom en Piqueur tilsyne, som lod høre en anden Melodie.

„Vildtet i Sigte!" raabte Kongen.

Og han foer afsted i Galop, fulgt af alle de Jægere, som atter havde sluttet sig til ham.

Piqueuren havde ikke taget feil. Efterhaanden som Kongen red videre, begyndte man at høre Hundenes Gjøen. Deres Antal var nu over 60; thi man havde efterhaanden løsladt alle de Kobler, som befandt sig paa de Steder, Vildsvinet allerede havde gjennemløbet. Kongen saae det passere for anden Gang, og da Skoven her bestod af høistammede Træer, jagede han tversigjennem den efter Dyret, stødende af alle Kræfter i Hornet.

Prindserne fulgte ham i nogen Tid. Men Kongen havde en saa udholdende Hest, i sin Iver passerede han saa ujævne Veie, jagede han igjennem saa utætte Dele af Skoven, at Damerne først, dernæst Guise og hans Adelsmænd, de to Prindser, lidt efter vare nødsagede til at forlade ham. Ta-

vannas holdt endnu nogen Tid ud; men endeligen opgav han det ogsaa.

Alle med Undtagelse af Carl og nogle Piqueurer, som, tilskyndede ved en lovet Belønning, ikke vilde forlade Kongen, befandt sig nu atter i Nærheden af Korsveien.

De to Prindser rede ved Siden af hinanden i en lang Allee. Hundrede Skridt fra dem havde Hertugen af Guise og hans Adelsmænd gjort Holdt. Damerne holdt sig til Korsveien.

„Isandhed, skulde man ikke troe," sagde Hertugen af Alencon til Henrik, idet han med Øiet viste paa Hertugen af Guise, „at denne Mand med sin bevæbnede Escorte var den virkelige Konge? Han beærer os stakkels Prindser ikke engang med et Blik."

„Hvorfor skulde han behandle os bedre, end vore egne Slægtninge behandle os?" svarede Henrik. Kjære Broder! ere vi to ikke Fanger ved det franske Hof, Gidsler fra vort Partie?"

Hertug Frands skjælvede ved disse Ord og betragtede Henrik, ligesom for at fremkalde en vidtløftigere Forklaring; men Henrik var gaaet videre, end han pleiede og iagttog Taushed.

„Hvad mener De, Henrik?" spurgte Hertug Frands, synligen misfornoiet med at hans Svoger ved ikke at vedblive lod ham begynde paa Oplysningerne.

„Jeg siger, min Broder," tog Henrik atter Ordet, „at disse saa vel bevæbnede Folk, hvis Opgave det synes at være, ikke at tabe os af Syne, ganske have Udseende af Bevogtere, som nok skulde forhindre to Fanger fra at undvige."

„Undvige! hvorfor? hvorledes?" spurgte d'Alencon, idet han paa en beundringsværdig Maade spillede den Overraskede og Uvidende.

„Det er en deilig Hingst, De har der, Frands," sagde Henrik, idet hans Tanke vedblev at forfølge det nys Omtalte, medens han tilsyneladende gav Samtalen en anden Retning; „jeg er vis paa, at den vilde kunne tilbagelægge syv Miil i Timen og tyve Miil fra nu af indtil Middag. Det er smukt Veir; det indbyder En virkeligen til at give Hesten Tommen. See dog den skjønne Vei, som løber der tversover. Frister den Dem ikke, Frands? Hvad mig angaaer, brænder Sporen mig."

Frands svarede ikke; men han rødmede og

blegnede efter hinanden, derpaa spilede han Øret, som om han lyttede til Jagten.

„Efterretningen fra Polen gjør sin Virkning," sagde Henrik, „og min kjære Svoger har lagt sin Plan. Han ønskede gjerne, at jeg flygtede, men jeg vil ikke flygte alene."

Han havde neppe endt denne Betragtning, da flere Nyomvendte, som for to eller tre Maaneder siden vare komne tilbage til Hoffet, kom ridende i kort Galop og hilste de to Prindser med det meest forbindtlige Smiil.

Opfordret ved Henriks Indledning behøvede Hertugen af Alencon kun at sige et Ord og gjøre et Tegn, og det var øiensynligt, at tredive eller fyrretyve Cavalerer, forsamlede omkring dem i dette Øieblik, som for at danne en Modvægt mod Hertugen af Guises Skare, vilde have begunstiget hans Flugt; men han vendte Hovedet bort, og, idet han førte sit Horn til Munden, blæste han til Gjenforening.

Imidlertid havde de Nysankomne, som om de havde troet, at Hertugen af Alencons Tøven hidrørte fra Guisardernes Nærværelse, lidt efter lidt sneget sig ind imellem dem og de to Prindser, og

opstillet sig i Rækker med en Lethed, der tydede paa deres militaire Dygtighed. For at naae Hertugen af Alencon og Kongen af Navarra, havde de nemlig maattet passere dem tæt forbi, medens der foran de to Brødre saa langt Øiet kunde naae, strakte sig en fuldkommen fri Vei.

Pludseligen kom en anden Adelsmand, som de to Prindser endnu ikke havde seet, tilsyne imellem Træerne, ti Skridt fra Kongen af Navarra. Henrik søgte at gjætte, hvem det var, da denne Adelsmand, løftende paa Hatten, gav sig tilkjende for Henrik som Vicomten af Navarra, en af det protestantiske Parties Anførere, som man troede i Poitou.

Vicomten vovede endog at gjøre et Tegn, som tydeligen udtrykkede: „Kommer De?“

Men efter at have raadspurgt Hertugen af Alencons kolde Ansigt og mørke Blik, dreiede Henrik Hovedet to eller tre Gange om paa Skuldren, som om der var Noget ved Kraven paa hans Vams, der generede ham.

Dette var et benægtende Svar. Vicomten forstod det, sporede sin Hest og forsvandt i det Tætte af Skoven.

I samme Øieblik hørte man Hundene nærme sig, derpaa saae man ved Enden af Alleen, hvor man befandt sig, Vildsvinet passere, i samme Øieblik Hundene, og lidt efter Carl IX., lig en Jæger fra Underverdenen, uden Hat, med Hornet i Munden, blæsende, som om Lungerne skulde springe; tre eller fire Piqueurer fulgte ham. Tavannes var forsvunden.

„Kongen!" raabte Hertugen af Alencon og satte efter ham. Beroliget ved sine gode Venners Nærværelse, gjorde Henrik Tegn til dem til ikke at forlade ham og nærmede sig Damerne.

„Nu!" sagde Margrethe, idet hun kom ham ei Par Skridt imøde. — „Vi jage efter Vildsvinet, Madame," sagde Henrik. — „Er det det Hele?" — „Ja, Vinden har vendt sig siden igaarmorges; men jeg troer forud at have sagt Dem, at det vilde blive Tilfældet." — „Disse Forandringer af Vinden ere skadelige for Jagten, ikke sandt, min Herre?" spurgte Margrethe. — „Jo," sagde Henrik; det kuldkaster undertiden alle fastsatte Bestemmelser, og Planen maa lægges paany."

I dette Øieblik begyndte Hundenes Gjøen at lade sig høre og kom hurtigt nærmere. Et Slags

larmende Rog underrettede Jægrene om at holde sig paa deres Poster. Enhver reiste Hovedet og spidsede Ore.

Næsten i samme Nu brød Vildsvinet frem af Skoven, og istedetfor at kaste sig tilbage ind i den, fulgte det Landeveien, idet det foer lige mod Korsveien, hvor Damerne, de Adelsmænd, som conversérede dem, og de Jægere, som vare komne ud af Jagten, befandt sig.

I Hælene paa det løb tredive eller fyrretyve af de stærkeste Hunde; neppe tyve Skridt bagefter Hundene igjen saae man Carl uden Hovedbedækning, uden Kappe, medens hans øvrige Klæder vare iturevne af Tornene, Ansigtet og Hænderne i eet Blod.

Hans hele Følge bestod af een eller to Piqueurer.

Kongen slap kun Hornet for at ophidse sine Hunde og ophørte at pudse til Hundene ene for at gribe Hornet. Enhver var forsvunden for hans Øine; Dersom hans Hest ogsaa havde været borte, havde han raabt som Richard III.: „Jeg giver min Krone for en Hest!" Men Hesten syntes ligesaa fyr-

rig som Herren; dens Hove berørte ikke Jorden, og Ild pustede den igjennem Næseborene.

Vildsvinet, Hundene og Kongen fløi forbi som et Syn.

„Holla! Holla!" raabte Kongen, idet han jagede forbi. Og han førte Hornet atter til sine blodige Læber.

Nogle Skridt bagefter ham kom Hertugen af Alencon og kun to Piqueurer; de andres Heste enten vilde ikke mere, eller vare styrtede.

Hele Selskabet satte efter, thi det var øiensynligt, at Vildsvinet ikke vilde kunne holde meget længer ud.

Efter neppe ti Minutters Forløb forlod Vildsvinet ogsaa den Sti, det fulgte, og kastede sig ind i Skoven; men da det var kommen til et aabent Sted, standsede det ved et Klippestykke og vendte sig mod Hundene.

Ved et Skrig af Carl, som havde forfulgt det, ilede Enhver til. Man havde nu naaet Jagtens interessante Øieblik. Dyret syntes besluttet paa et fortvivlet Forsvar. Hidsede ved et Løb, der havde varet over tre Timer, styrtede Hundene over det

med en Heftighed, som Kongens Skrig og Eder fordoblede.

Alle Jægrene sluttede en Cirkel, medens Kongen var lidt mere forud. Bagved ham befandt Hertugen af Alencon sig med en Bøsse, og ligeledes Henrik, som ikke havde andet end sin simple Jagtkniv hos sig.

Hertugen af Alencon løsgjorde sin Bøsse og spændte Hanen. Henrik trak sin Jagtkniv ud af Skeden.

Hertugen af Guise saae foragteligt ned paa dette Jageri og holdt sig lidt til Siden med alle sine Adelsmænd.

Alt, hvad der var Jæger, havde Øinene fæstet paa Dyret i en angstfuld Forventning.

Ved Siden holdt en Piqueur, som gjorde sig Umage for at holde Kongens to Hunde tilbage, som, bedækkede med deres Pantserskjorter, hylede og bevægede sig saaledes i dem, at man skulde troe, at de med hvert Øieblik vilde sønderrive deres Kjæder, ventede det Øieblik, hvor de skulde gribe Vildsvinet i Øiene.

Dyret holdt sig tappert; angrebet paa eengang af henved fyrretyve Hunde, der omringede det som

et larmende Hav, der bedækkede det, som med et broget Tæppe, der fra alle Sider forsøgte at sætte Tænderne i dets, med Børster besatte, svære Hud, kastede det ved hvert Bid, den fik, en Hund ti Fod i Veiret, som var aldeles lemlæstet, naar den atter faldt ned til Jorden, og som dog, skjøndt Indvoldene slæbte efter den, strax blandede sig imellem de andre, medens Carl, hvis Haar stode stive paa Hovedet, hvis Øine flammede, hvis Næsebore vare udspilede, bøiet over Halsen paa sin dampende Hest, stødte som en Rasende i Hornet.

I mindre end ti Minutter vare tyve Hunde uskikkede til Kamp.

„Doggerne!" raabte Carl, „Doggerne!" . . .

Ved dette Skrig løsnede Piqueuren Lænken, og de to Hunde styrtede ind i Blodbadet, rivende Alt omkuld og jagende Alt tilside, idet de med deres Jernsider banede sig Vei hen til Dyret, som de grebe hver ved eet Øre.

Da Vildsvinet følte sig grebet ved Ørene, bøed det Tænderne sammen saavel af Raseri, som af Smerte.

„Bravo, Turedent! bravo, Risquetout!" raabte Carl. „Mod, mine Hunde! et Kastespyd! et Ka-

ſteſpyd!" — „Vil De ikke have min Bosse?" ſpurgte Hertugen af Alencon. — „Nei," raabte Kongen, „nei, man føler ikke Kuglen trænge ind, der er ingen Fornøielſe derved; medens man føler Spydet trænge ind. Et Kaſteſpyd! et Kaſteſpyd!"

Man rakte Kongen et Spyd, der var hærdet i Ilden og bevæbnet med en Jernſpids.

„Kjære Broder, tag Dem iagt!" raabte Margrethe. — „Muntert! muntert! Sire," raabte Hertuginden af Nevers. „Træf ikke feil, Sire! Dette Bæſt maa have et godt Stød!" — „Vær rolig, Hertuginde," ſagde Carl.

Og idet han ſigtede med Spydet, ſtyrtede han ind paa Vildſvinet, ſom, da det holdtes af de to Hunde, ikke kunde undgaae Stødet. Men ved Synet af det ſpillende Spyd gjorde det en Sidebevægelſe, og iſtedet for at trænge ind i Bryſtet gled Vaabnet henad Skuldren og klovedes paa det Klippeſtykke, mod hvilket Dyret havde ſtøttet ſig.

„Død og Helvede!" raabte Kongen, jeg traf ikke . . . Et Spyd! et Spyd!" Og idet han veg tilbage, kaſtede han ſit ubrugelige Spyd ti Skridt fra ſig.

En Piqueur traadte frem for at række ham et Andet.

Men som om Vildsvinet havde forudseet den Skjæbne, der ventede det, og som om det vilde unddrage sig den, rev det i samme Øieblik ved en voldsom Anstrengelse sine to iturevne Øren ud af Tænderne paa Hundene og styrtede med blodige, glubende Øine, og nedbøiet Hoved, medens Aandedrættet larmede som en Blæsebælg, og Tænderne klapprede mod hinanden, mod Kongens Hest.

Carl var en altfor god Jæger til ikke at have forudseet dette Angreb: han holdt Hesten an, som steilede; men han havde slet beregnet Rykket: altfor meget trykket ved Mundstykket eller maaskee endog givende efter for sin Frygt, styrtede Hesten tilbage.

Alle de Tilstedeværende udstødte et frygteligt Skrig.; Kongen havde faaet Laaret under Hesten.

„Deres Haand, Sire, giv mig Deres Haand," sagde Henrik.

Kongen gav slip paa sin Hests Tømme, greb i Sadlen med den venstre Haand, idet han forsøgte med den høire at drage sin Jagtkniv; men presset

ved hans Legems Vægt, vilde Kniven ikke gaae ud af Skeden.

„Vildsvinet! Vildsvinet!“ raabte Carl. „Hjelp, d'Alencon! hjelp!“

Som om Hesten, der var overladt til sig selv, havde fattet den Fare, i hvilken dens Herre var, anstrengte den imidlertid sine Muskler og var allerede kommen saavidt, at den kunde reise sig paa tre Been, da Henrik saae Hertug Frands ved sin Broders Raab blive frygtelig bleg og nærme Bossen til Skulderen; men istedet for at fælde Vildsvinet, som ikke var mere end to Skridt fra Kongen knuste Kuglen Knæet paa Hesten, som atter styrtede med Næsen mod Jorden.

I samme Øieblik sønderrev Vildsvinet Carls Stovle med sin Tryne.

„Oh!“ mumlede d'Alencon mellem sine blege Læber, „jeg troer, at Hertugen af Anjou er Konge af Frankrig, og at jeg er Konge af Polen.“

Vildsvinet snuste virkeligen til Carls Laar, da denne følte, at En greb ham ved Armen, dernæst saae han et skarpt og skjærende Staal glimre, som trængte ind og forsvandt lige indtil Hæftet imellem Dyrets Skuldre, medens en Haand med Jernhandske

skjød Vildsvinets Hoved tilside, der allerede dampede under hans Klæder.

Carl, hvem det var lykkedes ved den Bevægelse Hesten havde gjort, at losgjøre sit Been, reiste sig med Besværlighed og blev bleg som et Liig, da han saae, at han fuldkommen dryppede af Blod.

„Sire," sagde Henrik, som endnu laae paa Knæ og holdt Vildsvinet, der var saaret i Hjertet, „Sire, det har Intet at betyde; jeg har afværget dens Tand, og Deres Majestæt er ikke saaret."

Derpaa reiste han sig, idet han slap Kniven, og Vildsvinet styrtede, idet det gav mere Blod fra sig igjennem Trynen end igjennem Saaret.

Omgiven af hele det forfærdede Selskab, angreben af Nødselsskrig, som kunde have skræmmet Livet af den Modigste, var Carl et Øieblik nær ved at styrte om ved Siden af det døende Dyr; men han samlede sig, og idet han vendte sig mod Kongen af Navarra, trykkede han hans Haand med et Blik, i hvilket glimrede den første Straale af Ømhed, som i tyve Aar havde faaet hans Hjerte til at banke.

„Tak, Henriot," sagde han. — „Min stakkels Broder!" raabte d'Alencon, idet han nærmede sig Carl. — „Ah! er det Dig, d'Alencon?" sagde Kon-

gen. „Nu, elendige Skytte, hvad blev der af din Kugle?“ — „Den blev slad paa Vildsvinet,“ sagde Hertugen. — „Jh, min Gud!“ raabte Henrik med en udmærket forstilt Overraskelse. „See dog, Frands, Deres Kugle har knust Benet paa Hans Majestæts Hest.“ „Det er besynderligt, hvad,“ raabte Kongen, ‚Er det sandt?‘‘ — „Det er muligt,“ sagde Hertugen, ‚aldeles ude af Fatning; ‚min Haand rystede saa forfærdeligt.“ — „Jeg maa tilstaae, at det er et besynderligt Skud af en duelig Skytte, Frands,“ sagde Kongen, idet han trak Øienbrynene sammen. Endnu engang Tak, Henriot. Mine Herrer,“ vedblev Kongen, ‚lader os nu vende hjem; jeg har nu nok heraf.“

Margrethe nærmede sig for at lykønske Henrik.

„Ja, Du har min Tro Ret, Margot,“ sagde Carl, „tak ham, og det oprigtigt, thi uden ham havde Kongen af Frankrig nu heddet Henrik III.“ — „Ak; Madame,“ sagde Béarneren, „Hertugen af Anjou, som alt er min Fjende, vil blive endnu mere opbragt paa mig. Men hvad skal man gjøre? Man gjør, hvad man kan; spørg Hertugen af Alencon.“

Og idet han boiede sig ned, trak han sin Jagtkniv ud af Vildsvinet og stak den to eller tre Gange ned i Jorden for at torre Blodet af den.

V.

Broderligt Benskab.

Ved at frelse Carls Liv havde Henrik gjort mere end at frelse et Menneskes Liv; han havde forhindret tre Kongeriger fra at skifte Souverainer.

Var nemlig Carl bleven dræbt, var Hertugen af Anjou bleven Konge af Frankrig, og Hertugen af Alencon efter al Sandsynlighed Konge af Polen. Da Hertugen af Anjou var Madame de Condés Elsker, vilde Navarra have betalt Gemalen for Kronens Føielighed.

I hele denne store Omvæltning skete der ikke Noget til bedste for Henrik. Han skiftede Herre, det var Alt; og istedet for Carl, som taalte ham, saae han Thronen bestige af Hertugen af Anjou, der, da han følte og tænkte det Samme som Chatarina,

havde svoret hans Død og ikke vilde undlade at holde sin Ed.

Alle disse Tanker vare paa eengang sløiede igjennem hans Hoved, da Vildsvinet havde væltet sig ind paa Carl, og vi have seet, hvad Følgen blev af denne lynsnare Betragtning, at nemlig hans eget Liv var knyttet til Carl IX's.

Carl IX. var bleven reddet ved en Hengivenhed, til hvilken det var Kongen umueligt at fatte Grunden.

Men Margrethe havde fattet Alt, og hun havde beundret dette vidunderlige Mod hos Henrik, der lig Lynet, kun glimrede i Uveir.

Ulykkeligviis var det ikke Alt, at være undsluppen Hertugen af Anjous Regjering, han maatte gjøre sig selv til Konge. Han maatte gjøre Hertugen af Alencon og Prindsen af Condé Navarra stridigt; han maatte fremfor Alt forlade dette Hof, hvor man kun gik imellem to Afgrunde, og forlade det under en fransk Prinds's Beskyttelse.

Alt paa Tilbageveien fra Bondy tænkte Henrik alvorligen over Situationen. Da han kom tilbage til Louvre var hans Plan lagt.

Uden at trække Jagtstøvlerne af, begav han sig, aldeles støvet og aldeles blodig, som han var, til Hertugen af Alencon, som han traf i stærk Bevægelse spadserende med store Skridt i sit Værelse.

Da han bemærkede ham, gjorde Prindsen en Bevægelse.

„Ja," sagde Henrik til ham, idet han tog begge hans Hænder, „ja jeg begriber vel, min kjære Broder, at De er vred paa mig, fordi jeg var den Første til at fortælle Kongen, at Deres Kugle havde knust hans Hests Been, istedet for at fælde Vildsvinet, som var deres Hensigt. Men De kan nok tænke det, jeg kunde ikke tilbageholde et Udbrud af Overraskelse. Desuden havde Kongen dog bemærket det, ikke sandt?"

„Eden Tvivl, uden Tvivl," mumlede Hertugen af Alencon. „Men jeg kan dog kun tilskrive en slet Hensigt denne Sladdren, der, som De har seet, ikke har havt mindre til Følge, end at lade min Broder Carl see mine Hensigter i et mistænkeligt Lys og bringe en Knude paa Traaden imellem os."

„Vi skulle strax komme tilbage dertil, og hvad den gode eller den onde Hensigt angaaer, jeg har

med Hensyn til Dem, saa har jeg skyndt mig til Dem for at lade Dem bedømme det."

„Godt!" sagde d'Alencon med sin sædvanlig Tilbageholdenhed; „tal, Henrik, jeg hører."

„Naar jeg har talt, Frands, vil De nok see, hvilke mine Hensigter ere; thi den Fortrolighed, jeg vil vise Dem, udelukker Tilbageholdenhed og al Forsigtighed, og naar jeg har viist Dem den, vil De med eet eneste Ord kunne styrte mig."

„Hvad er det da?" sagde Frands, som begyndte at blive forvirret. — „Og dog", vedblev Henrik, „har jeg længe tøvet med at tale om den Ting, der fører mig hid, især efter at De idag Intet har villet forstaae."

„Jeg veed isandhed ikke, hvad De vil sige, Henrik", sagde Frands blegnende. — „Kjære Broder, Deres Interesser ere mig altfor dyrebare, til at jeg ikke skulde underrette Dem om, at Huguenotterne have forsøgt deres Lykke hos mig." — „Hvorledes?" spurgte Hertugen, „paa hvad Maade?" — „En af dem, Hr. De Mony de Saint-Phale, en Søn af den tappre de Mony, som blev myrdet af Maurevel, De veed . . ."—„Ja". — „Nu vel! han har besøgt mig, hvorved han udsatte sit eget

Liv for Fare, for at tydeliggjøre mig, at jeg var i Fangenskab." — „Ah! virkeligen! og hvad svarede De ham?" — „Kjære Broder, De veed, at jeg elsker Carl inderligt, der har frelst mit Liv, og at Enkedronningen er traadt mig i Moders Sted. Jeg har derfor afslaaet alle de Tilbud, han gjorde mig." — „Og hvilke vare disse Tilbud?" — Huguenotterne ville gjenoprette Navarras Throne, og da denne Throne i Virkeligheden tilhører mig ved Arv, tilbøde de mig den". — „Ja, og Hr. de Mony har, istedetfor det Samtykke, han ansøgte om, erholdt Deres Afslag?" — „Mit fuldkomne Afslag . . . Men siden . . ." vedblev Henrik. — „Har De angret det, kjære Broder?" afbrød d'Alencon ham. — „Nei, jeg har blot bemærket, at Hr. de Mony, da han var misfornøiet med mig, har tyet til Andre." — „Og til hvem?" spurgte Frands hurtigt. — „Jeg veed Intet derom. Maaskee til Prindsen af Condé." — „Ja, det er sandsynligt," sagde Hertugen. — „Iøvrigt," tog Henrik atter Ordet, „veed jeg et Middel til paa en sikker Maade at opdage den Anfører, han har valgt."

Frands blev fortblaa.

„Men“ vedblev Henrik, „Huguenotterne have indbyrdes deelt sig, og de Mony, saa tapper og loyal han er, repræsenterer kun en Halvdeel af Partiet. Den anden Halvdeel, som langtfra er at foragte, har ikke opgivet Haabet om at bringe denne Henrik af Navarra paa Thronen, og efter i det første Øieblik at have været tvivlraadig, kan han siden have overveiet Sagen.“ — „Troer De?“ — Oh! jeg har hver Dag Beviis derpaa. Lagde De Mærke til af hvilke Mænd denne Skare bestod, som sluttede sig til os paa Jagten?“ — „Ja, af omvendte Adelsmænd.“ — „Gjenkjendte De denne Skares Anfører, som gjorde Tegn til mig?“ — „Jo, det var Vicomten af Turenne.“ — „Fattede De, hvad de vilde mig?“ — „Jo; de foresloge Dem at flygte.“ — „Altsaa“, sagde Henrik til den urolige Frands, „er det øiensynligt, at der er et andet Partie, som vil andet, end hvad Hr. de Mony vil. Ja, og dette er meget mægtigt, siger jeg Dem. Altsaa for at bevirke et heldigt Udfald maatte de to Partier, Turenne og de Mony forenes. Conspirationen udbreder sig; Tropperne ere anviste deres Plads; man venter kun et Signal. I denne overordentlige Stilling, som fordrer, at jeg skal gaae

hurtigt tilværks, har jeg overveiet to Beslutninger, imellem hvilke jeg vakler. Disse to Beslutninger vil jeg forelægge Dem, som en Ven." — „Siig hellere som en Broder". — „Ja, som en Broder", gjentog Henrik. — „Tal altsaa, jeg hører paa Dem". — „Og først maa jeg fremsætte min Sjæls Tilstand for Dem, min kjære Frands. Intet Ønske, ingen Ærgjerrighed, ingen fremragende Dygtighed; jeg er en god Kriger, men fattig, sandselig og tilbageholdende, Oprørerens Haandværk skaffer mig Unaade, som kun daarligen bedømmes ved selv den sikkre Udsigt til en Krone."

„Ah! kjære Broder", sagde Frands, „De skader Dem selv; en Prindses Lod er dog sørgelig, naar hans Lykke er indskrænket ved Grændser i hans Fædreland, eller ved en Mand i hans Stræben efter Hædersposter: Jeg troer derfor ikke, hvad De fortæller mig."

„Hvad jeg fortæller Dem er imidlertid saa sandt, kjære Broder", tog Henrik atter Ordet, at dersom jeg troede at have en sand Ven, jeg da til Fordeel for ham vilde gjøre Afkald paa den Magt, som det Partie, der virker for mig, vil overdrage mig; men", tilføiede han med et Suk, „jeg har in-

gen." — „Maaskee. De tager uden Tvivl feil." — „Nei, ved Gud!" sagde Henrik. „Med Undtagelse af Dem, kjære Broder, veed jeg Ingen, der er mig hengiven; og hellere end at lade et Forsøg strande, der vilde bringe et eller andet . . . uværdigt Menneske i Veiret . . . foretrækker jeg isandhed at underrette min Broder Kongen om hvad der foregaaer. Jeg vil ikke nævne Nogen; jeg anfører hverken Land eller Datum; men jeg vil forebygge Catastrophen."

„Store Gud!" raabte d'Alencon, da han ikke kunde betvinge sin Skræk, „hvad er det, De siger? . . . Hvem, De, efter Admiralens Død Partiets eneste Haab; De, en omvendt Huguenot, daarlig omvendt, efter hvad man idetmindste troer, De vilde hæve Dolken mod Deres Brødre! Henrik, Henrik, idet De gjør det, veed De da, at De offrer alle Calvinisterne i Kongeriget til en anden Bartholomæusnat? Veed de, at Catharina kun venter paa en saadan Leilighed for at tilintetgjøre Alt, hvad der er bleven tilbage?"

Og skjælvende, medens hans Ansigt marmoreredes af røde og blaa Pletter, trykkede Hertugen

Henriks Haand for at bønfalde ham om at opgive denne Beslutning, der vilde styrte ham.

„Hvorledes!" sagde Henrik med et Udtryk af Godmodighed, „De troer, Frands, at der vilde hænde saa mange Ulykker? Med Kongens Ord synes det mig imidlertid, at jeg vilde sikkre de Uforsigtiges Liv." — „Kong Carl den Niendes Ord, Henrik! . . . Nu! havde Admiralen det ikke? Havde Téligny det ikke? Havde De det ikke selv? Oh! Henrik, jeg siger dem det, dersom De gjør dette, da styrter De dem Alle; ikke alene dem, men endog Alle, som har staaet i directe eller indirecte Berøring med dem."

Henrik syntes et Øieblik at tænke efter.

„Dersom jeg havde havt en Prinds med Indflydelse ved Hoffet," sagde han, „havde jeg handlet anderledes; i Deres Sted f. Ex., havde jeg været i Deres Sted, Frands, en Prinds af Frankrig, sandsynligviis Arving til Kronen . . ."

Frands rystede ironisk paa Hovedet.

„Hvad havde De da gjort i mit Sted?" spurgte han. — „I Deres Sted, kjære Broder," svarede Henrik, „vilde jeg stille mig i Spidsen for Bevægelsen for at lede den. Mit Navn og min Credit

vilde da være min Samvittighed ansvarlig for Oprørernes Liv og jeg vilde først mig selv, dernæst maaskee for Kongen drage Nytte af dette Foretagende, som uden dette kan tilføie Frankrig den største Ulykke."

Hertugen lyttede med Glæde til disse Ord, som udvidede alle Musklerne i hans Ansigt.

„Troer De," sagde han, „at dette Middel er anvendeligt, og at det vil spare os alle disse Ulykker, som De forudseer?"

„Jeg troer det," sagde Henrik. „Huguenotterne elske Dem; Deres beskedne Ydre, Deres ophøiede og paa samme Tid interessante Stilling, kort den Velvillie, De altid har viist den nye Religions Tilhængere, bevæger dem til at tjene Dem."

„Men," sagde Alencon, „der er en Uenighed i Partiet. De, som ere Dem hengivne, vilde de ogsaa være mig hengivne?"

„Jeg paatager mig at forsone Dem med dem af to Grunde." — „Og hvilke ere de?" — „For det Første paa Grund af den Tillid, Anførerne have til mig; dernæst paa Grund af den Frygt, i hvilken de vilde være, naar Deres kongelige Høihed kjender

deres Navne og" . . . — „Men hvem underretter mig om dem?" — „Jeg, ved Alt, hvad helligt er!" — Det vilde De gjøre?"

„Hør, Frands, jeg har sagt Dem det," vedblev Henrik, „De er den Eneste her ved Hoffet, jeg har kjær; det kommer uden Tvivl deraf, at De er forfulgt, ligesom jeg; og min Kone elsker Dem ogsaa med en Ømhed, der ikke har sin Lige."

Frands rødmede af Glæde.

„Tro mig, kjære Broder," vedblev Henrik, „tag rigtig fat paa denne Sag, først i Navarra; og naar De blot tilstaaer mig en Plads ved Deres Bord og en skjøn Skov til at jage i, saa vil jeg prise mig lykkelig."

„Herske i Navarra!" sagde Hertugen; „men dersom" . . . — „Dersom Hertugen af Anjou er bleven udnævnt til Konge i Polen, ikke sandt? Jeg gjetter Deres Tanker."

Frands betragtede Henrik med en vis Rædsel.

„Nu vel! hør mig, Frands," vedblev Henrik; „eftersom Intet undgaaer Dem, det er netop under denne Forudsætning, at jeg raisonerer: Dersom Hertugen af Anjou udnævnes til Konge i Polen, og vor Broder Carl, hvem Gud holde sin Haand

over! dog, saa er der kun 200 Miil fra Pau til Paris, medens der er 400 fra Paris til Krakau. De vil altsaa være her for at modtage Arven i samme Øieblik, hvor Kongen af Polen vil erfare, at Thronen er ledig. Dersom De er tilfreds med mig, Frands, saa giver De mig da dette Kongerige Navarra, som kun vil være en Perle af Deres Krone; paa denne Maade modtager jeg det. Det Værste, der kan hændeDem, er at forblive Konge dernede og blive Stamfader til Konger, idet De lever en familie med mig og min Gemalinde, medens De her . . . ja hvad er De? en stakkels forfulgt, Prinds, en stakkels tredie Kongesøn, to ældre Brødres Slave, som en Caprice kan sende til Bastillen."

„Ja, ja," sagde Frands, „jeg føler det godt, saa godt, at jeg ikke begriber, at De renoncerer paa denne Plan, De foreslaaer mig. Er der Intet, som rører sig der?"

Og Hertugen af Alencon lagde Haanden paa sin Broders Hjerte.

„Der ere Byrder," sagde Henrik smilende, „som ere altfor tunge for visse Hænder. Jeg vil ikke forsøge paa at hæve denne; Frygten for at blive træt forjager min Lyst dertil." – „Altsaa renoncerer

De virkeligen derpaa, Henrik?" – „Jeg har sagt de Mony det, og jeg gjentager det for Dem." – „Men under slige Omstændigheder, kjære Broder," sagde d'Alencon, „taler man ikke, man beviser."

Henrik aandede som en Stridsmand, der føler sin Modstanders Ribbeen bøie sig.

„Jeg skal bevise det iaften," sagde han; „Klokken ni skulle Listen over Anførerne og Planen til Foretagendet være i Deres Hænder."

Frands tog Henriks Haand og trykkede den med Hjerteligheb mellem sine.

I samme Øieblik traadte Catharina ind til Hertugen af Alencon, og, som hun pleiede, uden at lade sig melde.

„Ah! jeg træffer dem samlede," sagde hun smilende, „isandhed, to gode Brødre." – „Det haaber jeg, Madame," sagde Henrik med den største Koldblodighed, medens Hertugen af Alencon blegnede af Angst.

Derpaa traadte han nogle Skridt tilbage for at lade Catharina alene med sin Søn. Enkedronningen tog nu et prægtigt Klenodie op af sin Pengepung.

„Dette Spænde kommer fra Florents," sagde hun, jeg giver Dem det til at sætte paa Deres Sabels Gehæng." Dernæst vedblev hun ganske sagte, „dersom De iaften hører Larm hos Deres Broder Henrik, saa rør Dem ikke af Pletten."

Frands trykkede sin Moders Haand og sagde: „Tillader De, at jeg viser ham den skjønne Gave, han har gjort mig?" — „Gjør hellere noget Bedre, giv ham det i Deres og mit Navn, thi jeg har bestilt et andet, som han skulde have." — „Hører De, Henrik," sagde Frands; „min gode Moder bringer mig dette Klenodie og fordobler dets Værdi ved at tillade mig at give Dem det."

Henrik udbredte sig i Lovtaler over Spændets Skjønhed og udtømte sig i Taksigelser. Da hans Henrykkelse havde lagt sig lidt, sagde Catharina:

„Min Søn, jeg befinder mig ikke ganske vel, og jeg vil gaae tilsengs; Deres Broder Carl er meget mat efter Faldet og gjør det Samme. Man vil derfor ikke spise til Aften en famille, men hos Enhver især vil der blive serveret. Ah! Henrik, jeg glemte at gjøre Dem min Compliment over Deres Mod og Deres Behændighed; De har redet Kongen og Deres Broder, De skal blive belon-

net derfor." — „Jeg er allerede belønnet, Madame," svarede Henrik, idet han bukkede. — „Ved den Følelse, at De har gjort Deres Pligt," tog Catharina atter Ordet; „det er langtfra ikke nok, og vær overbeviist om, at Carl og jeg skulle tænke paa at gjøre Noget, hvorved vi kunne formindske vor Gjæld til Dem." — „Alt, hvad der kommer fra Dem og fra min gode Broder vil være mig velkommen, Madame."

Derpaa bukkede han og gik.

„Ah! min kjære Frands," tænkte Henrik, idet han gik, „jeg er nu vis paa ikke at reise alene; og Conspirationen, som havde et Hjerte, har nu fundet et Hoved, og hvad der er endnu bedre, det er, at dette Hoved svarer mig for mit. Blot maae vi være forsigtige. Catharina gjør mig en Gave. Catharina lover mig en Belønning; der stikker noget Djævelskab derunder, og iaften vil jeg raadslaae med Margrethe derom."

VI.

Kong Carl IX's Erkjendtlighed.

Maurevel var forbleven en Deel af Dagen i Kongens Vaabenkammer; dernæst, da Catharina

havde seet det Øieblik nærme sig, da Kongen vilde komme hjem fra Jagten, havde hun ladet ham gaae ind i sit Bedekammer med de Øbirer, som havde sluttet sig til ham.

Underrettet ved sin Ankomst af sin Amme om, at en Mand havde tilbragt en Deel af Dagen i hans Cabinet, var Carl den Niende i Begyndelsen bleven forfærdelig vred over, at man havde tilladt sig at føre en Fremmed ind i hans Værelser. Men da han havde ladet sig gjøre en Beskrivelse af ham, og da hans Amme havde fortalt ham, at det var den samme Mand, som hun selv en Aften havde været beordret til at føre til ham, havde Kongen gjenkjendt Maurevel, og da han erindrede den, ham om Morgenen af hans Moder aftvungne Ordre, havde han fattet det Hele.

„Oh! oh!" mumlede Carl, „samme Dag, som han har reddet mit Liv, Øieblikket er daarligen valgt."

Han gjorde af den Grund nogle Skridt for at gaae ned til sin Moder, men en Tanke holdt ham tilbage.

„Guds Død! sagde han, dersom jeg taler til hende om dette, vil det blive en Discussion, som

ingen Ende faaer; det er derfor bedre, at vi handle hver for sig."

„Amme," sagde han, „luk alle Dørene godt og underret Dronning Elisabeth *) om, at jeg føler nogle Smerter efter dette Fald, og at jeg af den Grund vil sove alene i Nat."

Ammen adlød, og da Timen til hans Plans Udførelse ikke var kommen, gav Carl sig til at skrive Vers.

Dette var den Beskjæftigelse, under hvilken Tiden gik hurtigst for Kongen. Da Klokken slog ni, troede Carl ogsaa, at den endnu ikke var meer end syv. Han talte Taarnuhrets Slag, og da det sidste havde lydt, reiste han sig.

„Død og Helvede!" raabte han, „nu er det den rette Tid."

Og idet han tog sin Kappe og sin Hat, gik han ud af en hemmelig Dør, som han havde ladet anbringe i Panelet, og om hvilken Catharina slet Intet vidste.

---

*) Carl den Niende havde ægtet Elisabeth af Østerrig, en Datter af Maximilian.

Carl gik lige til Henriks Værelse. Henrik havde kun været hjemme for at skifte Dragt, efter at han havde forladt Hertugen af Alencon, og var strax gaaet ud.

Nu begav Carl sig til Margrethes Værelse Margrethe havde samlet Hertuginden af Nevers Coconnas og la Mole omkring sig, og dette lille Selskab indtog nu en Forfriskning af Confecter og Posteier.

Carl bankede paa Entréedøren; Gillonne aabnede den; men ved Synet af Kongen blev hun saa forskrækket, at hun neppe havde Kraft til at gjøre en Forbøining, og istedetfor at løbe for at underrette sin Herskerinde om det høie Besøg, der ventede hende, lod hun Carl gaae, uden at give andet Signal end det Skrig, hun havde udstødt.

Kongen gik igjennem Forværelset, og, ledet ved den muntre Latter, nærmede han sig Spisesalen.

„Stakkels Henriot!" sagde han, „han glæder sig og har ikke Tanke om Noget. Det er mig," sagde han, idet han hævede Forhænget og viste et smilende Ansigt.

Margrethe udstødte et skrækkeligt Skrig. Saa smilende det var, havde dette Ansigt gjort Medusa-

hovedets Virkning paa hende. Da hun sad med Ansigtet mod Døren, havde hun strax gjenkjendt Carl.

De to Herrer vendte Ryggen mod Kongen.

„Hans Majestæt!" raabte hun forskrækket og reiste sig.

Medens de tre andre Gjæster følte deres Hoved ligesom vakle paa deres Skuldre, var Coconnas den eneste, der ikke mistede sin Besindelse. Han reiste sig ogsaa, men med en saa behændig Ubehændighed, at han, idet han reiste sig, væltede Bordet med Glas, Lys og alt Øvrigt, hvad der laae paa det.

Et Øieblik var der fuldkommen mørkt og dødstille.

„Smut bort", hviskede Coconnas til la Mole. „Skynd Dig! skynd Dig!"

Dette lod la Mole sig ikke sige to Gange; han listede sig hen til Væggen, følte sig for med Hænderne og søgte efter Soveværelset for at skjule sig i det Cabinet, han kjendte saa godt. Men da han satte Foden i Soveværelset, løb han imod en Mand, som var kommen igjennem den hemmelige Indgang.

„Men hvad betyder alt Dette?" sagde Carl i Mørket med en Stemme, som begyndte at antage en frygtelig Accent, der robede Utaalmodighed; seer jeg ud som et Uhyre, eftersom man saaledes flyer ved Synet af mig? Hør, Henriot! Henriot! hvor er Du? svar mig." — „Vi ere frelste!" mumlede Margrethe, idet hun greb en Haand, som hun antog for Coconnas. Kongen troer, at min Gemal er en af vore Gjæster." — Og jeg vil lade ham blive i den Tro, Madame; vær rolig", sagde Henrik, svarende Dronningen paa samme Maade. — „Store Gud!" raabte Margrethe, idet hun hurtigt gav slip paa den Haand, hun holdt. — „Stille!" sagde Henrik. — „For Satan! hvad have De dog at hviske saaledes om?" raabte Carl. „Henrik, svar mig, hvor er Du?" — „Her, Sire", sagde Kongen af Navarras Stemme, — „For Pokker!" sagde Coconnas, som holdt Hertuginden i en Krog, „hvor Alt støder sammen". — „Nu er Faren dobbelt", sagde Henriette.

Den indtil Uforsigtighed modige Coconnas havde overveiet, at man dog maatte tænde Lysene igjen, og da han troede, at det vilde være bedst, jo før jo hellere, slap han Madame de Nevers Haand, rodede

midt imellem de ituslaaede Sager efter et Lys, nærmede sig Kakkelovnen og pustede til en Glød, som strax tændte Lysets Væge.

Der blev lyst i Værelset.

Carl den Niende kastede et spørgende Blik omkring sig. Henrik stod i Nærheden af sin Gemalinde; Hertuginden af Nevers var alene i en Krog; og Coconnas, som stod midt i Værelset med et Lys i Haanden, belyste hele Scenen.

„Undskyld os min Broder", sagde Margrethe; „vi ventede Dem ikke". — „Vi fik ogsaa, som Deres Majestæt kan see, en forfærdelig Skræk!" sagde Henriette. — „Ja, det har jeg beviist", sagde Henrik, som gjettede Alt, „eftersom jeg væltede Bordet, da jeg reiste mig."

Coconnas kastede et Blik til Kongen, i hvilket disse Ord laae: „See det kalder jeg en Mand, som forstaaer at rede En ud af en Forlegenhed."

„Hvilken frygtelig Forvirring!" gjentog Carl den Niende. „See nu er Dit Aftensmaaltid forstyrret, Henriot. Kom med mig, Du kan fuldføre det et andet Sted; jeg skal fordærve Maven paa Dig iaften." — „Hvorledes, Sirr", sagde Henrik, „Deres Majestæt vilde gjøre mig den Ære? . . ."

— „Ja, min Majestæt gjør Dig den Ære at føre Dig ud af Louvre. Laan mig ham Margot, Du skal faae ham igjen imorgen tidlig." — „Ah! De har at befale." — „Sire", sagde Henrik, „jeg vil hente en anden Kappe paa mit Værelse og skal strax være her igjen."

„Det behøver Du ikke, Henriot, den Du har der, er jo god." — „Men, Sire . . ., begyndte Béarneren. — „Jeg siger Dig, at Du ikke skal gaae op paa Dit Værelse, Død og Helvede! hører Du ikke, hvad jeg siger? Nu, saa kom dog." — „Ja, ja, gaa," sagde Margrethe pludseligen, idet hun trykkede sin Gemahls Arm, thi et besynderligt Blik af Carl lod hende forstaae, at der foregik noget Forunderligt. — „Jeg er til Deres Tjeneste, Sire," sagde Henrik.

Men Carl kastede sit Blik paa Coconnas, der vedblev at gjøre Tjeneste som den, der sørgede for Oplysningen, idet han tændte de andre Lys.

„Hvem er denne Herre?" spurgte han Henrik idet han maalte Piemonteseren med Øinene; „skulde det tilfældigen være Hr. de la Mole?" — „Hvem har dog talt til ham om la Mole?" spurgte Margrethe ganske sagte sig selv.

„Nei, Sire", svarede Henrik, „Hr. de la Mole er ikke her, og det gjør mig ondt, thi jeg vilde da have havt den Ære at presentere ham for Deres Majestæt paa samme Tid, som hans Ven, Hr. de Coconnas; det er to Uadskillelige, og de staae Begge i Hertugen af Alencons Tjeneste." — „Ah! ah! i vor udmærkede Skyttes Tjeneste!" sagde Carl. „Godt!"

Dernæst tilføiede han, idet han trak Øienbrynene sammen: „Denne Hr. de la Mole, er han ikke Huguenot?" — „Han er omvendt, Sire", sagde Henrik, „og jeg svarer for ham, som for mig selv." -- „Naar De svarer for et Menneske, Henriot, saa har jeg, efter hvad De har gjort idag, ikke længer Ret til at tvivle om dette Menneskes Forhold. Jeg havde gjerne ønsket at see denne la Mole. Nu vil det blive for seent."

Og idet Carl atter undersøgte Værelset med sine store Øine, omfavnede han Margrethe og førte Kongen af Navarra med sig, tagende ham under Armen.

Ved Louvres Port vilde Henrik standse for at tale med En.

„Kom! kom! skynd Dig, Henriot," sagde Carl til ham. Naar jeg siger Dig, at Luften i Louvre ikke er god for Dig i Aften, for Pokker! saa tro mig dog."

„Guds Død," mumlede Henrik; „og hvad vil der blive af de Mony, naar han befinder sig ganske alene i mit Værelse? . . . Naar denne Luft, som ikke er god for mig, blot ikke maa være endnu værre for ham." — „Naa saa!" sagde Kongen, da Henrik og han vare komne over Broen til Louvre, „det er altsaa med din Billie, Henriot, at Hr. d'Alencons Cavalerer gjøre Cour til din Kone?" — „Hvorledes det, Sire?" — „Jo, kastede denne Coconnas ikke forlibte Øine til Margot?" — „Hvem har sagt Dem det?" — „Jh!" tog Kongen atter Ordet, man har fortalt mig det." — „Pur Bagvaskelse, Sire; Hr. de Coconnas er vel forelsket i en Dame ved Hoffet, men det er i Madame de Nevers." — „Aah Snak!" — „Jeg kan forsikkre Deres Majestæt om, at hvad jeg her siger er sandt."

Carl gav sig til at lee høit.

„Nu!" sagde han, „lad Hertugen af Guise komme atter og betroe mig Noget, jeg skal nok saa pænt gjøre ham lang i Ansigtet ved at fortælle ham

hans Søsters Heltebedrifter. Jovrigt," sagde Kongen, idet han huskede sig om, „veed jeg ikke ganske, om det er Hr. de Coconnas eller Hr. de la Mole, han har talt om." — „Den Ene ligesaa lidt som den Anden, Sire," sagde Henrik, „og jeg svarer for min Gemalindes Følelser." — „Godt, Henriot! godt," sagde Kongen, „saaledes kan jeg godt lide Dig, og Du er paa min Ære saa brav en Fyr, at jeg troer tilsidst ikke at kunne undvære Dig."

Idet han sagde disse Ord, gav han sig til at pibe paa en særegen Maade; fire Adelsmænd, som ventede ved Enden af Gaden de Beauvais, sluttede sig til ham, og hele Selskabet forsvandt i det Indre af Staden."

Klokken slog ti.

„Nu!" sagde Margrethe, da Kongen og Henrik vare gaaede, „skulle vi saa atter gaae tilbords?" „Nei, min Tro om jeg vil!" sagde Hertuginden, „jeg er bleven altfor forskrækket. Saa priser jeg det lille Huus i Gaden Cloche-Percée! der kan man ikke komme ind uden at storme Huset, og der have vore tappre Riddere Lov til at bruge Kaarden. Men hvad søger De efter under Meublerne og i Skabene, Hr. de Coconnas?" — „Jeg søger efter

min Ven la Mole," sagde Piemonteseren. — „Søg efter ham herinde ved Siden af, Hr. de Coconnas," sagde Margrethe, „der er et Cabinet der" . . . — „Godt," sagde Coconnas, „jeg seer det."

Og han gik ind i Kammeret.

„Nu!" sagde en Stemme i Mørket, „hvorvidt ere vi?" — „Ih, for Pokker! vi ere ved Desserten." — „Og Kongen af Navarra?" — „Han har Intet seet." — „Og Kong Carl?" — „Ah! Kongen; han har ført Manden med sig." — „Virkeligen?" — „Det forholder sig, som jeg siger Dig. Desuden gjorde han mig den Ære at betragte mig fra Siden, da han hørte, at jeg var Cavaleer hos Hertugen af Alencon, og at see skævt til mig, da han fik at vide, at jeg var din Ven." — „Du troer altsaa, at man har talt ondt om mig i hans Nærværelse." — „Jeg frygter tvertimod for, at man har talt altfor Godt om Dig. Men Talen er aldeles ikke herom, jeg troer, at disse Damer have en Valfart at gjøre til Gaden du Roi de Sicile, og at vi skulle ledsage Pilegrimene."

„Men det er umueligt! . . . det veed Du godt." — „Hvorledes, umueligt!" — „Ih! jo, vi have jo Opvartning hos Hans Kongelige Høihed." — „For

Pokker! det er min Tro sandt! jeg glemmer altid, at vi ere ansatte, og at vi fra Modecavalerer have havt den Ære at blive Kammertjenere."

Og de to Venner nærmede sig Dronningen og Hertuginden for at forklare dem, at de vare nødsagede til at være tilstede idetmindste ved Hertugens Afklædning.

„Det er godt," sagde Madame de Nevers, „vi gaae ogsaa vor Vei." — „Og tør man vide, hvor De gaae hen?" spurgte Coconnas. — „Oh, De er altfor nysgjerrig," sagde Hertuginden. Quære et invenies.

De to unge Mennesker bukkede og løb i al Hast op til Hertugen af Alencon.

Hertugen syntes at vente dem i sit Cabinet.

„Ah! ah!" sagde han, „De komme meget seent, mine Herrer." — „Klokken er neppe ti, Monseigneur," sagde Coconnas.

Hertugen tog sit Uhr op.

„Det er sandt," sagde han. „Dog sover Alle i Louvre." — „Ja, Monseigneur; men vi ere til Deres Tjeneste. Skal man føre Cavalererne ind i Deres Høiheds Værelse, for at de kunne ønske Dem

god Nat?" — „Nei, gaa tvertimod ind i Salen og afsked dem Alle."

De to unge Mennesker adlode og kom tilbage til Hertugen.

„Monseigneur," sagde Coconnas, „Deres Høihed vil uden Tvivl enten gaae tilsengs eller arbeide?" — „Nei mine Herrer; jeg behøver Dem først imorgen." — „Kom, kom," sagde Coconnas ganske sagte i Øret paa la Mole, „det lader til, at hele Hoffet sover ud i Nat."

Og de to unge Mennesker sprang op ad Trappen, toge deres Kapper og de Kaarder, de bare om Natten, og fløi ud af Louvre paa Flugt efter de to Damer, som De indhentede paa Hjørnet af Gaden Coq-Saint-Honoré.

VII.

Gud raader.

Som Hertugen havde sagt til de to unge Mennesker, herskede der den dybeste Stilhed i Louvre.

Margrethe og Madame de Nevers vare nemlig tagne hen i Gaden Tizon; Coconnas og la Mole vare flygtede efter dem; Hertugen af Alencon sad hjemme i tom og angstfuld Forventning af de Begivenheder, som Enkedronningen havde forudsagt ham; Catharina var gaaet tilsengs og Madame de Sauve sad ved hendes Hovedgjerde og læste hende nogle italienske Fortællinger for, over hvilke den gode Dronning lo stærkt.

Catharina havde ikke længe været i saa godt Humeur. Efter med god Appetit at have indtaget nogle Forfriskninger i Selskab med sine Damer, efter at have raadspurgt sin Læge og efter at have opgjort sine daglige Huusholdningsregninger, havde hun forordnet en Bøn for et vigtigt Foretagendes heldige Udfald, som hun sagde, og for sine Børns Vel. Det var Catharinas og iøvrigt enhver Florentinerindes Vane ved visse Leiligheder at lade holde Bønner og Messer, hvis Hensigt Gud og hun ene kjendte.

Endeligen havde hun besøgt René og valgt flere nye Ting imellem hans vellugtende Sagers rige Udvalg.

„Skaf mig at vide," sagde Catharina, „om min Datter, Dronningen af Navarra er paa sit Værelse, og dersom hun er der, saa bed hende om at gjøre mig Selskab."

Pagen, hvem denne Ordre blev given, gik og kom et Øieblik efter tilbage, ledsaget af Gillonne.

„Hvad!" sagde Enkedronningen, „jeg spurgte efter Deres Herskerinde og ikke efter hendes Kammerjomfru."

„Madame," sagde Gillonne, „jeg troede selv at burde komme for at sige Deres Majestæt, at Dronningen af Navarra er tagen ud med sin Veninde Hertuginden af Nevers" . . . — „Tagen ud paa denne Tid," tog Catharina atter Ordet, idet hun trak Øienbrynene sammen, „og hvor kan hun være tagen hen?" — „Til en Forelæsning over Kunsten at gjøre Guld," svarede Gillonne, „den skal finde Sted i Hertugen af Guises Hotel i den Floi, som beboes af Madame de Nevers." — „Og hvornaar kommer hun tilbage?" spurgte Enkedronningen. — „Forelæsningen vil trække sig meget langt ud paa Natten, saa at det er sandsynligt, at Hendes Majestæt bliver hos sin Veninde indtil imorgen tidlig."

„Dronningen af Navarra er lykkelig," mumlede Catharina. „Hun har Venner og hun er Dronning; hun bærer en Krone, man kalder hende Deres Majestæt, og hun har ingen Undersaatter. Hun er meget lykkelig."

Efter denne Betragtning, som fik Tilhørerne til at smile indvendigen, vedblev Catharina at mumle: „Eftersom hun iøvrigt er gaaet ud; thi hun er jo gaaet ud, siger De?" — „For en halv Time siden, Madame." — „Det er godt, gaae."

Gillonne neiede og gik.

„Fortsæt Deres Læsning, Carlotta," sagde Dronningen.

Madame de Sauve gik videre.

Efter ti Minutters Forleb afbrød Catharina hende.

„Ah! Apropos," sagde hun, „siig, at man sender Vagten paa Galleriet bort."

Det var det Signal, Maurevel ventede. Man udførte Enkedronningens Ordre, og Madame de Sauve fortsatte sin Historie.

Hun havde neppe læst et Qvarteer uden nogen Afbrydelse, da et langt, frygteligt Skrig naaede til

det kongelige Værelse og gjorde, at Haarene reiste sig paa de Tilstedeværendes Hoveder.

Et Pistolskud fulgte umiddelbart efter.

„Hvad er det," sagde Catharina, „og hvorfor læser De ikke længer, Carlotta?" – „Madame," sagde den unge Kone blegnende, „hørte De Intet?" — „Hvilket?" spurgte Catharina. — „Dette Skrig." — „Og dette Pistolskud," tilføiede den jourhavende Officeer.

„Et Skrig, et Pistolskud, gjentog Catharina; „jeg har ikke hørt Noget . . . Er et Skrig, et Pistolskud iøvrigt noget saa Overordentligt i Louvre? Læs, læs, Carlotta."

„Men hør, Madame," sagde denne, medens Hr. de Nancy stod med Haanden paa sin Kaardes Hefte og ikke vovede at gaae uden Dronningens Samtykke; „tys, jeg hører Skridt og Eeder." — „Skal jeg see, hvad det er, Madame?" spurgte den Sidste.

„Paa ingen Maade, min Herre, bliv her," sagde Catharina, idet hun reiste sig op paa den ene Haand, som for at give sin Ordre mere Kraft. „Hvem skulde da beskytte mig i Tilfælde af Allarm? Det er vist nogle drukne Schweitzere, som slaaes" . . .

Enkedronningens Rolighed ved Siden af den Skræk, der greb hele Forsamlingen dannede en saa mærkelig Contrast, at Madame de Sauve, saa frygtsom hun end var, fæstede et spørgende Blik paa Dronningen.

„Men, Madame," raabte hun, „man skulde troe, man dræbte En eller Anden." — „Og hvem vil De have, at man skulde dræbe?" — „Min Gud! Kongen af Navarra, Madame; Støien kommer fra den Side, hvor hans Værelse ligger."

„Den Taabe!" mumlede Dronningen, hvis Læber, trods hendes Magt over sig selv, begyndte at bevæge sig paa en forunderlig Maade, thi hun fremstammede en Bøn; „den Taabe, hun seer sin Konge af Navarra overalt." — „Min Gud! min Gud!" raabte Madame de Sauve, idet hun faldt tilbage i sin Lænestol.

„Det er forbi, det er forbi," sagde Catharina. „Capitain," vedblev hun, henvendende sig til Hr. de Nancy, „jeg haaber, at dersom der foregaaer nogen Skandale i Palaiet, De da vil lade den Skyldige alvorligen afstraffe. Fortsæt Deres Lecture, Carlotta."

Og Catharina sank selv tilbage paa sin Hovedpude i en Ubevægelighed, der lignede meget en Svækkelse, thi de Tilstedeværende bemærkede, at Sveden trillede ned over hendes Ansigt i store Draaber.

Madame de Sauve adlød denne formelige Ordre; men hendes Øine og hendes Stemme udførte alene Functionen. Hendes Tanker tilhørte andre Gjenstande, og hun saae en frygtelig Fare svæve over et elsket Hoved. Efter at denne Kamp havde varet i nogle Minutter, befandt hun sig endeligen i en saa overvældet Tilstand, hvor Etiquetten skulde iagttages, medens Bevægelsen havde Overhaand, at hendes Stemme ophørte at være forstaaelig; Bogen faldt hende ud af Haanden, og hun besvimede.

Pludseligen hørtes en voldsom Larm; dumpe og iilsomme Trin rystede Corridoren; der faldt to Skud, som bragte Vinduesruderne til at klirre; og forbauset over denne vedvarende Kamp, reiste Catharina sig op, bleg som et Liig, med opspilede Øine og, i det Øieblik, da Hr. de Nancy vilde gaae udenfor, greb hun ham ved Armen, idet hun sagde:

„Enhver bliver her, jeg gaaer selv ned for at see, hvad der foregaaer."

Nu skulle vi see, hvad der foregik, eller snarere, hvad der var foregaaet.

De Mony havde om Morgenen modtaget Henriks Nøgle af Orthons Hænder. I denne Nøgle, som var udboret, havde han opdaget et sammenrullet Papir, hvilket han havde trukket ud med en Naal.

Det var Feldtraabet i Louvre for den kommende Nat.

Desuden havde Orthon ordret overbragt ham Henriks Indbydelse til at besøge ham Klokken Ti i Louvre.

Klokken halv ni havde de Mony iført sig en Rustning, hvis Styrke han mere end een Gang havde havt Leilighed til at erkjende; herovenpaa havde han taget en Vams af Silke, spændt sin Kaarde om, stukket sine Pistoler i Beltet og atter bedækket alt Dette med la Moles bekjendte kirsebærrøde Kappe.

Vi have seet, hvor heldigt det var faldet Henrik ind, førend han vendte tilbage til sit eget Værelse, at aflægge Margrethe et Besøg, og hvor hel-

digt han var kommen ind af den hemmelige Indgang netop for at støde paa la Mole i Margrethes Sovværelse og for at indtage sin Plads for Kongens Øine i Spisesalen. Det var netop i samme Øieblik, at de Mony ved Hjelp af det af Henrik sendte Feldtraab og især ved Hjelp af den bekjendte kirsebærrøde Kappe kom igjennem Louvres indre Port.

Den unge Mand gik lige op i Kongen af Navarras Værelse, idet han saa godt, han kunde, efterlignede la Moles Gang. I Forværelset traf han Orthon som ventede paa ham.

„Sire de Mony," sagde Bjergbeboeren til ham, „Kongen er gaaet ud, man har befalet mig at føre Dem ind i hans Værelse og bede Dem om at vente paa ham. Dersom han bliver for længe borte, indbyder han Dem, som De veed, til at kaste Dem paa hans Seng."

De Mony traadte ind uden at forlange nogen anden Forklaring, thi hvad Orthon her havde sagt ham, var kun en Gjentagelse af hvad han havde sagt ham om Morgenen.

For at benytte Tiden tog de Mony Pen og Blæk, og idet han gik hen til et fortreffeligt Kort over Frankrig, som hængte paa Væggen, gav han

sig til at tælle og mærke de Steder imellem Paris og Pau, hvor der var indrettet Forraadsmagaziner.

Med dette Arbeide beskjæftigede han sig et Qvarteer, og da han var færdig med det, vidste han ikke længer hvad han skulde tage sig til.

Han gik to eller tre Gange rundt i Værelset, gned sine Øine, gabede, satte sig og reiste sig og satte sig igjen. Idet han endeligen benyttede Henriks Indbydelse, hvilken Frihed iøvrigt undskyldtes ved det familierede Forhold, der herskede imellem Prindserne og deres Cavalerer, lagde han sine Pistoler ved Siden af Lampen paa Natbordet, strakte sig hen paa den, med et tæt Omhæng forsynede Seng, som skjulte Baggrunden af Værelset, lagde sin dragne Kaarde langs hen ved Siden af sig, og, vis paa ikke at blive overrasket, eftersom der var en Tjener i Forværelset, faldt han i en fast Søvn, hvis Støi gav stærkt Echo i den tillukkede Seng. De Mony snorkede som en sand Soldat, og i denne Henseende havde han kunnet kjæmpe med Kongen af Navarra.

Nu var det, at sex Mand med Kaarden i Haanden og Dolken i Beltet listede sig stille igjennem den Corridor, som ved en lille Dør stod i

Forbindelse med Catharinas Værelser og igjennem en Fløidør førte ind til Henrik.

En af disse fem Mand gik i Spidsen. Foruden sin blottede Kaarde og sin Dolk, der var saa stærk som en Jagtkniv, bar han endnu sine troe Pistoler som ved Solvspænder vare fastgjorde i hans Belte.

Denne Mand var Maurevel.

Da han havde naaet Henriks Dør, standsede han.

„Have I rigtigt overbeviiste Eder om, at Skildvagterne i Corridoren ere borte?" spurgte han den, som syntes at commandere den lille Trop under hans Ordrer. — „Der er ikke en eneste længer paa Post," svarede den Næstcommanderende. — „Godt," sagde Maurevel. „Nu have vi kun at undersøge, om den, vi lede efter, er hjemme." — „Men, Capitain, dette Værelse tilhører Kongen af Navarra," sagde den Næstcommanderende, idet han standsede den Haand, som Maurevel lagde paa Dørgrebet. — „Hvem siger Andet?" spurgte Maurevel.

Sbirerne betragtede hverandre ganske forbausede, og den Næstcommanderende gjorde et Skridt tilbage.

„Hvad!“ sagde denne, „arrestere Nogen paa denne Tid, i Louvre, og det i Kongen af Navarras Værelse.“ — „Hvad vilde De da sige,“ sagde Maurevel, „naar jeg sagde Dem, at den, De skal arrestere, er Kongen af Navarra selv?“ — „Jeg vilde sige, Capitain, at Sagen er betænkelig, og at jeg uden en, af Kong Carl IX.'s egen Haand underskreven Ordre“ . . .

„Læs,“ sagde Maurevel.

Og idet han traf den Ordre, som Catharina havde overgivet ham, ud af sin Vams, gav han den Næstcommanderende den.

„Det er godt,“ sagde denne efter at have læst; „jeg har Intet mere at sige.“ — „Og De er beredt?“ — „Ja, jeg er.“ — „Og I?“ vedblev Maurevel, henvendende sig til de fem andre Sbirer.

Disse bukkede ydmygt.

„Hør nu min Plan, mine Herrer,“ sagde Maurevel: „To af Eder skulle forblive ved denne Dør, to ved Sovekammerdøren, og to skulle gaae ind med mig.“ — „Dernæst?“ spurgte den Næstcommanderende. — „Læg vel Mærke til dette: det er os befalet at forhindre Fangen fra at raabe, skrige og gjøre Modstand; enhver Overtrædelse af denne

Ordre bliver straffet med Døden." — „Han har erholdt Fuldmagt," sagde den Næstcommanderende til den Mand, der var bestemt til tillige med ham at følge Maurevel ind til Kongen. — „Aldeles fuldstændig," sagde Maurevel." — „Den stakkels Djævel, den Konge af Navarra," sagde en af Mændene, „det er skrevet deroppe, at han ikke igjen skal undslippe." — „Og hernede med," sagde Maurevel, idet han tog Catharinas Ordre ud af den Næstcommanderendes Hænder og puttede den atter ind paa sit Bryst.

Maurevel stak den Nøgle, han havde modtaget af Catharina, ind i Nøglehullet, og idet han efterlod, som det var aftalt, to Mand ved den yderste Dør, gik han ind i Forværelset med de fire Andre.

„Ah! ah!" sagde Maurevel, idet han lyttede til den Sovendes stærke Aandedrag, hvis Støi naaede hans Øren, „det lader til, at vi her finde, hvad vi søge."

Da Orthon troede, at det var hans Herre, der kom hjem, gik han ham strax imøde og befandt sig Ansigt til Ansigt med fem bevæbnede Mænd, som besatte det forreste Værelse.

Ved Synet af det skumle Ansigt, der sad paa denne Maurevel, som man kaldte Kongens dræbende Vaaben, veeg den tro Tjener tilbage, og idet han stillede sig foran den anden Dør, sagde han:

„Hvem er De? hvad vil De?" — „I Kongens Navn," svarede Maurevel, „hvor er din Herre?" — „Min Herre?" — „Ja, Kongen af Navarra!" — „Kongen af Navarra er ikke hjemme," sagde Orthon, idet han mere end nogensinde forsvarede Døren; „altsaa kan De ikke komme ind." — „Paaskud, Løgn," sagde Maurevel. „Nu! tilbage!"

Béarnerne ere egensindige; Denne brummede som en Hund fra hans Bjerge; og uden at lade sig indjage Frygt, sagde han:

„De gaaer ikke ind, Kongen er fraværende."

Og han klamrede sig til Døren.

Maurevel gjorde et Tegn, de fire Mænd bemægtigede sig den Gjenstridige, idet de reve ham ud af Dørfordybningen, hvor han havde klamret sig fast, og da han aabnede Munden for at skrige, lagde Maurevel Haanden paa hans Læber.

Orthon beed Morderen frygteligt i Haanden; denne traf sin Haand tilbage med et undertrykt Skrig og slog Tjeneren i Hovedet med sit Kaarde-

hæfte. Orthon vaklede og faldt, idet han skreeg: Hjælp! Hjælp! Hjælp!"

Hans Stemme døde hen, thi han besvimede.

Morderne gik over ham; to bleve derpaa tilbage ved denne anden Dør, og de tre Andre traadte, anførte af Maurevel, ind i Soveværelset.

Ved Skinnet af den, paa Natbordet brændende Lampe saae de Sengen.

Gardinerne vare tiltrukne.

„Oh! oh!" sagde den Næstcommanderende, „jeg troer ikke, at han snorker længer." — „Nu, muntert!" sagde Maurevel.

Ved denne Stemme trængte et raat Skrig, som snarere syntes at ligne en Løves Brølen end den menneskelige Stemme, frem af Gardinerne, som paa en voldsom Maade bleve revne tilside, og en med en Rustning bedækket Mand, hvis Pande skjultes af en af disse Stormhuer, som gaae heelt ned over Hovedet indtil Øinene, viste sig siddende, med to Pistoler i Haanden og sin Kaarde paa Skjødet.

Maurevel havde neppe seet dette Ansigt og gjenkjendt de Mony, førend han følte Haarene reise sig paa Hovedet; han blev frygtelig bleg; hans

Mund fyldtes med Skum, og, som om han befandt sig Ansigt til Ansigt med et Spøgelse, gjorde han et Skridt tilbage.

Pludseligen reiste den bevæbnede Skikkelse sig og gjorde et Skridt fremad, tilsvarende til det, Maurevel havde gjort tilbage, saa at den Truede, syntes at forfølge, medens den Truende, syntes at flygte.

„Ah! Elendige," sagde de Mony med en dump Stemme, Du kommer for at dræbe mig, som Du har dræbt min Fader."

Sbirerne, nemlig de, som vare gaaede ind med Maurevel i Kongens Værelse, vare de Eneste, der hørte disse frygtelige Ord; men paa samme Tid, som de bleve udtalte, gik Pistolen af i Høide med Maurevels Pande.

Maurevel kastede sig paa Knæ idet Øieblik, da de Mony lagde Fingren paa Aftrykkeren; Skuddet faldt, og den ene af de to Mænd, der befandt sig bagved ham, og som han havde stillet blot ved denne Bevægelse, styrtede om, truffen i Hjertet. I samme Øieblik svarede Maurevel, med Kuglen blev flad paa de Monys Kyrads.

Idet de Mony derpaa maalte Afstanden, tog han Tilløb og klovede med et Hug af sin brede Klinge den anden Morders Hjerneskal. Nu vendte han sig mod Maurevel og gav sig i Kamp med ham.

Kampen var frygtelig, men varede kort. Ved det fjerde Udfald selte Maurevel det kolde Staal i sin Hals, han udstødte et qvalt Skrig, faldt baglænds, og idet han faldt, rev han Lampen om, som gik ud.

Benyttende Mørket sløi de Mony, der var kraftig og bevægelig som en af Homers Heroer, med nedbøiet Hoved ud i Forværelset, rev den ene Mand omkuld, stødte den anden tilbage, foer som et Lyn imellem de Sbirer, der bevogtede den yderste Dør, udholdt to Pistolskud, hvis Kugler ødelagde Muren i Corridoren, og var nu frelst; thi han havde endnu en fuldkommen ladet Pistol tilbage foruden dette Sværd, der uddeelte saa frygtelige Hug.

De Mony tøvede et Øieblik for at overveie, om han skulde flygte til Hertugen af Alencon, hvis Dør hun troede at see aaben, eller om han skulde forsøge paa at komme ud af Louvre; han bestemte sig for det Sidste, fortsatte sit, et Øieblik forhalede

Løb, tog ti Trin i hvert Spring, naaede den lille Port, nævnte de to Ord, der skaffede ham Udgang og smuttede ud, idet han raabte:

„Gaa ovenpaa; man dræber der paa Kongens Regning.“

Og idet han drog Fordeel af den Bestyrtelse, som disse Ord i Forening med de hørte Pistolskud havde sat Soldaterne i, løb han sin Vei og forsvandt i Gaden du Coq uden at være bleven tilføiet det Allermindste.

I dette Øieblik var det, at Catharina havde standset sin vagthavende Officeer, idet hun sagde:

„Bliv; jeg vil selv see, hvad det er, der foregaaer dernede.“ — „Men, Madame, „svarede Capitainen, „den Fare, Deres Majestæt kan udsætte sig for, befaler mig at følge Dem.“ – „Bliv, min Herre,“ sagde Catharina i en, endnu mere bydende Tone, end første Gang, „bliv, kronede Hoveder have en mægtigere Beskyttelse end et Menneskes Kaarde.“

Capitainen blev i Værelset.

Nu tog Catharina en Lampe, stak de nøgne Fødder i Fløielstøflerne, gik ud af Værelset, naaede den, endnu af Røg opfyldte Corridor og nærmede

sig, rolig og kold, Kongen af Navarras Værelse. — Alt var atter bleven stille.

Catharina naaede Entréedøren, gik over dens Dørtærskel og saae først i Forværelset Orthon ligge besvimet.

„Ah! ah!“ sagde hun, „her seer jeg Laquaien; „snart vil jeg uden Tvivl findeHerren.“

Og hun gik igjennem den anden Dør.

Her stødte hendes Fod mod et Liig; hun holdt Lampen ned: det var den af Sbirerne, hvis Hoved var bleven klovet; han var steendød.

Tre Skridt længer hen, laae den Næstcommanderende, som var truffen af Kuglen, og kjæmpede med Døden.

Foran Sengen laae en dødbleg Mand, hvis Blod flød ud af et dobbelt Saar, som gik igjennem Halsen, og forsøgte at reise sig, idet han udstrakte de sammenknugede Hænder.

Det var Maurevel.

Der foer en Gysen igjennem Catharinas Aarer; hun saae den tomme Seng; hun saae sig omkring i Værelset, og søgte forgjæves imellem de tre Mænd, der svømmede i deres Blod, det Liig, hun haabede.

Maurevel gjenkjendte Catharina; hans Øine udvidede sig frygteligen, og han udstrakte Armene med en fortvivlet Gestus mod hende.

„Nu!" sagde hun med halvhøi Stemme, „hvor er han? hvad er der bleven af ham? Ulykkelige! skulde De have ladet ham undslippe?"

Maurevel forsøgte at fremstamme nogle Ord, men kun en uforstaaelig Hvidsken trængte ud af hans Saar; der kom blodfarvet Skum ud af Munden, og han rystede paa Hovedet til Tegn paa Kraftløshed og Smerte.

„Men tal dog," raabte Catharina, „tal dog, blev det kun for at sige mig et eneste Ord."

Maurevel viste sit Saar, gav atter nogle uarticulerede Lyd fra sig, gjorde en Anstrengelse, hvilket heller ikke blev til Andet, end en hæs Rallen, og besvimede.

Nu kastede Catharina Øiet omkring sig: hun var kun omringet af Liig og Døende; Blodet flød i Strømme henad Gulvet, og en Dødsstilhed hvilede over hele denne Scene.

Endnu engang henvendte hun sig til Maurevel, men uden at vække ham: denne Gang forblev han ikke alene stum, men ubevægelig; der stak et Papir

ud af hans Barms; det var den, af Kongen undertegnede Arrestationsordre. Catharina bemægtigede sig den og skjulte den paa sit Bryst.

I dette Øieblik hørte Catharine en ringe Støi bagved sig; hun vendte sig om og saae Hertugen af Alencon staae i Døren; thi mod hans Villie havde Larmen ført ham hertil, og det Syn, han havde for sine Øine, havde aldeles forstemt ham.

„De her?" sagde hun. — „Ja, Madame, men min Gud, hvad foregaaer her?" spurgte Hertugen. — „Gaa tilbage til deres Værelse, Frands, og De vil tidsnok faae denne Nyhed at høre."

D'Alencon var ikke saa uvidende om det Hele, som Catharine formodede. Ved de første Trin i Corridoren havde han givet sig til at lytte. Da han saae nogle Mænd gaae ind hos Kongen af Navarra, havde han, ved at sammenbinde dette med Catharines Ord, gjettet, hvad der vilde foregaae, og havde glædet sig over at see en saa farlig Ven blive tilintetgjort ved en Haand, der var stærkere end hans.

Snart havde Skuddene og en Flygtendes hurtige Trin tiltrukket sig hans Opmærksomhed, og han havde, ved Hjelp af det Lys, der faldt ind af den, til Trappen førende, aabnede Dør seet en rød

Kappe forsvinde, som var ham altfor bekjendt, til at han ikke skulde gjenkjende den.

„De Mony!" raabte han, „de Mony hos min Svoger af Navarra! men nei, det er umueligt! Skulde det være Hr. de la Mole? . . ."

Nu bemægtigede en stærk Uro sig ham. Han tilbagekaldte i sin Hukommelse, at den unge Mand var bleven ham anbefalet af Margrethe selv, og da han vilde forvisse sig om, at det var ham, han nylig havde seet passere, gik han hurtigt op paa de to unge Menneskers Værelse; det var tomt. Men, i en Krog af dette Værelse saae han den bekjendte kirsebærrøde Kappe hænge. Nu var han oplyst i sin Tvivl: det var altsaa ikke la Mole, men de Mony.

Bleg og skjælvende ved den Tanke, at Huguenotterne skulde være bleven opdaget og have forraadt Sammensværgelsens Hemmeligheder, havde han derpaa skyndt sig til Louvres mindre Indgang. Der havde han erfaret, at den kirsebærrøde Kappe var undsluppen heel og holden og havde sagt, at man myrdede i Louvre paa Kongens Regning.

„Han har taget feil," mumlede d'Alencon. „Det er paa Enkedronningens Regning."

Og da han kom tilbage til Kampplads'en, fandt han Catharine vaagende som en Hyæne imellem de Døde.

Paa sin Moders Befaling gik den unge Mand tilbage til sit Værelse, ladende den Rolige og Lydige, trods de forvirrede Tanker, som bevægede hans Sjæl.

Fortvivlet over at see dette nye Forsøg strandet, kaldte Catharina sin vagthavende Officeer, lod Ligene bære bort, befalede, at Maurevel, som kun var saaret, skulde bæres tilbage i et af hendes Værelser, og gav Ordre til, at man ikke maatte vække Kongen.

„Oh!" mumlede hun, idet hun gik tilbage til sit Værelse med Hovedet nedsunket paa Brystet, „ogsaa denne Gang undslap han. Guds Haand vaager over dette Menneske. Han vil komme til at regjere! han vil komme til at regjere!"

Da hun derpaa aabnede Døren til sit Værelse, strøg hnn Haanden over Panden og trak Ansigtet til et naturligt Smiil.

„Hvad er der dog paafærde, Madame?" spurgte Madame de Sauve, som var altfor forskrækket til at kunne gjøre noget Spørgsmaal.

„Intet!“ svarede Catharina, „lidt Støi, og det er det Hele.“

„Oh!“ raabte Madame de Sauve pludseligen, idet hun med Fingeren pegede paa Stedet, hvor Catharina havde traadt, „hvert af Deres Majestæts Trin efterlader et blodigt Spor paa Tæppet!“

VIII.

Kongernes Nat.

Imidlertid gik Carl den Niende ved Siden af Henrik, paa hvis Arm han støttede sig, efterfulgt af sine fire Cavalerer, medens to Fakkelbærere gik foran.

„Naar jeg forlader Louvre,“ sagde den stakkels Konge, „føler jeg den samme Glæde, som naar jeg gaaer ind i en skjøn Skov; jeg aander igjen, jeg lever, jeg er fri.“

Henrik smilede.

„Deres Majestæt vilde da synes godt om at leve imellem mine Bjerge i Bearn,“ sagde Henrik. — „Ja, og jeg kan begribe, at Du har Lyst til at vende tilbage til dem; men dersom dette Ønske bliver altfor stærkt hos Dig,“ tilføiede Carl leende, „saa see at betvinge det, det Raad giver jeg Dig;

thi min Moder Catharina elsker Dig saa høit, at hun paa ingen Maade kan undvære Dig."

„Hvad har Deres Majestæt ifinde iaften?" sagde Henrik, for at komme fra denne farlige Samtale.

„Jeg vil lade Dig gjøre et Bekjendtskab, Henriot: dersom Du har Lyst." — „Deres Majestæt har at befale over mig." — „Tilhøire! tilhøire! vi gaae igjennem Gaden des Barres."

De to Konger havde med Følge tilbagelagt Gaden de la Savonnerie, da de saae to, i store Kapper indhyllede Mænd komme ud af en hemmelig Dør i Condé's Hotel, hvilken Dør den ene af dem atter lukkede uden Larm.

„Oh! oh!" sagde Kongen til Henrik, som efter sin Sædvane ogsaa anstillede Betragtninger, men uden at sige Noget; „det fortjener Opmærksomhed." — „Hvorfor siger Deres Majestæt det?" spurgte Kongen af Navarra. — „Det er ikke for Dig, Henriot; Du kan jo stole paa Din Kone," tilføiede Carl med et Smil; men din Fætter Condé kan ikke stole paa sin; eller dersom han gjør det, saa bliver han, Fanden tage mig, narret!" — „Men hvem siger Dem, Sire, at det er Madame de Condé, disse Herrer besøge?" — „En Forudfølelse. Disse to Menne-

skers Ubevægelighed; thi saasnart de fik Øie paa os, stillede de sig op i Døren og røre sig nu slet ikke af Pletten; desuden et vist Kast med Kappen, som den Mindste af dem bruger . . . Guds Død! det skulde være besynderligt." — „Hvilket?" — „Intet, det var kun Noget, der faldt mig ind; lad os gaae nærmere."

Og de gik lige ind paa de to Personer, som, da de saae, at det ganske rigtigt var dem, man vilde i Lag med, gjorde nogle Skridt for t fjerne sig.

„Holla! mine Herrer", sagde Kongen, „stands." — „Er det os, man taler til", spurgte en Stemme, som fik Carl og hans Ledsager til at skjælve. — „Nu! Henriot", sagde Carl, „kjender Du nu denne Stemme?" — „Sire," sagde Henrik, dersom Deres Broder, Hertugen af Anjou ikke var i Rochelle, saa vilde jeg sværge paa, at det var ham, der talede." — „Nu vel!" sagde Carl, „det kommer deraf, at han slet ikke er i Rochelle. See, det er det Hele." — „Men hvem er det, som er med ham?" — „Kan Du ikke kjende hans Ledsager?" — „Nei, Sire." — „Da kan man dog ikke tage feil af hans Figur. Du skal nok see, at Du kjender ham.

Holla! heida! siger jeg," gjentog Kongen, „for Satan høre De ikke?" — „Er De Vagten, eftersom De vil standse os?" sagde den største af de to Mænd, idet han lod sin Haand komme frem af Kappens Folder. — „Antag os for Vagten," sagde Kongen, „og staae, naar man befaler Dem det."

Idet han derpaa beiede sig mod Henriks Øre, sagde han:

„Du skal see Vulkanen sprude Ild." — „De ere otte," sagde den største af de to Mænd, idet han denne Gang ikke alene viste sin Arm men ogsaa sit Ansigt; men om de endog vare hundrede saa frygtede vi dog ikke for Dem." — „Ah! ah! Hertugen af Guise!" sagde Henrik. — „Ah! vor Fætter, de Lorraine," sagde Kongen, „endeligen giver De Dem tilkjende! Det var dog godt!" — „Kongen!" raabte Hertugen.

Hvad den anden Person angik, da saae man ham ved disse Ord indhylle sig i sin Kappe og forblive ubevægelig efter først at have blottet Hovedet af Respect.

„Sire," sagde Hertugen af Guise, „jeg har aflagt et Besøg hos min Svigerinde, Madame de Condé." — „Det seer jeg . . . og De har taget en

af Deres Cavalerer med? Hvilken af dem er det?" — „Sire," svarede Hertugen, „Deres Majestæt kjender ham ikke." — „Saa ville vi gjøre Bekjendtskab," sagde Kongen.

Og idet han gik lige ind paa den anden Skikkelse, gjorde han Tegn til en af de to Laquaier til at nærme sig med sin Fakkel.

„Tilgiv, min Broder!" sagde Hertugen af Anjou, idet han slog sin Kappe tilside og bøiede sig med en slet forstilt Fortrydelighed.

„Ah! ah! Henrik, det er Dem! . . . Men nei, det er ikke mueligt, jeg tager feil . . . Min Broder d'Anjou vilde ikke have besøgt Nogen, førend han havde været hos mig. Han veed godt, at der for Prindser af Blodet, som vende tilbage til Hovedstaden, kun er een Dør i Paris, nemlig den lille Indgang i Louvre."

„Tilgiv, Sire!" sagde Hertugen af Anjou; „jeg beder Deres Majestæt undskylde en Overtrædelse heraf." — „Nu da," svarede Kongen i en moquant Tone, „og hvad gjør De i Condés Hotel, min Broder?" — „Ih nu," sagde Kongen af Navarra i sin polisse Tone, „hvad Deres Majestæt nylig sagde."

Og idet han bøiede sig mod Kongens Øre, endte han sin Sætning med et høit Udbrud af Latter.

„Hvad er det?" spurgte Hertugen af Guise stolt; thi han var, ligesom hele Hoffet, kommen i Vane med at behandle den stakkels Konge af Navarra paa en temmelig raa Maade. Hvorfor skulde jeg ikke besøge min Svigerinde? Besøger Hertugen af Alencon ikke sin?"

Henrik rødmede let.

„Hvilken Svigerinde?" spurgte Carl. „Jeg veed ikke, at han har nogen anden Svigerinde, end Dronning Elisabeth."

„Tilgiv, Sire, jeg skulde have sagt hans Søster, Madame Margrethe, som vi, da vi kom her for en halv Time siden, have seet passere i sin Bærestol, ledsaget af to Courmagere, som hver travede paa sin Side af Bærestolen." — „Virkeligen," sagde Carl. „Hvad svarer De dertil, Henrik?" — „At Dronningen af Navarra har Frihed til at tage hvorhen, hun vil, men at jeg tvivler om, at hun har forladt Louvre." — „Og jeg er vis derpaa," sagde Hertugen af Guise. — „Og jeg ogsaa," sagde Hertugen af Anjou, „og veed endog, at Bærestolen gjorde Holdt i Gaden Cloche-Percée."

„Deres Svigerinde, ikke denne," sagde Henrik, idet han viste Condés Hotel, „men hende dernede, og han pegede med Fingeren i den Retning, hvor Guises Hotel laae, „er vistnok med, thi vi forlode dem samlede, og, som De veed, ere de uadskillige." — „Jeg fatter ikke, hvad Deres Maiestæt vil sige," sagde Hertugen af Guise. — „Intet er tvertimod tydeligere," sagde Kongen, „og see, af den Grund løb der en Courmager ved hver af Bæreſtolens Døre." — „Nu vel!" sagde Hertugen, „dersom Dronningen og mine Svigerinder begaae nogen Skandale, da lader os anraabe Kongens Retfærdighed for at raade Bod derpaa." — „Jh! min Gud!" sagde Henrik, „med Madame Condé og og Madame de Nevers kan det være det Samme. Kongen er urolig for sin Søster . . . og jeg har Tillid til min Kone." — „Nei, Nei," sagde Carl, „hun skal staae reen i Alles Øine; men lader os nu komme til Sagen. Bæreſtolen er standset i Gaden Cloche-Percée, sagde De, kjære Fætter?" — „Ja, Sire." — „Kunde De kjende Stedet igjen?" - „Jo, Sire." — „Nu vel, saa lader os gaae derhen, og dersom man maa stikke Ild paa

Huset for at faae at vide, hvem der er i det, saa skal det skee."

Med disse, for de Paagjældendes Ro lidet beroligende Hensigter lagde de fire første Herrer i den christne Verden, Veien igjennem Gaden Saint-Antoine.

De fire Prindser kom i Gaden Cloche-Percée; Carl, som vilde afgjøre denne Sag en famille, sendte de fire Cavalerer bort, idet han sagde til dem, at De kunde disponere over Resten af deres Nat, men at de Klokken sex om Morgenen skulde holde sig i Nærheden af Bastillen med to Heste.

Der var ikke mere end tre Huse i Gaden Cloche-Percée; Efterspgelsen blev saameget mindre vanskelig, da man uden Vægring aabnede de to Huse: af disse laae det ene paa Hjørnet af Saint-Antoine, det andet paa Hjørnet af Gaden du Roi de Sicile.

Med det tredie Huus forholdt det sig anderledes. Det var Dette, som blev bevogtet af en tydsk Dørvogter, og den tydske Dørvogter var ikke god at komme i Lag med. Paris syntes bestemt til denne Nat af frembyde de erindringsværdigste Exempler paa Tjeneres Troskab.

Skjøndt Hertugen af Guise truede paa det reneste Dresdener-Tydsk, skjøndt Hertugen af Anjou bød en Pung fuld af Guld, og skjøndt Carl endog sagde, at han var en Patrouillelieutenant, brød den brave Tydsker sig hverken om Erklæringen, eller Tilbudet, eller Trudslerne. Da han saae, at man vedblev at trænge paa, og det paa en Maade, som blev besværlig, stak han den yderste Ende af en Bøsse ind imellem Jernstængerne, hvilket kun bragte de fire Visiteurer til at lee, (Henrik af Navarra holdt sig til Siden, ligesom om Sagen havde været uden Interesse for ham) da Vaabnet, som ikke kunde stikkes paaskraa imellem Jernstængerne, kun kunde være farligt for en Blind, som havde stillet sig ligefor Mundingen.

Da Hertugen af Guise indsaae, at man hverken kunde skræmme, bestikke eller bevæge Portneren, lod Hertugen af Guise, som om han gik bort med sine Ledsagere; men Tilbagetoget varede ikke længe. Paa Hjørnet af Gaden Saint-Antoine fandt Hertugen, hvad han søgte, nemlig en Steen, Mage til dem, som Ajax Telamon og Diomedes hævede for 3000 Aar siden; han løftede den op paa sin Skulder og kom tilbage, idet han gjorde Tegn til

sine Kammerater om at følge ham. Netop i dette Øieblik lukkede Dørvogteren, som havde seet det, hvad han antog for Spidsbubernes Bortgang, Døren atter i uden endnu at have havt Tid til at slaae Skudderne for. Hertugen af Guise benyttede Øieblikket. Som en virkelig levende Kastemaskine, kastede han Stenen mod Døren. Laasen gik fra, idet den tog det Stykke af Muren med sig, i hvilket den greb ind. Døren gik op og rev Tydskeren omkuld, der faldt, idet han ved et frygteligt Skrig advarede Besætningen, som uden dette Skrig havde staaet Fare for at blive overrasket.

Netop i dette Øieblik oversatte la Mole i Forening med Margrethe, et Hyrdedigt af Theocrit, og, under Paaskud af, at han ogsaa var Græker, drak Coconnas stærk Syracussanervin med Henriette. Den litteraire og den bachantiske Conversation blev afbrudt paa en voldsom Maade.

La Mole og Coconnas begyndte strax med at slukke Lysene, aabne Vinduerne, liste sig ud paa Altanen, hvorfra de i Mørket opdagede fire Mænd, i Hovedet paa hvilke de kastede alle de Projectiler, de havde ved Haanden, og gjorde en frygtelig Støi ved at slaae med den flade Side af Kaarden mod

Murene. Carl, som var den meest haardnakkede af de Angribende, fik en Solvvandkande paa Skulderen, Hertugen af Anjou et Fad, som indeholdt en Compot af Oranger og søde Citroner, og Hertugen af Guise en qvart Tyresteg.

Henrik fik Intet. Han udspurgte Portneren ganske sagte, som Hertugen af Guise havde fastbundet til Døren, og som svarede med sit evige:

„Ich verstehe nicht."

Damerne opmuntrede de Beleirede og rækkede dem Projectiler, der fulgte efter hverandre som en Hagelregn.

„Død og Helvede!" raabte Carl den Niende, da han fik en Tabouret i Hovedet, som pressede hans Hat heelt ned over Næsen; „aabner man ikke snart Døren for mig, saa lader jeg dem Alle hænge deroppe." — „Min Broder!" sagde Margrethe sagte til la Mole. — „Kongen! Kongen!" sagde hun til Coconnas, som trak en Kiste hen til Vinduet, og som med al Magt ville gjøre det af med Hertugen af Guise, med hvem han, uden at kjende ham, især havde indladt sig. „Jeg siger Dem, at det er Kongen."

Coconnas slap Kisten og stirrede aldeles forbauset.

„Kongen!" sagde han. — „Ja, Kongen." „Da lader os flygte." — „Naturligen! la Mole og Margrethe ere alt borte; kom." — „Hvilken Vei?" — „Kom, siger jeg Dem."

Og idet Henriette tog Coconnas ved Haanden trak hun ham igjennem den hemmelige Dør, som førte ind i det tilstødende Huus, og efter at have laaset Døren efter sig flygtede de alle Fire ud af Gaden Tizon.

„Oh! oh!" sagde Carl, „jeg troer, at Besætningen overgiver sig."

Man ventede nogle Minutter, men ingen Støi naaede de Beleirendes Øren.

„Man forbereder en eller anden List", sagde Hertugen af Guise. — „Eller snarere har man gjenkjendt min Broders Stemme og flygter nu", sagde Hertugen af Anjou. — „Man maatte da i ethvert Tilfælde denne Vei," sagde Carl. — „Ja," tog Hertugen af Anjou atter Ordet. „Dersom Huset ikke har to Udgange". — „Fætter", sagde Kongen, „tag atter Deres Steen og gjør med den anden Dør, som De gjorde med den Første."

Hertugen meente, at det var unyttigt at tage Tilflugt til saadanne Midler, og da han havde bemærket, at den anden Dør var mindre stærk end den første, slog han den ind med et simpelt Spark med Foden.

„Faklerne, Faklerne", sagde Kongen.

Laquaierne nærmede sig; Faklerne vare slukkede, men Laquaierne havde Alt hos sig, hvad der behøvedes for atter at tænde dem. De bleve antændte. Carl den Niende tog en og gav Hertugen af Anjou den anden.

Hertugen af Guise gik forrest med Kaarden i Haanden.

Henrik sluttede Toget.

Man naaede op paa første Sal.

I Spisesalen var Aftensbordet dækket, eller snarere dækket af, thi det var især Aftensbordet, der havde leveret Projectiler. Candelaberne vare revne omkuld, Meublerne endevendte, og Alt paa Bordet hvad der ikke var af Sølv, var i Stykker.

Man gik ind i Salen. Her var ikke mere Spor af Personernes Identitet, end i det første Værelse. Nogle græske og latinske Bøger og nogle musicalske Instrumenter var Alt, hvad man fandt.

Soveværelset var endnu ſtummere. Der brændte en Natlampe i en Allabaſtes Kuppel, der hængte under Loftet, men man ſyntes ikke engang at have været i dette Værelſe.

„Her er en anden Udgang", ſagde Kongen. — „Det er ſandſynligt", ſagde Hertugen af Anjou. — „Men hvor er den?" ſpurgte Hertugen af Guiſe.

Man ſøgte overalt, men fandt den ikke.

„Hvor er Dørvogteren", ſpurgte Kongen. — „Jeg har bundet ham til Gitterdøren", ſagde Hertugen af Guiſe. — „Udfrit ham, Fætter." — „Han vil ikke ſvare." — „Bah! læg et lille Baal om hans Fødder," ſagde Kongen leende, „ſaa taler han nok."

Henrik ſaae hurtigt ud af Vinduet.

„Han er der ikke længer," ſagde han. — „Hvem har løsladt ham," ſpurgte Hertugen af Guiſe hurtigt. — „Guds Død!" raabte Kongen, „ſaa faae vi endnu Intet at vide." — „De ſeer godt, Sire," ſagde Henrik, „at her Intet er, ſom vidner om, at min Kone og Hertugen af Guiſes Svigerinde have været i dette Huus." — „Det er ſandt," ſagde Carl, „Skriften lærer os: der er tre Ting, ſom ikke efterlade Spor: Fuglen i Luften,

Fiskene i Vandet, og Qvinden . . . nei, jeg tager feil, Manden hos" . . . — „Altsaa," afbrød Henrik, „det Bedste vi kunne gjøre" . . . — „Ja," sagde Carl, „det er, at jeg pleier min Forstuvning; De, d'Anjou, afterrer Deres Orangesirup, og De, Guise, seer at faae Deres Stegefidt af."

Og derpaa gik de udaf Huset uden at gjøre sig den Uleilighed at lukke Døren.

Da de vare komne i Gaden Saint-Antoine, sagde Kongen til Hertugen af Anjou og Hertugen af Guise: „Hvor gaae De hen, mine Herrer?" — „Sire, vi gaae til Nantouillet, som venter paa min Fætter de Lorraine og mig med et Aftensmaaltid. Gaaer Deres Majestæt med os?" — „Nei, Tak, vi gaae den modsatte Vei. Ønsker De en af mine Fakkelbærere?" — „Tak, Sire," sagde Hertugen af Anjou hurtigt. — „Godt; han er angst for, at jeg lader ham udspionere," hvidskede Carl Kongen af Navarra i Øret.

Idet han derpaa tog denne Sidste under Armen, sagde han: „Kom, Henriot, Du skal spise med mig iaften." — „Vi vende altsaa ikke tilbage til Louvre?" spurgte Henrik. — „Nei, siger jeg Dig, Du for-

rykte Menneske; kom med mig, naar jeg siger til Dig, at Du skal komme, kom.

Og han trak Henrik igjennem Gaden Geoffroy-Lesnier.

Midt i Gaden Geoffroy-Lesnier aabner Gaden Garnier-sur-l'Eau sig, og for Enden af Gaden Garnier-zur-l'Eau strækker Gaden des Barres sig til-høire og tilvenstre.

Her, et Par Skridt henimod Gaden Mortellerie hæver sig et lille, enestaaende Huus midt i en, af høie Mure omgiven Have, til hvilken fører kun en eneste lille Dør.

Carl trak en Nøgle op af Lommen, aabnede Døren, som strax gik op, da den kun var lukket med en Skaade; efter at han dernæst havde ladet Henrik og Laquaien, der bar Faklen, komme ind, lukkede han Døren efter sig.

Et eneste lille Vindue var oplyst, Carl viste Henrik det med Fingren, idet han smilede.

„Sire, jeg fatter ikke", sagde denne. — „Du skal nok komme til at fatte, Henriot."

Kongen af Navarra betragtede Carl med Forbauselse; hans Stemme og hans Ansigt havde antaget et Udtryk af Blidhed, hvilket var saa langt

fra hans Physiognomies sædvanlige Characteer, at Henrik ikke gjenkjendte ham.

„Henrik", sagde Kongen til ham, „jeg har sagt Dig, at, naar jeg forlod Louvre, forlod jeg Helvede; naar jeg træder herind, træder jeg ind i Paradiis." — „Sire" sagde Henrik, „jeg føler mig særdeles lykkelig over, at Deres Majestæt har fundet mig værdig til at foretage Reisen til Himlen med Dem." — „Veien dertil er snever", sagde Kongen, idet han begyndte at gaae opad en lille Trappe;" men det er, for at der ikke skal mangle Noget ved Sammenligningen." – „Og hvilken Engel bevogter Indgangen til Deres Eden, Sire?" — „Det skal Du faae at see," svarede Carl den Niende.

Og idet han gjorde Tegn til Henrik om at følge ham uden Støi, aabnede han først een Dør, dernæst atter een og blev staaende paa Dørtærskelen.

„Betragt!" sagde han.

Henrik nærmede sig og blev staaende med Øiet fastlænket til et af de meest henrivende Tableauer, han havde seet.

Det var en Qvinde, som vel neppe var atten eller nitten Aar gammel, der sov med Hovedet støttet mod Foden af et indslumret Barns Seng, me-

dens hun mellem begge sine Hænder holdt Barnets smaa Fødder tæt til sine Læber, og medens hendes lange, blonde Lokker bølgede omkring hende som en gylden Strøm.

Man skulde have antaget det for et Maleri fra Albano, forestillende den hellige Jomfru med Jesusbarnet.

„Oh! Sire", sagde Kongen af Navarra, „hvem er denne henrivende Skabning?" — „Englen i mit Paradiis, Henriot, det eneste Væsen, som elsker mig for min egen Skyld.

Henrik smilede.

„Ja, for min egen Skyld", sagde Carl, „thi hun elskede mig, førend hun vidste, at jeg var Konge." — „Og nu, da hun veed det?" — „Nu da hun veed det," sagde Carl med et Suk, som bevidste, at dette blodige Kongedømme undertiden var ham besværligt, „nu da hun veed det, elsker hun mig endnu; dom altsaa."

Kongen nærmede sig ganske sagte, og trykkede et Kys, saa let, som en Bies paa en hvid Lilie, paa den unge Qvindes blomstrende Kind.

Og dog vaagnede den unge Qvinde.

„Carl!" hviskede hun, idet hun aabnede Øinene. — „Du seer", sagde Kongen, „at hun kalder mig Carl; Dronningen siger Sire." — „Oh!" raabte den unge Qvinde, „De er ikke alene, min Konge." — „Nei, min kjære Marie. Jeg har villet bringe Dig en anden Konge, som er lykkeligere end jeg, fordi han ingen Krone har; men ulykkeligere end jeg, fordi han ikke har en Marie Touchet. Hvad Gud lader os mangle paa den ene Maade, det erstatter han os paa den anden." — „Sire, det er Kongen af Navarra?" spurgte Marie. — „Ham selv, mit Barn. Kom nærmere Henriot."

Kongen af Navarra traadte nærmere; Carl tog hans høire Haand.

„Betragt denne Haand, Marie", sagde han, „det er en god Broders og en redelig Vens Haand. Seer Du, uden denne Haand ....."

„Nu vel, Sire?" — „Nu vel, uden denne Haand, Marie, havde vort Barn nu ikke længer havt nogen Fader."

Marie udstødte et Skrig, faldt paa Knæ, greb Henriks Haand og kyssede den.

„Det var ret, Marie, det var ret", sagde Carl.

— „Og hvad har De gjort for at takke ham, Sire?“
— „Jeg har gjort det Samme mod ham.“

Henrik betragtede Carl med Forbauselse.

„Du skal engang faae at vide, hvad jeg vil sige, Henriot. Kom imidlertid og see.“

Og han nærmede sig til Sengen, hvor Barnet endnu bestandigen sov.

„Ja!“ sagde han, „dersom denne buttede Dreng sov i Louvre istedetfor at sove her i dette lille Huus i Gaden des Barres, det vilde forandre Tingen meget i den nærværende Tid, og maaskee i Fremtiden*).“
— „Sire“, sagde Marie, uden at deres Majestæt bliver vred, saa seer jeg hellere, at han sover her; han sover bedre her.“ — „Vi ville ikke forstyrre hans Søvn“, sagde Kongen, „det er saa godt at sove, naar man ikke drømmer.“ — „Nu vel! Sire,“ sagde Marie, idet hun rakte Haanden mod en af

---

*) Dersom nemlig dette naturlige Barn, som ikke var nogen Anden, end den bekjendte Hertug af Angoulême, som døde i Aaret 1650, havde været retmæssigt, havde det undertrykt Henrik III. Henrik IV. Ludvig XIII og Ludvig XIV. Hvad gav det os istedetfor? Forstanden fordyber og taber sig i et saadant Spørgsmaals Dunkelheder.

de Dørre, som førte til Værelset. — „Ja, Du har Ret, Marie, sagde Carl den Niende. Lader os sætte os til Aftensbordet." — „Min høitelskede Carl," sagde Marie, „De vil nok bede Deres Broder, Kongen, om at undskylde mig, ikke sandt?" — „Og hvorfor?" — „Fordi jeg har sendt vore Tjenere bort. Sire", vedblev Marie, henvendende sig til Kongen af Navarra; „De maa vide, at Carl kun ønsker at opvartes af mig." — „Guds Død!" sagde Henrik, „det troer jeg gjerne."

De to Mænd gik ind i Spisestuen, medens den urolige og omhyggelige Moder med et tykt Tæppe, bedækkede den lille Carl, der, takket være hans gode barnlige Søvn, som hans Fader misunde ham, ikke var vaagnet.

Marie kom ind til dem.

„Her er kun to Couverter!" sagde Kongen. — „Tillad," sagde Marie, „at jeg opvarter Deres Majestæter." — „Saa bringer Du mig Ulykke, Henriot," sagde Carl. — „Hvorledes, Sire?" — „Hører Du ikke?" — „Tilgiv, Carl, tilgiv." — „Jeg tilgiver Dig. Men sæt Dig her, tæt ved mig, imellem os To." — „Jeg adlyder," sagde Marie.

Hun bragte en Couvert, satte sig imellem de to Konger og rettede an for dem.

„Ikke sandt, Henriot, det er rart,“ sagde Carl, „at have et Sted i Verden, hvor man vover at drikke og spise, uden at behøve at lade en Anden smage før De, paa den Viin og det Kjød, De nyder?“ — „Sire,“ sagde Henrik, „vær overbeviist om, at jeg bedre end nogen Anden veed at vurdere Deres Lykke.“ — „Siig hende ogsaa, Henrik, at hun, for at vi saaledes skulde vedblive at være lykkelige, ikke behøver at blande sig i Politiken, at hun ikke behøver at gjøre Bekjendtskab med min Moder.“

„Dronning Catharina elsker nemlig Deres Majestæt saa lidenskabeligt, at hun vilde kunne blive skinsyg paa enhver anden Kjærlighed,“ svarede Henrik, som ved en Udflugt fandt Middel til at undgaae Kongens farlige Fortrolighed.

„Marie,“ sagde Kongen, „jeg forestiller Dig her en af de fineste og aandrigste Mænd, jeg kjender. Ved Hoffet, seer Du, har han fort Enhver bag Lyset, og det vil ikke sige lidt; jeg alene har maaskee skuet klart, jeg siger ikke, i hans Hjerte, men i hans Forstand.“

„Sire," sagde Henrik, „det gjør mig ondt, at De, idet De overvurderer min Forstand tvivler om mit Hjerte." — „Jeg overvurderer Intet, Henriot," sagde Kongen. „Især gjør han henrivende Anagrammer. Beed ham om at gjøre et Anagram af dit Navn, og jeg indestaaer for, at han vil kunne gjøre det." — „Oh! hvad troer De vel, at man kan finde i en saadan stakkels Piges Navn? hvilken skjøn Tanke kan man faae ud af Navnet Marie Touchet?" „Dette, Sire," sagde Henrik, „er altfor let, og jeg har ikke havt stor Fortjeneste af at finde det." — „Ah! ah!" det er alt gjort?" sagde Carl. „Du seer" . . .

Henrik tog sin Tegnebog op af Lommen i sin Vams, udrev et Blad, og under Navnet:

Marie Touchet,

skrev han:

Je charme tout.

Derpaa overrakte han den unge Kone Bladet.

„Usandhed," raabte hun, „det er umueligt!" — „Hvad har han fundet?" — „Hvad har han fundet?" spurgte Carl. — „Sire, jeg vover ikke at gjentage det." — „Sire," sagde Henrik, „i Navnet, arie Touchet, findes, Bogstav for Bogstav, naar

man gjør I'et til et J, som man pleier: Je charme tout."

„Isandhed," raabte Carl, „Bogstav for Bogstav. Dette skal være dit Valgsprog, hører Du, Marie? Aldrig har et Valgsprog været bedre fortjent. Tak, Henriot. Marie, jeg vil forære Dig det, dannet af Diamanter."

Aftensmaaltidet var tilende; Notre-Dames Taarnuhr slog to.

„Nu," sagde Carl, „til Gjengjæld for hans Compliment, Marie, kan Du give ham en Lænestol, i hvilken han kan sove, indtil det bliver Dag; blot dygtig langt fra os, thi han snorker, saa at man kan blive bange. Dernæst, dersom Du vaagner, før jeg, maa Du vække mig, thi vi maa være Klokken sex ved Bastillen. God Nat, Henriot. Indret Dig det ganske efter Ønske. Men," tilfoiede han, idet han nærmede sig til Kongen af Navarra, og idet han lagde Haanden paa hans Skulder; „jeg besværger Dig ved dit Liv, hører Du, Henrik? ved dit Liv, gaae ikke herfra uden mig."

Henrik havde formodet alt for meget, naar han

ikke havde forstaaet Sagen, til ikke at efterkomme en saadan Anbefaling.

Carl den Niende gik ind i sit Værelse, og Henrik, den djærve Bjergbeboer, gjorde sig det bequemt i en Læneſtol, hvor han snart retfærdiggjorde den Forholdsregel, som hans Svoger havde taget, ved nemlig at fjerne ham fra sig.

Den næste Morgen blev han ved Daggry vækket af Carl. Da han var forbleven aldeles paaklædt, tog hans Toilette ikke lang Tid. Kongen var lykkelig og smilede, som man aldrig saae ham i Louvre. De Timer han tilbragte i dette lille Huus i Gaden des Barres vare de eneste, i hvilke Solen skinnede for ham.

De gik Begge atter igjennem Soveværelset. Den unge Qvinde sov i sin Seng, Barnet sov i Vugge. Begge smilede isøvne.

Carl betragtede dem med uendelig Ømhed. Idet han derpaa atter vendte sig mod Kongen af Navarra, sagde han til ham:

„Henriot, dersom Du nogensinde skulde erfare, hvilken Tjeneste jeg har gjort Dig i Nat, og dersom der skulde ramme mig en Ulykke, saa husk paa dette Barn, som hviler der i sin Vugge."

Idet han dernæst kyssede dem Begge paa Panden, sagde han, uden at give Henrik Tid til at udspørge ham: „Lev vel, mine Engle."

Han gik udaf Huset.

Henrik fulgte ham aldeles tankefuld.

De Cavalerer, som Carl den Niende havde sat Stevnemøde, ventede paa dem ved Bastillen med to Heste. Carl gav Henrik Tegn til at stige til Hest, svang sig selv op i Sadlen, red igjennem Haven de l'Arbalète og fulgte de yderste Boulevarder.

„Hvorhen ride vi?" spurgte Henrik. — „Vi ville see," svarede Carl, „om Hertugen af Anjou er kommen tilbage ene for Madame de Condés Skyld, og om der i dette Hjerte findes ligesaamegen Ærgjerrighed som Kjærlighed."

Henrik forstod Intet af denne Forklaring og fulgte Carl uden at sige Noget.

Idet man naaede Sumperne, hvor man i Skyggen af Palissaderne opdagede Alt, hvad man dengang kaldte Forstæderne Saint-Laurent, viste Carl Henrik igjennem den graalige Morgentaage nogle, i store Kapper indhyllede og med Skindhuer bedækkede Mænd, som nærmede sig tilhest, efter-

fulgte af en svært belæsset Bagagevogn. Efterhaanden som disse Mænd kom nærmere, antoge de tydeligere Former, og man kunde see dem, siddende tilhest, samtale med den Fornemste iblandt dem, en Mand, klædt i en lang bruun Kappe og med en Hat à la française trykket ned om Panden.

„Ah! ah!" sagde Carl smilende, „jeg formodede det nok." — „Sire," sagde Henrik, „jeg tager ikke feil, denne Cavalleer i den brune Kappe, det er Hertugen af Anjou." — „Ham selv," sagde Carl den Niende. „Rid lidt tilside, Henriot, at han ikke seer os." — „Men," spurgte Henrik, „hvem var de Mænd i de graalige Kapper og med de laadne Huer? Og hvad er der i denne Karre?"

„Det er de polske Ambassadeurer' og i Karrer: er der en Krone. Og nu," vedblev han, idet han satte sin Hest i Galop og atter lagde Veien til Temple-Porten, „kom, Henriot, jeg har seet Alt, hvad jeg vilde see."

X.

Tilbagekomsten til Louvre.

Da Catharina tænkte, at Alt var kommen i Orden i Kongen af Navarras Værelse, at de døde Sbirer vare bragte bort, at Maurevel var transporteret ind i et af hendes Værelser, at Tæpperne vare vadskede, sendte hun sin qvindelige Omgivelse bort, thi det var næsten Midnat, og forsøgte paa at sove. Men Rystelsen havde været altfor voldsom, og Bedrageriet altfor stærkt. Denne forhadte Henrik, som bestandigen undgik hendes sædvanligen dræbende Ränker, syntes beskyttet af en eller anden ufynlig Magt, som Catharina var haardnakket nok til at kalde Tilfældet, skjøndt en Stemme i hendes inderste Hjerte sagde hende, at det sande Navn paa denne Magt var Skjebnen. Den Tanke, at Rygtet om dette nye Forsøg, ved at udbrede sig i og udenfor Louvre, vilde indgive Henrik og Huguenotterne en endnu større Tillid i Fremtiden, gjorde hende rasende, og dersom dette Tilfælde, mod hvilket hun kjæmpede saa uheldigt, i dette Øieblik havde givet hende hendes Fjende i Hænderne, havde hun vistnok med den lille floren-

tinske Dolk, hun bar i sit Belte, tilintetgjort denne uundgaaelige Skjæbne, der var Kongen af Navarra saa gunstig.

Natten, der er saa lang for den, som venter, og som vaager, sneg sig langsomt hen, uden at Catharine kunde lukke Øiet. En heel Verden af nye Planer rullede i disse natlige Timer op for hendes Aand, der var opfyldt af Syner. Ved Daggry reiste hun sig endeligen, klædte sig paa ganske alene og begav sig til Carl den Niendes Værelse.

Gardisterne, som vare vante til at see hende besøge Kongen til enhver Tid, baade om Dagen og om Natten, lod hende passere. Hun gik derfor igjennem Forværelset og naaede Vaabenkamret. Men her fandt hun Carls Amme, der vaagnede.

„Min Søn?" spurgte Dronningen. — „Madame, han har forbudt, at man maatte komme ind i hans Værelse før Klokken otte, og den er endnu ikke otte." — „Dette Forbud gjælder ikke mig, Amme." — „Det gjælder Enhver, Madame."

Catharina smilede.

„Ja, jeg veed meget vel," tog Ammen atter Ordet, „jeg veed meget vel, at her Intet er, som har Ret til at lægge Hindringer for Deres Maje-

stæt; jeg vil derfor bønfalde Deres Majestæt om at høre en stakkels Kones Bøn og ikke at gaae videre." — „Amme, jeg maa tale med min Søn." — „Madame, jeg aabner kun Døren paa en udtrykkelig Befaling af Deres Majestæt." — „Luk op, Amme," sagde Catharina, „jeg vil det."

Da Ammen hørte denne Stemme, der respecteredes og især frygtedes mere end Carls egen i Louvre, rakte hun Catharina Nøglen, men Catharina behøvede den ikke. Hun trak den Nøgle, som aabnede hendes Søns Dør, op af sin Lomme, og under hendes ivrige Tryk gik Døren op.

Værelset var tomt, Carls Seng urørt, og hans to Hunde, som sov paa et Bjørneskind, der var udbredt paa Trinet, udenfor Sengen, reiste sig og kom og slikkede Catharinas hvide Haand.

„Ah!" sagde Dronningen, idet hun trak Øienbrynene sammen, „han er gaaet ud. Jeg vil vente."

Og hun gik hen og satte sig tankefuld og mørk ved Vinduet, som vendte ud til Gaarden i Louvre, og hvorfra man kunde see Hovedindkjørselen.

Her sad hun ubevægelig og bleg, som en Marmorstatue, i to samfulde Timer, indtil hun ende-

ligen saae en Skare af Cavalerer, i hvis Spidse hun opdagede Carl og Henrik af Navarra, vende tilbage til Louvre.

Nu fattede hun Alt. Istedetfor i Forening med hende at sørge for sin Svogers Arrestation, havde han ført ham bort, og saaledes reddet ham.

„Den Blinde! den Blinde!" mumlede hun og ventede.

Et Øieblik efter lode Trin i Værelset ved Siden, hvilket var Vaabenkamret.

„Men Sire," sagde Henrik, „nu da vi ere komne tilbage til Louvre, sig mig, hvorfor De har ført mig bort herfra, og hvilken er den Tjeneste, De har bevist mig?" — „Nei, nei, Henriot," svarede Carl leende. „Maaskee skal Du eengang erfare det; men for Øieblikket er det en Hemmelighed. Bild blot, at jeg efter al Sandsynlighed faaer en heftig Strid med min Moder, saasnart Du gaaer fra mig."

Idet han fuldendte disse Ord, hævede han Tapisseriet og befandt sig Ansigt til Ansigt med Catharina.

Bagved ham og over hans Skulder viste Bearnerens blege og urolige Hoved sig.

„Ah! De er her, Madame?" sagde Carl den Niende, idet han traf Øienbrynene sammen.

„Ja, min Søn," sagde Catharina. „Jeg vil tale med Dig." — „Med mig?" — „Med Dem alene." — „Nu," sagde Carl, idet han vendte sig mod sin Svoger, „eftersom der ikke er noget Middel til at undgaae det, saa ligesaagodt nu som senere." — „Jeg forlader Dem, Sire," sagde Henrik. — „Ja, ja, forlad os," svarede Carl; „og da Du er Katholik, Henriot, kan Du gaae og høre Messen i mit Sted; jeg faaer min Præken her."

Henrik bukkede og gik.

Carl den Niende imødekom de Spørgsmaal, hans Moder vilde gjøre ham.

„Nu vel! Madame," sagde han, idet han forsøgte at vende Sagen til det Latterlige. „Guds Død! De venter paa mig for at skjænde paa mig, ikke sandt? Jeg har paa en urcligieus Maade handlet mod Deres lille Plan. Men, for Pokker! jeg kunde dog ikke lade det Menneske, der har reddet mit Liv, arrestere og føre til Bastillen. Jeg ønskede heller ikke at komme i Strid med Dem; jeg er en god Søn. Og desuden," tilføiede han ganske sagte, „straffer den gode Gud de Børn, som sætte

sig op imod deres Moder, derpaa have vi et Beviis i Frands den Anden, tilgiv mig derfor aabenhjertigen og tilstaae desuden, at Spøgen var god."

„Sire," sagde Catharina, „Deres Majestæt tager feil; her er ikke Tale om en Spøg." — „Jo isandhed! og De vil, Fanden tage mig, tilsidst betragte det Hele fra den Side." — „Sire, De har ved Deres Forseelse bragt en heel Plan til at strande, som maatte føre os til en stor Opdagelse." — „Bah! en Plan . . . Har en feilslagen Plan bragt Dem i Forlegenhed, kjære Moder? De kan lægge tyve andre, og ved Dem lover jeg at staae Dem bi." — „Om De endog nu vilde staae mig bi, saa er det altfor seent; thi han er underrettet og vil være paa sin Post." — „Nu," sagde Kongen, „lader os faae en Ende derpaa. Hvad har De imod Henriot?" — „Jeg har det imod ham, at han conspirerer." — „Ja, jeg fatter godt; det er Deres evige Anklage; men conspirere ikke Alle meer eller mindre i denne charmante kongelige Residents, som man kalder Louvre?" — „Men han conspirerer mere, end nogen Anden, og han er saameget mere farlig, som Ingen formoder det."

„Hvad siger De da til Lorenzino!“ sagde Carl. „Hør,“ sagde Cathrina, der blev mørk ved at høre dette Navn, som erindrede hende om en af de blodigste Catastropher i den florentinske Historie: „hør, der er eet Middel til at bevise mig at jeg har Ret.“ — „Og hvilket er det, kjære Moder?“ — „Spørg Henrik, hvem der var i hans Værelse i Nat.“ — „I hans Værelse . . . i Nat?“ — „Ja, og dersom han siger Dem det . . .“ — „Nu vel?“ — „Nu vel, saa er jeg beredt til at tilstaae, at jeg har taget feil.“ — „Men dersom det nu var en Dame, kunne vi dog ikke fordre . . .“ — „En Dame?“ — „Ja.“ — „En Dame skulde have dræbt to af Deres Gardister og maaskee dødeligt saaret Hr. de Maurevel!“ — „Oh! oh!“ sagde Kongen, „det begynder at tage en alvorlig Vending. Der er bleven udgydt Blod?“ — „Tre Mænd ere blevne liggende paa Gulvet.“ — „Og den, som har bragt dem i denne Tilstand?“ — „Er flygtet heel og holden derfra.“ — „Ved Gog og Magog!“ sagde Carl, „det var en tapper Karl, og De har Ret, kjære Moder, jeg vil vide, hvem han er.“ — „Nu vel, jeg siger Dem det iforveien, De faaer det ikke at vide, medmindre Henrik skulde sige Dem det.“ —

„Men De maa kunne sige mig det, kjære Moder. Denne Mand kan ikke saaledes være flygtet uden at have efterladt et eller andet Spor, uden at man har opdaget et eller andet af hans Klædningsstykker?" — „Man har kun fundet den meget elegante kirsebærrøde Kappe, i hvilken han var indhyllet." — „Ah! ah! en kirsebærrød Kappe," sagde Carl, „jeg kjender kun en eneste Kappe her ved Hoffet, som er skikket til saaledes at falde i Øinene." — „Netop," sagde Catharina. — „Nu vel?" spurgte Carl. — „Nu vel," sagde Catharina, „vent mig i Deres Værelse, min Søn, og jeg vil see, om mine Befalinger ere blevne udførte."

Catharina gik, og Carl forblev alene, spadserende i sin Distraction paalangs og paatværs af Værelset, nynnende en Jagtmelodie, med den ene Haand i sin Vams, medens han lod den anden Haand hænge, som hans Hunde slikkede, hver Gang han standsede.

Henrik havde forladt sin Svoger i stor Uro, og i Stedet for at følge den almindelige Corridor, var han gaaet op ad den hemmelige lille Trappe, som vi mere end een Gang have omtalt, og som førte til andet Stokværk. Neppe var han steget fire

Trin i Veiret, førend han bemærkede en dunkel Skikkelse paa den første Omdreining af Trappen. Han standsede og lagde Haanden paa sin Dolk; men i samme Øieblik saae han, at det var en Qvinde; han følte sin Haand greben, og en yndig Stemme, hvis Klang var ham velbekjendt, sagde til ham:

„Gud være lovet, Sire, at jeg seer dem sund og rask igjen. Jeg har lidt megen Angst for deres Skyld. Men vistnok har Herren hørt min Bøn." — „Hvad er da hændet?" spurgte Henrik. — „De vil erfare det, naar De træder ind i Deres Værelser. For Orthon skal de ikke være urolig; jeg har sørget for ham."

Med disse Ord steg den unge Kone hurtigt op ad Trappen og foer forbi Henrik, som om det havde været af en Hændelse, at hun havde mødt ham.

„Hvor besynderligt!" sagde Henrik hos sig selv. Men hvad er da foregaaet? Hvad er hændet Orthon?"

Dette Spørgsmaal kunde uheldigviis ikke blive hørt af Baronesse Sauve, thi hun var allerede langt borte.

Ovenfor Trappen saae Henrik pludselig en anden Skikkelse blive synlig, men dette var en Mands-

— „Tys!“ sagde denne Mand. — „Ah, er det Dem, Frants?“ — „Nævn mig ikke ved Navn.“ — „Hvad er da skeet? — „Gaa ind i Deres Værelser; der vil De faae det at vide. Liist Dem derpaa ud i Corridoren, see Dem vel om til alle Sider, om Ingen belurer Dem, og kom saa ind til mig; Døren er ikke lukket.“ Dermed forsvandt Hertugen paa Trappen, ligesom hine Phantomer paa Theatret, der synke ned igjennem Faldøre. — „Guds Død!“ mumlede Bearneren, „denne Gaade fortsættes jo; men siden mit Værelse gjemmer Opløsningen, saa lader os skynde os at see.“

Imidlertid var det ikke uden en vis Uro, at Henrik fortsatte sin Vei; han besad Ungdommens Overtro og et letbevægeligt Sind. Denne Sjæl, der paa Overfladen var saa glat som et Speil, kastede Alt tilbage i stærke Straaler, og hvad han nylig havde hørt, lod ham ane en Ulykke. Han naaede Døren til sit Værelse, og hørte efter. Ingen Larm lod sig fornemme. Da Charlotte havde bedet ham gaae derind, var det ham jo desuden tydeligt, at han ikke havde noget at befrygte derved. Han kastede et hurtigt Blik omkring i Forværelset; det var

tomt. Dog var der endnu Intet, som antydede ham, hvad der var foregaaet.

„Det er rigtigt!“ udbrød han, „Orthon er her ikke.“

Han traadte ind i det andet Værelse, og nu blev Alt ham klart. Uagtet man havde gydt Vand derover i Strømme, var Gulvet dog marmoreret af brede røde Pletter; et af Meublerne var slaaet itu, Sengeomhænget var sønderflænget af Kaardestik, et venetiansk Speil var knust af en Kugle, og en blodig Haand, som havde støttet sig mod Væggen, og der efterladt sin rædsomme Skrift, forkyndte heit, at dette Kammer, som nu var stille, havde været Vidne til en Kamp paa Liv og Død.

Med et forvirret Blik saae Henrik alt dette; han foer med Haanden over sin af Sved fugtige Pande, og mumlede: „Ah, nu forstaaer jeg den Tjeneste, som Kongen har viist mig; man er kommen for at myrde mig ... og .. oh! ... de Mony! hvad have de gjort med de Mony? De Elendige! de have dræbt ham!“

Ligesaa begjærlig efter at høre, som Hertugen af Alencon var begjærlig efter at fortælle, hvad der var foregaaet, styrtede Henrik ud af Værelset, efter

endnu engang at have kastet et mørkt Blik omkring paa de Gjenstande, som omgave ham. Han traadte ud i Corridoren, forvissede sig om, at han var alene, stødte en Dør op, lukkede den med Omhyggelighed efter sig, og styrtede ind til Hertugen af Alencon.

Hertugen ventede ham i det første Værelse. Han greb hurtigt Henriks Haand, lagde Fingeren paa Munden, og førte ham med sig ind i et lidet Cabinet, som laae i et fuldkommen isoleret Taarn, og som følgelig ved sin Beliggenhed spottede alt Spionerie.

„Ak! min Broder," sagde han til ham, hvilken rædsom Nat!" — „Hvad er da foregaaet?" spurgte Henrik. — „Man har villet arrestere Dem." — „Mig?" — „Ja, Dem." — „Og under hvilket Paaskud?" — „Det veed jeg ikke. Hvor var De?" — „Kongen førte mig med sig iaftes ud i Byen." — „Altsaa vidste han det. Men da De selv ikke var hjemme, hvem var da i Deres Værelse?" — „Var der Nogen i mit Værelse?" spurgte Henrik, som om han var uvidende derom. — „Ja, en Mand. Da jeg hørte Larmen, ilede jeg Dem til Hjælp, men det var for sildigt." — „Blev Manden arresteret?" spurgte Henrik ængsteligt. — „Nei, han

reddede sig, efter at have saaret Maurevel farligt og dræbt to Gardere." — „Oh! tappre de Mony!" udraabte Henrik. — „Det var altsaa de Mony?" spurgte Hertugen leende.

Henrik saae, at han havde begaaet en Feil.

„Idetmindste antager jeg det," sagde han; „thi jeg havde bestemt en Sammenkomst med ham, for at tale om Deres Flugt, og sige ham, at jeg havde overdraget Dem alle mine Rettigheder til Navarras Throne." — „Hvis Sagen bliver oplyst," sagde Alencon blegnende, „ere vi altsaa fortabte." — „Ja, thi Maurevel vil kunne sige det." — „Maurevel har faaet et Kaardestik i Struben; jeg har udspurgt Chirurgen, som har forbundet ham, i mere end otte Dage vil han ikke kunne sige et Ord." — „Otte Dage! det er længere Tid end de Mony behøver, for at sætte sig i Sikkerhed." — „Desuden," sagde Alencon, „det er maaskee en Anden end de Mony." — „Troer De?" sagde Henrik. — „Ja, denne Mand forsvandt meget hurtigt, og man saae kun hans kirsebærrøde Kappe." — „En kirsebærrød Kappe," sagde Henrik, „passer rigtignok for en Fruentimmerhelt, og ikke for en Kriger. Man vil aldrig formodede Mony under en kirsebærrød

Kappe." – „Nei. Hvis man mistænkte Nogen," sagde Alencon, „saa vil det snarere være" . . .

Han standsede.

„Saa vilde det snarere være la Mole," fortsatte Henrik. — „Ganske rigtigt, thi jeg selv, som saae Manden flygte, var et Øieblik i Tvivl." — „De var i Tvivl? Ja, det kunde virkelig godt være la Mole." — „Veed han ikke Noget?" spurgte Hertugen. — „Aldeles Intet; idetmindste Intet af Vigtighed." – „Min Broder," sagde Hertugen, „jeg troer ganske vist, at det var ham." — „For Djævlen!" udbrød Henrik, „hvis det er ham vil det gjøre Dronningen meget ondt, da hun bærer Interesse for ham" — „Interesse, siger De?" spurgte Alencon forbauset. — „Ja ganske vist. Erindre De ikke, Frants, at det er vor Søster, som har anbefalet Dem ham." — „Jo," sagde Hertugen med en klangløs Stemme; „jeg vilde ogsaa gjøre hende til Behag, og Beviset herpaa er, at jeg af Frygt for at den røde Kappe skulde bringe ham i Fare, gik ned i hans Værelse og tog den med herop." — „Oh," sagde Henrik, „det er klogt handlet i en dobbelt Henseende; nu vilde jeg ikke blot vædde paa, at det var ham, jeg vilde sværge derpaa." —„Selv

for Retten?" spurgte Frants- — „Ja, paa min Ære," svarede Henrik. „Han maa være kommen for at bringe mig et Budskab fra Margrethe." —

„Dersom jeg var vis paa at blive understøttet af Deres Vidnesbyrd," sagde Alencon, „saa kunde jeg næsten have Lyst til at anklage ham". — „Hvis De anklager ham, kan De vel tænke, min Broder, at jeg ikke vil benægte Deres Ord." — „Men Dronningen?" sagde Alencon. — „Ah! ja, Dronningen." — „Vi maae vide, hvad hun vil gjøre." — „Jeg paatager mig denne Commission." — „Død og Helvede! min Broder, hun vilde have Uret i at svigte os, thi det bringer den unge Mand et glimrende Ry for Tapperhed, og det vil ikke koste ham meget, thi han kjøber det paa Credit. Det er sandt, at han vel paa eengang vil kunne komme til at afbetale baade Renter og Capital." „For Fanden! hvad vil De ogsaa have? sagde Henrik; i denne lave Verden har man ikke Noget for Intet."

Med disse Ord hilsede han Alencon med en Bevægelse med Haanden og et Smil, stak med Forsigtighed sit Hoved ud i Corridoren, forvissede sig om, at der ingen var, som kunde høre ham, listede

sig hurtigt ud og forsvandt paa den Trappe, som førte til Margrethes Værelser.

Dronningen af Navarra var paa sin Side neppe mere rolig end hendes Mand. Den Expedition, som om Natten var bleven foretagen imod hende og Hertuginden af Nevers af Kongen, Hertugen af Anjou, Hertugen af Guise og Henrik, som hun havde kjendt, havde sat hende i megen Urolighed. Vistnok var der intet Bevis, som kunde compromittere hende. Huusforvalteren, som af la Mole og Coconnas var bleven løst fra sin Post ved Gitterporten, havde forsikret, at han var forbleven stum. Men fire saadanne Herrer, som dem Coconnas og la Mole, to simple Adelsmænd, havde budt Spidsen, fire saadanne Herrer havde ikke af en Hændelse, eller uden at vide hvorfor, boiet af fra deres Vei. Margrethe var vendt hjem i Dagbrækningen, efter at have tilbragt det Øvrige af Natten hos Hertuginden af Nevers. Hun var strax gaaet tilsengs, men kunde ikke sove, og den mindste Støi bragte hende til at skjælve.

Midt i sin Angst hørte hun det banke paa den hemmelige Dør. Da hun af Gillonne havde faaet

at vide, hvem den Besøgende var, befalede hun, at man skulde lade ham komme ind.

Henrik blev staaende ved Døren: Intet hos ham forraadte den saarede Ægtemand: Det sædvanlige Smiil spillede om hans Læber, og ingen Muskel i hans Ansigt tydede paa den forfærdelige Sindsbevægelse, hvori han nylig havde befunden sig.

Han syntes med sit Blik at spørge Margrethe, om hun tillod ham, at have en Samtale med hende under fire Øine. Margrethe begreb sin Mands Blik, og gav Gilonne Tegn til at fjerne sig.

„Madame", sagde Henrik derpaa, „jeg veed, hvor hengiven De er Deres Venner, og jeg frygter derfor for at bringe Dem en ubehagelig Efterretning." — „Hvad er det, min Herre?" spurgte Margrethe. — „En af vore kjæreste Tjenere befinder sig i dette Øieblik i megen Fare." — „Hvem?" — Den kjære Grev de la Mole." — „Grev de la Mole i Fare! og af hvilken Grund?" — „Paa Grund af denne Nats Hændelser."

Uagtet sin Selvbeherskelse kunde Margrethe ikke bekjæmpe en Rødme.

Endelig gjorde hun med nogen Anstrængelse det Spørgsmaal: — „Hvilke Hændelser?" — „Hvor-

ledes!“ udbrød Henrik, „har De ikke hørt al den Støi, der er foregaaet i Louvre denne Nat?“ — „Nei, min Herre.“ — „Jeg ønsker Dem til Lykke, Madame“, sagde Henrik med en udmærket Naivetet; „det beviser, at De nyder en fortræffelig Søvn.“ — „Nu vel da! hvad er passeret?“ — Vor gode Moder havde givet Maurevel og 6 Gardere Befaling til at arrestere mig.“ — „Dem min Herre, Dem?“ — „Ja, mig.“ — „Og paa hvilken Grund?“ — „Ah, hvem kan finde de Grunde, som en saa dyb Aand besidder, som Deres Moder? Jeg bærer Respect for dem, men jeg kjender dem ikke.“ — „Og De var ikke hjemme?“ — „Nei, ved en Hændelse; De har gjættet det, Madame, nei, jeg var ikke hjemme. Kongen indbød mig iaftes til at ledsage ham; men hvis jeg ikke var hjemme, saa var der en Anden.“ — „Og hvem var denne Anden?“ — „Det synes, som om det var Grev de la Mole.“ — „Grev de la Mole!“ — sagde Margrethe forbauset. — „Ja, saa sandt jeg lever, denne lille Provencaler er en Galgenfugl, vedblev Henrik. Vil De tænke Dem, han har saaret Maurevel og dræbt to Gardere?“ — „Saaret Maurevel og dræbt to Gardere .... umueligt!“ — „Hvorledes! De tvivler paa hans

Mod, Madame?" — „Nei, men jeg siger, at la Mole ikke kunde være i Deres Værelser." — „Hvorfor ikke?" — „Jo fordi ... fordi ..." svarede Margrethe forvirret, „fordi han var andetsteds." — Ah! ja dersom han kan bevise sit alibi, svarede Henrik, det er en anden Sag; han kan sige, hvor han har været og Alt vil da være forbi". — „Hvor han har været?" sagde Margrethe ivrigt. — „Ja ... Dagen vil ikke gaae hen uden at han bliver arresteret og forhørt. Men ulykkeligviis, da man har Beviser ..." — „Beviser! ... hvilke?" — „Manden, som forsvarede sig saa fortvivlet, havde en rød Kappe." — „Men er der da ikke andre end la Mole, som bærer en rød Kappe? ... jeg kjender Een foruden ham." — „Ganske rigtigt, det gjør jeg ogsaa, ..." „Men betænk selv, hvad der vil skee: dersom det ikke er la Mole, som var hos mig, saa er det denne anden Mand, som har en rød Kappe, ligesom han. Og denne anden Mand, De veed hvem han er?" — „Himmel!" — „Ja det er Knuden; De har bemærket det ligesom jeg, Madame, Deres Sindsbevægelse beviser mig det. Lad os derfor tale sammen som to Personer, der omhandle den meest attraaede Ting i Verden, en Throne, og det kost-

bareste Gode, Livet ... Bliver de Mouy arreste-ret, styrter han os i Fordærvelse. — „Ja," jeg be-griber det." — „La Mole derimod compromitterer In-gen, med mindre de troer ham istand til at op-spinde en Fortælling, til, f. Ex., at sige, at han var sammen med Damer .... hvad veed jeg? ... eller ..." — „Min Herre," sagde Margrethe, hvis De ikke frygter for Andet, saa vær kun rolig .... det vil han ikke sige". — „Hvorledes," udbrød Hen-rik", vil han tie, om ogsaa hans Taushed vilde koste ham Livet? — „Han vil tie, min Herre." — „Er De vis derpaa?" — „Jeg indestaaer derfor." — „Saa er Alt godt," sagde Henrik og reiste sig. — „De gaaer?" — spurgte Margrethe levende. — „Jh, min Gud, ja. Det var Alt, hvad jeg havde at sige Dem". — „Og De vil ..." — „Forsøge paa at trække os ud af den ubehagelige Forlegenhed, hvori denne Djævel i den røde Kappe har bragt os." — „O min Gud! min Gud! stakkels unge Mand!" raabte Margrethe smerteligt, og vred sine Hænder. — „Ja, det er i Sandhed en meget bele-ven Tjener, denne kjære la Mole," sagde Henrik, og gik.

XI.

Forhøret.

Carl var traadt smilende og spøgende ind i sit Værelse, men efter ti Minutters Samtale med sin Moder, skulde man have troet, at denne havde bibragt ham sin egen Bleghed og Harme, medens hun selv havde faaet sin Søns muntre Stemning i Stedet.

„La Mole," udbrød Carl, „la Mole. Man maa lade Henrik og Hertugen af Alencon hente; Henrik, fordi den unge Mand var Huguenot, Hertugen af Alencon, fordi han er i Deres Tjeneste."

„Lad dem hente, hvis De vil, min Søn; De vil ikke faae Noget at vide. Jeg frygter for, at Henrik og Frants ere nøiere forbundne, end man efter Sandsynligheden skulde troe. At udspørge dem, er at give dem Mistanke; det vilde være langt bedre, troer jeg, at prøve dem sagte og sikkert i nogle Dage. Hvis De lader de Skyldige trække en Smule fri Aande, hvis De faaer Dem til at troe, at de ere undslupne Deres Aarvaagenhed, ville de blive dristige og triumphere, og de ville skaffe os en bedre Leilighed til at gaae frem imod dem med Strænghed; derved ville vi faae Alt at vide."

Carl gik ubestemt op og ned, medens han tyggede paa sin Harme, som en Hest tygger paa sine Toier, og pressede sin knyttede Haand imod Brystet, hvorpaa Mistanken begyndte at gnave.

„Nei, nei," sagde han endelig, „jeg vil ikke vente. De veed ikke hvad det er at vente, naar man som jeg er omringet af Drømmesyner; desuden blive disse Modejunkere Dag for Dag mere uforskammede; inat vovede endog to af disse Fruentimmerhelte at byde os Spidsen, og sætte sig op imod os! . . . Hvis la Mole er uskyldig, saa er det godt, men det skal dog more mig at vide, hvor la Mole var inat, medens man slog mine Gardere i Louvre og mig selv i Gaden Cloche-Percée. Lad altsaa først Hertugen af Alencon, og derefter Henrik hente; jeg vil forhøre dem særskilt. De, min Moder, kan blive."

Catharina satte sig. For en saa fast og ubøielig Aand som hendes, kunde enhver Hændelse, naar den blev grebet af hendes kraftige Haand, føre til Maalet, uagtet den syntes at fjerne sig derfra. Af ethvert Sammenstød udspringer en Larm eller en lysende Funke. Larmen leder, Funken oplyser.

Hertugen af Alencon traadte ind; hans Samtale med Henrik havde forberedt ham paa denne Sammenkomst, og han var derfor fuldkommen rolig.

Hans Svar vare saa nøiagtige, som det var mueligt. Da hans Moder havde betydet ham, at han skulde blive paa sit Værelse, vidste han slet Intet om Nattens Begivenheder. Kun havde han, da hans Værelse gik ud til den samme Corridor som Kongen af Navarras, i Førstningen troet at høre en Larm, som af en Dør, der bliver sprængt, derpaa Eder og Forbandelser, og endelig flere Skud. Nu havde han vovet at aabne sin Dør paa Klem, og han havde da seet en Mand flygte i en rød Kappe.

Carl og hans Moder vexlede et Blik.

„I en rød Kappe?" sagde Kongen. — „Ja, i en rød Kappe," svarede Hertugen af Alencon. — „Og har denne røde Kappe ikke indgivet Dem Mistanke imod Nogen?"

Alencon kaldte sin hele Styrke tilhjælp, for at lyve paa den meest naturlige Maade.

„Ved det første Syn af Manden, troer jeg at maatte tilstaae for Deres Majestæt, meente jeg at

kjende een af mine Cavallerers carminrøde Kappe." — „Hvad er denne Cavalleers Navn?" — „Grev de la Mole." — „Hvorfor var la Mole ikke hos Dem, som hans Pligt fordrede?" — „Jeg havde givet ham Tilladelse til at være borte." — „Det er godt; De kan gaae!" sagde Carl.

Hertugen af Alencon gik henimod den Dør, ad hvilken han var kommen ind.

„Nei, ikke igjennem den, herigjennem!" raabte Carl, og med disse Ord pegede han paa den Dør, der førte ind til hans Amme.

Carl vilde ikke, at Frants og Henrik skulde mode hinanden. Han vidste ikke at de havde seet hinanden et Øieblik, og at dette Øieblik havde været nok, til at de to Svogre kunde btive enige om, hvad de havde at gjøre.

Efter Alencon, paa et Tegn af Carl, traadte Henrik. Han ventede ikke til Carl spurgte ham — „Sire," sagde han, „Deres Majestæt har gjort vel i at lade mig hente; thi jeg stod just i Begreb med at gaae ned, for at forlange Retfærdighed af Dem.

Carl fortrak Munden til et Smiil.

„Ja, Retfærdighed," vedblev Henrik. „Jeg maa begynde med at takke Deres Majestæt for at De igaar Aftes tog mig med Dem; thi ved at tage mig med, veed jeg nu, at De har frelst mit Liv; men hvad havde jeg gjort, der kunde berettige til et morderisk Anfald paa mit Liv?" — „Det var ikke noget Mordanfald," sagde Catharina hurtigt, „det var en Arrestation." — „Nu vel! lad det være!" sagde Henrik. „Hvilken Forbrydelse havde jeg da begaaet, saa at jeg fortjente at arresteres? Hvis jeg er skyldig, saa er jeg ligesaa skyldig idag som igaar; sig mig min Forbrydelse, Sire!"

Carl betagtede sin Moder, i stor Forlegenhed for hvad han skulde svare.

„Min Søn," sagde Catharina, „De modtager mistænkelige Personer. — „Godt," sagde Henrik, „og disse mistænkelige Personer compromittere mig, ikke sandt, Madame?" — „Jo, Henrik." — „Nævn mig dem! Nævn mig dem! Hvilke ere de? Confronteer mig med dem!" — „Henrik har i Sandhed Ret til at fordre en Forklaring," sagde Carl. — „Og den forlanger jeg ogsaa," gjentog Henrik, som følte det Overlegne i sin Stilling, og vilde drage Fordeel deraf; „jeg forlanger den af min gode Bro-

der Carl og af min gode Moder Catharina. Har jeg ikke efter mit Giftermaal med Margrethe vist mig som en god Ægtefælle? spørg Margrethe derom; som en god Catholik? spørg min Skriftefader; som en god Broder? spørg alle dem, som vare tilstede ved Jagten igaar." — „Ja, det er sandt, Henrik," sagde Kongen; „men hvad er det Du vil; man paastaaer, at Du indlader Dig i Conspirationer." — „Imod hvem?" — „Imod mig." — „Sire, hvis jeg havde stiftet en Conspiration imod dem, havde jeg kun behøvet at lade Hændelsen raade, dengang Deres Hest med knust Laar ikke kunde reise sig, og det rasende Vildsvin styrtede ind paa Deres Majestæt." — „For Djævlen! han har Ret, Moder! — Kun Eet: hvem var i Deres Værelse inat?" — „Madame," sagde Henrik, „paa en Tid, hvor saa Faa vove at svare for dem selv, kan jeg ikke svare for Andre. Jeg forlod mit Værelse Klokken syv i Aftes; Klokken ti tog min Broder Carl mig med sig. Jeg har ikke forladt ham hele Natten. Jeg kunde ikke paa samme Tid være i hans Majestæts Selskab, og vide, hvad der foregik hjemme hos mig." — „Men ikke destomindre er det dog sandt," svarede Catharina, „at Een af Deres Mænd har

dræbt to af Hans Majestæts Gardere, og saaret Maurevel." — „Een af mine Mænd!" udbrød Henrik; hvem var denne Mand, Madame? nævn mig ham" . . . — „Alle anklage la Mole." — „La Mole er ikke blandt mine Cavallerer, Madame. La Mole er hos Hertugen af Alencon, til hvem Deres Datter har anbefalet ham." — „Men var det da la Mole, som var hos Dig, Henrik?" spurgte Carl. — „Hvorledes vil De, at jeg skal vide det, Sire? Jeg siger hverken ja eller nei . . . la Mole er en meget beleven Tjener, ganske hengiven Dronningen af Navarra. Han bringer mig ofte Budskaber, enten fra Margrethe, imod hvem han er taknemmelig, fordi hun har anbefalet ham til Hertugen af Alencon, eller fra Hertugen selv. Jeg kan ikke benægte, at det kan have været la Mole." — „Det var ham," sagde Catharina; „man har gjenkjendt hans røde Kappe." — „Har la Mole da en rød Kappe?" — „Ja." — „Og Manden, som gjorde det saa godt af med mine to Gardere og med Maurevel. . ." — „Havde en rød Kappe?" spurgte Henrik. — „Ganske rigtigt," svarede Carl.

„Jeg har dertil Intet at sige", vedblev Bearneren, „men det forekommer mig, at det i dette Tilfælde, i

Stedet for at kalde mig, som slet ikke var hjemme, burde have været la Mole, hvem man skulde forhøre, da han, som De siger, var i mit Værelse. Dog troer jeg, at der er een Ting, som jeg maa gjøre Deres Majestæt opmærksom paa". — „Hvad er det?" — „Hvis det havde været mig, der havde vovet at forvare mig, istedetfor at adlyde, naar jeg saae en Befaling, som var undertegnet af min Konge, da vilde jeg være skyldig og vilde fortjene enhver Art af Straf; men det er ikke mig, det er en Ubekjendt, hvem denne Ordre aldeles ikke vedkom; man har villet arrestere ham med Urette, og han har forsvaret sig, ja forsvaret sig altfor godt; men han var i sin gode Ret". — „Imidlertid ....." mumlede Catharina. — „Madame", sagde Henrik, „lød Ordren paa at arrestere mig?" — „Ja", svarede Catharina, „Hans Majestæt har selv undertegnet den." — „Men lød den endvidere paa, hvis man ikke fandt mig, da at arrestere den, som man vilde træffe i mit Sted?" — „Nei", sagde Catharina. — „Nu vel", raabte Henrik, „med mindre man da beviser, at jeg indlader mig i Conspirationer, og at den Mand, som var i mit Værelse, deeltager med mig deri, med mindre man beviser dette, er denne Mand uskyldig."

Derpaa vendte Henrik sig til Carl den Niende og vedblev:

„Sire, jeg forlader ikke Louvre. Jeg er ogsaa beredt til paa et eneste Ord af Deres Majestæt at begive mig til et saadant Statsfængsel, som det vil behage Dem at dictere mig. Men indtil det Modsatte bliver bevist, har jeg Ret til at kalde mig, og vil ogsaa kalde mig Deres Majestæts tro Tjener, Undersaat og Broder."

Og med en Værdighed, man endnu aldrig havde seet hos ham, bilsede Henrik Carl og gik.

— „Bravo, min gode Henrik!" sagde Carl, da Kongen af Navarra var gaaet. — „Bravo! fordi han har slaaet os af Marken?" sagde Catharina. — „Ja hvorfor skulde jeg ikke skjænke ham mit Bifald. Naar vi ove os i Vaabenkunsten sammen, og han kan træffe mig, tilraaber jeg ham da ikke ogsaa Bravo? Moder, De har Uret i at foragte ham saaledes. — „Min Søn," sagde Catharina, og trykkede Carl den Niendes Haand, „jeg foragter ham ikke, jeg frygter ham." — „Nu vel! De har Uret deri, Moder. Henrik er min Ven, og, som han selv siger, hvis han havde sammensvoret sig imod mig, saa havde han ladet Vildsvinet gjøre mig hvad det vilde." — „Ja, for at Hertugen af Anjou, hans personlige Fjende kunde blive Konge af Frankrig." — „Det er ligegyldigt, Moder, hvilke Motiver Henrik har

havt til at redde mit Liv; det er nu engang Tilfælde, at han har reddet det, og, for alle Djævle! jeg vil ikke tillade, at man tilføier ham noget Ondt. Hvad la Mole angaaer, nu vel! derom vil jeg tale med min Broder Alencon, i hvis Tjeneste han staaer."

Dette var et Vink for Catharine til at gaae. Hun fjernede sig derfor, idet hun søgte at give sin løse Mistanke en vis større Bestemthed. La Mole svarede, ved sin ringe Betydenhed, aldeles ikke til hvad hun fandt fornødent.

Da hun traadte ind i sit Værelse, fandt hun Margrethe, som ventede paa hende. — „Ah! det er Dem, min Datter?" sagde hun. „Jeg sendte Bud efter Dem i Gaar Aftes." — Jeg veed det, Madame; men jeg var gaaet ud." „Og nu i Dag?" — „I Dag kommer jeg, Madame, for at sige Dem, at Deres Majestæt staaer i Begreb med at begaae en stor Uretfærdighed." — „Hvad er det?" — „De vil lade Grev de la Mole arrestere?" — „De tager Feil, mit Barn, jeg lader ingen arrestere; det er Kongen, der lader Folk arrestere og ikke mig." — „Lad os ikke lege med Ord, Madame, naar Omstændighederne ere af en saadan Vigtighed. Man vil arrestere la Mole, ikke sandt?" — „Det er sandsynligt." — „Som beskyldt for at have befundet sig i Kongen af Navarras Værelse i Nat, og have dræbt to Gardere og svaret Maurevel?" — „Det er

den Forbrydelse man tillægger ham." — „Man tillægger ham den med Urette, Madame," sagde Margrethe, „la Mole er uskyldig." — „La Mole uskyldig!" udbrød Chatharina, og gjorde en heftig Bevægelse af Glæde, idet hun ahnede, at der vilde opgaae et Lys for hende af det, som Margrethe kom for at fortælle hende. — „Ja, gjentog Margrethe, han er uskyldig; han kan ikke være skyldig, thi han var ikke i Kongens Værelse." — „Hvor var han da?" — „Hos mig Madame." — „Hos Dem?" — „Ja, hos mig."

Catharina burde modtage denne Prindsessens Tilstaaelse med et straffende Blik, men hun lod det beroe med at folde sine Hænder over Skjødet.

— „Og ...," sagde hun efter et Øieblikks Taushed, „hvis man arresterer la Mole og forhører ham ..." — „Saa vil han sige, hvor han har været, Moder," svarede Margrethe, endskjøndt hun var vis paa det Modsatte ...

— „Da det forholder sig saaledes, saa har De Ret, mit Barn; la Mole maa ikke arresteres."

Margrethe gyste; det forekom hende, som om der i den Maade, hvorpaa hendes Moder udtalte disse Ord, laae en hemmelig og rædsom Mening skjult; men hun havde intet at sige, da hendes Forlangende var bleven hende tilstaaet.

— „Men siden det ikke var la Mole, saa var det altsaa en Anden?"

Margrethe taug.

— „Denne Anden, kjender De ham, min Datter?" sagde Catharina. — „Nei, Moder," svarede Margrethe med usikker Stemme. — „Nu, vær ikke halvt fortrolig alene!" — „Jeg gjentager Dem, Madame, at jeg ikke kjender ham," sagde Margethe og blegnede imod sin Villie. — „Godt, godt," sagde Catharina med en ligegyldig Mine. „Man maa skaffe sig Underretning derom. Gaa kun, mit Barn, og berolige Dem; Deres Moder vaager over Deres Ære."

Margrethe gik.

„Ah!" mumlede Cathrina, „man indgaaer Forbindelser; Henrik og Margrethe forene sig: er Konen stum, saa er Manden blind. Aha! I ere meget behændige, mine Børn, og I tro Eder meget stærke; men Eders Styrke ligger ikke i Eders Forening, og jeg skal rive Eder fra hinanden, den Ene efter den Anden. Desuden vil der komme en Dag, da Maurevel kan tale eller skrive, udtale et Navn eller skrive sex Bogstaver; og den Dag vil man da faae Alt at vide. Ja, men fra nu af og indtil den Dag, vil den Skyldige være i Sikkerhed. Det Bedste er, strax at skille dem ad."

I Kraft af dette Raisonnement tog Catharina Veien til sin Sons Værelser, som hun fandt i Samtale med Alencon.

— „Ah!" sagde Carl den Niende og fremtvang et Smiil; er det Dem Moder?" — „Hvorfor tilføjede De ikke: atter? Det Ord var dog i Deres Tanker, Carl." — „Hvad der er i mine Tanker, tilhører kun mig selv, Madame", sagde Kongen i den haarde og raa Tone, som han undertiden antog, selv naar han talte med Catharina; „hvad vil De mig? siig det hurtigt frem!" — „Nu vel, De havde Ret, min Søn," sagde Catharina til Carl, „og De, Alencon, havde Uret." — „Hvori Madame?" spurgte begge Fyrsterne. „Det er ikke la Mole, som var i Kongen af Navarra's Værelser." — „Ah!" sagde Frants og blev bleg. — „Hvem var det da?" spurgte Carl. — „Vi veed det endnu ikke, men vi skulle nok faae det at vide, naar Maurevel faaer Tungens Brug. Lad os derfor stille denne Sag i Bero. da det ikke vil vare længe, inden den maa opklares, og lad os alle tænke paa la Mole." — „Nu vel da! hvad have vi at bestille med la Mole, da han ikke er i Kongen af Navarra's Værelse?" — „Han var ikke", svarede Catharina i Kongens, men i ..... Dronningens Værelse." — „I Dronningens!" gjentog Carl, og brød ud i en nervøus, høirøstet Latter. „I Dronningens Værelse!" mumlede

Alencon og blev bleg som et Liig. — „Nei, nei", sagde Carl. „Guise fortalte mig jo, at han havde mødt Margrethes Bærestol". — „Det kan være muligt", svarede Catharina; „hun har et Huus i Byen." — „I Gaden Cloche-Percee!" raabte Kongen. — „Ja, jeg troer det," sagde Catharina; i Gaden Cloche-Percee." — „Oh, det er for meget,,, udbrød Alencon, og borede Neglene ind i Kjødet paa sit Bryst. „Og hun havde selv anbefalet mig ham!" „Ah, men jeg tænker paa", sagde Kongen, idet han pludselig standsede, det er da ham, som forsvarede sig imod os inat, og som kastede mig en Sølvkande i Hovedet, den Skurk!" — „Ja," gjentog Frants, „den Skurk!" „De har Ret, mine Børn", sagde Catharina uden at lade, som hun begreb den Følelse, af hvilken hver af hendes Sønner talte. „De har Ret, thi en eneste Indiscretion af denne Cavalleer kan foraarsage en skrækkelig Scandale: bringe en Prindsesse af Frankrig i Vanære! Der behøves dertil kun et Øieblik's Beruselse." — „Eller en øieblikkelig Forfængelighed", sagde Frants. — „Ganske rigtigt", yttrede Carl; „men vi kunne dog ikke overgive Sagen til Domstolene med mindre Henrik samtykker i at optræde som Klager." — „Min Søn," sagde Catharina, og lagde Haanden paa Carls Skulder, medens hun støttede den paa en saa betegnende Maade, at det vakte Kongens hele Opmærksomhed

for hvad hun vilde foreslaae; „min Søn, hør vel efter, hvad jeg vil sige Dem: der er en Forbrydelse begaaet, og der kan skee en Scandale. Men det er ikke med Dommere og Bøder at man straffer saadanne Forbrydelser mod den kongelige Majestæt; dersom de vare simple Adelsmænd, vilde jeg ikke behøve at lære Dem hvad De skulle gjøre, thi De ere begge tappre; men De ere Fyrster, De kunne ikke krydse Deres Sværd med en Stratenjunker. Tænker paa at hævne Dem som Fyrster." — „Ved alle Djævle!" raabte Carl, „De har Ret, Moder, jeg skal tænke derpaa." — „Og jeg skal hjælpe Dem, min Broder", sagde Frants. — „Jeg trækker mig tilbage", sagde Catharina og løste en sort Silke-Knudesnor, som gik hende tre Gange om Livet, og hvoraf begge Ender, som dannede Agern naaede hende ned til Knæet, „jeg trækker mig tilbage, men jeg efterlader dette, for at repræsentere mig."

Med disse Ord kastede hun Snoren ned for de to Fyrsters Fødder." — „Ah!" sagde Carl, „jeg forstaaer det." — „Denne Snor ..." sagde Alencon, idet han tog den op. — „Det er Straf og Taushed", sagde Catharina seierrigt, „kun vilde det ikke være ilde, om Henrik blev indviet deri."

Dermed gik hun.

„Paa min Ære!" sagde Alencon, „der er Intet lettere, og naar Henrik faaer at vide, at hans Gemalinde er ham utro... De antager altsaa Deres Moders Forslag?" tilsiede han, idet han vendte sig med Kongen. — „Punkt for Punkt," svarede denne, uden at ahne, at Alencons Hjerte blev gjennemboret af tusinde Dolke.

Derpaa kaldte han paa en Garderofficeer og befalede, at man skulde lade Henrik komme ned. Men i det Samme forandrede han sin Plan og sagde: „Nei, jeg vil selv gaae at træffe ham. Alencon, giv Anjou og Guise fornoden Underretning!"

Derpaa forlod han sit Værelse, og gik op ad den lille Vindeltrappe, som førte til anden Etage og endte ved Døren til Henriks Værelse.

XII.

Hævnplanen.

Henrik havde benyttet det Øiebliks Frist, som det, af ham saa vel overstaaede Forhør havde givet ham, til at ile til Baronesse Sauve's Værelser. Der havde han truffet Orthon, som nu fuldkommen var kommen sig af sin Afmagt; men Orthon havde ikke kunnet forklare Noget, uden

at nogle Personer havde brudt ind i hans Værelser, og at Anføreren for dem havde ramt ham med sit Kaardehæfte, hvorved han var bleven bedøvet. Paa Orthon havde man slet ikke tænkt; Catharina havde seet ham liggende besvimet og havde troet ham død; og da han var kommen til sig selv igjen i Mellemrummet fra den Tid, da Catharina var gaaet bort og indtil Gardercapitainen, som skulde gjøre ryddeligt, var ankommen, havde han taget sin Tilflugt til Madame Sauve.

Henrik bad Charlotte at beholde den unge Mand, indtil han kunde faae Underretning fra de Mony, som, fra sit Tilflugtssted, ikke kunde undlade at skrive ham til. Da vilde han sende Orthon, for at bringe de Mony Svar, og i Stedet for een hengiven Mand, kunde han da gjøre Regning paa to.

Da denne Plan var bragt i Rigtighed, var Kongen af Navarra vendt tilbage til sit Værelse. Han gik frem og tilbage og philosopherede, da Døren pludselig aabnedes, og Kongen stod for ham.

— „Deres Majestæt! raabte Henrik og ilede hen imod Kongen." — „Mig selv... I Sandhed, Henrik, Du er en fortræffelig Fyr, og jeg føler, at jeg elsker Dig mere og mere." — „Sire," sagde Henrik, „Deres Majestæt er altfor god imod mig." — „Du har kun een Feil, Henrik." — „Hvad

er det? Er det den Feil, som Deres Majestæt flere Gange har bebreidet mig, at jeg foretrækker Jagten med Hunde for en Jagt med Falke?" — „Nei, nei, jeg taler ikke om den Feil, Henrik; det er en anden."

„Da maa Deres Majestæt nsiere forklare mig det," sagde Henrik, som paa Carls Smiil saae, at han var i godt Humeur, „jeg skal da søge at forbedre mig." — „Feilen ligger i, at Du med Dine gode Øine dog ikke seer mere klart end Du gjør." — „Bah! sagde Henrik, skulde jeg være nærsynet, uden selv at vide det?" — „Værre end det, Henrik, værre end det, Du er blind." — „Aha, sagde Bearneren; men skulde det ikke være, naar jeg lukker Øinene, at denne Ulykke tilsiøder mig?" — „Jo vel! svarede Carl, „Du gjør det meget godt. Men i ethvert Tilfælde skal jeg aabne dem paa Dig." — „Herren sagde: „Bliv Lys!" og Lyset blev." „Deres Majestæt er Guds Repræsentant paa Jorden; De kan derfor gjøre paa Jorden, hvad Gud gjør i Himlen: jeg hører." — „Da Guise iaftes fortalte, at Din Gemalinde nylig var kommen ham forbi, ledsaget af en Cavalleer, vilde Du ikke troe ham." — „Sire," sagde Henrik, „hvorledes kunde jeg troe, at Deres Majestæts Søster kunde begaae en lignende Uforsigtighed?" — „Da han sagde Dig, at Din Kone havde begivet sig til Gaden Cloche-Percee, vilde Du ikke heller troe ham."

— „Hvorledes kunde jeg forudsætte, at en fransk Prindsesse saa offentligen vilde sætte sit Rygte paa Spil?" — „Dengang vi beleirede Huset i Gaden Cloche-Percee og jeg fik en Solvkande paa Skulderen, Anjou en Orange-Compot over Hovedet og Guise en Vildsvineskinke paa Brystet, saae Du da ikke to Fruentimmer og to Mænd?" — „Jeg saae Intet, Sire. Deres Majestæt maa erindre, at jeg var beskjæftiget med at udfritte Portneren." — „Ja, men for Djævelen! Jeg saae dem!" — „Ah! hvis Deres Majestæt har seet dem, saa er det en anden Sag." — „Det vil sige, jeg saae to Mænd og to Fruentimmer. Nu vel! jeg veed nu med Vished, at den ene af disse Damer var Margot, og at den ene af disse Mænd var la Mole." — „Ja, men hvis la Mole var i Gaden Cloche-Percee, saa kunde han ikke være her?" sagde Henrik. — „Nei," svarede Carl, „han var heller ikke her. Men der er ikke Tale om den Person, som var her; naar den halvdøde Maurevel igjen kan tale eller skrive, ville vi faae det at vide. Talen er om, at Margot bedrager Dig." — „Bah!" sagde Henrik, „tro ikke paa ende Tinger!" — „Jeg sagde Dig, Henrik, at Du er mere end nærsynet, Du er blind; Død og Helvede! vil Du da engang tree mig, Du Egensindige? Jeg siger Dig, at Margot bedrager Dig, og at vi iaften ville gaale Gjenstanden for hendes Kjærlighed."

Henrik gjorde et Spring af Overraskelse, og betragtede sin Broder med en forbauset Mine.

— „I Grunden tager Du Dig det ikke nær, Henrik; tilstaae kun det. Margot vil nok skrige som hundrede tusinde Krager; saa meget desto værre. Men jeg vil ikke, at man skal gjøre Dig ulykkelig. Lad Condé blive bedragen af Anjou, det bryder jeg mig kun lidt om, Condé er min Fjende; men Du, Du er min Broder; ja Du er meer end min Broder, Du er min Ven." — „Men, Sire..." — „Og jeg vil ikke tillade, at man fornærmer Dig og har Dig til Bedste; Du har længe nok tjent til Skive for disse Modejunkere, som komme fra Provindsen for at opsamle vore Smuler, og gjøre Cour til vore Koner; lad dem komme igjen, ved alle Djævle!... Man har bedraget Dig, Henrik; det kan hændes Enhver; men Du skal faae en glimrende Satisfaction, det sværger jeg Dig til, og man skal sige imorgen: „Død og Helvede! det er tydeligt, at Carl elsker sin Broder Henrik, thi inat har han ladet la Mole række Tunge paa en ganske moersom Maade." — „Hvad siger De, Sire, har man virkeligen lagt en Plan i denne Affaire?" — „Vi have lagt en Plan, overveiet og besluttet det Hele. Denne Dameheld skal Intet have at beklage sig over. Vi dele Foretagendet imellem mig, Anjou, Alencon og Guise. En Konge, to Prindser og en souverain Fyrste,

uden at regne Dig." — „Hvorledes, uden at regne mig?" — „Ja, Du skal være med." — „Jeg!" — „Ja, Du; giv den Galgenfugl et kongeligt Dolkestik, medens vi qvæle ham." — „Sire," sagde Henrik, „Deres Godhed forvirrer mig; men hvorledes veed De?..." — „Jh, for Djævelen! Det synes som om Kjæltringen har reest sig deraf. Han besøger hende snart i Louvre, snart i Gaden Cloche-Percee. De lave Vers i Forening.... jeg gad gjerne seet denne Lapses Vers og Hyrdedigte; de tale sammen om Bion og Moschus, de lade Daphnis og Coryden afverle med hinanden. Naa da! tag mig idetmindste en god Klinge med." — „Sire," sagde Henrik, „ved at overveie det ..." — „Hvorledes?" — „Deres Majestæt vil let indsee, at jeg ikke kan deeltage i en lignende Expedition. At være personlig tilstede derved, forekommer mig ikke at være rigtigt. Jeg er altfor interesseret i Sagen, til at min Mellemkomst ikke skulde blive anseet som en vild Harme. Deres Majestæt hævner Deres Søsters Ære paa en Laps, som har pralet og beskjæmmet min Gemalinde; Intet er simplere, og Margrethe, som jeg holder for uskyldig, Sire, bliver ikke vanæret derved; men hvis jeg deeltager, saa er det ganske anderledes; min Medvirkning gjør en Hævnens Daad af en Retfærdighedshandling. Det bliver da ikke en Afstraffelse, det bliver et Mord; min Kone er ikke

bagvadsket ..... hun er skyldig." — „Guds Død! Du taler gyldne Ord, og som jeg sagde ganske nylig til min Moder, Du besidder en Aand, som en Dæmon."

Og Carl betragtede med disse Ord sin Broder meget venligt, og denne bøiede sig for at svare paa Complimenten.

— „Ikke desto mindre," tilføiede Carl, „er Du vel godt tilfreds med, at man befrier Dig fra denne Laps?" — „Alt, hvad Deres Majestæt gjør, er vel gjort," svarede Kongen af Navarra. — „Det er godt, overlad da mig at besørge denne Sag for Dig; vær rolig for at den ikke skal blive slet udført." — „Jeg henholder mig til Dem, Sire," sagde Henrik. — „Kun Et: naar pleier han i Almindelighed at besøge Din Gemalinde?" — „Henimod Klokken ni om Aftenen." — „Og han forlader hende?" — „Førend jeg kommer, thi jeg har aldrig truffet ham der." — „Klokken...?" — „Klokken elleve." — „Godt; kom ned Klokken tolv i Nat, saa skal Sagen være afgjort."

Da Carl hjerteligen havde trykket Henriks Haand og fornyet sine Løfter om Venskab, forlod han Værelset, idet han fløitede sin meest yndede Jagtarie.

— „Guds Død!" sagde Bearneren, og fulgte Carl med Øinene; „jeg skulde tage meget feil, om hele dette Djævelskab dog ikke udgaaer fra Enkedronningen. I Sand-

hed, hun søger at finde paa Alt, der kan sætte Splid imellem mig og min Kone: en saa skjøn, huuslig Forening!"

Og Henrik gav sig til at lee, saaledes som han lo naar Ingen kunde see eller høre ham.

Klokken syv om Aftenen, samme Dag, da alle disse Begivenheder havde fundet Sted, stod en smuk, ung Mand, som nylig havde taget et Bad, ifærd med at ordne og salve sit Haar. Det var med et vist Velbehag, at han nynnede paa en lille Arie foran et stort Speil i et Værelse i Louvre.

Ved Siden af ham laae en anden ung Mand paa en Seng og sov, eller, rettere sagt, strækkede sig.

Den Ene var vor Ven la Mole, med hvem man havde beskjæftiget sig saa meget den hele Dag, og med hvem man maaskee nu beskjæftigede sig endnu mere, uden at han ahnede det; den Anden var hans Kammerat, Coconnas.

Hele Uveiret var virkeligen gaaet over ham, uden at han havde hørt Tordenen brage, og uden at han havde seet Lynene knittre. Han var kommen hjem Klokken 3 om Morgenen, og var bleven liggende til Klokken 3 om Eftermiddagen, halvt sovende, halvt drømmende og byggende Slotte paa det løse Sand, som vi kalde Fremtiden; derpaa var han staaet op, havde tilbragt en Time i et af de moderne Bade, var derefter gaaet hen at spise til Middag hos

Mester la Huriere, og stod nu, efterat være vendt tilbage til Louvre, i Begreb med at fuldende sit Toilette, for at aflægge Margrethe sit sædvanlige Besøg.

— „Og Du siger, at Du har spiist?" spurgte Coconnas gabende. — „Ja, min Tro, med megen Appetit." — „Hvorfor tog Du ikke mig med Dig, Din Egoist?" — „Du sov saa fast, at jeg ikke vilde vække Dig. Men, veed Du hvad, Du kan spise til Aften istedetfor at spise til Middag. Glem i ethvert Tilfælde ikke at forlange den lette Anjouer-Viin af Mester la Huriere, som han har faaet i disse Dage." — „Er den god?" — „Forlang den; jeg kan ikke sige Andet." — „Hvor gaaer Du hen?" — „Jeg," sagde la Mole, forundret over hans Vens Spørgsmaal; „hvor jeg gaaer hen? Hen at aflægge mit Besøg hos Dronningen" — „Nor", sagde Coconnas, „hvis jeg gik hen at spise til Middag i vort lille Huus i Gaden Cloche-Percee, saa kunde jeg spise Levningerne fra igaar, og der er en vis Viin fra Alicante, som er meget oplivende." — „Det vilde være uforsigtigt, min Ven, Hannibal, efter hvad der inat er passeret. Have vi desuden ikke maattet give vort Ord paa, at vi ikke vilde vende tilbage? Giv mig derfor min Kappe!" — „Ja, det er min Tro, sandt", sagde Coconnas, „det havde jeg glemt. Men hvor Djævelen er Din Kappe?... Ah! see der er den." — „Nei, det er

jo den sorte, Du giver mig, og jeg forlanger den røde. Dronningen holder mere af mig med denne paa.' — „Søg da selv!" sagde Coconnas, efter at have seet sig om til alle Sider; „jeg kan ikke finde den." — „Hvad! kan Du ikke finde den! men hvor er den da bleven af?" — „Du har vel solgt den..." — „Hvorfor skulde jeg gjøre det? Jeg har endnu sex Daler tilbage." — „Tag saa min paa." — „Jo... en gul Kappe med en grøn Kjole under! jeg vilde jo ligne en Papegøie." — „Du er min Tro ogsaa altfor vanskelig. Sørg saa for Dig selv."

I dette Øieblik, da la Mole netop havde kastet alle Ting imellem hverandre, og begyndte at udtømme sig i Forbandelser imod Røverne, som snege sig lige ind i Louvre, traadte en Page ind fra Hertugen af Alencon med den kostbare, saa meget omspurgte Kappe.

— „Ah!" sagde la Mole; „der er den da endelig!" — „Deres Kappe, min Herre!..." sagde Pagen. „Monseigneur havde ladet den hente hos Dem, for at oplyse et Væddemaal, som han havde gjort om dens Farve." — „Oh!" sagde la Mole, „jeg vilde kun have den, fordi jeg skulde ud; men hvis hans Høihed ønsker at beholde den endnu længere..." — „Nei, Hr. Greve, det er tilstrækkeligt."

Pagen gik, la Mole hæftede sin Kappe sammen.

— „Nu vel," sagde la Mole, „hvortil bestemmer Du Dig?" — „Jeg veed ikke." — „Træffer jeg Dig her igjen i Aften?" — „Hvorledes kan Du forlange, at jeg skulde sige Dig det?" — „Du veed da ikke, hvad Du vil foretage Dig om to Timer?" — „Jeg veed nok, hvad jeg vil gjøre; men jeg veed ikke hvad man vil gjøre med mig." — „Hertuginden af Nevers?" — „Nei, Hertugen af Alencon." — „Jeg mærker virkeligen at han i den sidste Tid viser Dig meget Venskab." — „Ja," svarede Coconnas. — „Saa er Din Lykke gjort," sagde la Mole smilende. — „Bah! en yngre Søn!" — „Oh," svarede la Mole, „han har saa megen Lyst til at blive den Ældste, at Himlen maaskee vil gjøre et Mirakel til hans Fordeel. Altsaa, Du veed ikke, hvor Du skal tilbringe Aftenen?" — „Nei." — „Saa til Helvede! eller, rettere sagt ... Farvel!"

— „Denne la Mole er skrækkelig," sagde Coconnas, „med det, at han altid vil have, at man skal sige ham, hvor man gaaer hen! Hvorledes kan man vide det? Desuden troer jeg, at jeg har Lyst til at sove."

Dermed lagde Coconnas sig igjen til Ro.

La Mole styrede sin Flugt til Dronningens Værelser. Da han kom til den os velbekjendte Corridor, mødte han Hertugen af Alencon.

— „Ah! det er Dem, la Mole?" sagde denne. — „Ja, Monseigneur," svarede la Mole med en ærbødig Hilsen. — „Forlader De Louvre?" — „Nei, Deres Høihed; jeg gaaer ben at gjøre min Compliment for Hendes Majestæt Dronningen af Navarra." — „Ved hvilket Klokkeslet kommer De tilbage, la Mole?" — „Har Monseigneur nogen Ordre at give mig?" — „Nei, ikke for Øieblikket, men jeg har noget at tale med Dem om i Aften." — „Hvilken Tid?" — „Mellem Ni og Ti." — „Jeg skal have den Ære at fremstille mig for Deres Høihed til den Tid." — „Godt; jeg stoler altsaa derpaa."

La Mole hilsede og fortsatte sin Vei.

— „Denne Hertug," sagde han ved sig selv, „har Øieblikke, hvor han er saa bleg som et Liig; det er besynderligt nok."

Derpaa bankede han paa Dronningens Dør; Gillonne, der syntes at vente paa hans Ankomst, førte ham til Margrethe.

Denne var beskjæftiget med et Arbeide, som syntes at anstrenge hende meget; et Papir, fuldt af Udslettelser og et Bind af Isocrates laae foran hende. Hun gav la Mole et Vink at han skulde lade hende fuldende en Paragraph; da hun havde endt denne, hvilket ikke varede længe, kastede

hun sin Pen og indbød den unge Mand til at sætte sig hos hende.

La Mole straalede af Lykke. Han havde aldrig været smukkere, aldrig været mere munter.

— „Græsk!" raabte han, idet hans Øine faldt paa Bogen: en Tale af Isocrates! „Hvad vil De gjøre med denne? Ah! Her paa Papiret staaer paa Latin: **Ad Sarmatiæ legatos reginæ Margaritæ concio.**"

— „De vil altsaa holde en Tale til disse Barbarer paa Latin?" — „Det er nødvendigt, da de ikke tale Fransk." — „Men hvorledes kan De svare, førend De har hørt Talen?" — „En større Coquette end jeg vilde lade Dem tro, at jeg improviserede; men for Dem, min Hyacinthus, har jeg intet Hensyn: man har meddelt mig Talen forud, og jeg svarer derpaa." — „Er disse Gesandters Ankomst da nærforestaaende?" — „Ja, hvad mere er, de ere alt ankomne imorges". — „Og Ingen veed det?" — „De ere komne **incognito**. Deres høitidelige Indtog er opsat til iovermorgen, tror jeg. For Øvrigt skal De see her," sagde Margrethe med en lidt tilfreds Mine, som ikke var ganske fri for Pedanteri; „hvad jeg har skrevet iaften, er temmelig ciceronianst. Men lad nu disse Bagateller fare. Lad os tale om, hvad der er foregaaet med Dem." — „Med mig?" — „Ja." — „Hvad der er foregaaet med

mig?" — „Ah, De kan sagtens spille den Rasle, jeg finder Dem dog en Smule bleg." — „O da kommer det af, at jeg har svedt formeget; jeg maa med Ydmygbed anklage mig selv derfor." — „Naa, lad os nu ikke være Pralere; jeg veed Alt." — „Hav da den Godhed at give mig Lys i Sagen, min Perle, thi jeg veed Intet." — „Hør nu, svar mig oprigtigt. Hvad spurgte Enkedronningen Dem om?" — „Enkedronningen? mig? Havde hun da noget at tale med mig om?" — „Hvorledes? De har ikke seet hende?" — „Nei." — „Og Kong Carl?" — „Ikke heller." — „Og Kongen af Navarra?" — „Ikke heller." — „Men Hertugen af Alencon, har De seet ham?" — „Ja, for et Øieblik siden mødte jeg ham i Corridoren." — „Hvad sagde han til Dem?" — „At han havde nogle Befalinger at give mig imellem Ni og Ti i Aften." — „Intet Andet?" — „Nei, intet Andet." — „Det er besynderligt." — „Men hvad Besynderligt finder De deri, sig mig det?" — „At De ikke har hørt tale om Noget." — „Hvad er da foregaaet?" — „Hele denne Dag har De svævet over en Afgrund, Ulykkelige!" — „Jeg?" — „Ja, De." — „Paa hvilken Maade?" — „Ja hør nu. De Mony, som inat blev overfalden i Kongen af Navarras Værelser, hvem man havde villet arrestere, har dræbt tre Mand og reddet sig, uden at man har gjenkjendt ham paa Andet end den

meget omtalte røde Kappe." — „Nu?" — „Nu! denne røde Kappe, som engang havde bedraget mig, har ogsaa bedraget Andre: De har været mistænkt, ja, endogsaa anklaget for det tredobbelte Mord. Imorges vilde man arrestere Dem og dømme Dem, hvem ved .. maaskee erklære Dem skyldig; thi De vilde ikke, for at redde Dem, sige, hvor De var, ikke sandt?" — „Sige, hvor jeg var", raabte la Mole, „compromittere Dem! Dem, min ædle Dronning! Dem, min skjønne Majestæt! Oh, De har Ret, jeg vilde dø synkende for at spare Deres skjønne Øine en eneste Taare." — „Ak, min stakkels Ven", sagde Margrethe, „mine skjønne Øine vilde dog have grædt meget." — „Men hvorledes er dette Uvejr da stillet?" — „Gjæt engang!" — „Hvorledes kan jeg vide det?" — „Der var kun eet Middel til at bevise, at De ikke var i Kongen af Navarras Værelse." — „Hvad var det?" — „Det var at sige, hvor De var." — „Nu vel?" — „Nu, jeg sagde det." — „Til hvem?" — „Til min Moder." — „Og Dronning Catharina...?" — „Dronning Catharina veed, at jeg elsker Dem." — „Oh, Madame! efterat have gjort saa Meget for mig, kan De fordre Alt af Deres Tjener. I Sandhed! Hvad De har gjort, Margrethe, er stort og skjønt. O, Margrethe, mit Liv tilhører ganske Dem!" — „Jeg haaber det, thi jeg har fravristet det fra dem, som

vilde tage det fra mig. Men for Øieblikket er De frelst." — „Og ved Dem", raabte den unge Mand, ved min tilbedte Dronning."

I samme Øieblik bragte en stærk Larm dem til at skjælve. La Mole kastede sig tilbage, opfyldt af en ubestemt Angest; Margrethe udstødte et Skrig og holdt Øinene fæstede paa en knust Vinduesrude.

Igjennem denne Vinduesrude var en Flintesteen af et Ægs Størrelse bleven kastet ind, og den rullede endnu hen ad Gulvet.

La Mole saae den ituslagne Rude og Grunden til Allarmen. — „Hvem er den Uforskammede?" raabte han og styrtede hen imod Vinduet.

— „Vent et Øieblik," sagde Margrethe; „der er heftet Noget ved denne Steen, forekommer det mig." — „Ganske rigtigt," svarede la Mole, „man skulde troe, det var et Papir."

Margrethe ilede hen imod det besynderlige Stykke Kastestyts, og afrev det tynde Blad, der var bøiet som et smalt Baand rundt omkring Flintestenens Midte.

Dette Papir var sammenholdt af en Snor, som gik ud igjennem Aabningen i den ituslagne Rude.

Margrethe oprullede Papiret og læste.

— „Ulykkelige!" raabte hun, og rakte Papiret til la Mole, bleg, opreist og ubevægelig som Skrækkens Statue.

Med Hjertet sammenknuget af en smertelig Ahnelse, læste la Mole følgende Ord:

„Man venter la Mole med lange Kaarder i den Corridor, som fører til Alencons Værelser. Maaskee vilde han foretrække at flygte igjennem dette Vindue, og samles med de Mony i Mantes..."

— „Ih nu," sagde la Mole, efterat have læst, „ere de Kaarder, hvorom man taler, da længere end min?" — „Nei, men der er maaskee ti imod een." — „Og hvem er den Ven, som sender os denne Billet?" spurgte la Mole.

Margrethe tog den ud af den unge Mands Hænder, og fæstede et brændende Blik paa ham. — „Skriften er Kongen af Navarras!" raabte hun, naar det er ham, der giver os Underretningen, saa er der virkelig Fare tilstede. Flygt, la Mole, flygt, det er mig som beder Dem derom."

— „Og hvorledes vil De, at jeg skal flygte?" spurgte la Mole. — „Dette Vindue; taler man ikke om dette Vindue?" — „Befal, min Dronning, og jeg vil springe ned fra dette Vindue, for at adlyde Dem, skulde jeg saa end tyve Gange knuse mig i Faldet." — „Vent dog, vent dog!" sagde Margrethe; „det forekommer mig, at denne Snor bærer en Vægt." — „Lad os see," svarede la Mole.

De trak nu den ved Snoren fastgjorte Gjenstand op til sig, og saa begge med usigelig Glæde den yderste Ende af en, af Haar og Silke vævet Reebstige komme tilsyne.

— „Ah! De er frelst!" udbrød Margrethe. — „Det er et Mirakel af Himlen!" — „Nei, det er en Velgjerning af Henrik af Navarra." — „Og hvis det nu tvertimod var en Snare," sagde la Mole; „hvis denne Stige vilde briste under mine Fødder! Madame, har De ikke netop i Dag tilstaaet Deres Tilbøielighed for mig?"

Margrethe, hvem Glæden havde givet sin Couleur tilbage, blev atter dødbleg.

— „De har Ret," sagde hun, „det er muligt."

Med disse Ord styrtede hun ben imod Døren.

„Hvad vil De gjøre?" udraabte la Mole. — „Forsikkre mig om, at det er sandt, at man venter Dem i Corridoren." — „Aldrig, aldrig! for at deres Forbittrelse kunde ramme Dem!" — „Hvad vil man gjøre en Kongedatter af Frankrig, en Qvinde og en Prindsesse? Jeg er ukrænkelig af tvende Grunde."

Dronningen udtalte disse Ord med en saadan Værdighed, at la Mole virkelig begreb, at hun Intet resikerede, og at han burde lade hende handle som hun selv vilde.

Margrethe satte la Mole under Guillennes Beskyttelse, og overlod til hans egen Klogt, om han vilde, efter Om-

stændighederne, enten flygte eller oppebie hendes Tilbagekomst. Derpaa gik hun ud i Corrideren, som ved en forbindende Gang førte til Bibliotheket og flere Audientssale, og som, naar man vedblev at følge den i sin hele Længde, endte ved Kongens og Enkedronningens Værelser og ved den lille hemmelige Trappe, ad hvilken man gik til Alencons og Henriks Gemakker. Uagtet Klokken kun var Ni, vare dog alle Lys slukkede, og, med Undtagelse af et svagt Lys, som kom fra Sidegangen, var hele Corrideren indhyllet i et fuldkomment Mørke. Dronningen af Navarra traadte frem med faste Skridt; men hun havde neppe tilbagelagt den tredie Deel af Corrideren, før hun hørte en Hvidsken af sagte Stemmer, hvilke Bestræbelsen for at dæmpe Lyden gav en vis mystisk og rædselfuld Betoning. Men næsten i samme Øieblik ophørte Larmen, som om en høiere Befaling havde bragt den til at forstumme, og Alt blev atter indhyllet i Taushed og Mørke; selv Lyset, som allerede var svagt, syntes endnu at formindskes.

Margrethe fortsatte sin Vei, og gik lige imod Faren, som ventede hende, hvis der virkelig var nogen Fare. Hun var tilsyneladende rolig, endskjøndt hendes sammenknugede Hænder tilkjendegave en voldsom Nervespænding. Efterhaanden som hun nærmede sig, fordobbledes den dumpe

Stilhed, og en Skygge, som lignede en Haands, formørkede det skjælvende og usikkre Lys.

Da hun naaede Sidegangen, gjorde en Mand pludselig et Par Skridt hen imod hende, aabnede en Haandlygte, hvormed han udbredte Lys, og raabte: „Der er han!"

Margrethe befandt sig Ansigt til Ansigt, ligeoverfor sin Broder Carl. Bag ved ham stod Hertugen af Alencon med et Silkereeb i Haanden. I Baggrunden viste sig to Skygger i Mørket, som stode ved Siden af hinanden og ikke bleve oplyste af noget andet Skjær, end det, som to blottede Kaarder i deres Hænder kastede tilbage.

Margrethe overskuede den hele Scene med eet Blik. Hun gjorde en voldsom Anstrengelse og svarede smilende: „Der er hun, ikke sandt, Sire."

Carl traadte et Skridt tilbage. Alle de Andre bleve staaende ubevægelige.

„Dig, Margot!" sagde han; „hvor begiver Du Dig hen paa denne Tid?" — „Paa denne Tid," sagde Margrethe, „er det saa sildigt?" — „Jeg spørger Dig, hvor Du gaaer hen?" — „Hen at hente et Bind af Ciceros Taler, som jeg troer jeg har ladet ligge hos Moder." — „Saaledes, uden Lys?" — „Jeg troede, at Corridoren var oplyst." — „Og Du kommer fra Dit Værelse?" — „Ja." — „Hvad bestiller Du da i Aften?" — „Jeg for-

bereder mig paa en Tale til de polske Gesandter. Er der ikke Raad imorgen, og have vi ikke vedtaget, at enhver skal fremlægge sin Tale for Deres Majestæt?" — „Og har Du ikke nogen, som hjælper Dig i dette Arbeide?"

Margrethe samlede sin hele Kraft.

„Jo, min Broder," sagde hun, „Grev de la Mole; han er meget dygtig deri." — „Saa dygtig," sagde Alencon, „at jeg havde bedet ham, naar han er bleven færdig hos Dem, min Søster, at komme ind til mig, for at give mig nogle gode Raad, da jeg ikke besidder Deres Styrke i Latinen." — „Og De venter paa ham?" spurgte Margrethe med en ganske naturlig Tone. — „Ja," sagde Alencon med Utaalmodighed. — „Saa skal jeg sende ham til Dem, min Broder, thi vi ere færdige." — „Og Deres Bog?" spurgte Carl. — „Den kan jeg lade Gillonne hente."

Begge Brødrene verlede et Tegn.

— „Gaa Du kun," sagde Carl; „vi ville fortsætte vor Ronde." — „Deres Ronde," svarede Margrethe, „hvad søger De da?" — „Den lille røde Mand," sagde Carl. — „Veed De ikke, at der er en lille rød Mand, som gaaer igjen i det gamle Louvre? Min Broder Alencon paastaaer at have seet ham, og vi ere paa Spor efter ham." — „En heldig Fangst!"

Dermed vendte hun om, idet hun kastede et Blik tilbage. Hun saae da paa Væggen i Corridoren de sire Skygger, som stode samlede, og syntes at tale med hverandre.

I eet Secund var hun ved Døren af sit Værelse.

„Luk Døren op, Gillonne, luk op!"

Gillonne adlød.

Margrethe styrtede ind i Værelset, og fandt la Mole, som stod og ventede paa hende, rolig og fattet, men med Kaarden i Haanden.

— „Flygt!" sagde hun; „flygt, uden at tabe et Øieblik! De vente Dem i Corridoren for at myrde Dem." — „De befaler mig det?" — „Jeg ønsker det. Vi maa forlade hinanden, for atter at faae hinanden at see."

Medens Margrethe var borte, havde la Mole fastgjort Stigen til Vinduesposten. Han steg op i Vinduet, men, førend han satte Foden paa det første Trin, kyssede han Margrethes Haand med Ømhed. — „Hvis Stigen er en Snare, og jeg dør for Dem, Margrethe, saa husk paa Deres Løfte!" — „Det er ikke et Løfte, la Mole, det er en Ed. Frygt ikke derfor. Farvel."

Dristig lod la Mole sig glide ned ad Stigen, snarere end han steg ned ad den.

I samme Øieblik bankede man paa Døren.

Margrethe fulgte la Mole med Øinene under dette farlige Foretagende, og vendte sig ikke om før i det Øieblik da hun var vis paa, at hans Fødder havde naaet Jorden.

— „Madame!" sagde Gillonne, „Madame!" — „Nu vel?" spurgte Margrethe. — „Kongen banker paa Døren." — „Luk op!"

Gillonne adlød.

De fire fyrstelige Personer, uden Tvivl utaalmodige over at vente, stod paa Dørtærskelen. Carl traadte ind.

Margrethe gik sin Broder imøde med et Smiil paa Læberne. Kongen kastede et hurtigt Blik omkring sig.

— „Hvad søger De, min Broder?" spurgte Margrethe. — „Jeg," sagde Carl, „jeg søger ... jeg søger ... ih nu, for Djævelen! jeg søger la Mole." — „La Mole?" — „Ja, hvor er han?"

Margrethe tog sin Broder ved Haanden og førte ham hen til Vinduet.

I samme Øieblik fore to Mænd i strakt Galop bort paa deres Heste, og naaede Trætaarnet; den Ene af dem løste sit Skjærf, og lod til Farvel det hvide Silkeklæde flagre i Natten; disse to Mænd vare la Mole og Orthon.

Margrethe pegede med Fingrene paa de to Mænd.

— „Nu!“ spurgte Kongen, „hvad skal dette sige?“ — „Det skal sige,“ svarede Margrethe, „at Hertugen af Alencon atter kan stikke sin Snor i Lommen og Anjou og Guise atter stikke deres Kaarder i Skeden, thi la Mole vil ikke vende tilbage i Nat igjennem Corridoren.

XIII.

Atriderne.

Henrik af Anjou havde endnu ikke efter sin Tilbagekomst til Paris seet sin Moder under fire Øine. Enhver veed, at han var hendes kjæreste Søn. Det var for ham ikke en tom Opfyldelse af Etiquettens Love eller et trykkende Ceremoniel, men det var en Pligt, hvis Fyldestgjørelse maatte være denne Søn dyrebar, som, om han end ikke selv elskede sin Moder, dog idetmindste var vis paa at blive elsket af hende med Ømhed.

Virkeligen foretrak Catharina denne Søn, hvad enten dette nu havde sin Grund i hans Tapperhed eller maaskee snarere i hans Skjønhed, thi Catharina var Qvinde, foruden Moder. Hvis man vil antage forskjellige scandaleuse Beretninger, laae Grunden maaskee ogsaa i, at Henrik mindede Florentinerinden om en hemmelig Kjærlighedsforbindelses lykkelige Dage.

Catharina var den Eneste, der vidste Anjous Tilbagekomst til Paris, om hvilken Carl den Niende vilde have været uvidende, hvis ikke Hændelsen havde ført ham til Guises Palads, i det Øieblik, da hans Broder traadte ud deraf. Carl ventede ham ikke før den følgende Dag, og Henrik af Anjou haabede at skjule for ham de to Grunde, som havde fremskyndt hans Ankomst een Dag, nemlig Besøget hos den skjønne Maria af Cleve, Prindsesse af Condé, og Conferensen med de polske Gesandter.

Det var dette sidste Skridt, om hvis Hensigt Carl var uvis, som Henrik af Anjou vilde udvikle for sin Moder; og Læseren, som, ligesom Henrik af Navarra, vistnok befinder sig i Vildfarelse i Hensende til dette Skridt, vil ogsaa nyde Godt af denne Udvikling.

Da Henrik af Anjou, som saalænge havde været ventet, traadte ind i Catharinas Værelse, aabn de denne, som ellers var saa kold og afmaalt, og som siden sin elskede Søns Afreise ikke havde omarmet Nogen med Varme, undtagen Coligny, som skulde myrdes den følgende Dag, aabnede hun, sige vi, sine Arme for sin Ungdomskjærligheds Søn, og trykkede ham til sit Bryst med en Modersømhed, som man skulde forbauses over at finde i dette udtørrede Hjerte.

Derpaa traadte hun et Par Skridt tilbage, betragtede ham og gjentog atter sin Omfavnelse.

— „Ak! Madame!" sagde han, „da Himlen giver mig den Glæde at kunne omarme min Moder uden Vidner, saa trøst det ulykkeligste Menneske paa Jorden!" — „Min Gud! kjære Barn," raabte Catharina, „hvad er da hendet Dem?" — „Intet, som De ikke veed, Moder. Jeg elsker og bliver gjenelsket, men det er netop denne Kjærlighed, som vilde udgjøre en Andens Lykke, der bevirker min Ulykke."

„Forklar mig det, min Søn," sagde Catharina. — „Ih nu, Moder... disse Gesandter, denne Afreise...". — „Ja," sagde Catharina, „Gesandterne ere ankomne; Afreisen nærmer sig stærkt." — „Den nærmer sig ikke saa stærkt, Moder, men min Broder fremskynder den. Mig afskyer han; jeg vækker hans Mistanke, og han vil befrie sig for mig."

Catharina smilede.

„Ved at give Dem en Throne, stakkels, ulykkelige kronede Fyrste!" — „Lad det være, som det vil, Moder," udbrød Henrik med Angst, „jeg vil ikke reise. Jeg, en Prinds af Frankrig, opdragen i dannede, fine Sæder, ved den bedste Moders Side, elsket af de meest henrivende Qvinder paa Jorden, jeg skulde drage bort, hisihen til Sneelandene, ved Verdens Ende, dø langsomt hen iblandt

hine plumpe Folk, som beruse sig fra Morgen til Aften, og udraabe deres Konges Dygtighed paa samme Maade som de maale en Tønde, efter hvad den kan rumme. Nu Moder, jeg vil ikke reise... Jeg vilde tage min Død derover!" — „Lad os betragte Sagen noget nøiere," sagde Catharina og trykkede begge sin Søns Hænder; „er det den virkelige Grund."

Henrik slog Øinene ned, som om han ikke vovede at tilstaae for sin Moder, hvad der foregik i hans Sjæl.

„Er der ikke en anden Grund dertil?" spurgte Catharina, „mindre romantisk, mere fornuftig.... mere politisk?" — „Det er ikke min Feil, Moder, dersom denne Tanke har fæstet Bolig i min Sjæl; maaskee indtager den en større Plads der, end den burde; men fortalte De mig ikke selv, at det, ved min Broder Carls Fødsel stillede Horoscop fordømte ham til at dø ung?" — „Jo," svarede Catharina, „men et Horoscop kan lyve, min Søn. Jeg selv er i dette Øieblik nær ved at troe, at alle disse Horoscoper ere usande." — „Men udsagde deg ikke hans Horoscop dette?" — „Hans Horoscop talte om en Fjerdedeel af et Aarhundrede; men det sagde ikke om det var med Hensyn til hans Liv eller hans Regjering." — „Nu vel! min Moder, sæt da, at jeg overlever ham. Min Broder er

næsten fire og tyve Aar; om et Aar vil Spørgsmaalet være afgjort.

Catharina henfaldt i dybe Betragtninger.

— „Ja", udbrød kun endelig, „det vilde være bedre, naar det kunde skee saaledes." — „Oh! dom da selv, Moder" raabte Henrik, „hvilken Fortvivlelse det vil være for mig, hvis jeg havde bortbyttet Frankrigs Krone for Polens! At plages i hiint afsides Land af den Tanke, at jeg kunde herske i Louvre, midt i dette glimrende og dannede Hof, ved den bedste Moders Side, hvis Raad kunde spare mig det halve Arbeide og den halve Møie, som havde være vant til, i Forening med min Fader, at bære en Deel at Statens Byrde, og som havde villet baaret denne Deel ogsaa for mig. O min Moder! jeg vilde være bleven en stor Konge!" — „Naa, naa! kjære Barn", sagde Catharina, for hvem denne Fremtid ogsaa stedse havde været det kjæreste Haab; „naa, tab ikke Modet! Har De ikke tænkt paa noget Middel til at bringe denne Sag i Rigtighed?" — „O jo, ganske vist, og det er fornemmelig derfor at jeg er kommen to eller tre Dage tidligere, end man ventede mig, idet jeg led min Broder troe, at det var for Madam de Condés Skyld; desuden har jeg været hos Lasco, den meest Betydende af Gesandterne; jeg gav mig tilkjende for ham, og gjorde Alt, hvad der var mueligt, for at blive

Gjenstanden for hans Had, og jeg troer at dette er lykkedes mig." — „Ak, mit kjære Barn", sagde Catharina, „det er ilde. Man maa sætte Frankrigs Interesse over sin egen ringe Utilbøielighed." — „Fordrer da Frankrigs Interesse, Moder, i Tilfælde af, at der skulde tilstede min Broder en Ulykke, at Hertugen af Alencon eller Kongen af Navarra kommer til Regjeringen?" — „Kongen af Navarra! aldrig! aldrig!" mumlede Catharina, medens hendes indre Uro overtrak hendes Pande med det Bekymringens Slør, som altid udbredte sig derover, hver Gang dette Spørgsmaal fremstillede sig for hende. — „Da er Alencon, min Tro, ikke bedre," vedblev Henrik, „og han elsker Dem ikke heller mere end Kongen af Navarra." — „Hvad sagde Lasco?" spurgte Catharina. — „Lasco tøvede selv, da jeg opfordrede ham til hurtigt at faae Audients. Oh! hvis han kunde skrive til Polen, og faae Udnævnelsen casseret." — „Galskab, min Søn, Galskab ... Hvad en Rigsdag har besluttet, er helligt." — „Men kunde man da ikke lade disse Polakker faae min Broder i mit Sted?" — „Det er, om ikke umueligt, saa idetmindste vanskeligt," svarede Catharina. — „Det er ligegyldigt! Forsøg det, bestræb Dem derfor, tal med Kongen, kjære Moder, skyd det Hele over paa min Kjærlighed til Madame de Condé; sig, at jeg er rasende af

Kjærlighed, at jeg mister Forstanden derover. Han har netop seet mig forlade Prindsens Palais tilligemed Guise, der har viist mig enhver Tjeneste, som man kan fordre af en trofast Ven." — „Ja, for at danne en Ligue. De seer ikke dette, men jeg seer det." — „Jo, Moder, jo; men imidlertid benytter jeg mig af ham. Ak! ere vi ikke lykkelige, naar et Menneske tjener os, medens han tjener sig selv?" — „Og hvad sagde Kongen, da han mødte Dem?" — „Han syntes at troe, hvad jeg forsikkrede ham: at min Kiærlighed allene havde ført mig til Paris." — „Men forlangte han ikke senere hen paa Natten Regnskab af Dem?" — „Jo, Moder, men jeg har spiist hos Rantouillet, hvor jeg gjorde en frygtelig Scandale, forat Rygtet herom kan udbrede sig, og Kongen faae den Troe, at jeg har været der." — „Han veed da ikke Deres Besøg hos Lasco?" — „Nei, ganske vist." — „Godt, saameget desto bedre. Jeg vil da forsøge paa at tale til ham om Dem, kjære Barn; men De veed jo nok, at ingen Indflydelse har synderligt at betyde paa hans heftige Natur." — „Ob, min Moder, hvilken Lykke, hvis jeg kunde blive her! hvor jeg vilde elske Dem, endnu langt mere, end jeg nu gjør, hvis det er mueligt!" — „Dersom De bliver her, vil man sende Dem i Krig." — „Det er ligegyldigt, naar jeg blot ikke forlader Frankrig." — „De vil blive dræbt."

— „Man dør ikke, Moder, af Skud.... man dør af Smerte og af Kjedsommelighed. Men Carl vil ikke tillade mig at blive tilbage; han hader mig." — „Han er jalour paa Dem, min smukke Seierherre, det er afgjort; hvorfor er De ogsaa saa tapper og saa heldig? Hvorfor har De, i en Alder af neppe tyve Aar, vundet Slag ligesom Alexander og Cæsar? Aabenbar Dem imidlertid ikke for Nogen, lad som De er fattet paa Deres Bestemmelse og gior Kongen Deres Opvartning. Idag samler man sig til et privat Raad, for at læse og discutere de Taler, som skulle holdes ved den forestaaende Ceremoni; opfør Dem som Konge af Polen, og lad mig sørge for Resten. Men det er sandt, hvorledes løb Deres Expedition af iaftes?" — „Den slog feil, Moder; Galanen var bleven underrettet derom, og havde taget Flugten igjennem Vinduet." — „Jeg skal dog en Dag faae at vide, hvem den onde Aand er, som saaledes stiller sig i Veien for alle mine Planer.... Indtil den Tid formoder jeg.... og.... Vee over ham!" — „Altsaa Moder... „sagde Hertugen af Anjou, „overlad til mig at lede denne Sag."

Dermed kyssede hun med Ømhed Henrik paa Øinene, og skød ham ud af Cabinettet.

Fyrsterne samledes snart i Dronningens Værelse. Carl var i godt Humeur, thi hans Søster Margots raske Gjer-

ning havde moret ham mere end den havde fornærmet ham; han havde forresten Intet imod la Mole, og den Iver, hvormed han havde ventet ham i Corridoren kom kun af, at det var et Slags Rævejagt.

Derimod var Hertugen af Alencon i megen Bevægelse. Den Uvillie, som han stedse havde følt imod la Mole, havde forvandlet sig til Had, fra det Øieblik, da han fik at vide, at la Mole var hans Søsters Elsker.

Margrethe var paa eengang drømmende og vaagen. Hun havde Grund til at tænke baade paa det Forbigangne og det Nærværende.

De polske Affendinge havde sendt Texten til de Taler, som de skulde holde.

Margrethe, til hvem man slet ikke havde talt om den foregaaende Aftens Scene, ret som om den aldeles ikke havde fundet Sted, læste Talerne, og, med Undtagelse af Carl, dreiede Enhvers Samtale sig om hvad han skulde svare. Carl lod gjerne Margrethe svare, som hun havde i Sinde. Han viste sig meget vanskelig i Hensende til de for Alencon valgte Udtryk; og hvad Henrik af Anjous Tale angik, var han endnu mere end utilfreds, han blev heftig vred, og rettede den og gjerde ham Bebreidelser.

Denne Raadslagning havde saaledes, uden at det endnu kom til noget Udbrud, hemmelig forgiftet Gemytterne. Hen-

rik af Anjou, som havde næsten sin hele Tale at omdanne, gik bort for at tage fat paa dette Arbeide. Margrethe, som ikke havde hørt fra Kongen af Navarra siden den Underretning han havde givet hende ved at slaae hendes Ruder itu, vendte tilbage til sine Værelser, i Haab om at træffe ham der. Alencon, som havde læst en vis Betænkelighed i sin Broder Anjous Øine, og som havde grebet ham og hans Moder i et gjensidigt Blik, hvorved de forstode hinanden, trak sig tilbage, for i Stilhed at overtænke, hvad han betragtede som en Cabale, der endnu var i sin Fødsel. Carl endelig stod i Begreb med at begive sig ind i sit Værksted, for at fuldende et Spyd, som han selv forfærdigede sig, da Catharina standsede ham.

Carl, som ahnede, at han hos sin Moder vilde træffe en Modstand imod sit Ønske, standsede og betragtede hende stift.

— „Nu," sagde han, „hvad har De mere at sige mig?" — „Jeg vil blot veksle et Par Ord endnu med Dem, Sire. Vi glemte disse Par Ord, og dog ere de temmelig vigtige. Hvilken Dag skulle vi bestemme til den offentlige Forsamling?" — „Ah, det er sandt," sagde Kongen og satte sig atter ned, „lader os tale derom, Moder. Nu! naar synes De, at vi skulle bestemme den?" — „Jeg troer," svarede Catharina, „at der for Deres

Majestæts Taushed og tilsyneladende Forglemmelse netop laae en dyb Beregning til Grund." — „Nei," sagde Carl, „hvorfor det, Moder?" — „Fordi at det, efter min Formening," svarede Catharina med en blid Stemme, „ikke vilde være rigtigt om Polakkerne saae os ile saa stærkt efter denne Krone." — „Tvertimod, Moder," sagde Carl, „De har selv ilet, de ere komne i forcerede Dagsreiser fra Warschau og hertil... Ære for Ære, Høflighed for Høflighed." — „Deres Majestæt kan have Ret i een Forstand, men i en anden kunde jeg maaskee ikke have Uret. Deres Mening er altsaa den, at den offentlige Forsamling skal finde Sted snarest muligt." — „Ja, min Tro mener jeg det, Moder; deler De da maaskee ikke denne Anskuelse?" — „De veed, at jeg ingen Anskuelser nærer uden dem, som kunne bestaae med deres Ære; jeg vil derfor gjøre Dem opmærksom paa, at De, ved at skynde Dem saaledes, let kunde befrygte, at man beskyldte Dem for at drage altfor hastig Nytte af denne Leilighed, som nu fremstiller sig, til at befrie Frankrig fra de Byrder, som Deres Broder paalægger det, men som han ogsaa ganske vist erstatter ved Hæder og Hengivenhed." — „Jeg skal udstyre min Broder saa rigt ved hans Afreise fra Frankrig, at Ingen skal vove at tænke, hvad De frygter for at man skal sige." — „Nu, saa overgiver jeg mig," sagde Catharina, „da De har et saa godt

Svar paa enhver af mine Indvendinger... Men til at modtage dette krigerske Folk, som bedømmer Staternes Magt efter ydre Kjendetegn, maa en betydelig Troppemasse deployere, og jeg troer ikke, at der er en tilstrækkelig Masse samlet paa l'Ile de France?" — „Tilgiv mig, Moder, jeg har forudseet denne Begivenhed og har forberedt mig derpaa. Jeg har kaldet to Bataillioner fra Normandiet, og een fra Guienne; mit Compagnie af Bueskytter er igaar kommen fra Bretagne; det lette Cavalleri, som ligger i Touraine, ville være i Paris i Løbet af Dagen; og medens man antager, at jeg neppe kan dispenere over fire Regimenter, staae tyve tusinde Mand færdige!" — „Ah!" sagde Catharina overrasket; „saa mangler De kun een Ting, men den kan man jo vel forskaffe sig." — „Hvad er det?" — „Penge. Jeg troer ikke De er overflødigt forsynet dermed for Øieblikket." — „Tvertimod Madame," sagde Carl den Niende. „Jeg har fjorten hundrede tusinde Daler i Bastillen; mit private Skatkammer har i disse Dage indbragt mig otte tusinde Daler, som jeg har gjemt i mine Kjældere i Louvre, og i Tilfælde af at jeg skulde komme til at mangle Penge alligevel, har Rantouillet tre hundrede tusinde Daler til min Raadighed."

Catharina skjælvede, thi hun havde indtil dette Øieblik nok seet Carl heftig og opbragt, men aldrig beregnende. — „Da tænker Deres Majestæt paa Alt; det er beundringsværdigt. Naar blot Skrædderne, Modehandlerne og Juvelererne ville skynde sig, saa er Deres Majestæt i Stand til at holde Forsamlingen inden sex Uger." — „Sex Uger!" raabte Carl. „Kjære Moder! Skræderne, Modehandlerne og Juvelererne have arbeidet fra den Dag, da man havde underrettet dem om min Broders Udnævnelse. Ved Strængbed vilde alt kunne blive færdigt idag; men ganske vist vil alt blive færdigt om tre eller fire Dage." — „Og," sagde Catharina, „De iler da endnu stærkere, end jeg havde formodet, min Søn." — „Ære for Ære, sagde jeg Dem je." — „Godt. Det er altsaa den Ære, som man har vist det franske Kongehuus, som smigre Dem ikke sandt." — „Jo ganske vist." — „Og at see en Prinds af Frankrig paa Polens Throne, er Deres kjæreste Ønske?" — „De taler ganske sandt." — „Det er altsaa Foretagendet, Sagen selv og ikke Personen, som beskjæftiger Dem, og hvem det bliver, som kommer til at herske i hint Land...." — „Nei, ingenlunde, Moder, ingenlunde, for Satan! lad os blive derved, hvor vi ere! Polakkerne have valgt godt. Det er et raskt og tappert Folkefærd! En militair Nation, et Folk af Soldater; de tage en Kapitain

til Konge, det er logisk rigtigt. For en Ulykke! Anjou er en Mand for dem. Helten fra Montcontour og Jarnac passer til dem som en Handske.... Hvem vil De jeg skal sende dem? Alencon, en Gujon; det vilde give dem en smuk Idee om det valesiske Huus!... Alencon! han vilde flygte ved den første Kugle, som peb ham om Ørene, medens derimod Henrik af Anjou, en Krigsmand, fortræffeligt!.... Altid Kaarden i Haanden, altid paa Marschen, tilfods og tilhest!.... Driftig! stikker, støder, nedsabler, dræber! Ah, det er en dygtig Mand, min Broder Anjou, en tapper Karl, som vil lade dem slaaes fra Morgen til Aften, fra den første Dag i Aaret til den sidste. Han drikker kun daarligt, det er sandt; men han vil lade dem dræbe med koldt Blod, det er det Hele. Der vil den kjære Henrik være i sin rette Sphære. Fremad! Fremad! til Valpladsen! Bravo fra Trompeterne og Tambourerne! Leve Kongen! Leve Generalen! Man udraaber ham til Imperator tre Gange om Aaret. Det vil blive herligt for det franske Kongehuus og Valesernes Ære... Han kan maaskee blive dræbt der, men, Død og Helvede! det vil blive en prægtig Død."

Catharina gyste og hendes Øine spyede Ild.

„Men sig mig da," raabte hun, „hvorfor vil De fjerne Henrik af Anjou? hvorfor elsker De ikke Deres

Broder?" — „Ah," sagde Carl og brød ud i en nervøs Latter; „har De gjættet, at jeg gjerne vilde fjerne ham? De har gjættet, at jeg ikke elsker ham? Nu vel an! Elske min Broder! Hvorfor skulde jeg vel elske ham? Ha, ha, ha! Har De ikke Lyst til at le?..."

Efterhaanden som han talte, bleve hans blege Kinder oplivede af en feberagtig Rødme.

— „Elsker han mig? Elsker De mig?" vedblev Carl; „er der, med Undtagelse af mine Hunde, Marie Touchet og min Amme et eneste Menneske, som nogensinde har elsket mig? Nei, Nei, jeg elsker ikke min Broder; jeg elsker kun mig selv; hører De? Jeg hindrer ikke min Broder i at gjøre ligesaa." — „Sire", sagde Catharina og feer op, „siden De aabner Deres Hjerte for mig, saa vil jeg ogsaa aabne Dem mit. De handler som en svag Konge, som en vildledet Monarch; De bortsender Deres ældste Broder, Thronens naturlige Støtte, som i alle Henseender er værdig til at succedere Dem, hvis en Ulykke skulde ramme Dem; De giver saaledes Deres Krone til Priis for Tilfældet; thi, som De selv sagde, Alençon er ung, uduelig, svag, ja mere end svag, feig!... Og Bearneren viser sig bagved, hører De?" — „Død og Helvede!" raabte Carl, „hvad vedkommer det mig hvad der skeer, naar jeg ikke mere er til? Bearneren viser sig bagved min Broder, siger De?

For Satan! Saameget desto bedre... Jeg sagde at jeg Ingen elskede... jeg tog feil: jeg elsker Henrik, ja, jeg elsker ham, den gode Henrik; han har en aaben Mine og en varm Haand, medens jeg omkring mig kun seer falske Øine, og kun faaer iiskolde Haandtryk. Han er ikke istand til at forraade mig, det vilde jeg sværge paa. Desuden skylder jeg at holde ham skadeslos; man har forgivet hans Moder, stakkels Fyr, Personer af min egen Familie, har jeg hørt sige. Desforuden befinder jeg mig godt. Men hvis jeg blev syg, saa vilde jeg kalde ham, jeg vilde ikke tillade at han forled mig, jeg vilde Intet tage uden af hans Haand, og naar jeg døde, vilde jeg gjøre ham til Konge i Frankrig og Navarra. Og, ved den hellige Pave! istedetfor at lee ved min Død, som de Andre vilde gjøre, vilde han græde, eller idetmindste lade, som han græd."

Hvis Lynet havde slaaet ned ligefor Catharinas Fødder, vilde hun ikke være bleven saa forfærdet som over disse Ord. Hun blev staaende, ganske slaaet til Jorden, betragtende Carl med et forstyrret Blik; efter nogle Secunders Forløb sagde hun endelig: „Henrik af Navarra, Henrik af Navarra, Konge i Frankrig, til Skade for mine egne Sønner! Ah, ved den hellige Jomfru! det skulle vi faae at see! Det er altsaa derfor, at De vil fjerne min Søn? — Deres Søn! og hvad er jeg da? En Søn af en Ulvinde, ligesom Ro-

mulus!" raabte Carl, skjælvende af Forbittrelse og med et Die, der gnistrede, som om det havde været antændt. „Deres Søn! De har Ret, Kongen af Frankrig er ikke Deres Søn; Kongen af Frankrig har ingen Moder; Kongen af Frankrig har kun Undersaatter. Kongen af Frankrig behøver ikke at have Følelse, han har Villie. Han maa undvære, at man elsker ham, men han vil at man skal adlyde ham. — Sire, De har fortolket mine Ord slet; jeg har kaldet ham for min Søn, som nu skal forlade mig. Jeg elsker ham høiere i dette Øieblik, fordi det er ham, som jeg i dette Øieblik meest frygter for at miste; er det en Forbrydelse for en Moder at ønske at hendes Barn ikke forlader hende?" „Og jeg siger Dem, at han skal forlade Dem, jeg siger Dem, at han skal forlade Frankrig, at han skal drage til Polen, og det i disse Dage, og dersom De tilføier endnu et eneste Ord, saa skal det skee imorgen, og dersom De ikke udsletter det Truende i Deres Øine, saa qvæler jeg ham iaften, ligesom De vilde, at man igaar skulde qvæle Deres Datters Udvalgte. Der er kun den Forskjel, at han ikke skal undslippe mig, saaledes som la Mole undslap os."

Under denne første Trudsel sænkede Catharina sin Pande, men løftede den strax i Veiret igjen. — „Ak! mit stakkels Barn! Din Broder vil dræbe Dig: Men! vær kun

relig. Din Moder skal forsvare Dig." — „Hvad! man vil true mig!" raabte Carl. Nu da! ved Christi Blod! saa skal han dø, ikke iaften, men strax, i dette Øieblik. Ha! et Vaaben! en Dolk! en Kniv! . . ."

Efter forgjæves at have kastet sine Øine om til alle Sider, for at finde hvad han søgte, opdagede han den lille Dolk, som hans Moder bar i sit Belte, styrtede over den, rev den ud af sin, med Sølv indlagte Læderskede, og sprang ud af Værelset, for at gjennembore Henrik af Anjou, hvor han traf ham. Men da han naaede Vestibulen, forlode hans, over Menneskets Evne anstrængte Kræfter ham pludseligt; han udstrakte sine Arme, lod det skarpe Vaaben falde, som blev staaende i Gulvet, udstødte et jamrende Skrig, sank sammen, og rullede hen ad Gulvet.

I samme Øieblik styrtede Blodet i Strømme ud af hans Næse og Mund.

— „Jesus," raabte han, „man dræber mig, til Hjælp."

Catharina, som var fulgt efter ham, saae ham falde; hun betragtede ham et Øieblik stille og uden at røre sig; men hun blev atter kaldt til Besindelse ikke af moderlig Ømhed, men af det vanskelige i hendes Stilling, og aabnede Døren med det Udraab: „Kongen befinder sig ilde. Til Hjælp!"

Ved dette Skrig styrtede en Masse Tjenere, Officierer og Hoffolk ind til den unge Konge. Men i Spidsen for dem alle ilede en Qvinde, som kastede Tilskuerne tilside, og hurtigt løftede Carl op, bleg som et Liig.

„Man dræber mig, Amme, man dræber mig," hviskede Kongen, badet i Sved og Blod. — „Man vil dræbe Dig, min Carl!" skreg Ammen og lod et Blik ile hen over Ansigterne, som fik selv Catharina til at træde tilbage, „hvem er det, som vil dræbe Dig?"

Carl udstødte et svagt Suk, og besvimede ganske.

— „Ah," sagde Lægen Ambrosius Paré, „det var godt, om man havde sendt Bud efter mig strax i Øieblikket; nu er Kongen meget syg."

— „Nu skal han dog, godvillig eller nødtvungen, give sit Minde til Opsættelsen!" sagde den uforstandige Catharina ved sig selv.

Dermed forlod hun Kongen, for at gaae hen at træffe sin næstældste Søn, der med Ængstelighed ventede i hendes Bedekammer paa Resultatet af den for ham saa vigtige Underholdning.

XIV.

Horoscopet.

Da Catharina forlod sit Bedekammer, hvor hun havde underrettet sin kjæreste Søn om det Passerede, traf hun René i sit Værelse.

Det var første Gang at Dronningen og Astrologen gjensaae hinanden efter det Besøg, som Dronningen havde aflagt ham i hans Boutik ved Saint-Michels Broen. Aftenen iforveien havde Dronningen tilskrevet ham, og det var Svaret paa denne Billet, som René nu personlig overbragte hende.

„Nu, har De seet ham?" spurgte Dronningen. — „Ja." — „Hvorledes har han det?" — „Snarere bedre end værre." — „Kan han tale." — „Nei; Kaarden har gjennemskaaret Luftrørets Hoved." — „Jeg havde sagt til Dem, at De i saa Tilfælde skulde lade ham skrive." — „Jeg prøvede derpaa; han samlede sin hele Kraft, men Haanden kunde kun tegne to, næsten ulæselige Bogstaver; derpaa besvimede han: Halsaaren var aaben, og det Blod, som han mistede, beteg ham alle hans Kræfter." — „Saae De disse Bogstaver?" — „Her ere De."

René trak et Papir op af sin Lomme, og præsenterede det for Catharina, som med Begjærlighed oprullede det.

„Et M og et O," sagde hun, „...Skulde det da saa ganske vist være denne la Mole, og skulde hele denne Comedie af Margrethe kun være et Middel til at afvende Mistanken?" — „Madame," sagde René, „hvis jeg vovede at give min Mening tilkjende i en Sag, hvori Deres Majestæt endnu ikke har dannet Dem nogen, saa vilde jeg sige, at jeg troer, at la Mole er altfor forelsket, til for Alvor at kunne beskjæftige sig med Politik." — „Troer De?" — „Ja, og især altfor forelsket i Dronningen af Navarra, til med Hengivenhed at kunne tjene Kongen; thi der er ingen Kjærlighed uden Jalousie." — „Og De troer da, at han er saa aldeles forelsket?" — „Det er jeg overbeviist om." — „Skulde han have taget sin Tilflugt til Dem?" — „Ja." — „Og han har bedet Dem om Elixir og Kjærlighedsdrikke?" — „Nei, vi have ladet det blive ved Voxfiguren." — „Truffen i Hjertet?" — „Ja." — „Og denne Figur eksisterer endnu?" — „Ja." — „Er den hos Dem?" — „Den er hos mig." — „Det vilde være morsomt, om disse cabalistiske Forsøg virkelig besad den Indflydelse, som man tillægger dem." — „Deres Majestæt er bedre end jeg istand til at dømme derom." — „Altsaa elsker Dronningen af Navarra la Mole?" — „Hun elsker ham saa høit, at hun vil opoffre sig for hans Skyld. Igaar frelste hun ham fra Døden med Fare for sin Ære og sit

Liv. De veed dette, Madame, og kan deg tvivle derpaa?" — „Hvorpaa?" — „Paa hiin Videnskab." — „Det kommer af, at ogsaa Videnskaben har bedraget mig," svarede Catharina, og fæstede et stivt Blik paa René, som udholdt det med megen Rolighed. — „Ved hvilken Leilighed?" — „Oh! De veed hvad jeg vil sige, eller idetmindste veed De, at det ikke er Videnskaben, men dens Dyder, som jeg mener." — „Jeg forstaaer ikke, hvad De mener," svarede Florentineren. — „René, have Deres Parfumer tabt deres Lugt?" — „Nei, Madame, naar de blive anvendte af mig selv; men det er muligt, at de ved at gaae igjennem Andres Hænder..."

Catharina smilede og rystede paa Hovedet.

— „Deres Opiat har gjort Underværker, René! Madame de Sauves Læber ere mere friske og mere rosenrøde end nogensinde før." — „Det er ikke mit Opiat, som man maa prise derfor, Madame; thi Baronesse Sauve, som benytter sig af den, ethvert smukt Fruentimmer tilkommende Ret til at have Luner, har ikke senere talt til mig om dette Opiat; og efter den Anbefaling, som Deres Majestæt havde givet mig, har jeg anseet det for rigtigt, ikke at sende Noget. Daaserne ere saaledes endnu alle i mit Huus, med Undtagelse af een, som er forsvundet, uden at jeg veed, hvem der har taget den, eller hvad denne Person har villet gjøre

med den." — „Det er godt, René", sagde Catharina; „maaskee ville vi senere komme tilbage hertil. Lad os imidlertid tale om noget Andet." — „Jeg hører Deres Majestæt." — „Hvad skal man gjøre for at beregne en Persons sandsynlige Levetid?" — „Først maae man vide hans Fødselsdag, hans Alder, og under hvilket Tegn han har seet Lyset." — „Endvidere?" — „Skaffe sig hans Blod og hans Haar." — „Og dersom jeg nu bringer Dem hans Blod og hans Haar, og siger Dem, under hvilket Himmeltegn han har seet Lyset, og tillige siger Dem hans Alder og Fødselsdag, kan De da bestemme mig det sandsynlige Tidspunkt, da hans Død vil indtræde." — „Ja, næsten paa nogle Dage." — „Det er godt. Jeg har allerede hans Haar, jeg skal skaffe mig hans Blod." — „Er Personen født om Dagen eller om Natten?" spurgte René. — „Klokken fem og tre og tyve Minutter, om Eftermiddagen." — „Vær da hos mig imorgen Klokken Fem; Experimentet skal foretages netop i Fødselstimen." — „Det er godt, sagde Catharina; vi skal komme!"

René hilsede og gik, uden at synes at have bemærket de Ord: „Vi skal komme!" som dog tilkjendegave, at Catharina, imod sin Sædvane, ikke vilde komme allene.

Den følgende Dag, ved Morgenens Frembrud, traadte Catharina ind til sin Søn. Ved Midnat havde hun ladet

spørge til ham, og man havde svaret hende, at Mester Ambrosius Paré var hos ham, og havde bestemt at aarelade ham, hvis Nervespændingen vedblev.

Endnu skjælvende i Søvne og bleg af Blodtabet, laae Carl og sov paa sin troe Ammes Skulder, som havde hældet sig op med Sengen og i tre hele Timer ikke havde forandret denne Stilling, for ikke at forstyrre sit kjære Barns Hvile.

Smaae Perler af Skum frembrøde fra Tid til Tid paa den Syges Læber, og Ammen aftørrede dem med et fiint broderet Batistklæde. Paa Hovedpuden laae et Lommetørklæde ganske overstænket med store Blodpletter.

Catharina havde et Øieblik den Tanke at bemægtige sig dette Lommetørklæde; men hun overveiede, at dette Blod, som var saa blandet med Sliim, der havde klæbet sig dertil, maaskee ikke vilde have samme Kraft; hun spurgte Ammen, om Lægen ikke, efter sin Bestemmelse, havde aareladt hendes Søn. Ammen svarede jo, og hun tilføiede, at Aareladningen havde været saa rigelig, at Carl to Gange var besvimet.

Enkedronningen, der ligesom alle hiin Tids Fyrstinder, havde nogen Indsigt i Lægekunsten, forlangte at see Blodet; Intet var lettere, Lægen havde befalet, at man skulde gjemme det, for at iagttage dets Phænomener.

Det stod i en Skaal i det tilstødende Cabinet. Catharine ilede derind for at undersøge det, og medens hun gjorde dette, fyldte hun en lille Flaske, som hun i den Hensigt havde medtaget, med den røde Saft. Derpaa vendte hun tilbage, idet hun skjulte sine Fingre i Lommen, da deres yderste Ender vilde have røbet den vanhellige Handling, som hun nylig havde foretaget.

I det Øieblik, da hun atter stod paa Dørtærskelen til Cabinettet, aabnede Carl sine Øine og blev overrasket ved Synet af sin Moder. Han gjenkaldte sig ligesom ved Enden af en Drøm, alle sine harmfulde Tanker, og raabte: „Ah! det er Dem, Moder! Nu vel! sig til Deres høitelskede Søn, til Deres Henrik af Anjou, at det skal skee imorgen". — „Min kjære Carl", sagde Catharina, „det kan skee den Dag, De ønsker. Vær kun rolig og læg Dem til at sove!"

Carl lukkede virkelig Øinene, som om han havde fulgt dette Raad; og Catharina, som havde foiet ham, som man gjør for at trøste en Syg eller et Barn, forlod Værelset. Men da Carl havde hørt Døren blive lukket efter hende, reiste han sig atter op, og raabte pludseligt, med en af de vedvarende Feberanfald qvalt Stemme: Min Kantsler! Signeterne! Hoffet ... lad Alt dette komme!

Ammen lagde blidt hans Hoved tilbage paa sin Skulder, og for atter at dysse ham i Søvn, begyndte hun at rugge hans Hoved', som om han havde været et Barn.

— „Nei, nei, Amme," sagde han, „jeg vil ikke sove meer. Kald paa mine Folk, jeg vil arbeide idag."

Naar Carl talte saaledes, maatte man adlyde; selv hans Amme vovede ikke, uagtet de Privilegier, som hendes kongelige Skjødebarn havde forbeholdt hende, at sætte sig imod hans Befalinger. Man lod dem kalde, som Kongen ønskede, og Forsamlingen blev berammet, ikke til den følgende Dag, der var en Umulighed, men til om fem Dage.

Til den bestemte Tid, nemlig Klokken fem, begave Enkedronningen og Henrik af Anjou sig til Renés Bopæl. Denne var, som man veed, underrettet om Besøget, og havde forberedt Alt til den mysterieuse Sammenkomst.

I Værelset til Høire, det vil sige i Offerværelset, glødede over et Ildbækken en Staalklinge, som var bestemt til, med sine forunderlige Arabesquer at forestille Fremtidens Begivenheder, over hvilke man spurgte Oraklet tilraads; paa Alteret laae Skjæbnens Bog, og om Natten, som havde været særdeles klar, havde René kunnet studere Constellationernes Gang og Stilling.

Henrik af Anjou traadte først ind; han havde forlorent Haar, en Masque tilhyllede hans Ansigt, og en stor Reisekappe gav ham en uformelig Figur. Hans Moder kom bagefter ham, og hvis hun ikke forud havde vidst, at det var hendes Søn, som ventede hende der, vilde hun ikke selv have kunnet gjenkjende ham. Catharina lagde sin Kappe, men Hertugen af Anjou beholdt sin paa. — „Har Du foretaget Dine Observationer i Nat?" spurgte Catharina. — „Ja, Madame, og Stjernernes Svar har allerede underrettet mig om den foregaaende Tid. Den, om hvem De spørger mig, har som alle de under Krebsens Tegn Fødte, et brændende Hjerte og en mageløs Stolthed. Han er mægtig, han har levet næsten i en Fjerdedeel af et Aarhundrede, og han har ligetil dette Øieblik modtaget Hæder og Rigdom af Himlen. Forholder det sig ikke saaledes, Madame? — „Maaskee, svarede Catharina." — „Har De Haaret og Blodet?" — Her er det.'

Dermed gav Catharina Troldmanden en Haarlok af en lys, blond Farve og en lille Flaske med Blod.

René tog Flasken, rystede den for at faae Blodpartiklerne og Vanddelene godt forenede, og lod derpaa en stor Draabe af dette flydende Kjød falde ned paa den glødende Klinge. Det sydede i samme Øieblik, og dannede sig snart i phantastiske Figurer.

— „Oh, Madame!" raabte René, „jeg seer ham vride sig i voldsomme Smerter; hører De, hvor han sukker, hvor han skriger om Hjælp? Seer De, hvorledes Alt bliver Blod omkring ham? Seer De, hvorledes heftige Stridigheder opstaae ved Dødssengen? Seer De Landserne?" — „Vil det Tidspunkt være langt borte?" spurgte Catharina stammende og i en usigelig Bevægelse, medens hun holdt Henrik af Anjou tilbage ved Haanden, da han i sin begjærlige Nysgjerrighed, bøiede sig hen over Ildgryden. René nærmede sig til Alteret og gjentog en cabalistisk Bøn. Han gjorde dette med en saa brændende Heftighed og en saadan Overbeviisning, at hans Aarer i Tindingen svulmede, og han blev betagen af de prophetiske Convulsioner og den nervøse Skjælven, som greb Oldtidens pythiske Præstinder paa Trefoden, og som fulgte dem lige til Dødssengen.

Endelig viste han sig, og forkyndte, at Alt var færdigt, tog Flasken, af hvis Indhold der endnu var tre Fjerdedele tilbage, i den ene Haand og Haarlokken i den anden. Derpaa befalede han Catharina at aabne Bogen ganske tilfældigt og lade sit Blik falde paa det første det bedste Sted, og nu hældte han alt Blodet ud over Klingen og kastede Haarene i Ildbækkenet, idet han fremsagde en cabalistisk Phrase, sammensat af hebraiske Ord, som han

ikke selv forstod. I samme Øieblik saae Hertugen af Anjou og Catharina en hvid Figur komme tilsyne paa Klingen, hvilken Figur lignede et i sit Gravklæde indhyllet Liig.

En anden Figur, som lignede en Qvinde, bøiede sig over hiin.

I samme Øieblik blussede Haarene op i et eneste klart, hurtigt, straalende Glimt, som lignede en rød Tunge.

„Et Aar!" raabte René, „neppe et Aar, og denne Mand vil være død, og en Qvinde vil være den Eneste, som græder over ham. Men nei, hiſtnede, paa Enden af Klingen, er der en Qvinde, som bar ligesom et Barn paa Armen.

Catharine betragtede sin Søn, og syntes som Moder at spørge ham, hvilke disse Qvinder vare.

Men René havde neppe udtalt, førend Klingen atter blev ganske hvid; Alt var efterhaanden slettet ud.

Catharina aabnede Bogen paa Lykke og Fremme, og læste med en Stemme, hvis Bevægelse hun, uagtet al sin Anstrengelse ikke kunde skjule, følgende to Linier:

Saaledes omkom han, som man frygtede,
tidligere, langt tidligere end man beregnede.

En dyb Taushed herskede nogen Tid omkring Ildbækkenet.

„Og hvorledes ere denne Maaneds Tegn for ham, som Du veed," spurgte Catharina. — „Blomstrende, som altid, Madame. Hvis ikke Skjæbnen bliver overvunden ved at Gud skulde kæmpe med sig selv, er Fremtiden ganske sikker for denne Mand. Imidlertid..." — „Imidlertid, hvorledes mener Du?" — „Een af de Stjerner, som danne Pleiaderne, har hele Tiden, medens jeg anstillede mine Observationer været tilhyllet af en sort Sky." — „Ah!" raabte Catharina, „en sort Sky... Skulde der da være noget Haab?" — „Om hvem taler De, Madame?" spurgte Hertugen af Anjou.

Catharina førte sin Søn længere bort fra Skinnet af Ilden, og talte med ham med sagte Stemme.

Imidlertid laae René paa Knæ, og hældte ved Skjæret fra Ildbækkenet den sidste Draabe Blod i Haanden, som var bleven tilbage paa Bunden af Flasken. — „Besynderlige Modsigelse," udbrød han, „som tilfulde beviser, hvor lidet man kan bygge paa hin simple Videnskabs Udsign, hvormed de almindelige Mennesker befatte sig! For enhver anden end jeg, for en Læge, for en Lærd, for Mester Ambrosius Paré selv er dette Blod saa reent, saa overflødigt, saa fedt, saa fuldt af animalske Safter, at det lover det Legeme, hvorfra det er taget, et langt Liv, og dog

vil al denne Livskraft om føie Tid forsvinde, hele dette Liv vil udslukkes inden et Aar."

Catharina og Henrik af Anjou havde vendt sig om, og lyttede. Prindsens Øine funklede igjennem Maſken.

„Ah," vedblev René, „det er kun den nærværende Tid, der tilhører de sædvanlige Viismænd, medens Fortid og Fremtid tilhører os alene." — „Altsaa troer De da fuldt og fast, at han vil dø inden et Aars Forløb?" — „Ligesaa vist, som at vi tre levende Personer engang skulle hvile i Liigkisten." — „De sagde jo dog, at Blodet var reent og overflødigt, og at det lovede et langt Liv." — „Ja, dersom Tingene gik deres naturlige Gang. Men er det ikke muligt, at en Hændelse...?" — „Ah, ja, hører De," sagde Catharina til Henrik, „en Hændelse..." — „Ak," sagde denne, „det er en Grund mere til at blive her." — „Ah, tænk ikke derpaa, det er en Umulighed," svarede Catharina.

Henrik af Anjou vendte sig derpaa til René: „Tak," sagde han, idet han forvreiede sin Stemmes naturlige Klang, „tak! tag denne Pung!" — „Kom, Greve," sagde Catharina, som med Hensigt gav sin Søn en Titel, der kunde bringe Renés Gisninger paa urigtigt Spor.

Dermed gik de bort.

— „Oh, min Moder, seer De!" sagde Henrik, „en Hændelse!... og dersom denne indtræffer, saa er jeg her ikke, jeg vil være fire hundrede Lieues borte fra Dem ..." — „Fire hundrede Lieues kunne tilbagelægges paa otte Dage, min Søn." — „Ja, men hvem veed, om Folket der vil lade mig vende tilbage? Hvad kan jeg ikke vente, Moder!...." — „Hvem veed!" sagde Catharine, „denne Hændelse, hvorom René taler, kan den ikke have været den, som igaar henstrakte Kongen paa Sygeleiet. Hør, gaae De ind ad den ene Vei, jeg vil gaae igjennem den lille Dør i Augustiner-Klosteret; mit Følge venter mig der. Farvel Henrik, tag Dem iagt for at ophidse Deres Broder, dersom De seer ham."

XV.

Meddelelserne.

Det Første, som Hertugen af Anjou erfarede ved sin Tilbagekomst til Louvre, var, at Gesandternes høitidelige Indtog var bestemt til at holdes om fem Dage. Skræddernes og Juvelerernes ventede Prindsen med prægtige Klæder og herlige Smykker, som Kongen havde anordnet for ham.

Medens han prøvede dem med en Harme, som bragte ham Taarer i Øinene, glædede Henrik af Navarra sig meget over en prægtig Halskjede af Smagragder, en Kaarde med gyldent Fæste og en kostbar Ring, som Carl sendte ham samme Morgen.

Alencon havde nylig modtaget et Brev, og lukket sig inde paa sit Værelse, for ganske uforstyrret at kunne læse det.

Coconnas kravlede sin Ven af ethvert Echo i Louvre. Han var ikke bleven synderlig overrasket ved ikke at see sin Ven komme hjem hele Natten, men om Morgenen var han begyndt at blive urolig, han havde derfor givet sig til at søge efter la Mole, og begyndt sin Efterforelse i Gjæstgivergaarden „den stjønne Stjerne," derfra gik han til Gaden Cleche-Percee, fra Gaden Cleche-Percee til Gaden Tizon, fra Gaden Tizen til Saint-Michels Broen, og endelig fra Saint-Michels Broen til Louvre.

Den Maade, hvorpaa denne Ransagning blev foretagen hos dem, til hvem han henvendte sig, var snart saa original og snart saa udfordrende, hvilket man let kan fatte, naar man kjender Coconnas's excentriske Character, at den havde fremkaldt en Folkiaring imellem ham og tre Herrer ved Hoffet, hvilken efter den Tids Mode endte med en Duel. Coconnas havde anvendt den samme Samvittighedsfuldhed

ved disse Sammenstød, som han sædvanlig viste ved slige Leiligheder, det vil sige: han havde dræbt den Første og saaret de to Andre, idet han bestandig sagde: „Den stakkels la Mole! han kunde saa godt Latin!"

Dette gik saa vidt, at den Sidste, som var Baron de Beissey, havde sagt til ham, da han faldt. — „Ak! for den himmelske Kjærligheds Skyld, Coconnas, varier det dog lidt, og sig idetmindste, at han kunde Græsk!"

Endeligt havde Rygtet om det i Corrideren passerede Eventyr udbredt sig; Coconnas's Bryst svulmede af Harme, thi han troede i Førstningen, at alle disse Konger og alle disse Prindser havde dræbt ham hans Ven og kastet ham ned i et eller andet underjordisk Fængsel, eller ogsaa begravet ham i en Afkreg.

Han fik at vide, at Alencon havde deeltaget i Foretagendet, og uden at tage Hensyn til den Majestæt, som omgav en Prinds af Blodet, gik han til ham og forlangte en Forklaring af ham, som om han havde staaet ligeoverfor en simpel Adelsmand.

Alencon havde i Begyndelsen Lyst til at kaste den Uforskammede paa Døren, som kom for at kræve ham til Regnskab for hans Handlinger; men Coconnas talede i en saa kort Tone, hans Øine flammede saa stærkt, og Historien om de tre Dueller i mindre end 24 Timer havde stillet

Piemonteseren saa høit, at Prindsen betænkte sig, og, i Stedet for at hengive sig til sin første Bevægelse, svarede han sin Cavalleer med et henrivende Smil.

— „Min kjære Coconnas, det er sandt, at Kongen, rasende over at have faaet en Solvkande over Skulderen, Hertugen af Anjou, misfornøiet over at være bleven indsalvet paa Hovedet med en Orange-Compot, og Hertugen af Guise ærgerlig over at have faaet et Drefigen af en Vildsvinestinke, havde forenet sig om at dræbe la Mole; men en Ven af Deres Ven har afvendt Stødet. Foretagendet mislykkedes derfor, derpaa giver jeg Dem mit Ord som Prinds." — „Ah!" sagde Coconnas, og drog Veiret ved denne Forsikkring ligesom en Blæsebælg i en Smedie; „ah! for Pokker! Det er godt, Monseigneur; den Ven vilde jeg gjerne kjende, for at kunne bevise ham min Erkjendtlighed."

Alencon svarede ikke, men smilede endnu mere behageligt end før, hvilket bragte Coconnas til at troe, at denne Ven ikke var nogen Anden end Prindsen selv. —

— „Nu vel, Monseigneur, siden De allerede har gjort saameget og fortalt mig Begyndelsen paa Historien, sæt da Kronen paa Deres Godhed ved at fortælle mig Slutningen tillige. Man vilde dræbe ham, men man har ikke dræbt ham, sagde De. Hvad har man da gjort med ham? Jeg

er modig; sig mig det kun, jeg forstaaer at bære en sørgelig Efterretning. Man har kastet ham i en eller anden dyb Kjælder, ikke sandt? Saameget desto bedre, det vil gjøre ham forsigtig. Han vilde aldrig høre mine Raad. Desuden vil man trække ham op igjen, for Pokker! Stenene ere ikke saa haarde for alle Mennesker."

Alencon rystede paa Hovedet.

— „Hvad værre er, min kjække Coconnas," sagde han, „din Ven er siden denne Affaire aldeles forsvunden, uden at man veed, hvor han er bleven af." — „For Pokker!" skreg Piemonteseren og blegnede paany, „var han saa end kommen ned i Underverdenen, saa skal jeg dog faae at vide hvor han er." — „Hør," sagde Alençon, som, rigtignok af ganske andre Bevæggrunde, havde ligesaa megen Lyst som Coconnas til at faae at vide, hvor la Mole opholdt sig, „jeg skal give dig et venskabeligt Raad." — „Gjør det, Monseigneur, gjør det!" sagde Coconnas. — „Gaa til Dronning Margrethe, hun maa vide, hvad der blevet af ham, som Du begræder." — „Dersom jeg skal tilstaae det for Deres Høihed, saa havde jeg allerede tænkt derpaa; men jeg havde ikke vovet det; thi foruden at Dronning Margrethe indgyder mig mere Ærefrygt, end jeg kan sige, vilde jeg ogsaa være bange for at træffe hende i Taarer. Men da Deres Høihed forsikrer mig om, at la Mole ikke

er død, og at Hendes Majestæt maa vide hvor han er, vil jeg indtage en Ladning Mod, og gaae til hende." — „Gaa, min Ven!" sagde Frants, „og hvis Du faaer Noget at vide, maa Du berette mig det; thi jeg er virkelig ligesaa urolig som Du er. Men husk blot paa een Ting, Coconnas." — „Hvad er det?" — „Siig ikke, at Du kommer fra mig, thi hvis Du begaaer denne Uforsigtighed, saa kunde det let hende sig, at Du Intet fik at vide." — „Monseigneur," svarede Coconnas, „naar Deres Majestæt anbefaler mig Hemmelighedsfuldhed i dette Punkt, vil jeg være stum som en Fisk, eller som Enkedronningen.

„En god Prinds, en udmærket Prinds, en hoihjertet Prinds!" mumlede Coconnas og begav sig til Dronningen af Navarra's Værelser.

Margrethe ventede Coconnas, thi Rygtet om hans Forbivelelse var naaet til hende, og da hun hørte, ved hvilke Explosioner denne Forbivelelse havde ytret sig, havde hun næsten tilgivet Coconnas den noget raae Maade, hvorpaa han behandlede hendes gode Veninde, Hertuginden af Nevers, til hvem Piemonteseren slet ikke havde henvendt sig paa Grund af en ster Uenighed, som allerede i to eller tre Dage herskede mellem dem. Han blev ført ind til Dronningen, saasnart han blev meldt.

Cocennas traadte ind, uden at kunne overvinde den Forlegenhed, hvorom han havde talt til Alencon, en Forlegenhed, som han altid følte i Dronningens Nærværelse, og som den aandelige Overlegenhed langt mere end Rangen indgjød ham; men Margrethe modtog ham med et Smiil, som strax opmuntrede ham fuldkomment.

„Ak, Deres Majestæt!" sagde han, „giv mig min Ven tilbage, jeg bønfalder Dem derom; eller sig mig dog idet mindste, hvad der er blevet af ham; thi uden ham kan jeg ikke leve. Tænk Dem Euryales uden Nisus, Damon uden Pythias, Orest s uden Pylades, og hav Medlidenhed med min Ulykke for hine Heroers Skyld, som jeg her nævner Dem, og hvis Hjerte, det forsikrer jeg Dem til, ikke overgik mit i Ømhed."

Margrethe smilede og efter at hun havde ladet Cocennas love at ville holde det hemmeligt, fortalte hun ham Lans Flugt igjennem Vinduet. Hvad derimod hans Opholdssted angik, da iagttog hun, uagtet Piemonteserens paatrængende Bønner, den dybeste Taushed. Dette tilfredsstillede kun halvt Cocennas; han gik endogsaa saa vidt, at han gjorde nogle diplomatiske Bemærkninger fra den høieste Sphære. Resultatet heraf var, at Margrethe klarligen indsaae, at Hertugen af Alencon deelte sin Cavaleers Ønske, at faae at vide hvorledes det var gaaet la Mole.

„Nu vel!“ svarede Dronningen, „dersom De absolut vil have nogen positiv Efterretning fra Deres Ven, saa maa De spørge Henrik af Navarra derom; han er den Eneste, som har Ret til at tale derom; alt hvad jeg kan sige Dem, er at den, som De søger, er levende. Heri kan De tro mit Ord.“ — „Der er noget, som jeg endnu troer fastere paa, Deres Majestæt, det er Deres skjønne Øine, som ikke have grædt.“

Da han nu ikke troede, at han havde noget videre at føie til en Phrase, som havde det dobbelte Fortrin, at den gjengav hans Tanker, og den udtrykkede hans høie Mening om la Moles Fortjenester, trak Cocconas sig tilbage, med den Beslutning, atter at forsone sig med Hertuginden af Nevers, ikke for hendes egen Skyld, men for igjennem hende at faae noget at vide om la Mole.

Store Sorger ere anomale Tilstande, hvis Alag Aanden afrysser, saasnart det er den muligt. Den Tanke at forlade Margrethe havde i Begyndelsen sønderknust la Moles Hjerte; og det var meget snarere for at redde Dronningens Ære, end for at frelse sit eget Liv, at han havde samtykket i at flygte.

Han var ogsaa den følgende Dag, om Aftenen, vendt tilbage til Paris for at faae Margrethe at see paa Balconen. Margrethe havde tilbragt hele Aftenen ved sit

Vindue, som om en hemmelig Stemme havde underrettet hende om den unge Mands Tilbagekomst; Følgen deraf var, at de havde gjenseet hinanden med den ubeskrivelige Lykke, som ledsager forbudte Nydelser. La Moles melancholske og romantiske Aand fandt endogsaa, at disse Hindringer besad en egen Ynde. Men den virkelig Forelskede er kun lykkelig et Øieblik, det Øieblik, hvori han besidder eller besidder, og under hele den øvrige Fraværelsestid lider han af Smerte; derfor arbeidede la Mole i sin brændende Længsel efter at gjensee Margrethe, af al Magt paa at fremme den Begivenhed saa hastigt som muligt, der skulde gjengive ham hende, det vil sige, Kongen af Navarras Flugt.

Margrethe overlod sig paa sin Side ganske til den Lykke, at være elsket med en saa reen Hengivenhed. Ofte bebreidede hun sig selv, hvad hun kaldte en Svaghed, hun, denne mandlige Aand, som foragtede den almindelige Kjærligheds Jammerligheder. Ufølsom for de Smaating, som udgjøre et ømt Hjertes blideste, reneste og kjæreste Lykke, forekom det hende dog, som hendes Dag var lykkeligen udfyldt, eller idetmindste lykkelig endt, naar hun henimod Kl. Ni traadte ud paa sin Balcon i den hvide Natdragt og da bemærkede paa Quaien en Cavalleer, som stod i Skyggen og lagde Haanden paa Munden eller Hjertet; det var da

en betegnende Hoste, som gjenkaldte hos Elskeren Erindringen om den Elskedes Stemme. Undertiden blev ogsaa af en spæd Haand en Billet med Kraft slynget ud, som gjemte en kostbar Juveel, men som selv var langt mere kostbar ved at have tilhørt den, der kastede den, end ved den Materie, som gav den sin Værdi. Den gav da Gjenlyd paa Brostenene faa Skridt fra den unge Mand, og som en Falk styrtede la Mole over sit Bytte, knugede det til sit Bryst og svarede paa samme Maade; og Margrethe forlod aldrig sin Balcon, uden at have hørt Hestens Skridt tabe sig i Natten. Naar den kom var det i flyvende Fart med slappe Toiler, men naar den fjernede sig, syntes den næsten at være af det samme livløse Stof, som den berømte Colos, der styrtede Troja.

Dronningen var saaledes ikke urolig for la Moles Skjæbne, men hun afslog ham forøvrigt med Bestemthed enhver anden Sammenkomst end disse spanske Møder, som begyndte fra hans Flugt og fornyedes hver Aften i de Dage, som gik forud for Gesandternes Modtagelse, hvilken, efter hvad vi have seet, var bleven opsat nogle Dage efter Lægen Ambrosius Parés udtrykkelige Befaling.

Aftenen før denne høitidelige Modtagelse, Klokken Ni, da Alt i Louvre var beskjæftiget med Forberedelser til den følgende Dag, aabnede Margrethe sit Vindue, og traadte

ud paa Balconen; men hun var neppe kommen derud, førend la Mole, uden at oppebie Margrethes Billet, med mere Hast end sædvanligt tilkastede hende sin Billet, som ved hans tilvante Behændighed faldt ligefor hans kongelige Herskerindes Fødder. Margrethe begreb at det Tilsendte maatte indeholde noget Særegent, og hun traadte ind for at læse Billetten.

Paa den første Side af det ene Blad stod:

„Madame! Jeg maa tale med Kongen af Navarra; Sagen er af Vigtighed. Jeg venter."

Paa den første Side af det andet Blad stode følgende Ord, som man kunde skille fra hine ved at rive Bladene fra hinanden:

„Mit Hjertes Dame og min Dronning! skjænk mig en af de Omfavnelser, som kun ere til i mine Tanker! Jeg venter Deres Svar."

Margrethe havde neppe gjennemlæst den anden Deel af Brevet førend hun hørte Henrik af Navarras Stemme, som med sin sædvanlige Tilbageholdenhed, bankede paa Hoveddøren og spurgte Gillonne, om han kunde træde ind.

Dronningen deelte strax Brevet i to Dele, stak det ene Stykke ind i sit Corset, det andet i sin Lomme, løb til Vinduet som hun lukkede, og ilede hen imod Døren: — „Kom ind, Sire!" sagde hun.

Hvor sagte og hurtigt og behændigt Margrethe end havde lukket Vinduet, saa havde Larmen dog naaet til Henrik, thi hans Sandser, som altid vare anstrængte, havde midt i disse Omgivelser, til hvilke han havde saa stærk en Mistillid, næsten opnaaet den udmærkede Skarphed, hvortil de hos det, i vild Tilstand levende Menneske ere bragte. Men Kongen af Navarra var ikke een af disse Tyranner, som ville hindre deres Koner i at drage frisk Luft og betragte Stjernerne.

Henrik var smilende og behagelig som sædvanligt.

— „Madame!" sagde han, „medens vore Hoffolk prøve deres Galladragter, har jeg foresat mig at veksle et Par Ord med Dem om mine Affairer, som De jo vedbliver at betragte som Deres egne, ikke sandt?" — „Jo ganske vist, min Herre," svarede Margrethe; „ere vore Interesser ikke altid de samme?"

— „Jo, Madame, og det er derfor, at jeg vilde spørge Dem om, hvad De tænker om den Bestræbelse, som Hertugen af Alencon i flere Dage viser for at flye mig; det er endog gaaet saa vidt, at han iforgaars har trukket sig tilbage til Saint-Germain. Skulde det være et Middel, hvorved han vilde tage bort allene, da han kun bliver lidet iagttaget, eller skulde det være et Middel til at blive fritaget for at tage bort? Maa jeg udbede mig Deres Me-

ning i denne Sag, hvis De saa behager; jeg tilstaaer, at den vil være af stor Vægt for at bestyrke min." — „Deres Majestæt har Grund til at være nrolig over min Broders Taushed; jeg har tænkt derover hele Dagen, og min Mening er at han har skiftet Sind, da Omstændighederne forandrede sig." — „Det vil sige, at da Hertugen af Alencon saae, at Kongen var syg og Hertugen af Anjou var bleven udnævnt til Konge i Polen, vilde han Intet have imod at blive i Paris, for bestandig at have Frankrigs Krone i Sigte. Ikke sandt?" — „Ganske rigtigt." — „Lad da være. Jeg forlanger Intet hellere, end at han skal blive; kun forandrer det vor Plan; thi jeg behøver for at reise allene, tre Gange saa mange Garantier, som naar jeg havde reist med deres Broder, hvis Navn og Nærværelse vilde beskytte mig. Det Eneste, som forbauser mig, er at jeg ikke har hørt et Ord om de Mony. Det er ikke hans Vane, at blive længe rolig, uden at røre sig. Skulde De ikke have hørt Noget om ham, Madame?" — „Jeg Sire, sagde Margrethe forundret; hvorledes vil De, at jeg.....?" — „Jh, min Kjære, Intet vilde paa min Ære, være mere naturligt; De har, for at gjøre mig en Glæde villet frelse Livet for den stakkels la Mole... Den unge Mand maatte flygte til Nantes... og naar man er der, kan man let komme tilbage..." — „Ah! det giver mig

Nøglen til en Gaade, hvis Opløsning jeg forgjæves har søgt at finde", svarede Margrethe. Jeg havde ladet Vinduet staae aabent, og ved at træde herind fandt jeg en Slags Billet paa Tæppet." — „Seer De!" sagde Henrik. — „En Billet, som jeg i Forsiningen aldeles ikke forstod, og som jeg ingen Vigtighed tillagde", vedblev Margrethe; maaskee havde jeg Uret, og den kommer da fra hiin Kant." — „Det er muligt", sagde Henrik; „jeg tør endogsaa vove at sige, at det er sandsynligt. Maa jeg see denne Billet!" — „Ganske vist, Sire", sagde Margrethe og gav Kongen det Papirsblad, som hun havde puttet i Lommen.

Kongen kastede Øinene derpaa.

— „Er det ikke la Moles Skrivt?" spurgte han. — „Jeg veed ikke", svarede Margrethe; „Trækkene forekom mig fordreiede." — „Det er ei heller af Vigtighed. Lad os læse hvad der staaer."

Dermed læste han:

„Madame! jeg maa tale med Kongen af Navarra; Sagen er af Betydenhed... Jeg venter."

— „Oh, jo!" sagde Henrik..... „Seer De han venter!" — „Det seer jeg", svarede Margrethe, „men hvad vil De gjøre?" — „Ih nu, saasandt jeg lever! jeg vil lade ham komme!" — „Lade ham komme!" raabte Margrethe,

og fæstede sine smukke Øine paa sin Mand; „hvorledes kan De yttre noget Lignende? En Mand, som Kongen har villet dræbe.... som er signaliseret, truet.... Lade ham komme! sagde De, Sire! hvorledes er det muligt?.... Portene ere lukkede for den, som har været....“ — „Nødt til at flygte igjennem Vinduet ... vilde De sige?“ — „Ja, ganske rigtigt, De fuldfører mine Tanker“ — „Nu vel, men dersom han kjender Veien igjennem Vinduet, saa kan han jo atter benytte denne Vei, siden det er aldeles umuligt at komme igjennem Døren. Det er ganske simpelt.“ — „Troer De?“ sagde Margrethe, rødmende af Glæde over den Tanke at komme sammen med la Mole. — „Jeg er overbeviist derom.“ — „Men, hvorledes skal han komme herop?“ spurgte Dronningen. — „Har De da ikke gjemt den Reebstige, som jeg sendte Dem? Ak! jeg gjenkjender ikke Deres sædvanlige Forsigtighed.“ — „Jeg har den Sire,“ svarede Margrethe. — „Saa er Alt istand,“ sagde Henrik. — „Hvad befaler da Deres Majestæt?“ — „Det er ganske simpelt,“ sagde Henrik. „Fastgjør Stigen til Deres Balcon, og lad den hænge ned! Dersom det er de Mony, som venter, og det er jeg fristet til at tro, dersom det er ham og han vil stige op, saa vil han komme, den trofaste Ven.“

Og uden at opgive Noget af sin Rolighed, tog Henrik et Voxlys, for at lyse for Margrethe, medens hun gav sig til at lede om Stigen. Dette varede ikke længe; den laae i et Skab i det bekjendte Cabinet.

— „Der, der er den!" udbrød Henrik. „Dersom det nu ikke er for meget at fordre af Deres Godhed, beder jeg Dem at binde denne Stige fast til Balconen." — „Hvorfor jeg, og ikke De, Sire?" spurgte Margrethe." — „Fordi den dygtigste Partigænger er den forsigtigste. Synet af en Mand kunde maaskee forskrække vor Ven, kan De let indsee..."

Margrethe smilede og gjorde Stigen fast.

— „Nu maa De vise Dem", sagde Henrik, som var bleven skjult i en Krog i Værelset; „lad ham see Stigen. Fortræffeligt, jeg er vis paa, at de Mony vil komme."

Virkelig traadte en Mand, ti Minutter efter, beruset af Glæde, op paa Balconen, og da han ikke saae Dronningen komme sig imøde, blev han staaende et Øieblik og betænkte sig. Men nu gjorde Henrik i Stedet for Margrethe et Skridt hen imod ham.

— „Ah!" sagde Kongen med Venlighed, „det er ikke de Mony, „det er Grev de la Mole. Godaften la Mole, kom dog indenfor, jeg beder Dem."

La Mole blev et Øieblik staaende forbauset. Hvis han endnu havde hængt paa Stigen istedetfor at have Fodfæste paa Balkonen, var han maaskee falden baglænds ned.

— „De ønsker at tale med Kongen af Navarra i vigtige Anliggender," sagde Margrethe; „jeg har underrettet ham derom, og han er kommen.

Henrik gik hen for at lukke Vinduet.

— „Jeg elsker Dig!" sagde Margrethe og trykkede heftigt den unge Mands Haand.

— „Nu vel, min Herre!" sagde Henrik og bød la Mole en Stol. „Hvad har De at fortælle mig?" „Jeg har at fortælle Dem, Sire, at jeg forlod de Mony ved Barieren. Han ønsker at vide, om Maurevel har talt, og om hans Nærværelse i Deres Majestæts Kammer er bleven bekjendt." — „Nei, endnu ikke; men det kan ikke vare længe; vi maae derfor skynde os." — „Deres Mening er hans, Sire, og hvis Alencon i Morgen Aften er færdig til at tage bort, vil de Mony være ved Saint-Marcel-Porten med halvandethundrede Mand; fem Hundrede vente Dem i Fontainebleau; De vil da naae Blois, Angouleme og Bordeaux." — „Madame," sagde Henrik og vendte sig imod sin Gemalinde, „i Morgen skal jeg for min Part være færdig; kan De ogsaa være det?"

La Moles Øine fæstede sig med dyb Angst paa Margrethes.

— „De har mit Ord derpaa," sagde Dronningen; „overalt hvor De drager hen, skal jeg følge Dem; men De veed selv, at det er nødvendigt, at Alencon tager bort paa samme Tid som vi. Ingen Middelvei er mulig hos ham; enten tjener han os eller han forraader os; hvis han nøler, saa røre vi os ikke af Stedet." — „Veed han Noget om denne Plan, la Mole?" spurgte Henrik. — „Han har for nogle Dage siden modtaget et Brev fra de Mony." — „Ah!" sagde Henrik, „og derom har han slet ikke talt til mig." — „Stol ikke paa ham!" sagde Margrethe. — „Vær kun rolig, jeg skal være paa min Post. Hvorledes skal jeg kunne give de Mony Svar?"

„Bryd Dem ikke derom, Sire. Han vil imorgen, ved Gesandternes høitidelige Modtagelse, være tilstede paa Deres Majestæts høire eller venstre Side, synlig eller usynlig; et Ord i Dronningens Tale kan lade ham forstaae, om De samtykker eller ikke, om han skal flygte eller vente. Hvis Hertugen af Alencon afslaaer at deeltage, forlanger han kun fjorten Dage for at bringe en ny Plan istand i Deres Navn." — „De Mony er i Sandhed en fortræffelig Mand. Kan De indflette den omtalte Phrase i Deres Tale, Madame?" — „Intet er lettere," svarede Margrethe. — „Nu

vel!" sagde Henrik; „jeg faaer Alencon at see imorgen; lad de Mony være paa sin Plads og forstaae en halvgvæ= Vise." — „Det skal han, Sire." — „Nu vel, la Mole," sagde Henrik, „bring ham da mit Svar! De har uden Tvivl en Hest i Nærheden, og en Tjener?" — „Orthon venter mig paa Quaien." — „Opsøg ham da, Hr. Greve! Oh nei! ikke igjennem Vinduet; det kan være godt ved vanskelige Leiligheder. De kunde blive seet, og da man ikke veed, at det er for min Skyld De er kommen, kunde De compromittere Dronningen." — „Men hvor igjennem da, Sire?" — „Kan De ikke ene gaae ind i Louvre, saa kan De dog forlade det i Følge med mig, som kjender Sig= nalet. De har Deres Kappe, jeg har min; vi ville indhylle os deri og uden Vanskelighed komme igjennem Porten. Desuden vil jeg gjerne give Orthon nogle særegne Befalin= ger. Vent her, jeg vil gaae ud at see om der ingen er i Corridoren."

Henrik gik, med den naturligste Mine af Verden, ud for at undersøge Veien. La Mole blev alene tilbage med Dronningen.

— „O naar skal jeg see Dem igjen?" spurgte la Mole. „Imorgen Aften, hvis vi flygte, og en af disse Aftener, hvis vi ikke flygte."

– „La Mole!" sagde Henrik, idet han traadte ind, „De kan følge med, der er Ingen."

La Mole bøiede sig med Ærbødighed for Dronningen.

– „Giv ham Deres Haand at kysse, Madame", sagde Henrik, „la Mole er ingen sædvanlig Tjener."

Margrethe adlød.

– „Det er sandt," sagde Henrik, „gjem Reebstigen omhyggeligt; det er et kosteligt Meubel for en Sammensværen; og i det Øieblik, hvor man mindst venter det, kan man komme til at behøve det. Kom, la Mole, kom!"

XVI.

Gesandterne.

Den følgende Dag havde hele Paris's Befolkning begivet sig hen til Forstaden Saint-Antoine, igjennem hvilken det var bestemt at de polske Gesandter skulde holde deres Indtog. En Række af Sveitsere holdt Mængden tilbage, medens flere Skarer Adelsmænd sørgede for, at de Herrer og Damer fra Hoffet, som befandt sig foran Toget, frit kunde bevæge sig.

Ved Saint-Antoine-Abbediet viste sig en Trop Cavallerer, som vare klædte i Rødt og Guult med Pelsværks-

Huer og Kapper, og som havde brede og krumme Sværd i Haanden ligesom de tyrkiske Sabler.

Officererne rede paa Flankerne i Linierne.

Bagved denne første Afdeling kom en anden, som var equiperet med en fuldkommen orientalsk Luxus. Efter den saae man Gesandterne, som, fire i Tallet, herligt repræsenterede det meest mythologiske af det sextende Aarhundredes eventyrlige Kongeriger.

Den ene af Gesandterne var Biskoppen af Krakau. Han bar en halvt præstelig, halvt militair Dragt, som glimrede af Guld og Ædelstene. Hans hvide Hest, med den lange, bølgende Manke og de stolte Skridt, syntes at puste Ild igjennem sine Næseborer; ingen skulde have troet, at det ædle Dyr i en heel Maaned havde tilbagelagt femten Lieues hver Dag og det paa Veie, som det slette Veirligt næsten havde gjort ufremkommelige.

Ved Siden af Biskoppen red Palatinen Sasco, en mægtig Herre, som stod saa nær ved Kronen, at han besad en Konges Rigdom ligesom hans Stolthed.

Efter de to fornemste Gesandter, som to andre Palatiner af høi Fødsel ledsagede, kom en Mængde polske Herrer, hvis Heste vare smykkede med Silke, Guld og Ædelstene og vakte Folkets larmende Bifald. Virkelig bleve de franske Cavallerer, uagtet deres rige Equipering, fuldkom-

ment ferdunklede af de Fremmede, som de saa foragtelig havde kaldt Barbarer.

Catharina havde lige til sidste Øieblik haabet, at Ceremonien skulde blive udsat, og at Kongens faste Bestemmelse skulde blive overvunden af hans vedvarende Svaghed. Men da Dagen kom, og Catharina saae Carl, bleg som et Sygelse, iføre sig den glimrende Kongekaabe, indsaae hun, at man maatte bøje sig tilsyneladende for denne Jernvillie, og hun begyndte at anse det for det sikkreste Partie for Henrik af Anjou, at begive sig i den frivillige Landflygtighed, hvortil han var fordømt.

Carl havde, med Undtagelse af det Par Ord, han havde udtalt, i det Øieblik hans Moder kom ud fra Cabinettet, ikke talt med Catharina siden hiin Scene, som havde hidført den Crisis, for hvilken han nær var bukket under. Enhver i Louvre vidste, at der havde fundet en skrækkelig Ordstrid Sted imellem dem, siden at man kjendte Grunden, og de meest Uforfærdede skjælvede for denne Kulde og Taushed, ligesom Fuglene skjælve for den Roligheds, der altid gaaer forud for et Uveir.

Imidlertid vare alle Forberedelser skete i Louvre, ikke som til en Fest, men som til en sørgelig Ceremoni. Enhvers Lydighed havde været uvillig eller passiv. Man

vidste, at Catharina næsten havde skjælvet, og derfor skjælvede Alle.

Den store Audientssal i Palaiet var bleven indrettet, og da denne Slags Forsamlinger sædvanligviis vare offentlige, havde Garden og Skildvagterne faaet Befaling til at lade alle dem, som Værelserne kunde rumme, komme ind tilligemed Gesandterne.

Synet af Paris frembød det samme Syn som enhver stor By ved lignende Leiligheder frembyder, nemlig Travlhed og Nysgjerrighed. Men Enhver, som paa denne Dag skarpt havde iagttaget Hovedstadens Befolkning, vilde blandt de forskjellige Grupper af skikkelige, naivt gabende Borger-Ansigter, let have opdaget et stort Antal Skikkelser som vare indhyllede i store Kapper og svarede hverandre ved Dikkast og Tegn med Haanden, naar de vare langt fra hverandre, og som med sagte Stemme tilhviskede hverandre nogle kurtige og betegnende Ord, hvergang de mødtes. Disse Personer syntes forresten meget beskjæftigede med Toget, vare iblandt de Første, som fulgte efter og syntes at modtage deres Befalinger af en ærværdig Olding, hvis sorte, levende Øine lode en ungdommelig Kraft skinne igjennem, trods det hvide Skjæg og de graanende Øienbryn. Virkelig var denne Olding enten ved egen Hjælp, eller fordi han blev understøttet af sine Kammeraters Be-

ſtræbelſer, een af de Første, ſom kom ind i Louvre, og ved Sveitzer-Anførerens Velvillie, ſom uagtet ſin Omvendelſe var en værdig Huguenot, blev det ham mueligt, at ſkaffe ſig en Plads bagved Geſandterne, netop ligefor Margrethe og Henrik af Navarra.

Underrettet af la Mole om, at de Mony, under en eller anden Forklædning vilde være tilſtede i Forſamlingen, lod Henrik ſine Øine løbe omkring til alle Sider. Endelig mødte hans Blikke Oldingens og de forlode ham ikke mere; thi et Tegn af de Mony havde udſlettet enhver Tvivl hos Kongen af Navarra. De Mony var nemlig ſaa godt forklædt, at Henrik ſelv havde tvivlet paa, at denne Mand med det hvide Skjæg kunde være hiin uforfærdede Huguenot-Høvding, ſom fem eller ſ r Dage forud havde forſvaret ſig med en ſaadan Kraft.

Et Ord, ſom Henrik havde hviſket Margrethe i Øret, havde fæſtet Dronningens Blikke paa de Mony. Men derpaa ſværmede hendes ſkjønne Øine omkring i Salen: hun ſøgte la Mole, men forgjæves. La Mole var der ikke.

Talerne begyndte. Den Første var til Kongen. Lasco bad ham i Rigsdagens Navn om hans Indvilligelſe i at Polens Krone blev tilbudt en Prinds af det franſke Konge-Huus.

Carl gav sit Samtykke i faa og tydelige Ord, og foreſtillede ſin Broder, Hertugen af Anjou for de polſke Udſendinge, idet han heldt en lang Lovtale over hans Mod. Han talte Franſk, men en Tolk overſatte hans Svar, Periode for Periode. Medens Tolken talte, kunde man ſee Kongen føre et Tørklæde til Munden, ſom, hver Gang han tog det bort, var farvet med Blod.

Da Carls Svar var tilende, vendte Lasco ſig til Hertugen af Anjou, bøiede ſig og begyndte en Tale paa Latin, hvori han tilbød ham Thronen i det polſke Folks Navn.

Hertugen ſvarede i ſamme Sprog, og med en Stemme, hvis Bevægelſe han forgjæves ſøgte at ſkjule, ſagde han, at han med Taknemmelighed modtog den Ære, man havde beſtemt ham. Medens han talte, ſtod Carl hele Tiden opreiſt, med Læberne faſt ſammenpreſſede og Øiet fæſtet paa ham, ubevægelig og truende ſom et Ørneblik.

Da Anjou havde endt, tog Lasco Jagellonernes Krone, ſom laae paa en rød Fløiels Pude, og medens to af de polſke Herrer iførte Hertugen af Anjou den kongelige Kaabe, lagde han Kronen i Carls Hænder.

Carl gav ſin Broder et Vink. Hertugen af Anjou knælede for ham, og med ſine egne Hænder ſatte Carl ham Kronen paa Hovedet; derpaa gave de to Konger hinanden

et Kys, som maaskee var det meest hadefulde, som nogensinde er bleven vexlet mellem Brodre.

I samme Øieblik raabte en Herold:

„Alexander Edvard Henrik af Frankrig, Hertug af Anjou er kronet til Polens Konge. Leve Kongen af Polen!"

Og hele Forsamlingen gjentog med eet Raab: „Leve Kongen af Polen!"

Derpaa vendte Lasco sig til Margrethe. Den skjønne Dronnings Tale var bleven ansat til den sidste. Da det var et Galanteri, som var bleven tilstaaet hende, for at lade sin Aandrighed glimre, som man sagde, saa vilde Alle med Opmærksomhed lytte til Svaret, som ogsaa skulde være paa Latin. Vi have seet, at Margrethe selv havde skrevet det.

Lascos Tale var en Lovtale. Han var, skjøndt Sarmater, bleven grebet af den almindelige Beundring, som den skjønne Dronning af Navarra indgjød Enhver. Nu laante han Ovids Tunge, men Ronsards Stiil og sagde, „at han og hans Reisefæller, som vare reiste fra Warschau i den dybeste Nat, aldrig vilde have kunnet finde Veien, hvis de ikke som Østerlandets Konger, ja endogsaa mere lykkelige end disse, havde havt to Stjerner til Veileder, Stjerner, som bleve mere og mere glimrende, jo mere de

nærmede sig til Frankrig, og som de nu saae ikke vare Andet end Dronningen af Navarras to deilige Øine.* Derpaa gik han over fra Evangeliet til Koranen, fra Syrien til Arabia Petræa, fra Nazareth til Mekka, og han endte med at sige at han var fuldkommen beredt til at gjøre hvad Prophetens ivrige Tilhængere gjorde, som slaf Øinene ud, naar de engang havde havt den Lykke at besøge hans Grav; thi han mente, at efterat have nydt saa skjønt et Syn, vilde Intet i Verden være værdt at beundre.

Denne Tale blev ererøst med Bifald, baade fra dem, som kunde tale Latin, fordi de deelte Talerens Mening, og fra dem, som ikke forstod den, da de vilde give sig Anseelse af at forstaae den.

Margrethe gjorde først en ydedfuld Forbøining for den galante Sarmater, derpaa fæstede hun Øinene paa de Meny, og begyndte at svare i følgende Udtryk.

„Quod nunc hac in aula insperati adestis, exultaremus ego et rex conjux, nisi ideo immineret calamitas, scilicet non solum fratris, sed etiam amici orbitas.“*)

---

*) Deres uventede Nærværelse her ved Hoffet vilde opfylde min Gemal og mig med stor Glæde, hvis den ikke var forbunden med den Smerte, at skulle miste ikke blot en Broder, men en Ven.

Disse Ord havde en dobbelt Mening, og endskjøndt de bleve henvendt til de Mony, kunde de sigte til Henrik af Anjou. Den sidste hilsede ogsaa til Tegn paa Erkjendtlighed.

Carl kunde ikke erindre at han havde læst denne Phrase i den Tale, som var bleven ham meddeelt nogle Dage før; men han tillagde ikke Margrethes Ord stor Vægt, da han vidste at det var et simpelt Galanteri. Desuden forstod han meget slet Latin.

Margrethe vedblev.

— „Adeo dolemus a te dividi, ut tecum proficisci noluissemus, sed idem fatum, quo nunc sine ulla mora Lutetia cedere juberis, hac iu urbe detinet. Proficiscere ergo, frater; proficiscere, amice; proficiscere sine nobis; proficiscentem sequentur spes et desideria nostra.“ *)

Man gjætter let at de Mony med spændt Opmærksomhed lyttede til disse Ord, som bleve henvendte til Gesandterne, men som bleve sagte allene for hans Skyld.

---

*) Det gjør os saa ondt at skilles fra Dig, at vi langt vilde foretrække, at reise med Dig. Men den samme Nødvendighed, som byder Dig at forlade Paris uden Ophold, binder os til Staden. Reis derfor, Broder! Reis, kjære Ven! Reis uden os! vort Haab og vore Ønsker ledsage Dig paa Veien.

Henrik havde vel allerede to eller tre Gange dreiet Hovedet benægtende, for at lade den unge Huguenot forstaae, at Alencon havde afslaaet at deeltage i Planen; men denne Bevægelse, som ogsaa kunde skee af en Hændelse, havde forekommet de Mony utilstrækkelig, hvis ikke Margrethes Ord havde bestyrket den.

Medens han betragtede Margrethe og hørte efter med sin hele Sjæl, var Margrethe bleven frapperet over hans sorte Øine, som funklede under de graae Øienbryn. Hun skjælvede ligesom ved en electrisk Bevægelse, og vendte ikke Blikket bort fra hiin Krog af Salen.

„Det er en besynderlig Skikkelse!“ sagde Catharina, medens hun vedblev at holde sit Ansigt i de Folder, som Ceremoniellets Love fordrede. „Hvem er dog denne Mand, som betragter Margrethe saa opmærksomt, og som hun og Henrik betragtede med samme Opmærksomhed?“

Medens Dronningen af Navarra fortsatte sin Tale, som fra dette Øieblik fuldkommen gjengjældte de polske Gesandters Artighed, brød Catharina sit Hoved med at udfinde Navnet paa hiin smukke Ølding. I det samme nærmede Ceremonimesteren sig hende bagfra og overleverede hende en parfumeret Fløiels Pung, som indeholdt et Papir, der var lagt fire Gange sammen. Hun aabnede Pungen og tog Papiret ud, hvorpaa hun læste følgende Ord:

„Ved Hjælp af en styrkende Drik, som jeg nylig har givet Maurevel, har han endelig faaet saa megen Kraft, at han kunde skrive den Mands Navn, som befandt sig i Kongen af Navarras Værelse. Denne Mand er de Mony."

„De Mony...," tænkte Dronningen, „ja! jeg havde en Ahnelse derom. Men denne Olding... Cospetto!... denne Olding, det er..."

Catharina blev siddende med stirrende Øie og aaben Mund.

Derpaa hældede hun sig over imod Gardecapitainen, som stod ved hendes Side, og hviskede til ham:

„See hist ovre, men ganske roligt; seer de Losco, som taler i dette Øieblik. Bag ved ham seer De en Olding med hvidt Skjæg i en fort Fløiels Klædning." — „Ja, Deres Majestæt." — „Godt. Tab ham ikke af Sigte!" — „Ham, hvem Kongen af Navarra gjør Tegn til?" — „Ja, netop ham. Stil Dem ved Indgangen. Hvis han følger med Dem, maa De føre ham ind i et Kammer, hvor man kan holde ham fængslet. Hvis han gjør Modstand, saa maa De bringe ham enten død eller levende. Gaa nu, gaa!"

Heldigvis havde Henrik, som kun gav liden Agt paa Margrethes Tale, sit Øie fæstet paa Catharina, og han

havde ikke tabt et eneste Udtryk i hendes Ansigt. Da han saae Enkedronningens Blik fæstet paa de Mony med en saa stor Forbittrelse, blev han urolig, og da han saae, at hun gav Gardecapitainen en Befa'ing, begreb han Alt.

Det var i dette Øieblik, at han gjorde det Tegn, som Nancey havde opdaget, og som i sit Sprog skulde sige: „De er opdaget; søg at frelse Dem paa Øieblikket!"

De Mony begreb denne Gestus, som kronede den Deel af Margrethes Tale, der var henvendt til ham. Han lod sig det ikke sige to Gange, tabte sig iblandt Mængden og forsvandt.

Men Henrik blev ikke rolig, førend han havde seet Nancy komme tilbage til Catharina og læst paa Enkedronningens fortrukne Ansigt, at han berettede hende, at han var kommen for seent.

Audientsen var forbi. Margrethe vexlede endnu et Par ikke officielle Ord med Lasco. Kongen reiste sig vaklende, hilsede og forlod Salen, støttet paa Ambrosius Parés Skulder; denne havde ikke forladt ham, siden det Uheld, der var tilstødt ham.

Catharina, bleg af Harme og Henrik stum af Smerte, fulgte ham.

Hertugen var fuldkommen forbleven i Skygge under hele Høitideligheden. Carls Blik, som ikke et Øieblik fjer-

nede sig fra Hertugen af Anjou, havde ikke en eneste Gang fæstet sig paa ham.

Den nye Konge i Polen følte sig fortabt. Langt fra sin Moder, slæbt hen iblandt disse Barbarer fra Norden, lignede han Antæus, denne Søn af Jorden, som mistede sine Kræfter, da Hercules løftede ham op i Armene. Naar han først var udenfor Frankrigs Grændser, betragtede Henrik af Anjou sig for bestandig udelukket fra dets Throne.

I Stedet for at følge Kongen, ilede han ind i sin Moders Værelse.

Han fandt hende i en ikke mindre mørk og forvirret Stemning, end han selv var; hun tænkte paa dette fine og spottende Hoved, som hun ikke havde tabt af Syne under hele Ceremonien, paa denne Bearner, for hvem Skjæbnen syntes at gjøre Plads, idet den bortfeiede rundt omkring ham Konger, Prindser, Mordere, Fjender og Forhindringer.

Da hun saae sin Søn træde ind, bleg under Kronen, og sønderknust under den kongelige Kaabe, foldende de smukke Hænder, som han havde arvet efter hende, ligesom for at bede, reiste hun sig og gik ham imøde.

— „O min Moder!" raabte Kongen af Polen, „nu er jeg da fordømt til at dø i Landflygtighed!" — „Min Søn", sagde Catharina til ham, forglemmer De saa hur-

tigt Renés Forudsigelser? Vær rolig, De skal ikke blive der længe." — „Kjære Moder, jeg besværger Dem derom, ved det første Ord, den første Mistanke om, at Frankrigs Krone kan blive ledig, maa De underrette mig..." — „Derfor kan De være rolig, min Søn", svarede Catharina, „indtil den Dag kommer, som vi begge vente paa, skal der uophørlig staae en opsadlet Hest i min Stald, og en Courreer skal staae færdig i mit Forværelse til at afgaae til Polen."

XVII.

Orestes og Pylades.

Da Henrik af Anjou var reist, skulde man have troet, at Lykken atter havde fæstet Bolig i Louvre, ved denne Atrider-Families Arne.

Carl glemte sin Melancholie og fik atter sin kraftfulde Sundhed tilbage. Han tog paa Jagt med Henrik og talte med ham om Jagt, naar han ikke kunde jage; og han bebreidede ham kun een Ting, hans Mangel paa Sands for Falkejagten, idet han sagde, at han vilde være en fuldkommen Fyrste, hvis han forstod at dressere Falke, Høge og andre Rovfugle ligesaa godt som han kunde afrette Sporhunde og Mynder.

Catharine var atter bleven den gode Moder og hun var mild imod Carl og Alencon, hun kjælede for Henrik og Margrethe, hun var venlig imod Hertuginden af Nevers og Baronesse Sauve, og under Paaskud af, at det var ved at udføre en Befaling fra hende, at Mauravel var bleven saaret, udstrakte hun endogsaa sin Hjertensgodhed saa vidt, at hun to Gange gik ben for at besøge ham i sit Huus i Rue de la Cerisaice, da han var i Bedring.

Margrethe fortsatte sine spanske Kjærlighedseventyr. Hver Aften aabnede hun Vinduet og talte med la Mole ved Gestus og Breve. I ethvert af disse mindede den unge Mand sin skjønne Dronning om det Løfte hun havde givet ham, at skjænke ham et Par søde Øieblikke i Gaden Cloche-Percée til Belønning for hans Landflygtighed.

Een eneste Person i Verden var allene og forladt i Louvre, som nu var bleven et Rolighedens og Fredens Hjem.

Denne Person er vor Ven, Grev Hannibal de Coconnas.

Det var vistnok allerede Noget at vide at la Mole var levende, det var Meget at være den bestandig Begunstigede hos Hertuginden af Nevers, den meest muntre og meest phantastiske af alle Qvinder. Men al den Kjærlig-

heds Lykke, som den skjønne Hertuginde skjænkede ham, al den Beroligelse, som han modtog af Margrethe angaaende deres fælleds Vens Skjæbne, kunde dog i Piemonteserens Øine ikke veie op mod een, i Selskab med la Mole tilbragt Time hos den gode la Huriere, ved en Kande sød Vin, eller een af hine kaade Udflugter i alle Parises Kroge, hvorved en skikkelig Mand kunde hente sig Rifter baade i sit Skind og i sin Pung og sine Klæder.

Vi maa til Skam for Menneskekjærligheden tilstaae at Hertuginden af Nevers med Utaalmodighed fandt sig i denne la Moles Rivaliseren. Det var ikke, fordi hun ikke kunde lide Provencaleren, tvertimod; hun lod sig lede af det uimodstaaelige Instinkt, som bringer enhver Qvinde til at vise sig, imod sin Villie, coquet imod en Andens Elsker, især naar denne Anden var hendes Veninde, og hun havde ikke sparet paa sine Smaragd-Øines Straaler i Henseende til la Mole; ja Coconnas havde nok kunnet blive misundelig paa de frie Haandtryk og elskværdige Miner, hvormed Hertuginden imødekom hans Ven i hine Dage, da Piemonteserens Stjerne, ved en tilfældig Lune, syntes at blegne paa hans skjønne Herskerindes Himmel; men Coconnas, som vilde have qvalt femten Personer for et Blink af hans Dames Øine, var saa lidt jalour paa la Mole, at han under Hertugindens lunefulde Opførsel ofte havde hvidsket

la Mole visse Hemmeligheder i Øret, som havde faaet Provencaleren til at rødme.

Følgen af denne Tingenes Stilling var, at Henriette, hvem la Moles Fraværelse berøvede alle de Behageligheder, som Coconnas Selskab forskaffede hende, nemlig hans uforstyrrede Munterhed og hans uudtømmelige Lyst til Fornøielser, en Dag begav sig til Margrethe, for at bede hende atter at bringe den tredie Forbundne tilbage, uden hvilken Coconnas Aand og Hjerte vilde mere og mere fortørres, Dag for Dag.

Margrethe, som altid var medlidende, og desuden blev tilfyndet af la Moles Bønner og sit eget Hjertes Ønske, satte Henriette Stævnemøde den følgende Dag, i Huset med de to Porte, for der at kunne grundigt afhandle disse Materier i en Samtale, som Ingen kunde afbryde. Coconnas modtog i temmelig endt Lune Henriettes Billet, som kaldte ham til Gaden Tixon Klokken 9½. Han begav sig ikke destomindre til det anførte Sted, hvor han traf Henriette, som allerede var vred over at være kommen først.

— „Fy, min Herre!" sagde hun, „det er ikke artigt at lade, jeg vil slet ikke sige en Prindsesse, men en Dame, saaledes vente." — „Vente!" sagde Coconnas, „det er et Ord for Dem, til Exempel! Jeg vedder tvertimod paa, at vi have Forspring." — „Ja, Jeg." — „Bah, ogsaa jeg;

Klokken er i det Høieste 10, det vædder jeg." — „Nu vel! i min Billet stod jo 9½." — „Jeg havde ogsaa forladt Louvre Klokken 9, thi jeg har Tjeneste, i Forbigaaende sagt, hos Hertugen af Alencon, hvilket har til Følge, at jeg er nødt til at forlade Dem om en Time." — „Og det glæder Dem?" — „Nei, ved min Ære! især da Alencon er en meget grov og egensindig Herre, og jeg, naar jeg skal have Skjænd, hellere vil modtage Tadelen af saa smukke Læber som Deres, end af en skjæv Mund som hans." — „Nu," sagde Hertuginden, „det er dog en Smule bedre. De sagde altsaa, at De forlod Louvre Klokken 9?" — „Ja, ved Gud i den Hensigt at gaae lige herhen, da jeg paa Hjørnet af Grenelle-Gaden opdagede en Mand, som lignede la Mole." — „Naa; bestandig la Mole." — „Ja, endnu bestandig, med eller uden Deres Tilladelse." — „De er uhøflig." — „Godt", svarede Coconnas, „saa ville vi begynde at være galante." — „Nei, men end nu Deres Beretning!" — „Det er ikke mig, der har forlangt at aflægge denne Beretning; det er Dem, om spurgte mig, hvorfor jeg havde forsinket mig." — „Ganske vist; sømmer det sig, at jeg skal komme først?" — „De har Ingen at lede efter."

„De er utaalelig, min Kjære; men bliv ved! Naa, paa Hjørnet af Grenelle-Gaden opdagede De en Mand,

som lignede la Mole ... Men hvad er det dog De har paa Deres Kjole? Blod?" — „Ja, det er Een, som har overstænket mig, da han faldt." — „De har fægtet?" — „Ja, jeg troer det." — „For Deres la Mole?" — „For hvem vilde De vel, at jeg skulde slaaes? for en Dame?" — „Tak!" — „Jeg følger da efter ham, denne Mand, som havde den Uforskammethed at laane min Vens Mine. Jeg indhenter ham i Gaden Coquilliere, jeg gaaer frem foran ham, jeg seer ham op under Næsen ved Lyset fra en Boutik. Det var ikke ham." „Godt, det var vel gjort." — „Ja, men det bekom ham ilde. „Min Herre! sagde jeg til ham; De er en Nar, at De tør tillade Dem at ligne min Ven la Mole i Fraskand; han er en fuldendt Cavalleer, medens man i Nærheden strax kan see, at De kun er en Landstryger." Derpaa greb han til sin Kaarde, og jeg gjorde ligesaa. Ved det tredie Udfald, De kan tænke Dem, hvor slet han forstod det, faldt han og overstænkede mig." — „Og De bragte ham da Hjælp, idetmindste?" — „Jeg var just ifærd dermed, da en Cavalleer foer forbi. Ah! denne Gang, Hertuginde, er jeg vis paa, at det var la Mole. Til al Ulykke løb Hesten i Galop. Jeg gav mig til at løbe efter Hesten, og Folk, som havde samlet sig, for at see paa Kampen, løbe efter mig. Da man altsaa havde kunnet antage mig for en Tyv med al

denne Pøbel bag efter mig, som hylede og skreg, blev jeg nødt til at vende mig om, for at jage den paa Flugt, og dette tog mig nogen Tid bort. I denne Tid var Rytteren forsvunden. Jeg gav mig til at forfølge ham, jeg hørte mig for; jeg spurgte, jeg opgav Hestens Farve; men, for Djævlen! det hjalp mig ikke; Ingen havde bemærket ham. Træt af Kampen ankom jeg endelig her." — „Træt af Kampen!" sagde Hertuginden; „hvor forbindtlig!" — „Hør mig, kjære Veninde," sagde Coconnas og kastede sig skjødeløs tilbage i en Lænestol; „De vedbliver bestandig at forfølge mig for den stakkels la Moles Skyld; nu vel! De har Uret deri, thi Venskabet seer De.... Jeg vilde ønske, jeg havde hans Aand og hans Kundskaber, den stakkels Ven, saa skulde jeg finde en Sammenligning, som kunde bringe Dem til at fatte mine Tanker. Venskabet, seer De, er en Stjerne, medens at Kjærligheden.... Kjærligheden, nu vel! Jeg holder paa denne Sammenligning, medens Kjærligheden kun er et Vorlys. De vil sige, at der er flere Slags." — „Kjærlighed?" — „Nei, Vorlys!, og at der iblandt disse ere nogle at foretrække. Det rosenfarvede, for Exempel, er som en Rose, det er det bedste; men, hvormeget det end er Rose, forbruges Lyset dog; Stjernen derimod straaler bestandigt. De kan svare mig derpaa, at man, naar Lyset er opbrændt, tænder et andet." — „Co-

connas, De er en Nar." — „Saa." — „Coconnas, De er en uforskammet Nar." — „Saa." — „Coconnas, De er et stygt Menneske." — „Madame, jeg maa underrette Dem om, at De bringer mig til at savne la Mole tre Gange mere." — „De elsker mig ikke." — „Tvertimod, Madame, De veed ikke, hvad De siger, jeg forguder Dem. Men jeg kan elske Dem, tilbede Dem, forgude Dem, og dog i mine fortabte Øieblikke holde Lovtaler over la Mole." — „Kalder De da de Øieblikke fortabte, som De tilbringer hos mig?" — „Hvad vil De jeg skal gjøre? min stakkels Ven, han er uden Ophør i mine Tanke." — „De foretrækker ham for mig, det er uværdigt! Men hører De Hannibal! jeg afskyer Dem. Vov at være aabenhjertig, sig mig, at De foretrækker ham for mig! Hannibal. jeg siger Dem, at dersom De foretrækker nogen Ting i Verden for mig..." — „Henriette, skjønneste af alle Hertuginder, for Deres egen Roligheds, tro De mig, gjør mig ikke flere indiscrete Spørgsmaal! Jeg elsker Dem høiere end alle Qvinder; men jeg elsker la Mole høiere end alle Mænd." — „Vel svart!" sagde pludselig en fremmed Stemme.

I samme Øieblik blev Damask-Tæppet for en stor Dør taget bort, som gik ind i det Tykke af Muren og aabnede en Forbindelse imellem de to Værelser, og man

saae la Mole staae i Dørkarmen, ligesom et smukt Portrait af Titian i sin forgyldte Ramme. — „La Mole!" raabte Coconnas, uden at lægge Mærke til Margrethe, og uden at give sig Tid til at takke hende for den Overraskelse, som hun havde beredt ham; „la Mole, min Ven! min kjære la Mole."

Derpaa kastede Coconnas sig i sin Vens Arme, rev den Lænestol omkuld, hvorpaa han sad, tilligemed det Bord, som stod i Veien for ham.

La Mole gjengjældte med Varme hans Omfavnelser, men sagde, idet han henvendte sig til Hertuginden af Nevers: — „Tilgiv mig, Madame, hvis mit Navn undertiden har kunnet forstyrre det skjønne Forhold imellem Dem; det har i Sandhed," tilføiede han, idet han tilkastede Margrethe et Blik, fuldt af ubeskrivelig Ømhed, „det har i Sandhed ikke været paa mig, at jeg ikke har seet Dem tidligere." — „Du seer," sagde Margrethe, „Du seer, Henriette, at jeg har holdt Ord; her er han!" — „Er det da allene Hertugindens Bønner jeg skylder denne Lykke?" spurgte la Mole; — „La Mole!" vedblev hun, „jeg tillader Dem ikke at troe et eneste Ord af det, jeg siger."

Coconnas havde imidlertid ti Gange presset sin Vens Haand imod sit Hjerte, havde tyve Gange dreiet sig rundt omkring ham og ført en Armstage op til hans Ansigt

for ret at kunne betragte ham; derpaa gik han hen og faldt paa Knæ for Margrethe, og kysfede Fligen af hendes Kjole.

— „Ah! det er heldigt!" sagde Hertuginden af Nevers; „fra nu af vil De finde mig taalelig." — „For Pokker!" skreg Coconnas, „jeg vil som altid finde Dem tilbedelsesværdig, men jeg vil kun sige det med gladere Hjerte; gid jeg kunde faae fat paa tredive Polakker, Sarmatere og andre Barbarer fra Nordlandene, for at faae dem til at bekjende, at De er Dronningen for de Skjønne!" — „Naa, sagte, sagte, Coconnas," sagde la Mole „og Madame Margrethe da..." — „Oh! jeg tager ikke mit Ord tilbage," raabte Coconnas, i den halvt alvorlige, halvt lystige Tone, som kun tilhørte ham, „Madame Henriette er de Skjønnes Dronning, Madame Margrethe er Dronningernes Skjønhed."

Men hvad Piemonteseren end sagde og gjorde, saa kunde han dog, ganske overvældet af den Lykke at have gjenfundet sin kjære la Mole, ikke have Øine for Andre.

— „Kom! kom! min skjønne Dronning," sagde Hertuginden, „lad os give disse udmærkede Venner en Times Tid til at samtale i; de have tusinde Ting at fortælle hinanden, som ville afbryde vor Conversation. Det er haardt, men det er det eneste Middel, som kan gjengive

Hannibal Sundheden, det forsikrer jeg Dem. Gjør derfor dette for mig, min Dronning, siden jeg er saa tosset, at elske denne stygge Person, som hans Ven la Mole siger."

Margrethe hviskede la Mole nogle Ord i Øret, og hvor meget denne end havde længtes efter at gjensee sin Ven, saa havde han dog gjerne ønsket, at dennes Ømhed var mindre heftig. Imidlertid søgte Coconnas, ved en Mængde Forestillinger atter at bringe et frit Smiil og et blidt Ord paa Henriettes Læber, et Resultat, som han ogsaa let opnaaede.

Nu gik de to Damer ind i Sideværelset, hvor Aftensbordet ventede.

De to Venner bleve ene.

Den første Forklaring, som Coconnas forlangte, var, som man let kan tænke, Beretningen om hiin skjæbnesvangre Aften, som nær havde kostet ham Livet. Efterhaanden som la Mole gik videre i sin Fortælling, rystede Piemonteseren paa alle Lemmer, skjøndt han, som vi vide, ikke var let at forfærde.

— „Hvorfor har Du ikke," spurgte han ham, „istedetfor at streife om paa Landet, som Du har gjort, og forvolde mig al den Uro, som jeg har lidt, hvorfor har Du ikke taget Din Tilflugt til ver Principal? Hertugen, som havde forsvaret Dig, vilde have skjult Dig. Jeg vilde

have levet ved Din Side, og min Sørgmodighed vilde, selv, om den blot var forstilt, ikke desto mindre skuffe de dumme Mennesker ved Hoffet."

„Vor Principal?" sagde la Mole med sagte Stemme, „Hertugen af Alencon?" — „Ja, efter hvad han har fortalt mig, har jeg maattet antage, at det er ham Du skylder Livet." — „Jeg skylder Kongen af Navarra Livet." svarede la Mole. — „Oh! sagde Coconnas, er Du vis derpaa?" — „Jeg kan ikke tvivle derpaa." — „Oh, den gode, den fortræffelige Konge! Men Hertugen af Alencon, hvad gjorde han da under Alt dette?"

„Han holdt en Snor, hvormed han vilde qvæle mig." — „For Pokker!" skreg Coconnas; „er Du vis derpaa, la Mole? Hvad. Denne blege Prinds, denne Vindbund, denne Snog, vil han qvæle min Ven! Ah! For Pokker! Imorgen skal jeg sige ham, hvad jeg mener om denne Handling." — „Er Du gal?" — „Det er sandt, han kunde atter begynde..... Men det er det Samme, dette skal ikke løbe saaledes af." — „Naa, Coconnas, vær rolig! sørg for, at Du ikke glemmer at Klokken nylig er slagen 11½ og at Du har Tjeneste iaften." — „Jeg skulde bekymre mig om min Tjeneste hos ham! Ah! Godt! lad ham gjøre Regning derpaa! Min Tjeneste! Jeg! tjene en Mand, som har holdt en Snor... Du spøger!... Nei... det er Forsynets Villie; det er bestemt, at jeg skulde finde Dig igjen, for aldrig mere at forlade Dig. Jeg bliver her." — „Men, Ulykkelige! overvei dog dette Skridt! Du er ikke beruset..." — „Nei, beldigvis, thi, hvis jeg var det, vilde jeg stikke Hovedet paa Louvre." — „Nu, Hannibal, vær fornuftig," svarede la Mole. „Vend tilbage! Tjenesten er hellig." — „Gaaer du med?" — „Det er umueligt." — „Skulde man endnu tænke paa at dræbe Dig?" — „Det troer jeg ikke, jeg er en for ubetydelig Person, til at der skulde være et vedvarende Complot imod mig, eller nogen sammenhængende Plan. I et øieblikkeligt Lune har man villet dræbe mig, det er det Hele; Fyrsterne vare i

godt Humeur den Aften." — „Hvad gjør Du nu?" — „Intet; jeg vandrer om, spadserer." — „Nu vel! jeg vil drage om, ligesom Du, jeg vil vandre med Dig. Det er en herlig Stilling. Hvis man angriber Dig, ville vi være to og vi skulle give dem en haard Nød at knække. Ah! lad ham komme, dette Insect af en Hertug! jeg skal nagle ham til Væggen ligesom en Sommerfugl." — „Men Du maa forlange Permission af ham." — „Ja, for bestandigt." — „Underret ham idetmindste om, at Du forlader ham!" — „Intet er mere billigt. Jeg samtykker deri. Jeg skal skrive ham til." — „Skrive ham til, det er noget frit til en Prinds af Blodet!" — „Ja, af Blodet, af min Vens Blod. Pas paa," raabte Coconnas, og rullede sine store melancholske Øine, „pas paa, hvor jeg skal gjøre mig lystig over Etiquettens Regler." — „Lad gaae," sagde la Mole til sig selv; „om nogle Dage vil han hverken trænge til Prindsen eller nogen Anden; thi dersom han vil slutte sig til os, saa skulle vi optage ham iblandt os."

Coconnas greb Pennen, uden at hans Ven længere gjorde Modstand, og i al Hast sammensatte han følgende Veltalenhedsprøve, som vi her meddele:

„Monseigneur,

Det er ikke mueligt, at Deres Høihed, som er saa vel bevandret i de gamle Forfattere, ikke skulde kjende den rørende Historie om Orestes og Pylades, som ved deres Ulykker og deres Venskab vare to berømte Heroer. Min Ven, la Mole, er ikke mindre ulykkelig end Orestes, og jeg er ham ikke mindre hengiven end Pylades. Han har for Øieblikket mange Forretninger, som fordre min Hjælp. Det er derfor umuligt, at jeg kan stilles fra ham. Dette er Grunden til at jeg, med Deres Høiheds Tilladelse, tager mig en kort Permission, da jeg er bestemt paa at binde mig selv til hans Skjæbne, hvorhen den end fører mig. Dette kan sige Deres Høihed, hvor stærk den Magt er, som river mig ud af Deres Tjeneste, og desaarsag

mistvivler jeg ikke vm at erholde min Afsked, og vover endnu bestandig, med Ærbødighed at underskrive mig,

Monseigneur,

Deres hengivne og lydige
Hannibal, Grevе af Coconnas,
La Moles uadskillelige Ven."

Da dette Mesterstykke var færdigt, læste Coconnas det med høi Stemme for la Mole, som trak paa Skuldrene.

— „Nu, hvad siger Du dertil?" spurgte Coconnas, som ikke havde seet eller lod til at have seet denne Bevægelse." — „Jeg siger, at Hertugen af Alencon vil lee ad os." — „Lee ad os?" — „Ja, ad os begge i Forening." — „Det er dog bedre, end at han skulde qvæle os hver især." — „Bah!" sagde la Mole smilende; „den Ene vil maaskee slet ikke kunne afværge det for den Anden." — „Nu vel da! saameget desto værre; lad komme hvad der vil; jeg afsender Brevet i Morgen tidlig. Hvor skulle vi faae Natteqvarteer, naar vi gaae herfra?" — „Hos Mester la Huriére; Du veed nok, i det lille Kammer, hvor Du vilde gjennembore mig med Din Dolk, da vi endnu ikke vare Orestes og Pylades." — „Godt, saa skal jeg lade vor Vært bringe mit Brev til Louvre."

I dette Øieblik aabnedes Døren i Væggen.

— „Nu!" spurgte de to Prindsesser, „hvorledes gaaer det med Pylades og Orestes?" — „For Pokker! Madame", svarede Coconnas, Pylades og Orestes dø af Hunger og Kjærlighed."

Det var virkelig Mester la Huriére, som den følgende Morgen, Klokken Ni, bragte Hannibal de Coconnas's ærbødige Skrivelse til Louvre

Ende paa tredie Deel.

Dronning Margot,

historisk Roman

efter

Alexander Dumas's

franske Original.

Fjerde Deel.

Kjobenhavn.

J. H. Schubothes Boghandling.

Trykt hos J. G. Salomon.

1846.

REGIA · BIBLIOTHECA · HAFNIENSIS

I.

Orthon.

Selv efter Alencons Vægring, som ikke vilde fæste Lid til Noget, ikke engang til sin egen Tilværelse, var Henrik bleven en endnu nærmere Ven af ham end før, hvis det var mueligt.

Catharina sluttede af dette inderlige Venskab, at de to Fyrster ikke blot besad hinandens Fortrolighed, men endogsaa lagde Planer i Fælledsskab. Hun spurgte Margrethe derom, men denne var en værdig Datter af hende, og Dronningen af Navarra, hvis største Talent bestod i at kunne undgaae en farlig Forklaring, tog sig saa godt i Agt for sin Moders Spergsmaal, at denne forlod hende mere forvirret end hun havde været førend hun fik Svar paa alle sine Spørgsmaal.

Florentinerinden havde nu ingen anden Ledetraad end det intriguerende Instinct, som hun havde bragt med sig fra Toscana, den meest intriguante af hiin Tids smaae

Stater, og det Had, som hun havde inddrukket ved det franske Hof, som i Henseende til Interesser og Meninger var det meest deeltagende Hof i sin Periode.

Hun indsaae da strax, at en Deel af Bearnerens Magt kom fra hans Forbindelse med Hertugen af Alencon, og hun besluttede at stille dem ad.

Fra den Dag af, da hun havde taget denne Beslutning, omgikkes hun sin Søn med al den Taalmodighed og den Behændighed, som en Fisker udviser, naar han har ladet Blykuglerne synke ned, langt borte fra Fisken, og nu umærkeligen trækkrr dem til sig indtil de fra alle Sider have indviklet hans Bytte.

Hertug Frants lagde Mærke til disse fordobblede Kjærtegn, og gjorde paa sin Side et tilnærmende Skridt imod sin Moder. Henrik lod, som han Intet bemærkede, og iagttog sin Allierede endnu nøiere end før. Enhver ventede, at der skulde skee Noget, det ene Partie med Visshed, det andet med Sandsynlighed.

En Morgen, da Solen var stegen rosenrød og udviklede den milde Varme og blide Duft, som forkynde en smuk Dag, traadte en Mand ud af et bagved Arsenalet beliggende Huus, og tog Veien igjennem Rue du Petit-Muse. Han var bleg og støttede sig paa en Stok, og det var med Besværlighed, at han skred frem.

Da han var kommen i Nærheden af Porten Saint-Antoine, efterat have gaaet over den Plads, der som en sumpig Eng omgav Bastillens Grave, led han Boulevarden til Venstre, og traadte ind i Jardin de l'Arbalète, hvor Opsynsmanden modtog ham med en dyb Hilsen.

Der var Ingen i denne Have, der, som Navnet viser, tilhørte et særegent Selskab, Armbrøstskytterne. Men hvis der havde været Spadseregængere, saa vilde den blege Mand have været værdig til deres hele Interesse, thi hans lange Mundskjæg, hans Gang, som endnu bevarede den militaire Holdning, uagtet hans Svaghed havde sagnet hans Skridt, røbede tydeligt nok, at det var en nylig saaret Officeer, som øvede sine Kræfter ved en let Bevægelse og styrkede sine Livsaander i Solskinnet.

Men det Besynderligste var, at da den Kappe, hvori denne tilsyneladende ubevæbnede Mand, trods den stigende Hede, var indsvøbt, blev sludt tilside, saae man to lange Pistoler, som ved Selv Agraf vare befæstede til hans Bælte, hvori desuden var stukket en bred Dolk, og hvorfra der nedhængte en Kaarde, som var saa colossal, at den ikke syntes at kunne trækkes ud, og som, for at fuldende dette levende Arsenal, i sin Skede idelig slog imod de magre og skjælpende Been. Til et Overmaal af Forsigtighed kastede den Spadserende desuden, endskjøndt han var ganske allene,

ved hvert Skridt et Blik omkring sig, ligesom for at randsage enhver Bøining af Alleen og enhver Busk og Grav.

Manden vandrede saaledes igjennem Haven, og naaede med Besværlighed et Slags Lysthuus, som vendte ud til Boulevarderne og ikke var adskilt derfra, uden ved en tyk Hække og en lille Grav, som derved dannede endnu en Indhegning. Her strakte han sig paa en Græsbænk ved Siden af et lidet Bord, hvorpaa Anlæggets Guardian, der med sit Embede som Opsynsmand forenede en Spiseværts Forretninger, strax efter frembar en styrkende Drik.

Den Sidste havde siddet her i ti Minuter, og havde flere Gange ført Fajance-Koppen til sine Læber, idet han i smaae Drag nippede til dens Indhold, da hans Ansigt pludseligt, trods den interessante Bleghed, der var udbredt derover, antog et rødsomt Udtryk. Han havde opdaget en i en stor Kappe indsvøbt Mand, som kom fra Croix-Faubin ad den Sti, som nu kaldes Rue de Naples, og som standsede tæt ved Bastionen og ventede.

Han havde staaet der i flere Minuter, og Manden med det blege Ansigt, i hvem Læserne maaskee allerede har gjenkjendt Maurevel, havde neppe havt Tid til at komme sig af den Bevægelse, hvori hans Nærværelse havde sat ham, da et ungt Menneske i en snæver Dragt som en Pages,

kom gaaende ad den Vei, som førte fra Rue des Fossés Saint-Nicolas, og standsede foran Adelsmanden.

Skjult af det tætte Løv i Lysthuset, kunde Maurevel see og høre uden Anstrengelse en Samtale, hvis Vigtighed for ham man let kan begribe, naar man erfarer, at Adelsmanden var de Mony og den unge Mand i den snevre Kjole Orthon.

Begge saae sig om med den yderste Opmærksomhed, Maurevel tilbageholdt sin Aande.

„De kan godt tale," sagde Orthon, som var den Yngste og derfor den mindst mistroiske, „Ingen kan see eller høre os." — „Det er godt," sagde de Mony, „Du skal gaae til Baronesse de Sauve, og overlevere hende denne Billet, hvis Du finder hende hjemme; hvis ikke, kan Du stikke den bag Speilet, hvor Kongen pleier at lægge sine; derpaa kan Du vente i Louvre. Dersom man giver dig Svar, kan Du bringe det derhen, hvor Du nok veed; dersom Du ikke faaer noget, maa Du komme til mig iaften med en Armbosse, paa det Sted, som jeg har betegnet Dig, og hvorfra jeg begiver mig paa Veien."

„Godt," sagde Orthon, „jeg veed det." — „Jeg forlader Dig nu, jeg har Meget at forrette idag. Skynd Dig ikke, det gjøres ikke fornødent; det er til ingen Nytte, at Du kommer til Louvre førend h a n er der, og jeg troer,

at han idag faaer Underviisning i Falkejagt. Gaae kun og viis dig uden Frygt. Du er helbredet, Du kommer for at takke Madame de Sauve for den Godhed, som hun har viist Dig under Din Sygdom. Gaa, min Søn, gaa!"

Maurevel hørte efter med stive Øine, medens Haaret reiste sig paa hans Hoved og Sveden perlede paa hans Pande. Hans første Bevægelse var at losgjøre een af sine Pistoler og sigte paa de Mony, men en Bevægelse, hvorved dennes Kappe var bleven slaaet tilside, havde viist ham et fast og svært Kyrads under Kappen. Det var derfor sandsynligt, at Kuglen enten var bleven slaaet flad imod dette Kyrads, eller at den vilde ramme paa et Sted, hvor Saaret ikke vilde være dødeligt Desuden erfarede han, at de Mony, som var kraftfuld og vel bevæbnet, let vilde kunde gjøre det af med Een, som var saaret, og med et Suk trak han derfor atter Pistolen til sig, som han allerede havde vendt imod Huguenotten.

— „Hvilket Uheld!" mumlede han, at jeg ikke kan slaae ham ihjel paa Stedet, uden andre Vidner end denne Skjelm, hvem min Kugle saa herligt kunne naae!"

Men i samme Øieblik betænkte Maurevel, at den Billet, som blev leveret Orthon, og som Orthon atter skulde

afgive til Baronesse Sauve, maaskee var af langt større Vigtighed end Huguenot-Anførerens Liv.

— „Altsaa undslipper Du mig ogsaa idag," sagde han; „nu, lad saa være! Gaa kun frisk og uskadt herfra; men imorgen kommer min Tour, om jeg saa skulde forfølge Dig lige ned i Helvede, hvorfra Du er udgaaet for at tilintetgjøre mig, hvis jeg ikke kommer Dig i Forkjøbet."

I samme Øieblik slog de Mony sin Kappe sammen over Ansigtet, og fjernede sig hurtigt i Retning af Marais du Temple. Ortbon fulgte langs med Gravene, der førte ham til Fødbredden.

Med større Kraft og Raskhed, end han selv havde vovet at haabe, reiste Maurevel sig, ilede til sit Hjem i Rue de la Cerisaie, lod en Hest sadle og med Fare for at Saarene atter skulde aabne sig, besteg han den, saa svag han end var, foer i Galop igjennem Rue Saint-Antoine, naaede Quaierne og forsvandt i Louvre.

Fem Minutter efter at han var kommen igjennem Porthvælvingen, vidste Catharina Alt, hvad der nylig var foregaaet, og Maurevel fik de tusinde Gulddalere, som havde været ham lovede for Kongen af Navarras Arrestation.

— „Enten skulde jeg tage meget Feil, sagde Catharina „eller ogsaa er de Mony den sorte Plet, som René har fundet i den forbandede Bearners Horoscop.

Et Qvarteer efter Maukevel traadte Orthon ind i Louvre, lod sig see, efter de Menys Raad, og naaede Baronesse Sauves Værelse, efter at have talt med flere Gjæster i Palaiet.

Dariole var alene i sin Herskerindes Værelser. Catharina havde nylig ladet hende kalde, for at affkrive flere vigtige Breve, og hun havde i fem Minuter været hos Enkedronningen.

„Det er godt," sagde Orthon, „jeg vil vente."

Derpaa benyttede det unge Menneske sig af sit nøie Bekjendtskab til Huset, og gik ind i Baronessens Soveværelse, hvor han stak Billetten bagved Speilet, efterat have forvisset sig om, at han var allene.

I samme Øieblik som han trak Haanden bort fra Speilet, traadte Catharina ind.

Orthon blegnede, thi det forekom ham, at Enkedronningens hurtige og gjennemborende Blik strax havde fæstet sig paa Speilet.

— „Hvad gjør du her, min Ven?" spurgte Catharina; „søger Du Madame de Sauve?" — „Ja, Deres Majestæt; det er længe siden jeg saae hende, og jeg frygtede for at blive anseet for utaknemmelig hvis jeg tøvede længere med at komme for at takke hende." — „Du holder altsaa meget af min kjære Charlotte?" — „Jeg elsker

hende af min hele Sjæl, Madame." — „Og Du er tro, har man sagt mig?" — „Deres Majestæt vil let indsee, at det er ganske naturligt, naar De betænker, at Baronesse Sauve har baaret en Omsorg for mig, som jeg, som en simpel Tjener ikke var værdig til." — „Ved hvilken Leilighed var det, at hun viste Dig en saadan Omsorg?" spurgte Catharina og lod som hun slet ikke vidste hvad der var tilstødt det unge Menneske. — „Madame, dengang jeg blev saaret." — „Stakkels Barn!" sagde Catharina, „Du har været saaret?" — „Ja, Madame." — „Naar?" — „Den Aften, da man kom for at arrestere Kongen af Navarra. Jeg blev saa bange, da jeg saae Soldaterne, at jeg gav mig til at skrige og kalde. Een af dem gav mig da et Slag paa Hovedet, saa at jeg faldt besvimet om." — „Stakkels Dreng! Er Du da nu kommet Dig ganske?" — „Jo, Deres Majestæt." — „Saa at Du nu søger at træffe Kongen, for atter at vende tilbage til ham?" — „Nei, Deres Majestæt. Da Kongen af Navarra erfarede, at jeg havde vovet at modsætte mig Deres Majestæts Befalinger, jog han mig uden Barmhjertighed bort." — „Virkelig?" sagde Catharina i en Tone fuld af Deeltagelse. „Nu vel! jeg paatager mig denne Sag, men dersom Du venter paa Madame Sauve, saa vil Du vente forgjæves; hun er beskjæftiget underneden, i mit Cabinet."

Og da Catharina tænkte, at Orthon maaskee ikke havde faaet Tid til at skjule Billetten bag Speilet, gik hun ind i Baronesse Sauves Cabinet, for at overlade det unge Menneske til sig selv.

Just i det Øieblik da Orthon, som var bleven urolig over Enkedronningens Ankomst, spurgte sig selv om denne hendes Ankomst ikke stod i Forbindelse med et eller andet Anslag imod hans Herre, hørte han, at der blev slaaet tre Slag paa Loftet; dette var det Signal, som han selv skulde give sin Herre i Tilfælde af Fare, naar denne var hos Madame de Sauve og han vaagede over ham.

Disse tre Slag bragte ham til at skjælve, en hemmelig Ahnelse opsteeg hos ham, og det faldt ham ind, at Underretningen denne Gang kunde gjælde ham selv; han ilede derfor hen til Speilet og tog Billetten, som han allerede havde stukket derind.

Catharina fulgte, igjennem en Aabning i Tapeterne, alle Drengens Bevægelser; hun saae ham styrte hen imod Speilet, men hun vidste ikke ret, om det var for at skjule Billetten der, eller for at tage den ud igjen.

„Nu da," mumlede Florentinerinden i sin Utaalmodighed, „hvorfor tøver han deg med at bortfjerne sig."

Derpaa traadte hun atter ind i Kammeret med et smilende Ansigt.

„Endnu her, min lille Ven? Men hvad venter Du da paa? Har jeg ikke fortalt Dig, at jeg vilde lægge Din Skjæbne i min Haand? Naar jeg siger Dig Noget, tvivler Du saa derom?" — „Oh, Madame, Gud bevare mig derfor!" svarede Orthon.

Derpaa nærmede det unge Menneske sig til Dronningen, satte det ene Knæ til Jorden, kyssede Fligen af hendes Kjole og gik hurtigt ud af Værelset.

Da han gik ud, saae han Gardercapitainen i Forværelset vente paa Catharina. Dette Syn var ikke skikket til at fjerne hans Mistanke, men kunde kun fordoble den.

Catharina havde neppe seet Forhænget falde til efter Orthon, førend hun styrtede hen til Speilet. Men det var forgjæves, at hun stak sin, af Utaalmodighed skjælvende Haand bag ved dette, hun fandt ingen Billet.

Og dog havde hun seet det unge Menneske nærme sig Speilet, det var hun vis paa. Dette var altsaa skeet for at tage den bort, ikke for at stikke den derind. Skjæbnen gav hendes Modstandere ligesaa megen Styrke. Et Barn blev en Mand fra det Øieblik han kæmpede imod hende.

Hun gik omkring, saae, undersøgte; Intet!...

„Ah, den Ulykkelige!" raabte hun, „jeg vilde ham dog intet Ondt; og nu er han ved at tage Billetten tilbage, gaaet sin Undergang imøde. Holla, Nancey!"

Enkedronningens vibrerende Stemme trængte igjennem Salen ud i Forværelset, hvor Gardecapitainen opholdt sig. Nancy ilede til.

„Her er jeg, Deres Majestæt. Hvad befaler De?" — „Var De i Forværelset?" — „Ja, Madame." — „Saae De en ung Mand, et Barn, gaae ud?" — „Netop i dette Øieblik." — „Han kan vel ikke være langt borte endnu?" — „Neppe kommet ned af Trapperne." — „Kald ham tilbage!" — „Hvad er hans Navn?" — „Orthon." — „Nægter han at komme tilbage, maa De føre ham herop med Magt. Imidlertid skal De dog ikke indjage ham Skræk, hvis han gjør Modstand. Jeg maa tale med ham paa Øieblikket."

Gardecapitainen skyndte sig bort.

Som han havde forudseet var Orthon neppe vel nede af Trapperne; thi han gik ganske sagte, i det Haab at møde Kongen af Navarra eller Baronesse Sauve paa Trappen, eller faae dem at see i en eller anden Corridor.

Han hørte sit Navn blive nævnet og skjælvede.

Hans første Bevægelse var at flygte, men ved en for hans Alder usædvanlig Reflexion indsaae han, at hvis han flygtede, vilde Alt være tabt.

Han standsede derfor.

„Hvem kalder paa mig?" — „Jeg, Nancey," svarede

Gardecapitainen, og foer ned ad Trapperne. — „Men jeg maa skynde mig," svarede Orthon. — „Jeg er sendt af Hendes Majestæt Enkedronningen," svarede Nancey, som nu havde naaet ham.

Drengen tørrede Sveden af, som løb ned ad Panden, og steg atter op ad Trappen.

Catharinas første Plan havde været at arrestere det unge Menneske, lade ham gjennemsøge og bemægtige sig den Billet, hvis Overbringer hun vidste han var; derfor havde hun tænkt paa at anklage ham for Tyveri og havde allerede taget en Diamants-Agraf af sin Dragt, som hun vilde beskylde Drengen for at have tilliftet sig; men hun betænkte, at dette Middel var farligt, da det vilde vække Orthons Mistanke, som vilde underrette sin Herre derom; denne vilde fatte Mistro og i sin Mistro lade ham i Stikken.

Vistnok kunde hun bringe ham i et eller andet Fængsel; men Rygtet om denne Arrestation vilde, hvor hemmeligt det end stete, udbrede sig i Louvre, og et eneste Ord om denne Arrestation vilde bringe Henrik paa sin Post.

Men dog maatte Catharina have Billetten; thi en Billet fra de Mony til Kongen af Navarra, en Billet, som blev overgivet med saamegen Omhyggelighed, maatte indeholde en heel Sammensværgelse.

Hun satte altsaa Agrafen paa sit Sted.

— „Nei, nei," sagde hun, „Ideen med Stiernen er en slet Idee. Men for en Billets Skyld, som maaskee ikke har nogen Vægt! ....." vedblev hun, idet hun rynkede Øienbrynene og talte saa sagte, at hun neppe selv kunde høre sine Ord. „Jo, min Tro, det er ikke min Skyld, det er hans egen. Hvorfor har den lille Slange ikke sat Billetten der, hvor han skulde sætte den? Billetten maa jeg have."

I samme Øieblik traadte Orthon ind.

Uden Tvivl havde Catharinas Ansigt et frygteligt Udtryk, thi den unge Mand standsede blegnende paa Dørtærskelen. Han var endnu for ung til at være fuldkommen Herre over sig selv.

— „Madame," sagde han; „De har gjort mig den Ære, at kalde mig tilbage; hvori kan jeg tjene Deres Majestæt?"

Catharinas Ansigt opklaredes, ligesom om en Solstraale var falden derpaa.

— „Jeg har ladet Dig kalde," min Søn, sagde hun, „fordi Dit Ansigt behager mig, og fordi jeg uden Forhaling vil opfylde det Løfte jeg har givet Dig, at tage mig af Din Lykke. Man beskylder os Dronninger for at være glemsomme. Det er ikke vort Hjerte der er glemsomt,

det er vor Aand, som bliver bortreven af Begivenhederne. Jeg kom til at tænke paa, at Kongerne holde Menneskenes Lykke i deres Hænder, og jeg kaldte Dig tilbage. Kom, min Søn, følg mig!"

Nancey, som antog det Hele for Alvor, betragtede Catharinas Godhed med Forbauselse.

— „Kan Du ride?" spurgte Catharina. — „Jo, Deres Majestæt," svarede Orthon. — „Følg mig ind i mit Cabinet. Jeg skal give Dig et Bud at besørge til Saint-Germain." — „Jeg er til Deres Majestæts Befaling." — „Lad en Hest holdes færdig, Nancey!"

Nancey forsvandt.

Med disse Ord gik hun selv først ud. Orthon fulgte efter. Enkedronningen steeg en Etage ned, gik ud i den Corridor, hvor Kongens og Alencons Værelser vare, naaede Vindeltrappen, steg endnu en Etage ned, aabnede en Dør, som lukkede for et rundt løbende Galleri, hvortil Ingen uden hun og Kongen havde Nøglen, lod Orthon først gaae ind, traadte derpaa selv derind bagefter ham og trak Døren til efter sig. Dette Galleri omgav som en Vold en Deel af Kongens og Enkedronningens Værelser. Det var, ligesom Corrideren paa Engelsborg i Rom og Pitti-Palladset i Florents, en for farefulde Tilfælde indrettet Udgang.

Da Catharina havde lukket Døren i, befandt hun og det unge Menneske sig indelukkede i den mørke Corridor. De gik begge en Snees Skridt frem, Catharina foran, Orthon bagefter hende. Pludselig vendte Catharina sig om, og Orthon bemærkede det samme mørke Udtryk paa hendes Ansigt, som ti Minuter før. Hendes Øine, der vare runde som en Kats eller en Panthers Øine, syntes at kaste Gnister i Mørket.

— „Stands!" sagde hun.

Orthon følte en Gysen løbe sig nedad Ryggen; en Dødskulde strømmede ned fra disse Hvælvinger, ligesom en Kappe af Jis. Gulvet syntes mørkt som et Gravdække. Catharinas Blik var, man kunde næsten sige spidst og trængte ind i det unge Menneskes Bryst.

Han foer tilbage og stillede sig ganske skjælvende op imod Væggen.

— „Hvor er den Billet, som Du skulde bringe til Kongen af Navarra?" — „Billet?" stammede Orthon. — „Ja, eller i hans Fraværelse stikke bag Speilet." — „Jeg, Madame?" spurte Orthon. „Jeg forstaaer ikke, hvad De mener." — „Den Billet, som de Mony leverede Dig for en Time siden, bagved Jardin de l'Arbalete." — „Jeg har ingen Billet. Deres Majestæt tager ganske vist feil." — „Du lyver", sagde Catharina, „giv mig Billetten

og jeg skal holde Dig hvad jeg har lovet." — „Hvilket?" — „At gjøre Dig rig." — „Jeg har ingen Billet", svarede Drengen.

Catharina begyndte at skjære Tænder, men det opløste sig i et Smiil.

— „Vil Du give mig den, skal Du faae tusinde Daler i Guld?" sagde hun." — „Jeg har ingen Billet, Madame." — „To tusind Daler." — „Det er umueligt. Da jeg ingen har, kan jeg ingen give Dem." — „Ti tusinde Daler, Orthon."

Orthon, som saae, at Vreden steg som en Flod op fra Dronningens Hjerte til hendes Pande, tænkte, at der kun var et Middel til at frelse sin Herre, og det var at stuge Billetten. Han førte Haanden til sin Lomme. Catharina gjættede hans Hensigt, og standsede hans Haand.

— „Godt, min Søn", sagde hun smilende; „Du er tro. Naar Konger ville betjene sig af en Tjener, gjøre de vel i at forsikkre sig om, at han er dem hengiven af Hjertet. Jeg veed nu hvad jeg skal troe om Dig. Der, tag min Pung som den første Belønning. Gaa til Din Herre med denne Billet, og siig ham, at Du fra idag af er i min Tjeneste. Du kan gaae ud af den Dør, hvorigjennem vi kom ind; jeg behøver ikke at følge Dig, den aabnes indvendig fra."

Derpaa lagde Catharina sin Bors i det unge, forbausede Menneskes Haand, gjorde et Par Skridt frem og satte sin Haand imod Væggen.

Imidlertid blev Orthon staaende og tøvede. Han kunde ikke troe, at den Fare, som havde svævet over hans Hoved, var ganske bortfjernet.

„Naa, skjælv dog ikke saaledes," sagde Catharina; „har jeg ikke sagt Dig, at Du har Fribed til at gaae, og at hvis Du vil komme tilbage, skal Din Lykke være gjort." — „Tak, Madame," sagde Orthon. „De tilgiver mig altsaa?" — „Ja, mere end dette, jeg belønner Dig; Du er en god Overbringer af Kjærlighedsbreve, et fortræffeligt Bud i Elskovsanliggender; men Du glemmer at Din Herre venter dig." — „Ah, det er sandt," sagde den unge Mand, og ilede hen imod Døren.

Men neppe havde han gjort tre Skridt, førend Gulvet forsvandt under hans Fødder. Han tabte Ballancen, rakte Armene op, udstødte et frygteligt Skrig og forsvandt i Afgrunden i et af Louvres underjordiske Fængsler. Catharina havde trykket paa en Fieder, der stod i Forbindelse dermed.

„Takket være denne Skjelms Udholdenhed, maa jeg nu stige halvthundrede Trin ned," mumlede Catharina.

Derpaa gik hun ind i sit Værelse, tændte en dunkel Lygte, traadte atter ud i Corridoren, bragte Fjederen i Or-

den og aabnede Døren til en Trappe paa den modsatte Side, som syntes at gaae lige ned i Jordens Indvolde. En uslukkelig Nysgjerrigheds-Torst, som ikke var andet end en Tjener for hendes Had, drev hende ilsomt fremad og hun naaede endelig en Jerndør, som aabnedes udad og førte til det Indre af Fængslet.

Der laae den stakkels Orthon, blødende, stødt og sønderknust af et Fald af hundrede Fod, men dog endnu aandende. Bagved den tykke Muur hørte man Seinens Vand strømme forbi; en underjordisk Forbindelse førte det ind til det nederste af Trappen.

Catharina traadte ind i den vaade og væmmelige Grav, som, saalænge den havde været til, havde maattet være Vidne til mange lignende Nedstyrtninger, som den, der nylig var skeet. Hun gjennemsøgte det nedfaldne Legeme, greb Brevet, forsikkrede sig om, at det var det attraaede, stødte Liget bort med Foden, og trykkede med Tommelfingeren paa en Fjeder; Bunden sank og Liget, som gled ned ved sin egen Tyngde, forsvandt i Retning af Floden.

Derpaa lukkede hun Døren, steg op og indesluttede sig i sit Cabinet for at læse Billetten, som var affattet i følgende Udtryk:

„I Aften, Klokken ti, i Gaden de l'Arbre-Sec, i Gjæstgiverstedet „Den skjønne Stjerne". Dersom De kommer, skal De Intet svare; dersom De ikke kommer, maa De svare Overbringeren Nei.

De Mony Saint-Phale."

Da Catharina læste denne Billet, svævede der et Smil paa hendes Læber; hun tænkte blot paa den Seier hun skulde vinde, men hun glemte ganske, for hvilken Priis hun kjøbte denne Seier.

Men hvad var ogsaa denne Orthon? Et tro Hjerte, en hengiven Sjæl, et ungt og smukt Menneske, det var Alt.

Man kan let indsee, at noget Sligt ikke kunde bringe den kolde Vægtskaal et Øieblik til at synke, hvorpaa Rigernes Skjæbne afveies.

Da Catharina havde læst Billetten, steg hun strax op til Baronesse Sauves Værelser og satte den bagved Speilet.

Da hun traadte ud i Entréen til Corrideren, traf hun Gardecapitainen der.

— „Madame," sagde Nancey, Hesten staaer færdig, efter Deres Majestæts Befaling.

— „Min kjære Baron," svarede Catharina; „Hesten bliver ikke benyttet; jeg har indladt mig i Samtale med Drengen og han er virkelig altfor dum til at blive sendt i

et saadant Ærinde, som jeg vilde betroe ham. Jeg antog ham for en Laquai, og det var meget snarere en Staldknægt; jeg gav ham derfor nogle Penge og sendte ham derfor bort igjennem den lille Port." — „Men," sagde Nancey, „den Commission som han skulde udrette i Saint-Germain? Vil Deres Majestæt have, at jeg skal besørge den, eller lade den besørge ved en af mine Folk?" — „Nei, Nei," svarede Catharina, „De og Deres Folk ville i Aften faae andet at bestille."

Derpaa traadte Catharina ind i sit Værelse med det faste Haab, endnu i denne Aften at faae den fordømte Henrik af Navarras Skjæbne i sine Hænder.

II.

Gjestgiverstedet „Den skjønne Stjerne".

To Timer efter den Begivenhed, som vi nylig have fortalt og hvoraf der intet Spor var tilbage, ikke engang paa Catharinas Ansigt, steeg Madame Sauve atter op til sit Værelse, efter at have endt sit Arbeide hos Enkedronningen. Efter hende kom Henrik; han havde faaet at vide af Dariole, at Orthon havde været der, og gik lige hen til Speilet og tog Billetten.

Denne var, som vi have fortalt, affattet i følgende Udtryk:

„I Aften, Klokken ti, i Gaden de l'Arbre-Sec, i Gjestgiverstedet, „Den skjønne Stjerne". Dersom De kommer, skal De Intet svare; dersom De ikke kommer, maa De svare Overbringeren Nei.

De Mony Saint-Phale."

Der var ingen Udskrift paa Brevet.

„Henrik vil ikke undlade at indfinde sig til det bestemte Møde," tænkte Catharina, „thi om han ogsaa havde Lyst til ikke at komme, saa vil han dog nu ikke kunne finde Overbringeren for at sige ham Nei."

I denne Henseende havde Catharina ikke taget Feil. Henrik spurgte om Orthon, Dariole fortalte, at han var gaae ud med Enkedronningen; men da han fandt Billetten paa sin Plads, og vidste, at den stakkels Dreng ikke var i Stand til at begaae noget Forræderie, fattede han ingen Mistanke. Han spiste som sædvanligt ved Kongens Taffel, og denne spøgte over den Ubehændighed, som Henrik om Morgenen havde viist paa Falkejagten. Henrik undskyldte sig med, at han var en Mand fra Bjergene ikke fra Sletten; men han lovede Carl at lægge sig efter denne Jagt.

Catharina var venlig, og da man stod fra Bordet, bad hun Margrethe at holde hende med Selskab hele Aftenen.

Klokken otte tog Henrik to Cavallerer med sig, gik ud igjennem Saint-Honoré-Porten, gjorde en lang Omvei, kom tilbage igjennem Tour de Bois, passerede Floden ved Bac de Nesle, fortsatte sin Vei til Gaden Saint-Jaques og afskedigede der sine Ledsagere, som om det havde været et Elskovseventyr. Paa Hjørnet af Rue des Mothurins traf han en Mand tilhest, indsvøbt i en Kappe; han nærmede sig til ham.

„Montes," sagde den Fremmede.

„Pau," svarede Kongen.

Strax steg Manden af Hesten; Henrik indsvøbte sig i Kappen, som var ganske overstænket med Smuds, og besteg den dampende Hest. Han tog atter Veien igjennem Rue de la Harpe, red over Pont Saint-Michel, dreiede ind i Bartholemy-Gaden, passerede Pont aux Meuniers, reed langs med Quaierne, fulgte Rue de l'Arbre-Sec og befandt sig endelig udenfor Mester la Hurieres Dør. Her bankede han paa.

La Mole befandt sig i den Sal, som vi kjende, og skrev et langt Kjærlighedsbrev til en Person, som vi kunne gjætte.

Coconnas stod i Kjøkkenet hos la Huriere, og saae paa hvorledes denne dreiede 6 Agerhøns over Ilden. Han disputerede med sin Ven Gjæstgiveren om hvor stærkt Agerhøns burde være stegte, naar man tog dem af Spid.

Det var i dette Øieblik at Henrik bankede paa Døren. Gregor gik hen at aabne den, og førte Hesten i Stalden, medens den Reisende stampede i Gulvet med sine Støvler, ligesom for at opvarme sine stivnede Fødder.

„Mester la Huriere!" sagde la Mole, medens han vedblev at skrive; „her er en Herre, som spørger efter Dem."

La Huriere kom frem og maalte Henrik fra Top til Taa, og da hans grove Kappe ikke indgjød ham nogen stor Ærbødighed, spurgte han Kongen: „Hvem er De?" — „I, Guds Død! den Herre der har jo nylig fortalt Dem det, sagde Henrik og pegede paa la Mole; jeg er en Adelsmand fra Gascogne, som kommer til Paris for at fremstille mig ved Hoffet." — „Hvad ønsker De?" — „Et Værelse og Aftensmad." — „Hm!" sagde la Huriere, „har De en Laquai med Dem?" — Dette var, som man veed, det sædvanlige Spørgsmaal.

— „Nei", svarede Henrik, „men jeg agter at antage Een, saasnart jeg har gjort Lykke." — „Jeg leier intet Herreværelse bort uden der følger et Tjenerværelse med." — „Selv naar jeg tilbyder at betale Dem Deres Værelse

og Deres Aftensmaaltid med en Rosenobel, uden at gjøre Afregning i Morgen?" — „Oh! De er meget ædelmodig min Herre", sagde la Huriére og betragtede Henrik med Mistro. — „Nei, men i den Formening, at jeg kunde tilbringe Aftenen og Natten i Deres Hotel som en Herre fra mit Land, der boer her, har anbefalet mig, har jeg indbudt en Ven af mig til at spise til Aften med mig. Har De god Viin fra Arbois?" — „Bearneren drikker den ikke bedre." — „Godt, jeg betaler den aparte. Ah! der er netop min Gjæst."

Virkelig aabnedes Døren og en anden Herre traadte ind. Han var nogle Aar ældre end den første, og slæbte et umaadeligt Slagsværd efter sig.

— „Ah!! hvor De er nøiagtig, min unge Ven. Naar man har tilbagelagt to hundrede Lieues, er det priisværdigt at indfinde sig paa Minuttet." — „Er det Deres Gjæst?" spurgte la Huriére. — „Ja", sagde den først Ankomne, idet han gik hen til den unge Mand med Sværdet og trykkede ham i Haanden; „anret os Aftensmaden!" — „Her eller paa Deres Værelse." — „Hvor De vil." — „Mester," sagde la Mole til la Huriére, idet han tog ham tilside, „befri os fra disse Huguenot-Ansigter; Coconnas og jeg kunne ikke i deres Overværelse tale et Ord om vore An-

liggender." — „Anret Maden i Nr. 2, tredie Etage", sagde la Huriére. „Gaaer ovenpaa, mine Herrer!"

De to Reisende fulgte Greger, som gik foran og lyste for dem.

La Mole fulgte dem med Øinene indtil de vare forsvundne, og da han vendte sig om igjen, saae han Coconnas, hvis Hoved stak frem af Kjøkkenet. De store stirrende Øine og den aabent staaende Mund gave dette Ansigt et mærkeligt Udtryk af Forbauselse.

La Mole nærmede sig ham.

— „For Pokker!" sagde Coconnas, „saae Du det?" — „Hvilket?" — „Jeg mener de to Herrer." — „Nu da?" — „Jeg vil sværge paa, at det er..." — „Hvem?" — „Kongen af Navarra og Manden i den røde Kappe." — „Sværg kun, hvis Du har Lyst, men ikke for høit." — „Du har altsaa ogsaa gjenkjendt dem?" — „Ja, ganske vist." — „Hvad ville de gjøre her?" — „Gjætter Du det ikke?" — „Skulde det være et Elskovseventyr?" — „Uden Tvivl." — „Troer Du?" — „Jeg er overbeviist derom." — „La Mole, jeg holder mere af Kaardestik end af Elskovseventyr. Jeg vilde før sværge, nu vil jeg vædde derpaa." — „Hvorpaa vil Du vædde?" — „Paa at der forberedes en Sammensværgelse." — „Bah! Du er gal." — „Jeg siger Dig at..." — „Jeg siger Dig, at hvis der er Sligt

igjære, saa er det deres Sag." — „Ja, det er sandt. Jeg er ikke længere i Aleneens Tjeneste; lad dem da indrette sig, som dem godt synes."

Da de unge Agerhøns nu syntes at have opnaaet den Grad af Stegthed, som Cocennas mest yndede, og da han gjorde Regning paa, at de skulde udgjøre den bedste Del af hans Maaltid, kaldte han paa la Huriere, for at denne skulde tage dem af Spiddet.

Imidlertid havde Henrik og de Mony taget Plads i deres Værelse.

„Nu, Sire," sagde de Mony, da Greger havde rettet Bordet an, „har De seet Orthon?" — „Nei, men jeg har faaet den Billet, han stak ind ved Speilet. Drengen er bleven bange, antager jeg; thi Catharina kom, medens han var der, og derfor er han gaaet, uden at vente paa mig. Jeg blev et Øieblik urolig, thi Dariole fortalte mig, at Dronningen havde talt længe med ham." — „Oh, det har ingen Nød; den lille Skjelm er behændig, og hvor godt Enkedronningen end forstaaer sin Kunst, vil han dog give hende en haard Nød at knække, det er jeg vis paa." — „Har De heller ikke seet ham, de Mony?" spurgte Henrik. — „Nei, men jeg faaer ham at see iaften; Klokken tolv kommer han her for at møde mig her med en god Armbøsse; han skal fortælle mig Sammenhængen, naar vi be-

give os herfra." — „Og Manden, som holdt paa Hjørnet af Rue des Mathurins?" — „Hvilken Mand?" — „Manden, hvis Hest og Kappe jeg har, er De sikker paa ham?" — „Det er Een af vore meest hengivne Tilhængere Desuden kjender han ikke Deres Majestæt og veed ikke hvorom det gjælder."

„Vi kunne da med fuldkommen Rolighed tale om vore Anliggender?" — „Ganske vist." — „Desuden er la Mole Skildvagt." — „Fortræffeligt!" — „Nu vel, Sire, hvad siger Alencon?" — „Alencon vil ikke drage med. Han har udviklet sig ganske tydeligt om dette Punct. Hertugen af Anjous Udnævnelse til Polens Throne og Kongens Upasselighed have forandret alle hans Anskuelser." — „Det er altsaa ham, som har bragt vor Plan til at strande?" — „Ja." — „Og han forraader os da?" — „Ikke endnu; men han vil gjøre det ved første Leilighed." — „Det er et feigt Hjerte og en troløs Sjæl. Hvorfor har han ikke svaret paa det Brev, jeg har tilskrevet ham!" — „For at have Beviser, uden selv at give noget." — „Imidlertid er Alt tabt, ikke sandt, de Meny?" — „Tvertimod, Sire, alt er vundet. De veed vel, at hele Partiet, med Undtagelse af Prindsen af Condé, var for Dem og kun betjente sig af Hertugen, som en Beskyttelse, medens det gav sig Udseende af at staae i Forbindelse med ham. Nu vel! Siden den

forgangne høitidelige Dag har jeg atter forenet Alt og forbundet Alt med Dem. Hundrede Mand vare nok til at flygte i Forening med Alencon; jeg har bragt femten Hundrede paa Benene; om otte Dage ville de være færdige; de befinde sig paa Veien hertil fra Pau. Det vil ikke længere være en Flugt, det vil være et Tilbagetog. Ville femten hundrede Mand være tilstrækkelige for Dem, Sire, og troer De Dem i Sikkerhed med en Armee?"

„Henrik smilede og sagde, idet han slog de Mony paa Skulderen: „Du veed det, og Du er den eneste, der kan vide, at Kongen af Navarra ikke er saa bange som man troer." — „Ved Gud, det veed jeg, Sire, og jeg haaber, at det ikke skal vare længe, inden hele Frankrig veed det ligesom jeg. Men naar man danner hemmelige Forbindelser, maa disse lykkes. Den første Betingelse derfor er at bestemme sig; og for at bestemme sig hurtigt, frit og noiagtigt, maa man være overbeviist om, at Foretagendet vil lykkes. Nu vel, Sire, der skal være Jagt..." — „I hele 8 eller 10 Dage, baade Parforcejagt og Falkejagt." — „Naar begynder Jagten?" — „Idag netop." — „Vil man da fortsætte Jagten i 8 eller 10 Dage endnu?" — „Ja, ganske vist." — „Hør; Alt synes mig fuldkommen roligt; Hertugen af Anjou er afreist; man tænker ikke paa ham længere; Kongen kommer sig daglig mere og mere.

Forfølgelserne imod os ere næsten ophørte. Gjør gode Miner til Enkedronningen og til Alencon; sig ham, at De umuligt kan reise uden ham; søg at faae ham til at troe det, hvilket maaskee er det vanskeligste." — „Vær kun rolig, han skal nok tro det." — „Mener De, at han har megen Tillid til Dem?" — „Nei, Gud bevare mig derfor! men han troer alt, hvad Dronningen siger ham." — „Og Dronningen tjener os ærligt?" — „Oh ja, derpaa har jeg Beviser. Desuden er hun ærgjerrig, og Tanken om Navarras fjerne Krone kan bringe hendes Kinder til at brænde." — „Nu vel! Lad mig tre Dage iforveien vide, hvor Jagten skal finde Sted, om det bliver i Bonhy, Saint-Germain eller Rambouillet; sig os tillige, om De er færdig, og naar De paa Jagten seer la Mole ride foran Dem, maa De følge samme Retning. Er De først engang ude af Skoven, saa maa Enkedronningen ile efter Dem, hvis hun ønsker at tale med Dem; hendes normanniske Heste skulle ikke engang faae Hovjernet at see, haaber jeg, paa vore Barbere og vore spanske Klepperter." — „Rigtigt, de Mony." — „Har De Penge, Sire?"

Henrik gjorde den samme Grimace, som han i hele sit Liv gjorde, naar han fik dette Spørgsmaal.

— „Ikke ret mange," svarede han, „men jeg troer at Margot har." — „Nu, hvad enten det er Dem eller

hende maa De bringe saamange med som muligt." — „Hvad vil Du imidlertid foretage Dig?" — „Efter at have beskjæftiget mig med al Iver, som De seer, med Deres Majestæts Anliggender, vil De maaskee tillade mig, at beskjæftige mig en Smule med mine egne?" — „Gjør det, de Mony, gjør som Du vil; men hvilke Anliggender taler Du om?" — „Hør mig, Sire. Orthon har fortalt mig (han er en meget klog Dreng, som jeg anbefaler til Deres Majestæt,) Orthon har fortalt mig igaar, at han i Nærheden af Arsenalet har mødt Banditten Maurevel, som ved Renés Hjælp atter er kommet sig og nu gaaer og varmer sig i Solskinnet ligesom en Slange, til hvis Art han hører." — „Ah, ja, jeg forstaaer Dig," sagde Henrik. — „De begriber... godt.... De vil blive Konge en Gang, Sire, og hvis De da har en saadan Hævn at fuldbyrde som min, vil De fuldbyrde den som Konge. Jeg er Soldat, og jeg maa hævne mig som Soldat. Naar da alle vore mindre Anliggender ere ordnede, hvilket vil give hiin Bandit en Tid endnu af fem eller sex Dage til at komme sig i, vil ogsaa jeg gjøre en Tour omkring i Nærheden af Arsenalet, og jeg skal med sire gode Kaardestød nagle ham fast til Grønsværet, og derpaa vil jeg forlade Paris med et mindre tungt Hjerte." — „Varetag kun dine Anliggender, min Ven," sagde Bearneren. „Det falder mig ind,

Du er jo tilfreds med la Mole, ikke sandt?" — „Ah, det er en fortræffelig ung Mand, som er Dem hengiven med Liv og Sjel, Sire, og paa hvem De kan stole ligesaa godt som paa mig; han er tapper..." — „Og fornemmelig discret; han maa følge med os til Navarra, de Mony; naar vi komme der, ville vi søge at belønne ham."

Henrik havde neppe fuldendt disse Ord med et listigt Smiil, før Døren aabnedes eller rettere sagt opbrødes, og den Person, som man i dette Øieblik holdt Lovtale over, viste sig bleg og i stærk Bevægelse for dem. — „Hurtigt, Sire, hurtigt! Huset er omringet." — „Omringet!" raabte Henrik og reiste sig, „af hvem?" — „Af Kongens Gardere." — „Oh," sagde de Mony, og trak sine Pistoler ud af Beltet, „der bliver Fægtning, lader det til." — „Ja Talen er ganske rigtigt om Pistoler og Kamp; men hvad vil De gjøre mod halvhundrede Mand?" — „Han har Ret," sagde Kongen; „og hvis der var noget Middel til Flugt,..." — „Der er kun eet Middel, som jeg allerede eengang har benyttet mig af, og dersom Deres Majestæt vil følge mig..." — „Og de Mony?" — „De Mony kan ogsaa følge med, hvis han vil, men De maa skynde Dem begge."

Man hørte Skridt paa Trappen.

— „Det er for sildigt," sagde Henrik. — „Ah, dersom man blot kunde beskjæftige dem i fem Minutter," raabte la Mole, „saa vil jeg indestaae for Kongen." — „Gjør det, min Herre," sagde de Mony, „jeg paatager mig at give dem Noget at bestille. Gaa, Sire, gaa!" — „Men hvad vil Du gjøre?" — „Bryd Dem ikke derom, Sire, gaa kun!"

Derpaa skyndte de Mony sig at bortfage Kongens Tallerken, Serviette og Glas, saa at man maatte tro, at han havde siddet ene tilbords.

— „Kom, Sire, kom," sagde la Mole og tog Kongen ved Armen og trak ham ud paa Trappen. — „De Mony! min brave de Mony!" raabte Henrik og strakte Haanden ud imod den unge Mand.

De Mony kyssede den, stødte Henrik ud af Værelset og slog Skuddet for Døren.

— „Ja, jeg forstaaer det vel", sagde Henrik, „han vil lade sig gribe, medens vi frelse os! Men hvem Djævelen kan have forraadt os?" — „Kom, Sire, kom; de ere snart ovenfor Trappen."

Skinnet af Faklerne begyndte virkelig allerede at udbrede sig langs med Væggen af den svære Trappegang, medens man hørte Vaabenklirren nedenunder.

— „Hurtigt, Sire, hurtigt!" sagde la Mole.

Derpaa førte han Kongen ud i et mørkt Rum, lod ham stige to Etager i Veiret, stødte Døren op til et Cabinet, tillukkede den med en Slaa, og gik hen at aabne Vinduet.

— „Sire", sagde han, „er Deres Majestæt meget bange for at gjøre Vandringer paa Tagene?" — „Jeg?" svarede Henrik; „hvad tænker De paa? En Gemsejæger!" — „Nu vel! saa maa Deres Majestæt følge mig; jeg kjender Veien og skal være Deres Fører." — „Gaa kun, gaa! jeg følger Dem."

La Mole steg først ud og betraadte den brede Tagrand, ved hvis Ende man fandt en af to sammenstødende Tage dannet Dal; ud til denne vendte en Quist med et Vindue, som førte ind paa et ubeboet Loft.

— „Sire", sagde la Mole, „nu er De i Havn." — „Saameget desto bedre", sagde Henrik, og tørrede sin Pande, som perlede af Sved.

— „Nu gaaer Tingen af sig selv" sagde la Mole; „Loftet har en Trappe, og denne ender i en Gang, som fører ud til Gaden. Jeg er kommen ad denne Vei før, en Nat, som var langt mere rædsom end denne." — „Godt, sagde Henrik, „fremad!"

La Mole krøb først ind ad det aabenstaaende Vindue, naaede Døren, som kun svagt var lukket, aabnede den og

befandt sig ved den øverste Ende af en Trappe. — „Her!“ sagde han og gav Kongen et Reb, der tjente istedetfor Rækværk.

Midt paa Trappen standsede Henrik; han var kommen til et Vindue og dette Vindue vendte ud til Gaarden i Gjæstgiversstedet „den skjønne Stjerne“. Man saae paa Trappen ligeoverfor en Mængde Soldater ile frem og tilbage, nogle med Kaarder, andre med Fakler i Hænderne.

Pludselig opdagede Kongen de Mony midt i en heel Skare. Han havde overgivet sin Kaarde og gik roligt ned ad Trappen.

— „Stakkels Fyr!“ sagde Henrik; „han er en modig og hengiven Sjæl!“ — „Paa min Ære!“ udbrød la Mole, „bemærker Deres Majestæt, hvor rolig hans Mine er? See, han smiler endogsaa. Han maa vistnok tænke paa en listig Streg, thi han leer meget sjeldent som De veed.“ — „Og den unge Mand, som var sammen med Dem?“ — „Coconnas?“ spurgte la Mole. — „Ja, Coconnas, hvor er han bleven af?“ — „Oh, Sire, for ham er jeg ikke urolig. Da han blev Soldaterne vaer, sagde han blot til mig: „Resikere vi Noget?“ — „Hovedet,“ svarede jeg. — „Og Du vil frelse Dit?“ — „Det haaber jeg.“ — „Godt, jeg ligesaa.“ — „Og jeg forsikrer Dem, at han vil gjøre det, Sire. Naar man kan gribe Coconnas, saa sværger

jeg Dem til, at det er fordi han selv har besluttet at lade sig gribe." — „Saa vil alt gaae godt; lad os søge at naae Louvre." — „Ih, min Gud, intet er lettere, Sire; lad os indsvøbe os i vore Kapper og skynde os. Gaden er fuld af Mennesker, som ere ilede til ved Larmen, man vil antage os for Nysgjerrige."

Henrik og la Mole fandt heller ingen anden Vanskelighed ved at slippe ud, end den Strøm af Mennesker, som opfyldte Gaden.

De snege sig begge igjennem Rue d'Arceau, men da de kom til Rue des Ponties, saae de de Mony og hans Escorte tage Veien over Pladsen Saint-Germain-l'Auxerrois, ledsagede af Gardecapitainen de Nancey.

„Ah," sagde Henrik, „man fører dem til Louvre, lader det til. For Djævelen, Portene ville da blive lukkede... Man vil forlange Navnene paa alle dem, som komme ind, og naar man seer mig vende tilbage bagefter ham, vil der være Sandsynlighed for, at jeg var sammen med ham." — „Nu vel, Sire, saa maa De gaae en anden Vei ind i Louvre end igjennem Porten." — „Hvorledes Djævelen skal jeg bære mig ad dermed?" — „Har Deres Majestæt ikke Dronningen af Navarras Vindue?" — „Saa sandt jeg lever," sagde Henrik, „De har Ret, la Mole. Og jeg, som ikke tænkte derpaa!... Men hvorledes skal jeg lade

Dronningen det vide?" — „Ah," sagde la Mole og bøiede sig med ærbødig Erkjendtlighed, „Deres Majestæt kaster saa udmærket med Stene!..."

III.

De Mony de Saint-Phale.

Denne Gang havde Catharina taget sine Forholdsregler saa vel, at hun troede at være ganske sikker paa Udfaldet.

Paa Grund deraf havde hun, Kl. ti omtrent, sendt Margrethe bort, i den fulde Overbeviisning, at Dronningen af Navarra, hvilket ogsaa virkelig var Tilfældet, ikke vidste, hvad der var i Gjære imod hendes Gemal. Derpaa havde hun begivet sig til Kongens Gemakker, og bedt ham vente en Stund, inden han lagde sig til Hvile.

Forundret over den triumpherende Mine, som var udbredt over Enkedronnigens Ansigt, trods hendes sædvanlige Forstillelse, spurgte Carl hende om Grunden dertil; men hun svarede blot:

— „Jeg kan kun svare Deres Majestæt een Ting, det er, at De iaften vil blive befriet fra to af Deres værste Fjender."

Carl gjorde en Bevægelse med sine Øienbryn, som naar Een siger til sig selv: „Det er godt, vi ville see," og efter have fløitet ad sin store Mynde, som kom hen til ham, slæbende sig paa Bugen som en Slange og lagde sit fine og kloge Hoved paa sin Herres Knæ, gav han sig til at vente.

Efter nogle Minuters Forløb, hvorunder Catharina sad med stive Øine og spændte Øren, hørte man Knaldet af en Pistol nede i Gaarden.

„Hvad er det for en Larm?" spurgte Carl og trak Øienbrynene sammen, medens Mynden sprang op med en hurtig Bevægelse og spidsede Øren. — „Intet," svarede Catharina, „et Signal, det er det Hele. — „Og hvad betyder det Signal?" — „Det betyder, Sire, at fra dette Øieblik er Deres eneste, Deres virkelige Fjende ikke længer istand til at skade Dem." — „Har man dræbt Nogen?" spurgte Carl og betragtede sin Moder med det Herskerblik, der tilkjendegiver, at Dødsdommen og Benaadningen ere to Attributer, der tilhøre den kongelige Magt. — „Nei, Sire, man har blot arresteret to Personer." — „Oh," mumlede Carl, „altid hemmelige Complotter, altid Intriguer, hvori Kongen ikke er med. For Djævlen, Moder, jeg er dog en stor Dreng, voxen nok til at vaage over mig selv, og jeg behøver hverken Gangbaand eller Faldhat. Gaa

til Polen med Deres Søn Henrik, hvis De vil regjere! Men her tager De feil, naar De vil spille dette Spil, det forsikrer jeg Dem." — „Min Søn," sagde Catharina, „det er sidste Gang jeg blander mig i deres Anliggender. Men det var et Foretagende, som allerede længe var forberedt, og hvori De altid har sagt, at jeg havde Uret, men hvor jeg havde foresat mig at bevise Deres Majestæt at jeg havde Ret."

I dette Øieblik traadte flere Personer ind i Vestibulen, og man hørte en Trop Soldater sætte Musquet-Kolberne mod Fliserne.

Næsten i samme Nu forlangte Nancey Audients hos Kongen.

„Lad ham komme ind!" sagde Carl heftigt.

Nancey traadte ind, hilsede Kongen og sagde, idet han vendte sig mod Catharina:

„Madame! Deres Majestæts Befalinger ere udførte. Han er greben." — „Hvorledes? h a n?" udraabte Catharina i største Uro; „har De kun grebet Een?" — „Han var alene, Madame." — „Og han forsvarede sig?" — „Nei, han fortærede meget roligt sin Aftensmad i et Værelse, og han overrakte sin Kaarde paa første Opfordring." — „Hvem er det?" spurgte Kongen. „De skal faae ham

at see," svarede Catharina; „lad Fangen komme ind, Nancey!"

Fem Minutter efter blev de Mony ført ind.

„De Mony!" raabte Kongen; „hvad betyder dette?" — „Ih, Sire," svarede de Mony med fuldkommen Roligbed, „hvis Deres Majestæt tillader mig det, vil jeg gjøre Dem det selvsamme Spørgsmaal." — „I Stedet for at gjøre Kongen dette Spørgsmaal," sagde Catharina, „hav den Godhed, de Mony, at fortælle min Søn, hvem den Mand var, som en vis Nat befandt sig i Kongen af Navarras Værelser, og der modsatte sig Kongens Befalinger og som en Oprører dræbte to Gardere og saarede Maurevel?" — „Skulde De virkelig vide Navnet paa denne Mand, de Mony?" spurgte Carl og trak Øienbrynene sammen. — „Ja, Sire; ønsker Deres Majestæt at kjende ham?" — „Jeg tilstaaer, at det vilde more mig." — „Nu vel, Sire, han heed de Mony de Saint-Phale." — „Det var Dem?" — „Mig selv."

Forbauset over denne Dristighed traadte Chatarina et Skridt tilbage fra den unge Mand.

— „Og hvorledes vovede De at modsætte Dem Kongens Befalinger? spurgte Carl. — „I Begyndelsen vidste jeg ikke, Sire, at der var nogen Befaling fra Deres Majestæt; siden efter saae jeg kun een Ting, eller rettere, kun een

Person, Maurevel, min Faders og Admiralens Morder. Jeg mindedes da, at det var halvandet Aar siden, at Deres Majestæt i dette Værelse, hvori vi nu befinde os, Natten til den 24de August lovede mig at skaffe os Retfærdighed over Morderen; da der siden den Tid var foregaaet saa vigtige Begivenheder, saa tænkte jeg, at Kongen, imod sit Ønske, var blevet opholdt fra at udføre sin Villie, og da jeg saae Maurevel staae for mig, troede jeg, at det var Himlen, som sendte mig ham. Deres Majestæt veed Resten; jeg huggede ind paa ham som paa en Snigmorder og skjød paa hans Ledsagere som paa Banditter."

Carl svarede ikke, hans Venskab for Henrik havde bragt ham til at see Tingene under et ganske andet Synspunkt end det, hvorunder han først havde betragtet dem, og mere end een Gang skeete det med Rædsel.

Enkedronningen havde ved Mindet om St. Bartholomæus-Natten indordnet i sin Hukommelse alle de Yttringer, der vare faldne fra hendes Søn og som lignede Samvittighedsnag.

— „Men hvad bestiller De paa en saadan Tid hos Kongen af Navarra?" spurgte hun. — „Ah," svarede de Mony, „det er en lang Historie at fortælle; men hvis Deres Majestæt har Taalmodighed til at høre...." —

„Ja," sagde Carl, „tal kun jeg ønsker det." — „Saa adlyder jeg," sagde de Mony og bøiede sig.

Catharina fæstede et uroligt Blik paa den unge Høvding og satte sig ned.

— „Vi høre," sagde Carl; ici, Actéon!

Hunden tog atter sin Plads, som den havde havt før Fangen blev ført ind.

„Sire," begyndte de Mony, „jeg var kommen til Hans Majestæt, Kongen af Navarra, som en Afsending fra vore Brødre, Deres troe Undersaatter, den nye Religions Bekjendere." Catharina gjorde atter et Tegn til Carl den 9de.

— „Vær rolig, Moder", sagde denne, „jeg taber ikke et Ord. Bliv ved, de Mony, bliv ved." — „For at underrette Kongen af Navarra om, at hans Afsværgelse havde berøvet ham det huguenottiske Parties Tillid; men at dette Partie imidlertid, i Mindet om hans Fader, Anton af Bourbon, og isærdeleshed i Erindringen om hans Moder, den modige Johanna d'Albret, hvis Navn er dyrebart iblandt os, skyldte ham det Bevis paa Velvillie, at bede ham at afstaae fra sine Rettigheder til Navarras Krone." — „Hvad siger han?" raabte Catharina, som uagtet sin Selvbeherskelse, ikke uden et svagt Skrig kunde bære det uventede Slag, som traf hende. — „Ah", sagde Carl, „men denne Navarras Krone, som man saaledes uden min Tilladelse

ader gaae fra det ene Hoved til det andet, synes mig dog ogsaa at tilhøre mig en Smule." — „Huguenotterne, Sire, anerkjendte mere end Nogen det Lehnsherredomme, hvorom Deres Majestæt nylig talte. De haabede ogsaa at bevæge Dem til at sætte Kronen paa et Hoved, der er Dem kjært." — „Jeg!" sagde Carl, „paa et Hoved, som er mig kjært! For Djævelen! om hvilket Hoved taler De? Jeg forstaaer Dem ikke." — „Om Hertugen af Alencons."

Catharina blev bleg som Døden og fortærede de Mony med et flammende Blik.

— „Og min Broder Alencon vidste det?" — „Ja, Sire." — „Og han modtog denne Krone?" — „Under Betingelse af at det vandt Deres Majestæts Behag, hvortil han henviste os." — „Oh ja!" udbrød Carl, „i Sandhed, det er en Krone, som vil passe fortræffeligt min Broder Alencon. Og jeg, som ikke tænkte derpaa! Tak, de Mony, Tak! Naar De har lignende Ideer, vil De være velkommen i Palaiet." — „Sire, De vilde allerede for længe siden være bleven underrettet om hele denne Plan, hvis ikke hiin ulykkelige Begivenhed i Louvre havde ladet mig befrygte at jeg var falden i Deres Majestæts Unaade." — „Ja, men hvad sagde Kongen af Navarra om denne Plan?" spurgte Catharina. — „Kongen, Madame, underkastede sig sine Brødres Ønske, og hans Frasigelse laae færdig." —

„Skulde De da have denne Fraſigelſe?" ſpurgte Catharina. „Jeg har virkelig af en Hændelſe dette Fraſigelſes-Document hos mig, undertegnet og dateret af ham ſelv." — „Fra en tidligere Dato end Scenen i Louvre?" ſpurgte Catharina. — „Ja, Aftenen forud, ſaavidt jeg veed."

Derpaa trak de Mony en, til Gunſt for Hertugen af Alencon given Fraſigelſe op af Lommen. Den var ſkreven og undertegnet med Henriks Haand, og bar det angivne Datum.

— „Ja, min Tro", udbrød Carl, „det er efter alle Regler." — „Og hvad forlangte Henrik til Gjengjæld for denne Fraſigelſe?" — „Intet, Madame; Kong Carls Venſkab, ſagde han til os, vilde fuldkomment holde ham ſkadesløs for Tabet af en Krone."

Catharina bed ſig i Læberne af Harme og vred ſine ſmukke Hænder.

— „Alt har ſin fuldkomne Rigtighed, de Mony", tilføiede Kongen. — „Siden altſaa Alt var afgjort mellem Dem og Kongen af Navarra", vedblev Dronningen, „i hvilken Henſigt var da hiin Sammenkomſt foranſtaltet, ſom De i Aftes havde med ham?" — „Jeg, Madame? med Kongen af Navarra? Den, ſom arreſterede mig, vil kunne gjøre ſin Eed paa, at jeg var allene. Deres Majeſtæt kan lade ham kalde." — „Nancey!" raabte Kongen.

Gardercapitainen traadte atter ind.

— „Nancey," sagde Catharina heftigt, „var de Mony ganske allene i Gjæstgiverstedet „den skjønne Stjerne?"

— „Han var allene i Værelset, men ikke i Gjæstgiverstedet, Madame." — „Hvem var da hans Kammerat?" — „Jeg veed ikke om han var de Monys Kammerat, Madame; men jeg veed, at han undslap igjennem en Bagdør efter at have slaaet to af mine Gardere til Jorden." — „Og de kjendte denne Mand, kan jeg tænke?" — „Jeg ikke, men mine Gardere." — „Hvem var han da?" spurgte Carl den Niende. — „Grev Hannibal de Coconnas." — „Hannibal de Coconnas!" gjentog Kongen mørk og tankefuld, „han, som anrettede et saa skrækkeligt Blodbad paa Hugunnotterne St. Bartholomæus-Natten." — „Coconnas, Cavalleer hos Hertugen af Alencon," sagde Nancey. — „Godt, godt," sagde Carl; De kan gaae, Nancey, og en anden Gang erindre De Dem vel..." — „Hvilket, Sire?" — „At De staaer i min Tjeneste, og at De Ingen anden skal adlyde end mig?"

Nancey gik baglænds ud af Værelset med en ærbødig Hilsen.

De Mony saae til Catharina med et ironisk Smiil. Der blev et Øieblik Taushed. Catharina dreiede paa

Sløiferne af sit Halsbaand, og Carl kjælede for sine Hunde.

„Men hvad var Deres Hensigt?" tog Carl atter Ordet! vilde De gaae voldsomt frem?" — „Imod hvem?" — „Imod Henrik, Frants eller mig?" — „Sire, vi havde Deres Svogers Fraſigelſe og Deres Broders Indvilligelſe; og vi vare, ſom vi har havt den Ære at ſige Dem, netop beſtemte paa at anſøge Deres Majeſtæt om Bekræftelſe derpaa, da hiin ulykkelige Begivenhed med Maurevel indtraf." — „I nu, Moder," udbrød Carl, „i alt dette ſeer jeg intet Ondt. De var i Deres gode Ret, de Mony, da de forlangte en Konge. Ja, Navarra kan og ſkal være et ſærſkilt Kongerige. Endvidere, dette Kongerige ſynes netop at være ſkabt til en Gave for min Broder Alencon, ſom altid har havt ſaa ſtor Lyſt til en Krone, at han ikke kan vende Øinene fra den vi bære. Det Eneſte, der ſtiller ſig i Veien for denne Thronbeſtigelſe, er Henriks Rettigheder; men da Henrik frivillig giver Afkald derpaa...." — „Frivilligt, Sire!" — „Nu, ſaa ſynes det at være Guds Villie. De Mony, De har Frihed til at vende tilbage til Deres Brødre, ſom jeg har ſtraffet... en Smule haardt, maaſkee; men det er en Sag imellem Gud og mig. Siig dem, at, efterſom de ønſke min Broder Alencon til Konge i Navarra, ſaa føier Frankrigs Konge ſig efter deres

Ønsker Fra dette Øieblik er Navarra et Kongerige, og dets Hersker hedder Frants. Jeg forlanger kun otte Dage, for at min Broder kan forlade Paris med den Glands og Pragt, som anstaaer en Konge. Farvel, de Mony, farvel!... Nancey, lad de Mony passere, han er fri." — „Sire," sagde de Mony, og gjorde et Skridt fremad, „tillader Deres Majestæt mig det?" — „Ja," svarede Kongen, og udstrakte Haanden imod den unge Huguenot.

De Mony bøjede sit Knæ imod Jorden og kyssede Kongens Haand med Ærbødighed.

— „Det er sandt", sagde Carl og holdt ham tilbage, just da han vilde reise sig, „forlangte De ikke Retfærdighed over Roveren Maurevel?" — „Jo, Sire." — „Jeg veed ikke hvor han er, saa at jeg ikke kan faae Leilighed dertil, men dersom De møder ham, kan De selv tage Dem Ret; jeg bemyndiger Dem dertil af mit ganske Hjerte." — „Oh Sire", raabte de Mony, „Deres Majestæt overvælder mig med Godhed; De kan kun overlade det til mig; jeg veed heller ikke hvor han er, men jeg skal finde ham, derpaa kan De stole."

Efter derpaa at have hilset Kong Carl og Catharina med Ærbødighed, forlod de Mony Værelset, uden at Garderne, som havde ført ham hid, lagde ham nogen Hindringer i Veien. Han ilede igjennem Corridorerne og naaede

hurtigt Porten; og da han først var udenfor, tog han Veien fra Pladsen Saint-Germain-l'Auxerrois til Gjæstgiversstedet „den skjønne Stjerne" i et Spring. Her fandt han sin Hest igjen, og der forløb ikke mere end tre Timer, inden den unge Mand, ved Hjælp af denne, atter aandede i Sikkerhed bag Mantes's Mure.

Catharina slugte sin Harme og gik stilbage til sit Værelse, hvorfra hun tog Veien til Margrethes Gemakker.

Der fandt Hun Henrik i Sloprok og, som det lod til, færdig til at gaae tilsengs.

„Satan!" mumlede hun, „hjælp en stakkels Dronning, for hvem Gud Intet vil gjøre længer!"

IV.

To Hoveder om een Krone.

— „Lad Alencon anmode om at komme til mig!" havde Carl sagt, da hans Moder forlod ham.

Nancey, som efter Kongens Paamindelse, havde foresat sig kun at adlyde ham, foer i et Spring op til Alencons Værelser og berettede ham uden Omsvøb hvad han havde faaet Befaling til.

Hertugen af Alencon skjælvede; han havde til enhver Tid skjælvet for Carl og det med langt mere Grund, siden

han, ved at indlade sig i hemmelige Forbindelser, havde faaet virkelig Aarsag til at frygte ham.

Ikke destomindre begav han sig til sin Broder med en velberegnet Tilfærdighed.

Carl stod opreist og fløitede et Jæger-Omqvæd mellem Tænderne.

Da Hertugen af Alencon traadte ind, opdagede han i Carls glasagtige Øine et af hine af Had forgiftede Blikke, som han kjendte saa vel.

— „Deres Majestæt har ladet mig kalde; her er jeg. Hvad ønsker Deres Majestæt?" — „Jeg ønskede at sige Dem, min gode Broder, at jeg, for at belønne Dem for det varme Venskab De bærer for mig, har besluttet idag at gjøre det for Dem, som De meest ønsker." — „For mig?" — „Ja for Dem. Opsøg i Deres Tanke hvad De meest drømmer om i længere Tid, uden at vove at bede mig derom, og dette vil jeg give Dem." — „Sire," svarede Frants, „jeg sværger Dem til, min Broder, at jeg Intet ønsker, uden at Kongens Sundhed maa vedblive." — „Saa maae De være tilfreds, Alencon, den Upasselighed, hvoraf jeg led, da de polske Gesandter vare her, er forsvunden. Jeg undslap, takket være Henriot, det frygtelige Vildsviin, som vilde sønderrive mig, og jeg befinder mig nu saa vel, at jeg ikke kan misunde den karskeste

blandt mine Undersaatter; De kunde derfor, uden at være en slet Broder, gjerne ønske noget Andet, end min vedvarende Sundhed, thi den er fortræffelig." — „Jeg ønsker Intet, Sire." — „Jo, Frants", svarede Carl utaalmodig, „De ønsker Navarras Krone, siden De har indladt Dem i Forstaaelse med Henrik og de Mony: med hiin, for at han skulde afstaae den, med denne, for at han skulde skaffe Dem den. Nu vel, Henrik giver Afkald paa den. De Mony har overbragt mig Deres Begjæring, og den Krone, som De attraaer, ..." — „Nu?" spurgte Alencon med skjælvende Røst. — „Nu, for Djævelen, den er Deres!"

Alencon blev rødsomt bleg; pludselig strømmede Blodet, der havde samlet sig om Hjertet, saa at det var nærved at briste, atter ud imod Yderfladen, og en brændende Rødme lued paa hans Kinder; den Gunst, som Kongen tilstod ham, bragte ham til Fortvivlelse i samme Øieblik. —

— „Men Sire", sagde han, idet han skjælvede af Sindsbevægelse og forgjæves søgte at fatte sig, „jeg har intet Lignende ønsket eller forlangt." — „Det er nok muligt, min Broder, thi De var meget discret, men man har ønsket, man har forlangt for Dem." — „Sire, jeg sværger Dem til at jeg aldrig..." — „Sværg ikke." — „Men, Sire, sender De mig da i Landflygtighed?" — „De kalder

dette en Landflygtighed, Frants? Guds Død, hvor De er vanskelig... Hvad attraaer de da mere?"

Alencon bed sig i Læberne af Fortvivlse.

— „Paa min Ære!" vedblev Carl med fremhyklet Godmodighed, „jeg troede at De var langt mindre afholdt, Frants, især af Huguenotterne; men De fordre Dem, og jeg maa tilstaae, at jeg har taget Feil. Desuden kunde jeg Intet hellere ønske, end at faae een af Mine, min Broder, som elsker mig og som ikke er istand til at forraade mig, i Spidsen for et Parti, der i tredive Aar har ført Krig imod os. Dette vil bringe Ro tilveie overalt, ligesom ved et Trylleslag, uden at regne at vi Alle i vor Familie blive Konger. Det er kun stakkels Henrik, som ikke bliver Noget uden min Ven. Men han er ikke ærgjerrig, og denne Titel, som Ingen attraaer, den vil han bære." — „Oh, Sire, De tager Feil, denne Titel gjør jeg Fordring paa,... hvem har dog mere Ret dertil end jeg? Henrik er kun Deres Svoger ved Forbindelse, jeg er Deres Broder ved Blodet og især ved Hjertet.... Sire, jeg bønfalder Dem derom, behold mig hos Dem!" — „Nei, nei, Frants," svarede Carl; det vilde være Deres Ulykke." — „Hvorledes?" — „Af tusinde Grunde." — „Men betænk dog, Sire, om De nogensinde vil finde en saa tro Kammerat som mig. Fra min Barndom af har jeg aldrig forladt Deres Maje-

stæt." — „Jeg veed det, jeg veed det, og dog har jeg undertiden ønsket Dem langt bort." — „Hvad mener Kongen?" — „Intet, Intet, ... jeg taler med mig selv... Oh, hvor De vil faae en herlig Jagt hiſtnede! Frants, jeg misunder Dem! Veed De, at man gaaer paa Jagt efter Bjørne i hine djævelske Egne, ligesom man her gaaer paa Jagt efter Vildsviin? De skal forsyne os Alle med prægtige Skind. Man bruger Dolk til denne Jagt, som De veed; man venter Dyret, driver det frem og ophidser det; det gaaer imod Jægeren, og naar det kommer ham fire Skridt nær, reiser det sig paa sine Bagbeen. I dette Øieblik borer man det Staalet ind i Hjertet, saaledes som Henrik gjorde ved Vildsvinet paa den sidste Jagt. Det er farligt, kan De vel tænke: men De er modig Frants, og denne Fare vil være Dem en sand Fornøielse." — „Ak! Deres Majestæt fordobler mine Bekymringer, thi jeg vil ikke mere komme til at jage med Dem." — „For Satan, saameget desto bedre", sagde Kongen; „det duer ikke for nogen af os at jage sammen." — „Hvad mener Deres Majestæt?" — „At jage med mig foraarsager Dem en saadan Glæde og sætter Dem i en saadan Bevægelse, at De, som er Behændigheden selv, som med den første Armbosse, De faaer i Hænderne træffer en Skade paa hundrede Skridts Afstand, paa den sidste Jagt, hvor vi vare sammen, med

Deres eget Gevær, som dog er Dem bekjendt, forfeilede et stort Vildsviin paa tyve Skridts Afstand og derimod knuste Venet paa min bedste Hest. For Djævlen, Frants, det giver Stof til Betragtninger, kan De vel indsee!" — „Oh, Sire, tilgiv min Sindsbevægelse," sagde Alencon, som var bleven bleg som et Liig. — „Ja vel," sagde Carl, „det var Sindsbevægelse, veed jeg nok, og det er paa Grund af denne Bevægelse, som jeg vurderer efter dens rette Værd, kan De troe, at jeg siger til Dem: „Frants, det er bedre, at vi jage, langt borte fra hinanden, især naar man kommer i saadan Bevægelse." Overvei dette min Broder, ikke i min Nærværelse, thi den forvirrer Dem, seer jeg vel, men naar De bliver alene, og De vil da indrømme mig, at jeg har Grund til at frygte for, at paa næste Jagt vil en anden heftig Bevægelse gribe Dem, thi der er intet der kan styre Haanden saaledes som en Sindsbevægelse, og De vil dræbe Rytteren istedetfor Hesten, Kongen istedetfor Dyret. For Pokker! En Kugle, som bliver rettet for høit eller for lavt, forandrer meget et Riges Skikkelse, og vi have et Exempel derpaa i vor egen Familie. Da Montgomery dræbte vor Fader Henrik den Anden af en Hændelse, af Bevægelse maaskee, bragte denne Gjerning vor Broder

Frants paa Thronen, og vor Fader Henrik til Saint-Denis. Gud behøver saa lidet, for at udrette saa meget."

Hertugen følte Sveden løbe ned af Panden, under dette Stød, der var ligesaa forfærdeligt, som det var uventet. Det er umuligt, at Kongen kunde sige mere tydeligt til sin Broder, at han havde gjættet Alt. Han skjulte sin Forbittrelse under en Skygge af Spøg, og var maaskee endnu mere frygtelig, end om han havde ladet Hadets Lavastrøm, der kogte i hans Indre, bruse sydende frem; hans Hævn syntes at svare til hans Forbittrelse. Alt efterhvert den ene vorede, forstærkedes ogsaa den anden, og for første Gang følte Alencon Samvittighedsnag, eller snarere Fortrydelse over at have fattet en forbryderisk Plan, som ikke var lykkedes.

Han havde udholdt Kampen, saa godt som han kunde, men ved dette sidste Slag bøiede han Hovedet, og Carl saae hiin fortærende Flamme tindre i hans Øine, som hos Børner af en blid Natur, graver den Fure, hvorfra Taarerne fremvælde.

Men Alencon var af dem, som ikke kunne græde, uden af Raseri.

Carl holdt sit Falke-Øie stivt fæstet paa sin Broder, og indaandede, saa at sige, enhver af de Følelser, der verlede i den unge Mands Sjæl. Og alle disse Følelser

viste sig, ved det dybe Studium, han havde gjort af sin Familie, ligesaa tydeligt for ham, som om Hertugens Hjerte havde været en aaben Bog.

Han lod ham saaledes et Øieblik staae som tilintetgjort, ubevægelig og stum; derpaa sagde han med en af Hadet præget, fast Stemme: „Ver Broder, vi have sagt Dem vor Beslutning, og den er urokkelig; De skal reise."

Alencon gjorde en Bevægelse; Carl syntes ikke at bemærke den, men vedblev: „Jeg vil, at Navarra skal være stolt af at have en Broder til Kongen af Frankrig til sin Herster. Derfor skal De faae Magt, Ære og Alt, hvad der passer sig for Deres Fødsel, ligesom Deres Broder Henrik har faaet, og ligesom han," tilføiede Carl smilende, „vil De velsigne mig, naar De er langt borte fra mig. Men det er ligegyldigt, Velsignelser kjende ingen Afstand." — „Sire....." — „Modtag nu hvad jeg giver Dem, eller rettere sagt, vær fattet derpaa. Naar De først bliver Konge, vil man finde en Qvinde, der er en fransk Prinds værdig, og som, hvem veed? kan bringe Dem en anden Throne maaskee." — „Men," sagde Hertugen af Alencon, „Deres Majestæt forglemmer Deres gode Ven Henrik." — „Henrik! men har jeg da ikke sagt Dem, at han ikke vil have Navarras Throne, og har jeg ikke sagt Dem, at han afstod den til Dem? Henrik er en munter Fyr og

ikke nogen bleg Skikkelse, som De. Han vil leve og more sig efter sin Tilbøielighed, og ikke, som vi ere fordomte til, hentorres under Kronen."

Alencon udstødte et Suk.

„Men befaler Deres Majestæt mig da," sagde han, „at beskjæftige med..." — „Nei, nei! Bryd Dem ikke om nogen Ting, Frants; jeg skal selv ordne alt; stol Dem kun paa mig som paa en god Broder. Og nu da alt er afgjort, kan De gaae; sig eller sig ikke vor Samtale til Nogen af Deres Venner; jeg skal sørge for, at Sagen snart bliver bekjendt. Farvel, Frants."

Herpaa var der Intet at svare; Hertugen hilsede og forlod Kongen med Raseri i Hjertet.

Han brændte af Begjærlighed efter at træffe Henrik, efter at tale med ham om det nylig Passerede, men han fandt ingen anden end Catharina; thi Henrik flyede dennes Samtale, Enkedronningen søgte den.

Da Hertugen saae Catharina, skjulte han strax sin Smerte og forsøgte paa at smile. Mindre lykkelig end Henrik af Anjou, var det ikke en Moder, som han søgte i Catharina, det var blot en Allieret. Han begyndte da med at forstille sig for hende, thi til en god Allieret hører der at man maa skuffes en Smule paa begge Sider.

Han mødte da Catharina med et Ansigt, hvorpaa der kun var et let Spor af Uro tilbage.

„Nu, Madame, det er store Nyheder; veed De dem?" — „Jeg veed, at man vil gjøre Dem til Konge." — „Det er en stor Godhed af min Broder, Madame." — „Ikke sandt?" — „Og jeg er nærved at tro, at jeg maa overføre en Deel af min Erkjendtlighed paa Dem; thi hvis det er Dem, som har givet ham det Raad at skjænke mig en Throne, saa er det Dem jeg skylder denne Throne; men jeg maa tilstaae, at det i Grunden gjør mig ondt, saaledes at røve fra Kongen af Navarra." — „De holder da meget af Henrik, lader det til?" — „Ja, det gjør jeg; vi have i længere Tid sluttet os nøie til hinanden." — „Troer De, at han elsker Dem ligesaa meget, som De ham?" — „Det haaber jeg, Madame." — „Det er velgjørende, at see et saadant Venskab, især imellem Prindser, maa De tro; Hoffets Venskaber ansees ikke for synderligt faste, min kjære Frants." — „Moder, betænk, at vi ere ikke blot Venner, men næsten Brødre."

Catharina smilte paa en besynderlig Maade.

„Godt!" sagde hun, „er der Brødre imellem Konger?" „O, hvad dette angaaer, saa vare vi ikke Konger, Moder, da vi sluttede os til hinanden; vi skulde ikke engang blive det med Tiden; derfor var det at vi elskede hinanden." —

„Ja, men Sagerne have meget forandret sig i den sidste Time." — „Hvorledes, forandret sig?" — „Ja, ganske vist; hvem siger Dem nu, om de ikke begge to ville blive Konger?"

Paa Hertugens nerveuse Skjælven, paa den Rødme, som foer ham op i Panden, saae Catharina, at Stødet havde truffet ham lige i Hjertet.

— „Han?" sagde han, „Henrik, Konge? og i hvilket Rige da?" — „I et af de herligste i hele Christenheden, min Søn." — „Ah", sagde Alencon blegnende, „hvad siger De dertil?" — „Det, som en god Moder bør sige til sin Søn, og som De alt flere Gange har tænkt paa, Frants." — „Jeg?" sagde Hertugen, „jeg har ikke tænkt paa Noget, Madame, det sværger jeg Dem til." — „Jeg vil gjerne troe det; thi Deres Ven, Deres Broder Henrik, som De kalder ham, er under sin tilsyneladende Ligefremhed, en meget dygtig og meget kleg Herre, som bevarer sine Hemmeligheder bedre end De Deres, Frants. For Exempel, har han nogensinde sagt Dem, at de Meny var den Mand, han brugte i sine Anliggender?"

Medens Catharina sagde dette, berede hun sit Blik ligesom en Stilet ind i Frants's Sjæl. Men denne besad kun een Dyd, eller snarere een fremspringende Last, For-

stillelse; han udholdt derfor dette Blik med en fuldkommen Fasthed.

— „De Meny!“ sagde han med Forbauselse, og som om dette Navn første Gang blev udtalt for ham i lignende Forhold. — „Ja, Huguenotten de Meny de Saint-Phale, ham, som nær havde dræbt Maurevel, og som hemmeligen gjennemstreifer Frankrig og Hovedstaden under forskjellige Dragter, stifter Sammenrottelser og reiser en Armee for at styrke Deres Broder Henrik imod Deres Familie.“

Catharina, som ikke vidste, at hendes Søn Frants i denne Henseende besad ligesaa god Kundskab som hun og endnu bedre end hun, reiste sig majestætisk med disse Ord og beredte sig til at gaae.

Frants holdt hende tilbage.

— „Endnu et Ord, Moder, hvis De vil. Siden De værdiger mig at indvie mig i Deres Politik, sig mig da, hvorledes det er muligt, at Henrik, med saa svage Hjælpekilder og saa lidet kjendt som han er, nogensinde vil kunne tænke paa en Modstand, der kan være alvorlig nok til at forurolige min Familie?“ — „Vid mit Barn“, sagde Dronningen smilende, „at han er understottet af meer end tredivetusinde Mand maaskee, og at disse tredivetusinde Mand paa et Ord af ham, pludselig ville reise sig, ligesom de stode op af Jorden, og disse tredive tusinde Mand ere

Huguenotter, tænk derpaa, det vil sige, de tappreste Soldater i Verden. Og endelig, endelig har han en Beskyttelse, som De ikke har forstaaet eller ikke har villet forskaffe Dem." — „Hvad er det." — „Han har Kongen, som elsker ham, som drager ham frem; Kongen, som af Jalousie imod Deres Broder i Polen, og af Nag til Dem seer sig omkring efter en Thronarving. De er blind, hvis De ikke har bemærket, at han søger denne andetsteds end i sin Familie." — „Kongen!... troer De, Moder?" — „Har De da ikke lagt Mærke til, at han inderlig elsker Henrik, hans egen Henrik?" — „Je, Moder, jo." — „Og at hans Kjærlighed bliver gjengjældt? thi denne Henrik glemmer, at hans Sveger paa Bartholomæus-Dagen vilde skyde ham, og lægger sig med Maven paa Jorden for ham, ligesom en Hund, der slikker den Haand, der har slaaet den." — „Ja ja", mumlede Frants, „det har jeg alt bemærket, Henrik er meget ydmyg imod min Broder Carl." — „Sindrig til at behage ham i Alt." — „Ja, i den Grad, at han i sin Fortrydelse over altid at blive drillet af Kongen for sin Ukyndighed i Falkejagten, vil give sig til at studere Falkoneerkunsten. Det var igaar, ja, det er ikke længere siden end igaar, at han spurgte mig, om jeg ikke havde nogle gode Bøger, som handlede om denne Kunst." — „Vent lidt", sagde Catharina, hvis Øine tindrede, som om en pludselig Tanke foer

igjennem Sjælen; vent lidt!.... hvad svarede De ham?" — „At jeg skulde see efter i mit Bibliothek." — „Godt," sagde Catharina, „han skal faae den." — „Men jeg har søgt, uden at kunne finde nogen." — „Jeg skal finde een... og De kan give ham Bogen, som om den kom fra Dem." — „Og hvad vil følge deraf?" — „Har De Fortrolighed til mig, Alencon?" — „Ja, Moder." — „Vil De adlyde mig blindt i Henseende til Henrik, som De ikke elsker, uagtet De siger det?"

Alencon smilede.

„Og som jeg afskyer," vedblev Catharina. — „Ja, jeg vil adlyde Dem." — „Om Morgenen før næste Jagt, kan De hente Bogen her, jeg skal levere Dem den, og De kan bringe den til Henrik... og..." — „Og..." — „Lad Gud, Forsynet eller Tilfældet gjøre Resten."

Frants kjendte sin Moder nok til at vide, at hun sædvanligviis ikke overlod til Gud, Forsynet eller Tilfældet at befordre hendes Venskab eller Had, men han vogtede sig vel for at yttre et Ord mere. Han hilsede som en Mand, der modtager en ham overdragen Bestilling og begav sig til sine Værelser.

„Hvad kan hun vel mene?" tænkte den unge Mand, da han steeg op ad Trappen, „jeg begriber intet deraf. Men hvad der er klart for mig i alt dette, er at hun

handler imod en fælles Fjende. Lad hende derfor gjøre hvad hun vil."

Imidlertid havde Margrethe, igjennem la Mole som Mellembud, modtaget et Brev fra de Mony, som var adresseret til Henrik af Navarra. Men da disse to berømte Forbundne ikke havde nogen Hemmelighed for hinanden i Politiken, brød hun Brevet, og læste det.

Uden tvivl forekom dette Brev hende interessant, thi Margrethe benyttede sig af det Mørke, der begyndte at udbrede sig langs Væggene i Louvre, og listede sig ud i den hemmelige Gang et Øieblik efter Hun betraadte Vindeltrappen, og, efterat have seet sig om til alle Sider, foer hun hurtigt op ad Trappen som en Skygge, og forsvandt i Kongen af Navarras Forværelse.

Dette Forværelse blev nu ikke længere bevogtet af Nogen, siden Orthons Forsvinden.

Denne Forsvinden, hvorom vi ikke have talt fra det Øieblik af, da Læserne saae den foregaae paa en saa tragisk Maade for den stakkels Orthon, havde foruroliget Henrik meget, han havde i denne Henseende aabnet sig for Baronesse Sauve og sin Gemalinde, men Ingen af dem havde været bedre underrettet end han selv var; Baronesse Sauve havde kun givet ham nogle Vink, ifølge hvilke det klart havde viist sig for Henriks Blik, at den stakkels Dreng var

bleven et Offer for en Liſt af Enkedronningen, og at det var ved Hjælp af denne Liſt, at han ſelv nær var bleven arreſteret tilligemed de Meny i Gjæſtgivergaarden „den ſkjønne Stjerne."

En Anden end Henrik havde iagttaget Taushed, thi han vilde ikke have vovet at ſige Noget; men Henrik beregnede Alt; han begreb, at hans Taushed vilde forraade ham: man miſter i Almindelighed ikke ſaaledes een af ſine Tjenere, uden at ſøge Underretning om ham, uden at ſpørge efter ham. Henrik ſøgte Underretning om ham og ſpurgte efter ham, ſelv i Kongens og Enkedronningens Værelſe; han udfrittede Alle om Orthon, ligefra Skildvagten, ſom ſpadſerede foran Porten i Louvre, indtil Gardercapitainen, ſom havde Vagt i Kongens Forværelſe; men enhver Efterſpørgſel, ethvert Skridt førte til Intet, og Henrik ſyntes at være ſaa sienſynligt bedrøvet over denne Hændelſe, og at holde ſaa meget af den ſtakkels bortebleyne Tjener, at han erklærede, at han ikke vilde tage Nogen i Stedet, førend han havde faaet Vished om, at han var forſvunden for beſtandigt.

Forværelſet var altſaa, ſom er fortalt, tomt, da Margrethe traadte ind til Henrik.

Hvor lette Dronningens Skridt end vare, hørte Henrik dem dog og vendte ſig om.

— „Dem, Madame!" udraabte han. — „Ja," svarede Margrethe, „læs hurtigt!"

Derved gav hun ham det aabnede Papir.

Det indeholdt følgende Par Linier:

„Sire, Øieblikket er kommen til at bringe vor Plan til Flugt i Udførelse. Om fem eller sex Dage er der Falkejagt langs med Seinen, fra Saint-Germain til Maisons, det vil sige i hele Skovens Længde. Gaa med til denne Jagt, uagtet det er en Falkejagt; tag en god Pantserskjorte under Deres Klæder; forsyn Dem med Deres bedste Kaarde og sæt Dem paa den meest udmærkede Hest i Deres Stald.

Henimod Middag, naar Jagten er paa sit Høieste og Kongen styrter afsted for at følge Falken, maa De liste Dem bort, alene, hvis De er kommen alene, tilligemed Dronningen, hvis hun følger Dem.

Halvtredsfindstyve af vore Folk skulle ligge skjulte i Frants den Førstes Pavillon, hvortil vi have Nøglen; Ingen vil vide at de ere der, thi de skulle komme der om Natten og Vinduesskodderne holdes lukkede.

De følger Allée des Violettes; ved Enden af denne holder jeg Vagt; tilhoire, paa en liden aaben Plads i Skoven, vil De finde la Mole og Coconnas, med to Heste ved Haanden. Disse friske Heste ere bestemte til at træde istedet for Deres egne, hvis de skulle være blevne trætte.

Farvel, Sire! Hold Dem færdig, vi skulle vare færdige!"

Margrethe udtalte efter seksten hundrede Aars Forløb de samme Ord, som Cæsar havde udtalt paa Rubicons Bredder.

„Lad det være saa, Madame," sagde Henrik, „jeg skal ikke svigte Deres Ord." — „Nu vel, Sire," svarede Henrik den Andens Datters, bliv en Helt! Det er ikke vanskeligt; De behøver kun at følge den Vei, der ligger for Dem; og skaf mig en Throne!"

Et umærkeligt Smiil fløi over Bearnerens fine Læber. Han kyssede Margrethes Haand, og gik først ud for at undersøge Gangen, medens han nynnede paa Omqvædet af en gammel Vise.

Denne Forsigtighed var ikke overflødig: i det Øieblik, da han aabnede Døren til sit Soveværelse, lukkede Alencon Døren op i sit Forværelse; Henrik gjorde med Haanden et Tegn til Margrethe, og sagde derpaa ganske høit: „Ah, det er Dem, min Broder? Vær velkommen!"

Paa sin Mands Vink, havde Margrethe strax indseet Alt, og flygtede ind i et Paaklædningsværelse, hvis Dør var skjult af et tykt Forhæng.

Hertugen traadte ind med frygtsomme Skridt og saae sig omkring.

— „Ere vi alene," min Broder?" spurgte han med sagte Stemme. — „Ganske alene. Hvad er foregaaet. De synes at være i en urrort Sindsst..ning." — „Vi ere forraadte." — „Hvorledes, forraadte?" — „Ja, de Mony har været arresteret." — „Jeg veed det." — „Nu vel! De Mony har berettet Kongen Alt." — „Hvad har han sagt?" — „Han har sagt, at jeg attraaede Navarras Throne, og at jeg indlod mig i hemmelige Forbindelser, for at erholde den." — „Ah, den Nederdræg'ige!" sagde Henrik. „Saa De er bleven compromitteret, min stakkels Broder! Hvorledes gaaer det da til, at De ikke er bleven arresteret endnu?" — „Jeg forstaaer det ikke selv; Kongen spottede over mig, og lod, som om han tilbod mig Navarras Throne. Han haabede uden Tviol, at han skulde aflokke mig en Tilstaaelse fra Hjertet, men jeg har Intet sagt." — „Deri har De gjort vel, saasandt jeg lever; lad os holde fast sammen, deraf afhænger vort Liv." — „Ja, sagde Frants, „Tilfældet er vanskeligt, og det er derfor at jeg kommer for at spørge Dem om Deres Mening, min Broder; hvad mener De, at jeg bør gjøre, flygte eller blive her?" — „De har vel seet Kongen, siden De har talt med ham?" — „Ja, ganske vist." — „Nu, De har da maattet læse i hans Tanker. Følg altsaa Deres egen Indgivelse." — „Jeg vilde helst blive," svarede Frants.

Hvor meget Henrik end var Herre over sig selv, kunde han dog ikke undertrykke en Bevægelse af Glæde, og hvor umærkelig den end var, overraskede Frants ham dog deri.

— „Bliv da," sagde Henrik. — „Men De?" — „For Fanden," svarede Henrik, „hvis De bliver, har jeg jo ingen Grund til at tage bort. Jeg vilde ikke drage herfra, uden for at følge Dem, af Hengivenhed, for ikke at forlade en Broder, som jeg elsker. — „Altsaa er det forbi med alle vore Planer," sagde Alencon; „De giver strax tabt, uden Modstand, ved den første uheldige Begivenhed." — „Jeg betragtede dette ikke som en uheldig Skjæbne, at blive her; med min sorgløse Character befinder jeg mig vel overalt." — „Nu, lad gaae!" sagde Alencon; „lad os ikke tale mere derom; lov mig blot, at De vil underrette mig derom, hvis De tager nogen ny Beslutning." — „For en Ulykke! det skal jeg ikke undlade, kan De være overbeviist om. Have vi ikke gjort den Aftale, at vi ingen Hemmeligheder skulle have for hinanden."

Alencon trængte ikke videre ind paa Henrik, men trak sig ganske tankefuld tilbage, thi han troede et Øieblik, at han havde seet Forhænget for Paaklædnings-Cabinettet bevæge sig sagte.

Neppe var Alencon gaaet, før dette Forhæng løftedes tilside, og Margrethe atter kom frem.

— „Hvad mener De om dette Besøg?“ spurgte Henrik. — „Jeg mener, at der er noget Nyt og Vigtigt i Gjære.“ - „Og hvad troer De det kan være?“ — „Jeg veed det endnu ikke, men jeg skal saae det at vide.“ — „Imidlertid?“ — „Imidlertid maa De ikke forsømme at besøge mig i Morgen Aften.“ — „Jeg behøver ikke at vogte mig for at jeg skulde forsømme det, Madame,“ sagde Henrik, og kyssede galant sin Gemalindes Haand.

Margrethe vendte nu tilbage til sine Værelser med samme Forsigtighed, som da hun forlod dem.

V.

Bogen, som handlede om Jagt.

Fem Dage vare forløbne siden de nys omhandlede Begivenheder. Klokken var neppe slaaet fire om Morgenen, men Alle vare paa Benene i Louvre, saaledes som det pleiede at være Tilfældet paa de Dage, der skulde være Jagt. Hertugen af Alencon begav sig til Enkedronningens Værelser, efter den Indbydelse, han havde faaet.

Enkedronningen var ikke i sit Soveværelse, men hun havde befalet, at man skulde lade hendes Søn vente paa hende, hvis han kom.

Efter nogle Øieblikkes Forløb traadte hun ud af te hemmeligt Cabinet, hvortil ingen havde Adgang uden hun selv, og hvor hun foretog sine chemiske Forsøg.

I samme Øieblik, som Enkedronningen traadte ind, udbredte en stærk Røgelse en gjennemtrængende Lugt i Værelset, hvad enten den kom igjennem den halvtaabnede Dør eller den hængte ved hendes Klæder. Alencon bemærkede ogsaa igjennem Aabningen, at en tyk Damp, ligesom af brændte Urter, bølgede i hvide Skyer i det Laboratorium, som Dronningen forlod.

Han kunde ikke tilbageholde et nysgjerrigt Blik.

„Ja?" sagde Catharina af Medicis, „jeg har brændt nogle gamle Pergamenter, og disse udbredte en saa afskyeligt Lugt, at jeg har kastet Enebær paa Ilden."

Hertugen bukkede.

„Nu vel!" spurgte Catharina, medens hun skjulte sine Hænder, som hist og her vare overstænkede med smaae brandgule Pletter, i sine vide Kjolearmer; „hvad Nyt siden igaar?" — „Intet, Moder." — „Har De seet, Henrik?" „Ja." „Afslaaer han endnu at tage bort?" — „Ja, reent ud." — „Den Spidsbub!" — „Hvad siger De, Madame?" — „Jeg siger, at han reiser" — „Troer De?" — „Jeg er vis derpaa." — „Saa undslipper han os altsaa?" — „Ja," sagde Catharina. — „Og De lader

ham reise?" — „Ja, jeg lader ham ikke blot reise, men jeg forsikkrer Dem endvidere, han maa reise." — „Jeg forstaaer Dem ikke, Moder." — „Hør vel efter, Frants, hvad jeg siger Dem. En meget dygtig Læge, den samme som har leveret mig hin Bog om Jagtvæsenet, har forsikkret mig, at Kongen af Navarra er bleven angreben af en tærende Sygdom, en af hine Sygdomme, for hvilken der ingen Redning er, og som Lægekunsten ikke kan bringe nogen Lægedom; De indseer altsaa, at, dersom han skal dø af en saa rædsom Sygdom, er det bedre, at han dør langt borte fra os, end her ved Hoffet, ligefor vore Øine." — „Det vilde i Sandhed foraarsage os stor Sorg," sagde Hertugen. — „Og især Deres Broder, Carl; hvis Henrik derimod dør, efter at have forraadt ham vil Kongen betragte denne Død som en Straf af Himlen." — „De har Ret Moder," sagde Frants med Beundring, „han maa reise. Men er De vis paa, at han vil det?" — „Alle Forholdsregler ere tagne. Mødet er bestemt i Skoven ved Saint-Germain. Halvtredsindstyve Huguenotter skulle tjene ham til Bedækning til Fontainebleau, hvor fem hundrede Andre vente ham." — „Tager min Søster Margot med ham?" sagde Alencon med en let Vaklen i Stemmen og en synlig Blegbed." — „Ja," svarede Catharina, „det er aftalt. Men Henrik dør, Margot vender tilbage til Hof-

fet, som Enke og fri." — „Og Henrik vil dø? Er De ganske vis derpaa?" — „Lægen, som har givet mig den omtalte Bog, har idetmindste forsikret mig derom." — „Og hvor er denne Bog, Madame?"

Catharina vendte med langsomme Skridt tilbage til det hemmelige Cabinet, forsvandt der, og viste sig atter, et Øieblik efter med Bogen i Haanden.

— „Her er den!" sagde hun

Alencon betragtede den Bog, som hans Moder leverede ham, med en vis Rædsel.

— „Hvad er det for en Bog", spurgte han gysende. — „Jeg har allerede sagt Dem, min Søn, at det er en Afhandling om at opdrætte og afrette Falke, Glenter og Gribbe til Jagt, forfattet af en meget dygtig Mand, Cartruccio Castracani, Tyran i Lucca." — „Og hvad skal jeg gjøre med den?" — „Bringe den til Deres gode Ven Henrik, som har bedet Dem, efter hvad De yttrede, om denne eller en anden lignende Bog, der kunde give ham Anviisning i Jagten med Falke. Da han idag skal paa Falkejagt med Kongen, vil han ikke undlade at læse nogle Sider deri, for at vise Kongen, at han har fulgt hans Raad og taget Underviisning. Det kommer kun an paa, at levere Bogen i hans egne Hænder." — „Oh, jeg vil ikke have Mod dertil", sagde Alencon og gyste. — „Hvor-

for?" spurgte Catharina, „det er en Bog som alle Bøger med Undtagelse af, at den har været gjemt saalænge, at Bladene have klistret sig fast til hverandre. Forsøg derfor ikke paa at læse den, Frants, thi man kan ikke læse den, uden ved at ræde sine Fingre og rive det ene Blad fra det andet, hvilket tager megen Tid og foraarsager megen Uleilighed." — „I den Grad, at der kun er een Mand, som har saa ster Lyst til at lære den at kjende, at han kan spilde denne Tid og paatage sig denne Møie?" sagde Alencon. — „Ganske rigtigt, min Søn, De forstaaer mig." — „Ob", sagde Alencon, „see der er Henrik allerede i Gaarden; giv mig den, Madame, giv mig den! Jeg vil benytte mig af hans Fraværelse, for at bringe denne Bog op paa hans Værelse; naar han kommer derop, vil han finde den." — „Jeg saae hellere, at De leverede ham den selv; det vilde være sikkrere", sagde Catharina. — „Jeg har allerede sagt Dem, at jeg ikke havde Mod dertil, Madame." — „Gaa da; men læg den idetmindste paa et iøinefaldende Sted." — „Jeg skal lægge den paa det meest fremtrædende Sted, og ganske aaben... Er der noget Urigtigt i, at den ligger opslagen?" — „Nei." — „Giv mig den da!"

Alencon tog med skjælvende Haand, den Bog, som Catharina med fast Haand rakte henimod ham.

— „Tag den, tag den!“ sagde Catharina; deri er der ingen Fare, siden jeg selv rører ved den; desuden har De jo Handsker.“

Denne Forsigtighed var ikke nok for Alencon, som indsvøbte Bogen i sin Kappe.

— „Skynd Dem!“ sagde Catharina; „Henrik kan komme tilbage hvert Øieblik.“ — „De har Ret, Moder, jeg gaaer.“

Hertugen forlod Værelset, vaklende af sin stærke, indre Bevægelse.

Vi have alt flere Gange ført Læserne ind i Kongen af Navarra's Værelse, og ladet ham være tilstede ved de Sammenkomster, som der have fundet Sted, muntre eller rådsomme, alt eftersom den beskyttende Genius for Frankrigs Krone syntes at smile eller true.

Men aldrig havde maaskee disse Mure, der vare plettede af Blod fra Mordscener, vædede af Vin fra Orgier, overstænkede med vellugtende Vande fra Kjærlighedsoptrin, aldrig havde denne Krog i Louvre seet et mere blegt Ansigt træde ind, end Alencons, da han med Bogen i Haanden, aabnede Døren til Henriks Soveværelse. — Og dog var der, som Hertugen havde ventet, Ingen i dette Værelse, som med et nysgjerrigt eller uroligt Blik kunde udspeide den Handling, han stod i Begreb med at begaae.

Dagens første Straaler oplyste det ganske tomme Værelse. Paa Væggen hængte den Kaarde færdig, som de Meny havde raadet Henrik at bære. Nogle Masker af en Pandserskjorte vare strøede paa Gulvet, en gedt afrundet Pung og en lille Dolk laae paa et Bord, og en fiin Aske, der endnu bevægede sig i Kaminen, forkyndte Alencon tydeligt, naar man føiede dette til de øvrige Tegn, at Kongen af Navarra havde iført sig en Pandserskjorte, forlangt Penge af sin Skatmester og brændt nogle farlige Papirer.

„Moder har ikke taget feil," sagde Alencon til sig selv; „den Slyngel har forraadt mig."

Udentvivl gav denne Overbeviisning den unge Mand Mand ny Styrke, thi efterat have randsaget enhver Krog i Værelset, efterat have loftet alle Dørforhængene tilside, og efterat den Larm, som lød nede i Gaaden og den dybe Stilhed, der herskede i Værelset, havde forvisset ham om at Ingen tænkte paa at udspionere ham, trak han Bogen frem under sin Kappe, lagde den hurtigt paa det Bord, hvor Bøssen var henlagt og stillede den op imod en udskaaret Egetræs-Pult. Derpaa fjernede han sig lidt, strakte Armene ud og aabnede med sin hanskeklædte Haand og med en Nølen, som røbede hans Frygt, Bogen paa et Sted, hvor en Jagttegning var anbragt.

Da Alencon havde aabnet Bogen, trak han sig strax tre Skridt tilbage, tog sin Handske af og kastede den ind paa de endnu glødende Kul, som nylig havde fortæret Brevene. Det bløde Skind gav en skrigende Lyd fra sig, krummede sig og strakte sig over Kullene som Liget af en bred Orm, og led tilsidst ikke andet tilbage end en sort og sammenkrympet Rest.

Alencon blev staaende indtil Flammen ganske havde fortæret Handsken, derpaa rullede han den Kappe sammen, hvori han havde indviklet Bogen, tog den under Armen og naaede hurtigt sit Værelse. Da han traadte derind med bankende Hjerte, hørte han Lyden af Fodtrin paa Vindeltrappen og uden at tvivle paa, at det var Henrik, som gik op, lukkede han Døren med Hast.

Derpaa skyttede han hen imod Vinduet, men herfra kunde man kun overse en Deel af Gaarden i Louvre. Henrik var ikke i denne Deel af Gaarden, og hans Overbeviisning om at det var ham, som nylig var gaaet op, bestyrkedes derved.

Hertugen satte sig ned, aabnede en Bog, og begyndte at læse. Det var Frankrigs Historie fra Pharamen til Henrik den Anden, hvilken Kong Carl faae Dage efter sin Thronbestigelse havde forundt Privilegium.

Men Hertugens Tanker fulgte ikke med hans Læsning; Forventningens Feber brændte i hans Aarer. Hans Tindinger bankede, saa at det gjenlød i hans Hjerne; ligesom han befandt sig i en Drøm eller i en magnetisk Extase, forekom det Frants, at han saae tvers igjennem Murene; hans Blik trængte ind i Henriks Værelse uagtet en tredobbelt Skillevæg var imellem.

For at fjerne den rædsomme Gjenstand, som han saae med Tankens Øine, prøvede Hertugen paa at fæste denne paa en anden Ting, end den frygtelige Bog, som paa det indbildte Sted laae opslagen paa Egetræs-Pulten; men det var unyttigt, at han tog det ene Vaaben efter det andet i Haanden, den ene Juveel efter den anden, han maalte den ene Ridse i Gulvet hundrede Gange; enhver Enkelthed i hiin Tegning, som Hertugen dog kun halvt havde seet, stod prænget i hans Tanker.

Det var en Herre til Hest, som selv udførte en Falkoneers Tjeneste, kastede Lokkemaden ud, kaldte Falkene tilbage og red i fuldt Løb ud i Sivene i en Sump. Saa stærk Hertugens Villie end var, triumpherede Erindringen dog over Villien.

Det var ikke længere Bogen allene, som han saae, det var Kongen af Navarra, som nærmede sig Bogen, som betragtede Billedet, og prøvede paa at dreie Bladene om.

Forhindret af den Modstand de gjorde, overvandt han den endelig ved at vride Tommelfingeren og tvinge Bladene til at skilles.

Skjøndt Synet var en Frugt af Indbildningen og Phantasien, blev Alencon dog nødt til at støtte sig vaklende med et Bord, medens han med den anden holdt for Øinene, ret som om han med tillukkede Øine ikke saae det Syn, som han vilde undflye, endnu langt tydeligere.

Dette Syn var hans egne Tanker.

Pludselig saae Alencon Henrik gaae over Gaarden; Bearneren standsede et Par Øieblikke foran nogle Folk, der paa to Muulesler læssede Mundforraad til Jagten, hvilket imidlertid bestod af Penge og Reise-Effecter; da havde givet sine Befalinger, skred han i diagonal Retning over Gaarden, og styrede tydeligt sin Gang hen imod Indgangen

Alencon blev staaende ubevægelig paa sin Plads. Det var altsaa ikke Henrik, som var gaaet op ad den hemmelige Trappe. Al den Angst, som han i et heelt Qvarteer havde udstaaet, havde han da udstaaet forgjæves. Hvad han alt troede endt, skulde nu først begynde.

Han aabnede Døren, og gav sig til at lytte i Corridoren. Denne Gang kunde han ikke tage Feil, det var Henrik. Alencon gjenkjendte hans Skridt og selv den særegne Lyd af Hjulene i hans Sporer.

Alencon vendte tilbage og faldt om i en Lænestoel.

„Godt!" sagde an til sig selv; „hvad foregaaer ikke i dette Øieblik? han har gaaet igjennem Forværelset og det første Kammer, og er endelig kommen til sit Soveværelse. Der vil han med Øinene søge efter sin Kaarde, sin Pung og sin Dolk, og tilsidst vil han finde Bogen liggende opslagen paa Skjænkebordet. „Hvad er det for en Bog? vil han spørge sig selv; hvem har bragt mig den?" Derpaa vil han nærme sig og opdage Tegningen, som forstiller en Rytter, der kalder sin Falk tilbage, og endelig vil han læse deri og prøve paa at vende Bladene."

En kold Sved løb ned af Frants's Pande.

„Vil han kalde?" tænkte han. „Er det en pludseligt virkende Gift? Nei, det kan ikke være Tilfældet; min Moder sagde mig jo, at han skulde dø langsomt af Tæring."

Denne Tanke gav ham lidt Mod.

Ti Minutter forløb saaledes, at Aarhundredes Dødskamp, fortsat fra Secund til Secund, medens ethvert af disse Secunder foremalede ham alle de vanvittige Rædsler, som Indbildningskraften formaaer at fremkalde, en Verden af Syner.

Alencon kunde ikke længer holde det ud; han reiste sig og gik igjennem Forværelset, som begyndte at fyldes med Cavalerer.

„Goddag, mine Herrer!" sagde han: „jeg gaaer ned til Kongen."

For at undflye en fortærende Uro, og maaskee for at bevirke sit Alibi, gik Alencon virkelig ned i sin Broders Gemakker... Hvorfor gjorde han det? det vidste han ikke... Hvad havde han at sige ham?... Intet! Det var ikke Carl, som han søgte, det var Henrik, som han flyede.

Vagten lod Hertugen passere uden nogen Hinder; de Dage, der skulde være Jagt, kjendte man hverken til Etiquette eller Vagtbefalinger.

Frants gik efterhaanden igjennem Forværelset, Salen og Soveværelset, uden at møde Nogen: endelig faldt det ham ind, at Carl udentviol var i sit Vaabencabinet, og han stødte Døren op, som førte derind fra Soveværelset.

Der sad han foran et Bord, i en stor udskaaren Lænestoel med en spids Ryg; han vendte Ryggen imod den Dør, hvorigjennem Frants var traadt ind.

Han syntes fordybet i en Beskjæftigelse, som ganske opfyldte hans Tanker.

Hertugen nærmede sig paa Taaspidsen; Carl læste.

— „Ved Gud!" raabte Kongen pludselig. „Det er en fortræffelig Bog. Jeg havde nok hørt tale derom, men jeg havde ikke troet, at den existerede i Frankrig."

Alencon spidsede Øren, og gjorde et Skridt endnu fremad.

— „Forbandede Blade!“ sagde Kongen, idet han bragte Tommelfingeren til sine Læber og lagde den paa Bogen, for at skille det Blad, han havde læst fra det han vilde til at læse; „man skulde tro, at man har klistret Bladene sammen, for at skjule de Underværker, som de indeholde, for Menneskenes Blik.“

Alencon foer hurtigt frem.

Den Bog, hvorover Carl bøiede sig, var den, som Alencon havde lagt i Henriks Værelse.

Et huult Skrig undslap ham.

— „Ah! det er Dem, Alencon?“ sagde Carl, „vær velkommen; her skal De see den herligste Bog om Jagt, som nogensinde er skreven af en menneskelig Pen.“

Alencons første Bevægelse var at rive Bogen ud af sin Broders Hænder; men en djævelsk Tanke fængslede ham til Stedet, og et rædsomt Smiil fløi over hans blege Læber; han foer med Haanden over Øinene, ligesom en Mand, der bliver blændet.

Snart kom han til sig selv igjen, men uden at gjøre et Skridt fremad eller tilbage, spurgte han:

„Sire, hvorledes er denne Bog kommen i Deres Majestæts Hænder?“ — „Intet er mere simpelt. For et Die-

blik siden gik jeg op til Henrik, for at see om han var færdig; han var ikke i sit Værelse; uden tvivl streifede han omkring i Hunde- og Hesteſtaldene; men i hans Sted fandt jeg denne Skat, som jeg tog med mig herned, for at kunne læse den i Ro og Mag."

Derpaa førte Kongen nok en Gang Tommelfingeren til sine Læber og fik nok en Gang det gjenstridige Blad til at vende sig.

„Sire," stammede Alencon, hvis Haar reiste sig paa Hovedet, og som følte en gruelig Angst bemægtige sig hans hele Legeme, „Sire, jeg kom for at sige Dem..." — „Lad mig fuldende dette Capitel, Frants, saa kan De sige mig alt, hvad De vil. Jeg har læst halvtredsinds-tyve Sider, eller rettere sagt, jeg har slugt dem."

„Han har fem og tyve Gange smagt Giften," tænkte Frants. Min Broder er Dødens Bytte!"

Derpaa tænkte han paa, at der var en Gud i Himlen som dog maaskee ikke var Handelsen.

Frants aftørrede med sin skjælvende Haand den kolde Sveed, som randt ned af hans Pande, og ventede taus, som hans Broder havde befalet ham, indtil Capitlet var læst til Ende

---

VI.

Falkejagten.

Carl vedblev at læse; i sin Nysgjerrighed slugte han Siderne, og enhver Side klæbede, som vi have fortalt, fast til den følgende, hvad enten dette nu havde sin Grund i den Fugtighed, hvorfor de saalænge havde været udsatte, eller i noget Andet.

Alencon betragtede med et forstyrret Blik dette rædsomme Skuespil, hvis Opløsning han blot kunde skimte." — „Oh," mumlede han, hvad vil her vel foregaae? Hvorledes! jeg skulde reise, jeg skulde gaae i Landflygtighed, jeg skulde tage bort for at søge en indbildt Throne, medens Henrik paa den første Efterretning om Carls Sygdom, vilde begive sig til en eller anden befæstet Stad, tyve Lieues fra Hovedstaden, og, lurende paa dette Bytte, som Hændelsen giver os i Hænderne, med eet Skridt staae midt i Hovedstaden, saa at Dynastiet vilde være forandret, førend Kongen i Polen endogsaa blot havde faaet Efterretning om min Broders Død? Umuligt."

Det var disse Tanker, som havde overvundet den første Følelse af ufrivillig Rædsel, der drev Frants til at standse Carl. Det var hiin uforanderlige Skjæbnebestemmelse, som syntes at vaage over Henrik og forfølge Valeserne, imod hvilken Hertugen endnu vilde prøve et sidste Forsøg.

I eet Øieblik blev hans hele Plan med Hensyn til Henrik forandret. Det var Henrik, som havde læst den forgiftede Bog, Henrik skulde reise, men reise som domfældt. Fra det Øieblik, da Skjæbnen endnu engang havde reddet ham, maatte han blive; thi Henrik var mindre at frygte som Fange i Bastillen eller i Vincennes, end som Konge af Navarra, i Spidsen for 30,000 Mand.

Hertugen af Alençon lod derfor Carl læse Capitlet til Ende, og da Kongen løftede Hovedet op, udbrød han: „Min Broder, jeg har ventet efterdi Deres Majestæt har befalet mig det; men det er til min store Fortrydelse, thi jeg har Ting af høieste Vigtighed at fortælle Dem."

„Ah! for Djævlen!" sagde Carl, hvis blege Kinder lidt efter lidt bleve purpurfarvede, det være sig, at han enten beskjæftigede sig altfor meget med Lecturen, eller at Giften begyndte at virke; „for Djævlen! tal ikke mere om den Ting. Du reiser, ligesom Kongen af Polen er reist. Jeg har skaffet mig ham fra Halsen, jeg vil ogsaa være fri for Dig, og ikke et Ord mere herom."

„Kjære Broder," sagde Frants, „det er heller ikke om min Afreise, jeg vil underrette Dem, men om en Andens. Deres Majestæt har berørt min dybeste og delicateste Tilbøielighed, nemlig min Hengivenhed for Dem som Broder,

min Troskab som Undersaat, og al min Stræben gaaer ud paa at bevise Dem, at jeg ikke er nogen Forræder "

„Nu vel," sagde Carl, idet hen støttede Albuen paa Bogen, lagde Benene overkors og betragtede Alencon som et Menneske, der med Sædvane viser Forraad paa Taalmodighed, „nu, er der et eller andet nyt Rygte? en eller anden Anklage saa tidlig paa Morgenstunden?"

„Nei, Sire. Jeg har Vished om et Complot, som min latterlige Delicatesse ene har afholdt mig fra at meddele Dem."

— „Et Complot?" sagde Carl. „Lad mig høre."

— „Sire," tog Frants atter Ordet, medens Deres Majestæt er paa Falkejagt langs med Floden og paa Sletten Vesinet, naaer Kongen af Navarra Skoven, Saint-Germain. En Skare Venner venter ham i denne Skov, og med disse skal han flygte."

— „Ah! jeg vidste det nok," sagde Carl. „Atter vil De bagvaske min stakkels Henriot. Kan De snart blive færdig med ham?"

— „Deres Majestæt behøver ikke at vente længe før at forvisse Dem om hvad jeg har havt den Ære at sige Dem, er Bagvaskelse eller ei." — „Og hvorledes det?" — „Fordi vor Sveger alt vil være borte i Aften."

Carl reiste sig op.

— „Hør", sagde han, „jeg vil dog endnu engang lade, som om jeg troer deres Opdigtelser; men jeg underretter baade Dig og min Moder, at denn Gang skal være den sidste."

Idet han derpaa havede Stemmen, tilføiede han:

„Kald Kongen af Navarra til mig."

En Gardist gjorde en Bevægelse for at adlyde, men Frants standsede ham ved et Tegn.

— „Det er et daarligt Middel, min Broder," sagde han, „paa denne Maade vil De ikke erfare Noget. Henrik nægter, giver et Signal, hans Medskyldige blive underrettede og forsvinde, og da ville min Moder og jeg blive anklagede for at være ikke allene Drømmeseere men ogsaa Bagvaskere."

— „Hvad forlanger Du da?"

— „At Deres Majestæt vil høre mig for mit broderlige Venskabs Skyld; at Deres Majestæt for min Hengivenheds Skyld, som De vil lære at kjende, ikke vil forstyrre Noget. Sørg for Sire, at den virkelige Skyldige, at den, som i to Aar har havt til Hensigt at forraade deres Majestæt, indtil han nu finder Leilighed til at forraade Dem i Gjerning, sørg for, at han bliver erkjendt Skyldig ved et fylgestgjørende Beviis og straffet som han fortjener det."

Carl svarede Intet; han gik hen til et Vindue og aabnede det; thi Blodet steeg ham til Hovedet.

Idet han derpaa vendte sig hurtigt om, sagde han:

— „Nu vel! hvad vilde Du gjøre? Tal Frants."

— „Sire," sagde Alencon, „jeg vilde lade Skoven Saint-Germain omringe af tre Detaschementer lette Ryttere, som paa et bestemt Klokkeslet, f. Ex. Klokken elleve, skulde afmarschere og drive Alt, hvad der befinder sig i Skoven, tilbage til Frants den Førstes Pavillon, hvilken jeg, som ganske tilfældigt, vilde have betegnet som det Sted, hvor man skulde samles for at dinere. Medens Alt dernæst havde Udseende af at følge min Falk, vilde jeg see Henrik fjerne sig, og jeg vilde jage til Samlingsstedet, hvor han saa var fangen med alle sine Medskyldige."

— „Ideen er god", sagde Kongen; „kald min Garde-capitain."

Alencon trak en Sølvfløite, som hængte i en Guldkjæde, frem af sin Vams og fløitede.

De Nancey traadte ind.

Carl gik hen til ham og meddeelte ham sine Befalinger sagte. —

Imidlertid havde hans store Mynde, Actéon faaet fat paa et Bytte, som den slæbte igjennem Værelset og sønder-

rev med skarpe Tænder, medens den gjorde tusinde naragtige Spring.

Carl vendte sig om og udstødte en frygtelig Ed. Det Bytte, som Actéon havde gjort, var nemlig denne kostbare Bog om Jagtvæsnet, af hvilken der, som vi have fortalt, kun eristerede tre Exemplarer i hele Verden.

Straffen svarede til den begaaede Forseelse: Carl greb en Pidsk, Snerten peeb i Luften og viklede sig tre Gange omkring Dyret, Actéon udstødte et Skrig og forsvandt under et Bord, som bedækkedes af et meget stort Tæppe og saaledes tjente den til Skjul.

Carl opsamlede Bogen og saae med Glæde, at der kun manglede eet Blad og at dette Blad kun var et Kobberstik.

Han gjemte den med Omhyggelighed i et Skab.

Med Uroligbed saae Alencon ham gjøre dette. Han havde gjerne ønsket, at denne Bog kom ud af Carls Hænder, nu da den havde opfyldt sin Bestemmelse.

Klokken slog sex.

Det var ved dette Klokkeslet, at Carl skulde gaae ned i Gaarden som var opfyldt af Heste med rige Seletøier og af rigt klædte Herrer og Damer. Jægerne holdt deres med Hætter bedækkede Falke paa deres Tommelfingre; nogle Piqueurer havde Horn hængende i en Snor, i Til-

fælde at Kongen blev kjed af Falkejagten og havde Lyst til at jage efter et Daadyr eller efter en Raabuk.

Kongen gik ned efter at have laaset sit Vaabenkammer. Alencon iagttog enhver af hans Bevægelser med et brændende Blik og saae ham stikke Nøglen i Lommen.

Idet han gik ned af Trappen, standsede han, førte Haanden til Panden og sagde:

„Jeg veed ikke, hvad jeg feiler, men jeg føler mig saa afkræftet."

Hertugen af Alencons Been rystede ikke mindre end Kongens.

„Isandhed," stammede Hertugen, „jeg troer vi faae Uveir" — „Uveir i Martsmaaned," sagde Carl. „De er gal! Nei, jeg føler Svingelhed, min Hud er tør; jeg er træt, det er det Hele." Derpaa sagde han halvt høit: „De dræbe mig med deres Had og deres Complotter."

Men da Carl satte Foden i Gaarden, virkede den friske Morgenluft, Jægernes Raaben, hundrede forsamlede Menneskers larmende Velkomsthilsener som sædvanligen paa ham.

Han aandede lettere og gladere.

Hans første Diekast havde opsøgt Henrik. Henrik holdt tæt ved Margrethe. De to fortræffelige Ægtefolk syntes ikke

at kunne forlade hinanden, saa høit elskede de hinanden.

Da Henrik bemærkede Carl, satte han sin Hest i Galop og i tre Spring af Dyret var han henne hos sin Svoger.

„Ah! ah!" sagde Carl, „De er indrettet paa Parforcejagt, Henriot. De veed dog meget godt, at vi skulle paa Falkejagt idag." Uden at vente paa Svar, vedblev Kongen i en næsten truende Tone, idet han trak Øienbryn sammen, „afsted, mine Herrer, afsted. Vi maa kunne begynde Jagten Kl ni."

Catharina betragtede alt dette fra et Vindue i Louvre. Et tilsidetrukket Gardin gjorde Plads for hendes blege og tilsløredе Hoved, medens hendes fortklædte Legeme forsvandt i Tusmørket.

Paa Carls Befaling tog hele denne forgyldte, brodérede og parfumerede Sværm med Kongen i Spidsen Veien gjennem Louvres Port og bevægede sig som en Lavine paa Veien til Saint-Germain under Folkets Hurraraab, der hilsede den unge Konge, som lidende og tankefuld sad paa en Hest, der var hvidere end Snee.

„Hvad sagde han til Dem," spurgte Margrethe Henrik. — „Han lykønskede mig i Anledning af min udmærkede Hest." — „Var det Alt?" — „Alt." — „Saa

har han Mistanke." — „Det frygter jeg for." — „Lader os være forsigtige."

Henrik oplivede sit Ansigt ved et af disse fine Smil, som vare ham eiendommelige, og som vilde sige, især med Hensyn til Margrethe: „Vær rolig, min Veninde."

Neppe havde dette Tog forladt Gaarden i Louvre, før Catharina atter lod Gardinet falde for.

Det havde hun ikke undladt at bemærke, nemlig Henriks Bleghed, hans nervøse Trækninger og hans søgte Samtaler med Margrethe.

Henrik var bleg, fordi hans Blod, da han ikke besad sanguinisk Mod, ved alle Leiligheder, naar hans Liv stod paa Spil, istedetfor at stige ham til Hovedet, som det er Tilfældet hos hidsige Mennesker, strømmede ham til Hjertet.

Han følte nervøse Trækninger, fordi den Maade, paa hvilken Carl havde modtaget ham, var saa forskjellig fra den sædvanlige Modtagelse og af den Grund havde gjort et voldsomt Indtryk paa ham.

Endeligen havde han talt til Margrethe, fordi Mand og Kone, som vi vide, i politisk Hensende havde sluttet en offensiv og defensiv Alliance.

Men Catharina havde udlagt Tingene ganske anderledes.

— „Denne Gang", mumlede hun med sit florentiske Smil, „troer jeg, at han ikke slipper fri, den kjære Henriot."

Efter derpaa at have ventet et Qvarteer for at lade hele Toget komme ud af Paris, forlod hun sit Værelse for i Gjerning at overbevise sig, fulgte Corridoren, steg op ad den lille Vindeltrappe og aabnede Kongen af Navarras Værelse ved Hjelp af sin Hovednøgle.

Men forgjæves søgte hun overalt i Værelset efter Bogen. Forgjæves løb hendes brændende Blik fra Skrivebordene til Spisebordene, fra Spisebordene til Reolerne, fra Reolerne til Skabene; intetsteds fik hun Die paa hvad hun søgte.

— „Han har gjemt den i et eller andet Skab," sagde hun, „og har han endnu ikke læst den, saa vil han læse den."

Og hun gik ned næsten vis paa, at hendes Plan denne Gang var lykkedes.

Imidlertid fortsatte Kongen Reien til Saint-Germain, hvor han ankom efter halvanden Times stærkt Ridt; man gik ikke engang op i det gamle Slot, som hævede sig mørkt og majestætisk imellem de adsprede Huse paa Bjerget. Man reed over Træbroen, som paa dette Tidspunkt var beliggende ligefor det Træ, som man endnu kalder Sullys Eg. Derpaa gjorte man Tegn til de Baade, som fulgte

Toget for at gjøre Kongen og hans Følge det lettere at komme over Floden, at de skulde sætte sig i Bevægelse.

I samme Øieblik begav hele denne glade, af saa forskjellige Interesser besjælede Ungdom sig paa Veien med Kongen i Spidsen, henover denne prægtige Eng, som strakte nes ned fra Saint-Germains skovbedækkede Spidse, og som pludseligen antog Udseende af et mangefarvet Teppe, hvortil Flodens skummende Bølger dannede en Sølvfryndse.

Foran Kongen, som bestandigen sad paa sin hvide Hest og holdt sin Yndlingsfalk paa Tommelfingeren, gik Jagtbetjentene, som vare klædte i grønne Kjoler og havde store Støvler paa, og som commanderede med deres Røst et halvt Dousin Hunde, der nedtraadte Sivene, som stode ved Floden.

Solen som hidtil havde været skjult bag Skyerne, traadte pludseligen ud af det mørke Ocean, i hvilket den havde været begraven. En Straale gav ved sit Lys alt dette Guld, alle disse Smykker, alle disse fyrige Øine Glands, og det Hele blev en Strøm af Ild.

Som om den havde oppebiet dette Øieblik, for at en skjøn Sol skulde beskinne dens Udflugt, fløi en Grib op af Sivene, udstødende et forlænget og klagende Skrig.

— „Haw! haw!" raabte Carl, idet han tog Hatten

af sin Falk og sendte den efter Flygtningen. „Haw! haw!" raabte alle Stemmerne for at opmuntre Fuglen.

Blendet et Øieblik af Lyset, vendte Falken tilbage, beskrivende en Cirkel uden at være kommen hverken frem eller tilbage; men pludseligen bemærkede den Gribben og fløi saa hurtigt den kunde.

Gribben, der, som en klog Fugl, var fløiet op over hundrede Skridt fra Jagtbetjentene, havde rundet Mellemrum eller snarere Høide, medens Kongen tog Hætten af sin Falk, og medens denne vænnede sig til Lyset; Følgen heraf var, at den, da dens Fjende bemærkede den, allerede var over 500 Fod høiere end den, og at den nu steg meget hurtigt op, da den i de høiere Zoner havde fundet den for dens mægtige Vinger nødvendige Luft.

— „Haw! haw! Bec-de-Fer", raabte Carl opmuntrende sin Falk, „viis os, at Du er af den ægte Race. Haw! haw!"

Ligesom om den havde forstaaet denne Opmuntring, fløi det ædle Dyr lig en Piil gjennemstrygende en diagonal Linie, som maatte støde til den verticale Linie, Gribben beskrev, der steeg høiere og høiere, som om den vilde forsvinde i Ætheren.

— „Ah! Du Kujon", raabte Carl, som om Flygtningen havde kunnet høre det, idet han satte sin Hest i

Galop og iagttog Jagten, saavidt det var ham muligt med Hovedet kastet tilbage for ikke et Øieblik at tabe de to Fugle affyne. Ah! Du store Kujon, Du flygter. Min Bec-de-Fer er af den ægte Race; vent! vent! vent! Haw! Bec-de Fer; haw!"

Kampen var isandhed interessant; de to Fugle nærmede sig hinanden, eller rettere sagt, Falken nærmede sig til Gribben. Det eneste Spørgsmaal var at vide, hvem der vilde blive overst ved det første Angreb.

Angsten har bedre Vinger end Modet I sin Flugt kom Falken under Bugen paa Gribben, som den havde skullet beherske. Gribben drog Fordeel af sin Overlegenhed og sendte den et Hug med sit lange Næb.

Truffen, som af et Dolkestik, gjorde Falken, aldeles bevidstløs, tre hovedkulds Bevægelser, og i Øieblikket skulde man troe, at den atter var dalet ned. Men ligesom en saaret Krigor, reiser sig endnu frygteligere, udstødte den et Slags skarpt og truende Skrig og fløi atter efter Gribben.

Gribben havde draget Nytte af sin Fordeel, og, idet den forandrede sin Flugts Retning, havde den gjort en Bøining mod Skoven, da den denne Gang forsøgte at vinde Mellemrum og at undslippe ved Distancen i Stedet for at undslippe ved Høiden.

Men Falken var et Dyr af ædel Race, som havde et prægtigt Vingeslag. Den gjentog den samme Manoeuvre og stod paaskraae ind paa Gribben, der udstødte to eller tre Nødskrig og forsøgte at stige i Veiret som tidligere. Da denne dobbelte Kamp havde varet i ti Secunder, syntes de to Fugle i Begreb med at forsvinde i Skyerne. Gribben var ikke større end en Lærke, og Falken saae ud som en Naal, som hvert Øieblik blev mere usynlig.

Baade Carl og hele Hoffet fulgte Fuglene kun med Øinene. Enhver var forbleven paa sin Plads med Øinene fæstede paa Flygtningen og Forfølgeren.

„Bravo, bravo. Vee-de-Fer!" raabte Carl pludselig. „See, see, mine Herrer, den har Overmagten! Haw! haw!" — „Jeg tilstaaer virkeligen, at jeg nu seer hverken den Ene eller den Anden," sagde Henrik. „Jeg heller ikke," sagde Margrethe. — „Ja, men dersom Du ikke længer seer dem, Henriet, saa kan Du dog høre dem endnu," sagde Carl, „idetmindste Gribben. Hører du? hører Du? den beder om Naade."

To eller tre klagende Skrig, som et svet Øre vel ene var istand til at opfange, naaede fra Himlen ned til Jorden.

„Pas paa, pas paa," raabte Carl, „og Du vil see dem dale hurtigere ned, end de stege op."

Og da Kongen havde udtalt disse Ord, begyndte begge Fuglene virkeligen atter at komme tilsyne. Det var kun to sorte Punkter, men paa Forskjellen af disse to Puncters Størrelse var det imidlertid let at see, at Falken havde Overmagten.

„See! see!" raabte Carl, „Bee-de-For holder den."

Virkeligen forsøgte Gribben, der beherskedes af Falken, ikke engang at forsvare sig længer. Den dalede hurtigt, uophørligen hugget af Falken, medens den kun svarede ved sine Skrig. Pludseligen slog den sine Vinger sammen og lod sig falde ned som en Steen; men dens Modstander gjorde ligesaa, og da Flygtningen atter vilde bruge sine Vinger, bedøvede et sidste Hug af Falkens Næb den aldeles; den vedblev sit Fald i flere hovedkulds Bevægelser og i det Øieblik, da den berørte Jorden, slog Falken ned paa den, udstødende et Seiersskrig, som overdøvede den Overvundnes ved Faldet fremkaldte Skrig.

„Hen til Falken, hen til Falken!" raabte Carl og satte sin Hest i Galop henimod det Sted, hvor de to Fugle vare slaaede ned.

Men pludseligen standsede han Dyret, udstødte selv et Skrig, slap Tøilen og tog med den ene Haand fat i Hestens Manke, medens han med den anden Haand greb i sin Mave, som om han havde villet sønderrive sine Indvolde.

Ved dette Skrig ilede alle de Tilstedeværende til.

„Det er Intet, det er Intet," sagde Carl med et blodrødt Ansigt og et vildt Blik, „men det forekom mig, som om man jagede et Stykke gloende Jern igjennem Maven. Nu, nu, det har intet at betyde."

Og Carl satte atter sin Hest i Galop.

Alencon blegnede.

— „Hvad er der nu atter i Veien?" spurgte Henrik Margrethe. — „Jeg veed det ikke", svarede denne; „men saae De, hvor purpurrød min Broder blev?"

— „Det pleier han imidlertid ikke at blive", sagde Henrik.

De Tilstedeværende betragtede hverandre forbausede og fulgte Kongen.

Man naaede Stedet, hvor de to Fugle vare slaaede ned.

Falken sønderhuggede allerede Gribbens Hjerne.

Da Carl var naaet derhen, sprang han ned af Hesten for nøiagtigere at iagttage Kampen.

Men idet han berørte Jorden blev han nødsaget til at holde sig ved Sadlen, Jorden løb rundt under ham. Han følte en voldsom Trang til at vomere.

— „Kjære Broder! kjære Broder!" raabte Margrethe, hvad feiler De?"

— „Jeg feiler", sagde Carl, „hvad Porcia maatte feile, da hun havde slugt sine brændende Kul; jeg brænder og det forekommer mig, som om min Aande er en Flamme."

Paa samme Tid aandede Carl og syntes forundret over ikke at see Ild komme over Læberne.

Imidlertid havde man atter grebet Falken og sat den Hætten paa, hvorefter hele Selskabet forsamlede sig omkring Carl.

— „Nu! nu! hvad skal dette sige? Ved Christi Legeme, det har Intet at betyde, eller, dersom det er Noget, saa er det Solen, der knuser mit Hoved og stikker mine Øine ud. Nu, nu, begynd Jagten igjen, mine Herrer. See der flyver en heel Flok unge Vildænder. Slip alle Falkene. Cerboeuf! vi skulle mere os!"

Man aftog virkeligen Hætterne og slap i samme Øieblik fem eller sex Falke, som toge Retningen mod Vildtet, medens hele Jagtselskabet red ned ved Flodens Bredder.

— „Nu vel! hvad siger De, Madame?" spurgte Henrik Margrethe. — „At Øieblikket er godt", sagde Margrethe, „og at vi, dersom Kongen ikke vender sig om, let kunne naae Skoven herfra."

Henrik kaldte paa den Jagtbetjent, som bar Gribben, og medens den brændende og forgyldte Lavine strømmede

ned af den Skraaning, som nu danner Terrassen, blev han ene tilbage, som om han undersøgte den Overvundnes Krop.

I dette Øieblik og ligesom for at komme ham tilhjelp floi der en Fasan i Veiret.

Han slap sin Falk; for at kunne fjerne sig fra den almindelige Jagt behøvede han en særskilt Jagt til Paasfud.

VII.

Frants den Forstes Pavillon.

Kan man tænke sig noget Skjønnere, end Konger paa Fuglejagt, da Kongerne næsten vare Halvguder og Jagten ikke alene var en Fornøielse men endog en Kunst.

Ikke desto mindre maa vi forlade dette kongelige Skuespil for at trænge ind paa et Sted i Skoven, hvor samtlige Acteurer fra den nyligen beskrevne Scene snart skulle indhente os.

Paa høire Side af Allée des Violettes, en lang Række af Kratskov, et mosbegroet Tilflugtssted, hvor den frygtsomme Hare imellem Lavenlerne og Lynget fra Tid til anden dreier Ørene, medens den vilde Hjort gnæver sit med de svære Takker betyngede Hoved, aabner Næseborene og lytter, er et aabent Sted i Skoven, som ligger langt nok

borte for ikke at sees fra Veien, men ikke langt nok borte, at man fra dette aabne Sted jo kan see Veien.

Midt paa dette aabne Sted laae to Mænd i Græsset. De havde deres Kapper under sig, ved Siden en lang Kaarde og tæt ved hver af dem en Muskette med en vid Munding, som man dengang kaldte en Armbrøst, og lignede saaledes i Afstand ved deres Costumes Elegance de muntre Personer i Décaméron, og tæt ved, som Følge af deres mange Vaaben, hine Skovens Rovere, som Salvator Rosa hundrede Aar senere malede efter Naturen paa sine Landskaber.

Den ene af dem stottede sig paa det ene Knæ og den ene Haand og lyttede som en af disse Harer eller en af disse Hjorte, vi nyligen have omtalt.

„Det synes mig," sagde denne, „at Jagten besynderlig nok med Eet er forlagt nærmere hen til os. Jeg har endog hørt Jægerne skrige, for at opmuntre Falkene."

„Og nu," sagde den anden, som syntes at oppebie Begivenhederne med langt mere Philosophie end hans Kammerat, „nu hører jeg intet længer; de maae have fjernet sig... Jeg sagde Dig nok, at det var et daarligt Sted for Jagttagelser. Man kan rigtignok ikke sees, men man seer heller ikke noget."

„Hvad Pokker! min kjære Hannibal," sagde den første af de Samtalende, „vi maatte dog have et Sted til de to Heste, vi ride, til de to andre, vi føre med os, og til disse to Muulæsler, som ere saa belæssede, at jeg ikke veed, hvorledes de skulde kunne følge os Desuden kjender jeg kun disse gamle Egetræer og disse hundredaarige Bøgetræer, som passende kunde overtage denne vanskelige Forretning. Jeg vover derfor at sige, at jeg, langt fra som Du, at dadle de Mony, i alle Forberedelserne til dette Foretagende, som han har ledet, gjenkjender den dybe Indsigt hos en sand Deeltager i en Sammensværgelse."

„Godt," sagde den anden Adelsmand, „der lod Du et Ord falde, som jeg ventede paa. Der greb jeg Dig. Vi tage altsaa Deel i en Sammensværgelse?"

„Vi tage ikke Deel i nogen Sammensværgelse, vi tjene Kongen og Dronningen."

„Som conspirere, hvilket ganske kommer ud paa Eet for os."

„Corennas, jeg har sagt Dig det," tog la Mole atter Ordet, „jeg twinger dig aldeles ikke til at følge mig ved dette Eventyr, som en særegen Følelse, som Du ikke deler, som Du ikke kan dele, lader mig foretage ene."

„Jh! for Pokker! hvem siger, at Du tvinger mig? For det Første veed jeg ikke et Menneske, som skulde kunde tvinge Coconnas til at gjøre, hvad han ikke vil gjøre; men troer Du, at jeg vilde lade Dig gaae uden at følge dig, især naar jeg seer Dig gaae til Djævlen?"

„Hannibal! Hannibal!" sagde la Mole, „jeg troer, at jeg seer hans hvide Hest dernede. Oh! det er forunderligt, ene Tanken, om at hun kommer, faaer mit Hjerte til at banke."

„Nu! det er løierligt," sagde Coconnas gabende, „mit Hjerte banker aldeles ikke."

„Det er ikke hende," sagde la Mole. „Hvad men der er kommen i Veien? Det var jo Klokken tolv, synes mig!"

„Det kunde hænde sig, at den ikke var tolv, see det er det Hele, og at vi endnu have Tid til at sove en lille Stund, som det lader."

I denne Overbeviisning strakte Coconnas sig ud paa sin Kappe som en Mand, der foier Gjerning til Ord; men da hans Øie berørte Jorden, forblev han liggende med Fingeren i Veiret, idet han gjorde Tegn til la Mole, at han skulde tie.

— „Hvad er det?" spurgte denne. — „Stille, denne Gang hører jeg Noget, og jeg tager ikke feil." — „Det

er forunderligt, jeg kan lytte saa meget, det skal være, jeg hører dog ikke Noget." — „Du hører ikke Noget?" — „Nei." — „Nu vel!" sagde Coconnas, idet han reiste sig op og lagde Haanden paa la Moles Arm, „betragt den Hjort." — „Hvor?" — „Dernede."

Og Coconnas viste la Mole Dyret med Fingeren.

— „Nu vel?" — „Nu vel! Du skal faae at see."

La Mole betragtede Dyret, som bøiede Hovedet ned som om det vilde til at afgnave Græs; det lyttede i en ubevægelig Stilling. Snart hævede det atter sin med de udmærkede Takker betyngede Pande og spidsede Ørene med den Kant, hvorfra Støien uden Tvivl kom; derpaa foer den pludselig afsted med Lynets Hurtighed uden nogen tilsyneladende Grund.

— „Ah! Ah!" sagde la Mole, „jeg troer, at Du har Ret, thi der flygter Hjorten."

— „Ja, den flygter," sagde Coconnas, „fordi den hører, hvad Du ikke hører."

En dump og neppe hørlig Støi zittrede virkeligen i Græsset; for mindre øvede Øren vilde det have været Vinden; for Folk som la Mole og Coconnas var det en Galop af Heste i det Fjerne.

La Mole var i et Nu paa Benene.

— „Der ere De," sagde han, muntert!"

Coconnas reiste sig, men mere roligt; Piemonteserens Livlighed syntes at være gaaet over i la Moles Hjerte, medens derimod dennes Sorgløshed syntes paa sin Side at have bemægtiget sig hans Ven. Det kom deraf, at den Ene ved denne Leilighed var enthousiastisk, medens den Anden var fortrydelig.

Snart naaede en regelmæssig Støi de to Venners Øren. En Hest's Vrinsken fik de Heste, som stode ti Skridt fra dem til at dreie Ørene, og i Alleen passerede, lig en hvid Skygge, en Dame forbi, som vendende sig om imod dem, gjorde et forunderligt Tegn og forsvandt.

— „Dronningen!" raabte de med samme Mund. — „Hvad betyder dette?" sagde Coconnas. — „Hun gjorde saaledes med Armene", sagde la Mole; „hvilket betyder „Strax..." — „Hun gjorde saaledes", sagde Coconnas, „hvilket betyder: Afsted..."

— „Dette Tegn svarer til: Vent mig."

— „Dette Tegn svarer til: Flygt."

— „Nu vel!" sagde la Mole, „lader os handle hver efter sin Overbeviisning. Rid, jeg bliver."

Coconnas trak paa Skuldrene og lagde sig atter ned.

I samme Øieblik passerede i modsat Retning af den Vei, Dronningen havde fulgt, men i samme Allee en Skare Ryttere i strygende Fart, som de to Venner gjenkjendte som

Protestanter. Deres Heste vare fyrige, næsten rasende og sprang ligesom de Græshopper, om hvilke Hjob siger: De kom og forsvandt.

„Guds Død! Dette bliver betænkeligt," sagde Coconnas, idet han atter reiste sig. „Afsted til Frants den Førstes Pavillon."

„Nei, tvertimod ikke derhen," sagde la Mole. „Dersom vi ere opdagede, saa vil Kongens Opmærksomhed først henledes paa denne Pavillon, eftersom det er det almindelige Samlingssted."

„Denne Gang kan Du nok have Ret," brummede Coconnas.

Coconnas havde ikke udtalt disse Ord, da en Rytter passerede som et Lyn igjennem Skoven, sættende over Grøfter, Buske og Indhegninger, og kom hen med de to Adelsmænd. Han holdt en Pistol i hver Haand og styrede Hesten under dette rasende Ridt ene med Knæerne.

„De Mony!" raabte Coconnas urolig, idet han blev ligesaa bevægelig som la Mole; „de Mony paa Flugt! Man flygter altsaa?"

„Hurtigt! hurtigt!" raabte Huguenotten, „op paa Hesten; jeg har gjort en Omvei for at sige Dem det. Afsted!"

Og da han ikke havde ophørt at fare afsted, da han udtalte disse Ord, var han allerede langt borte, da han fuldendte dem, og da la Mole og Coconnas fuldkommen fattede Meningen.

„Og Dronningen?" raabte la Mole.

Men den unge Mands Stemme tabte sig i Rummet; de Mony var allerede altfor langt borte til at kunne høre ham og især til at kunne svare ham.

Coconnas havde snart taget sin Beslutning, medens la Mole forblev ubevægelig og fulgte med Øinene de Mony, som forsvandt imellem Grenene, der aabnede sig for ham og atter faldt til efter ham; han løb ten til Hestene, førte dem frem, sprang op paa sin, og kastede den andens Tømme i Hænderne paa la Mole og gav sig til at spore Hesten.

— „Nu vel!" sagde han, jeg gjentager, hvad de Mony sagde: „Afsted!" Og de Mony er en Mand, der taler forstandigt. Afsted, afsted, la Mole!"

— „Et Øieblik" sagde la Mole; „vi ere komne her i en eller anden Anledning."

— „Medmindre det er for at lade os hænge", svarede Coconnas, „saa raader jeg Dig til ikke at spilde Tiden. Jeg kan tænke, Du vil holde lange Taler, omskrive Ordet flygte; tale om Horats, der kastede sit Skjold og om

Caminendas, som man har tilbage paa hans; jeg vil sig et eneste Ord: hvor de Mony de Saint-Phale flygter kan Enhver flygte."

— „De Mony de Saint-Pha'e", sagde la Mole, „er det ikke overdraget at bortføre Dronning Margrethe; de Mony de Saint-Phale elsker ikke Dronning Margrethe."

— „For Pokker! og deri gjør han vel, dersom denne Kjærlighed maa lade ham begaae lignende Daarskaber, som dem. Du gjør Dig skyldig i. Gid Fanden tage den Kjærlighed, som kan koste to tappre Adelsmænd Livet! Corne dé boeuf! som Kong Carl siger, vi conspirere, min Kjære; og naar man conspirerer slet, maa man tage Flugten. Op med Dig, la Mole!"

— „Flygt Du, min Ven, jeg afholder Dig ikke derfra, jeg opfordrer Dig endog dertil. Dit Liv er endog kostbarere end mit. Beskyt derfor Dit Liv."

— „Man skal sige til mig: „Coconnas, vi ville lade os hænge Begge," og ikke sig til mig: „Coconnas, frels Dig alene."

— „Bah min Ven," svarede la Mole, „Strikken er gjort til Grobianner og ikke til Adelsmænd som os."

— „Jeg begynder at troe," sagde Coconnas med et Suk, „at den Forsigtighedsregel, jeg har taget ikke er ilde." — „Hvilken?" — „At slutte Venskab med en Bøddel."

— „Du er grusom, min kjære Coconnas." — „Men hvad skulle vi da gjøre?" raabte denne utaalmodig. — „Vi ville opsøge Dronningen." — „Hvor det?" — „Det veed jeg ikke ... Opsøg Kongen!" — „Hvor det?" — „Det veed jeg ikke ... men vi ville nok finde dem, og vi to alene ville gjøre, hvad halvtredsindstyve Personer ikke have kunnet eller ikke have vovet at gjøre." — „Du benytter Dig af min Egenkjærlighed, Hyancithus; det er et daarligt Tegn." — „Nu vel! lader os see, tilhest og afsted." — „Det var da godt!"

La Mole vendte sig om for at tage i Sadelknappen; men i det Øieblik, da han satte Foden i Stigbøilen, lød en bydende Stemme sig høre.

— „Holdt! Overgiv Dem," sagde Stemmen.

Paa samme Tid kom en mandlig Skikkelse tilsyne bag en Eg, derpaa en anden, dernæst en tredie; det var de lette Ryttere, som efter at være blevne Fodfolk, vare krøbne paa Maven igjennem Lynget og gjennemsøgte Skoven.

— „Hvad sagde jeg Dig," mumlede Coconnas.

Et Slags stum Rødme var la Moles Svar.

De lette Ryttere vare endnu tredive Skridt fra de to Venner.

„Lader os høre!" vedblev Piemonteseren, talende al-

deles høit til Lieutenanten for de lette Ryttere, og ganske sagte til la Mole; „Mine Herrer, hvad ønske De?"

Lieutenanten befalede at lægge an paa de to Venner.

Coconnas vedblev ganske sagte:

„Op i Sadlen! la Mole, der er Tid endnu, spring op paa Hesten, som jeg har sagt hundrede Gange til Dig og lad os komme afsted."

Idet han derpaa vendte sig til de lette Ryttere, sagde han:

„Ih! for Pokker, mine Herrer, skyd ikke; de kunde dræbe Venner."

Derpaa sagde han til la Mole:

„Man skyder daarligt igjennem Træerne; om de skyde, saa træffe de os dog ikke." — „Det er umuligt," sagde la Mole, „vi kunne ikke føre Margrethes Hest og de to Muulæsler med os; denne Hest og disse to Muulæsler vilde compromittere hende, medens jeg ved mine Svar vilde fjerne al Mistanke. Flygt! min Ven, flygt!"

„Mine Herrer," sagde Coconnas, idet han trak sin Kaarde og rakte den i Veiret, „mine Herrer, vi overgive os aldeles."

De lette Ryttere sænkede deres Musketter.

„Men sig mig, af hvad Grund vi skulle overgive os?" — „Det kan De spørge Kongen af Navarra om." —

„Hvilken Forbrydelse have vi begaaet?" — „Det vil Hertugen af Alencon sige Dem."

Coconnas og la Mole betragtede hinanden; deres Fjendes Navn var i et saadant Øieblik ikke videre stikket til at berolige dem. Imidlertid gjorde hverken den ene eller den anden af dem Modstand. Coconnas blev bedet om at stige ned af Hesten, hvilket han gjorde uden Betænkning. Derpaa bleve de begge stillede i Centrum af de lette Ryttere, og man lagde Veien til Frants den Førstes Pavillon.

„Du vilde see Frants den Førstes Pavillon?" sagde Coconnas til la Mole, da han igjennem Træerne øinede Murene af en skjøn gothisk Bygning, „nu, det lader til, at Du faaer den at see."

La Mole svarede ikke, men rakte Coconnas kun Haanden.

„Ved Siden af denne herlige Pavillon, som var bygget paa Ludvig den Tolvtes Tid, og som man kaldte Frants den Førstes Pavillon, fordi denne altid valgte den til sine Jagtmøder, var et Slags Hytte, som var opreist for Piqueurerne, og som paa en Maade forsvandt under Musketterne, Hellebarderne og Kaarderne, ligesom et Muulvarpeskud under en moden Ager."

Til denne Hytte bleve de to Fanger førte.

Nu ville vi opklare den, for de to Venner især meget taagefulde Stilling ved at fortælle, hvad der var foregaaet.

De protestantiske Adelsmænd havde efter Aftale forsamlet sig i Frants den Førstes Pavillon, til hvilken, man veed, de Mony havde forskaffet sig Nøglen.

Herrer af Skoven, efter hvad de idetmindste troede, havde de hist og her stillet nogle Skildvagter, som de lette Ryttere ved Hjelp af Ombytning af røde Skjærf i Stedet for hvide, en Forsigtighedsregel, som skyldtes Hr. de Nancys sindrige Iver, havde borttaget uden at bruge Vaaben, ene ved en kraftig Overrumpling.

De lette Ryttere havde fortsat deres Klapjagt, medens de omringede Pavillonen; men de Mony, der, som vi have seet, ventede Kongen ved Enden af Allée des Violettes, havde seet disse Skjærf liste sig frem, og fra dette Øieblik vare de røde Skjærf forekomne ham mistænkelige. Han havde derfor trukket sig tilside for ikke at blive seet, og havde bemærket, at den umaadelige Circel havde sammentrukket sig paa den Maade at den gjennemstreifede Skoven og omringede Samlingsstedet.

Dernæst havde han paa samme Tid i den yderste Ende af Hovedalleen seet de hvide Fjerbuske komme tilsyne og den kongelige Gardes Bøsser glimre. Endeligen havde

han gjenkjendt Kongen selv, medens han paa den modsatte Side havde bemærket Kongen af Navarra.

Nu havde han gjort et Kors i Luften med sin Hat, hvilket var det aftalte Tegn for at sige, at Alt var tabt.

Paa dette Signal havde Kongen pludseligen gjort omkring og var forsvunden.

Strax havde de Mony trykket sine Sporers to brede Hjul ind i Bugen paa sin Hest og taget Flugten, medens han under denne havde raabt de nævnte advarende Ord til la Mole og Coconnas.

Kongen, som havde bemærket Henriks og Margrethes Forsvinden, nærmede sig, ledsaget af Hertugen af Alencon, for at see dem begge træde ud af Hytten, i hvilken han havde givet Befaling til at indeslutte alt, hvad der befandt sig, ikke alene i Pavillonen, men endog i Skoven.

Adeles sikker i sin Sag, galoperede Alencon ved Siden af Kongen, hvis stikkende Smerter forsøgede hans slette Humeur. To eller tre Gange havde han været nærved at besvime, og eengang havde han endog spyttet Blod.

„Nu," sagde Kongen da han ankom til Stedet, „lader os skynde os; jeg vil saa hurtig som muligt tilbage til Louvre; træk mig alle disse Huguenotter ud af Hulen; det er idag St. Blasius, St. Bartolomæus's Fætter."

Da Kongen havde sagt disse Ord, kom hele denne Mængde Syyd og Armbosser i Bevægelse, og man tvang de, deels i Skoven, deels i Pavillonen grebne Huguenotter til en efter anden at komme ud af Hytten.

Men der var ingen Konge af Navarra, ingen Margrethe, ingen de Mony.

„Nu," sagde Kongen, „hvor er Henrik? hvor er Margot? Dem havde de lovet mig, Alencon, og, corboeuf! man maa finde mig dem."

„Kongen og Dronningen af Navarra?" sagde Hr. de Nancy, „dem have vi aldeles ikke seet, Sire." — „Men der ere de," sagde Madame de Nevers.

I samme Øieblik kom Henrik og Margot tilsyne i den yderste Ende af Alleen, som førte til Floden, begge aldeles rolige, som om der slet ikke var noget i Veien; begge havde de deres Falk paa Tommelfingeren og trykkede sig forelskede med hinanden med saa megen Kunst, at deres Heste, skjøndt de galopperede, ikke vare mindre forenede end de og syntes at kjærtegne hinanden med Næseborene.

Nu var det, at Alencon, som blev rasende, lod Omegnen gjennemstreife, og at man fandt la Mole og Coconnas under deres Løvtag.

Ogsaa de gjorde deres Indtrædelse i denne Circel, som Gardisterne dannede ved en broderlig Sammenfletning.

Kun havde de ikke, da de ikke vare Konger, formaaet at antage en saa god Holdning, som Henrik og Margrethe. La Mole var for bleg og Coconnas var for rød.

VIII.

Forhørene.

Det Optrin, som overraskede de to unge Mennesker da de traadte ind i Circelen, var et af disse, man aldrig glemmer, har man kun seet dem en eneste Gang, og det endog kun et eneste Øieblik.

Carl den Niende havde, som vi have sagt, seet alle de, i Piqueurernes Hytte indelukkede Adelsmænd defilere forbi, efter at Gardisterne havde trukket dem ud.

Han og Alencon fulgte enhver Bevægelse med et begjærligt Øie, idet de ventede at see Kongen af Navarra komme ud

Men de ventede forgjæves.

Hermed vare de ikke fornøiede, man maatte vide, hvad der var bleven af dem.

Da man saae de to unge Ægtefolk komme tilsyne ved Enden af Alleen, blegnede Alencon, Carl følte sit Hjerte lettet, thi han ønskede instinctmæssigt, at alt dette, som

Broderen havde tvunget ham til at gjøre, vilde falde tilbage paa denne.

— „Atter vil han undslippe," mumlede Frants, idet han blegnede.

I dette Øieblik blev Kongen greben af saa voldsomme Smerter i Indvoldene, at han slap Tommen, greb med begge Hænder i sine Sider og udstødte et Skrig som et vanvittigt Menneske.

Henrik nærmede sig iilfærdigt; men inden han havde tilbagelagt de to hundrede Skridt, som skildte ham fra Kongen, var Carl atter kommen sig.

— „Hvorfra kommer De, min Herre?" sagde Kongen i en haard Tone, som gjorde Indtryk paa Margrethe.

— „Jh fra Jagten, kjære Broder," svarede Margrethe.

— „Man holdt Jagt ved Flodbredden og ikke i Skoven."

— „Min Falk fløi efter en Fasan, Sire, da vi bleve tilbage for at betragte Gribben."

— „Og hvor er Fasanen?"

— „Her er den; det er en smuk Fugl, ikke sandt?"

Og med sin meest uskyldige Mine viste Hermit Carl den purpurrøde, azurblaa og guldfarvede Fugl.

„Ah! ah!" sagde Carl, „og hvorfor kom De ikke tilbage til mig, da de havde fanget denne Fasan?" — „Fordi den havde rettet sin Flugt mod Parken, Sire, saa at vi, da

vi kom ned til Flodens Bred, saae dem en halv Miil foran os allerede i Begreb med at ride imod Skoven; da satte vi i Galop efter Dem, thi da vi jagede i Fælledsskab med Deres Majestæt, vilde vi ikke gjerne komme fra Dem." — „Og alle disse Adelsmænd," tog Carl atter Ordet, „vare de ogsaa inviterede?" — „Hvilke Adelsmænd?" spurgte Henrik, idet han kastede et spørgende Blik omkring sig. — „Ih min Gud Deres Huguenotter?" sagde Carl; „i alle Tilfælde, har nogen indviteret dem, er det ikke mig." — „Nei, Sire," svarede Henrik, „men det er maaskee Hertugen af Alencon." — „Hertugen af Alencon! hvorledes det?"

— „Mig!" raabte Hertugen. — „Ih! ja min Broder," sagde Henrik, „fortalte De ikke igaar, at De var Konge af Navarra? Nu vel, de Huguenotter, som have forlangt at faae Dem til Konge, ere komne for at takke Dem, fordi De har modtaget Kronen, og Kongen, fordi han har givet Dem den. Ikke sandt, mine Herrer."

— „Jo, jo," raabte tyve Stemmer; „leve Hertugen af Alencon! leve Kong Carl!"

„Jeg er ikke Huguenotternes Konge," sagde Frants, blegnende af Vrede.

Idet han derpaa kastede et stjaalent Blik til Carl, sagde han, „og jeg haaber aldrig at blive det." — „Lader

os nu ikke tale derom!" sagde Carl. „Du skulde vide, Henrik, hvor besynderligt jeg finder alt dette."

— „Sire," sagde Kongen af Navarra med Fasthed, „man skulde virkeligen troe, Gud forlade mig, at jeg bliver forhørt." — „Og dersom jeg sagde, at jeg forhører Dem, hvad vilde De saa svare?"

— „At jeg er Konge ligesaavel som De, Sire", sagde Henrik stolt; „thi det er ikke Kronen, men Fødslen, der giver Kongeværdigheden, og at jeg vil svare min Broder og min Ven, men aldrig min Dommer." — „Jeg gad dog gjerne vide", mumlede Carl, „hvad jeg dog engang har at holde mig til."

— „Før Hr. de Mony frem", sagde Alencon, „saa skal de faae det at vide. Hr. de Mony maa være fangen."

— „Er Hr. de Mony imellem Fangerne?" spurgte Kongen.

Henrik blev et Øieblik urolig og verlede et Blik med Margrethe; men dette Øieblik var af kort Varighed.

Der var Ingen, som svarede.

— „Hr. de Mony er ikke iblandt Fangerne", sagde de Nancey; „nogle af vore Folk troe at have seet ham, men Ingen er vis derpaa."

Alencon mumlede nogle gudsbespottende Ord.

– „Jo!" sagde Margrethe, idet hun pegede paa la Mole og Coconnas, som havde hørt hele Samtalen, og paa hvis

Fiffigbed hun troede at kunne gjøre Regning; „Sire, der er Hertugen af Alencons to Cavallerer, forhør dem, de ville svare."

Hertugen mærkede Slaget.

— „Jeg har ladet dem arrestere, netop for at bevise, at de ikke staae i min Tjeneste", sagde Hertugen.

Kongen betragtede de to Venner og skjælsede ved atter at see la Mole.

— „Oh! oh! igjen denne Provencaler?" sagde han.

Coconnas bilste med Anstand.

— „Hvad foretoge De Dem, da man arresterede Dem?" spurgte Kongen. — „Sire, vi fortalte Krigs- og Kjærlighedseventyr." — „Tilhest! bevæbnede fra Top til Taa! færdige til at flygte?" — „Nei, Sire", sagde Coconnas, „Deres Majestæt er slet underrettet. Vi laae dengang i Skyggen af et Bøgetræ, sub tegmine fagi." — „Ah! De laae i Skyggen af et Bøgetræ?"

— „Og vi havde endog kunnet flygte, dersom vi havde troet, paa nogen Maade at have paadraget os deres Majestæts Vrede. Hør, mine Herrer, paa Deres Æresord som Soldater", sagde Coconnas, idet han henvendte sig til de lette Ryttere, „troe De, at vi kunde være undslupne Dem, dersom vi havde villet det?"

— „Jeg maa nemlig bemærke", sagde Lieutenanten, „at disse Herrer slet ikke have gjort Tegn til at ville flygte."

— „Fordi deres Heste var langt fra Dem," sagde Hertugen af Alencon.

— „Jeg beder Monsigneur i al Ydmygbed om Forladelse," sag deCoconnas, „men jeg havde min Hest imellem Benene, og min Ben, Grev Lerac de la Mole holdt sin ved Tømmen."

— „Er det sandt, mine Herrer?" sagde Kongen.

— „Jo det forholder sig saa", svarede Lieutenanten, „Hr. de Coconnas steg endog ned af sin, da han saae os."

Coconnas kunstlede et Smiil, som betydede: „Der seer De, Sire!"

— „Men disse Heste, De førte med Dem, disse Muulæsler, disse Kofferter, med hvilke de ere belæssede?" spurgte Frants.

„Nu!" sagde Coconnas, „ere vi Staldkarle? lad Ridefnegten hente, som passer paa dem."

— „Han er der ikke", sagde Hertugen rasende.

— „Saa er han bleven bange og har taget Flugten", tog Coconnas atter Ordet; „man kan ikke fordre, at en saadan Tosse skal besidde en Adelsmands Roligbed."

— „Bestandigen det samme System", sagde Alencon, skjærende Tænder. „Lykkeligviis har jeg forud underrettet Dem om, Sire, at disse Herrer for nogle Dage siden ere udtraadte af min Tjeneste."

— „Skulde jeg være saa ulykkelig ikke at være længer i Deres kongelige Høiheds Tjeneste?" sagde Coconnas.

— „Ih! for Pokker! min Herre, De veed det bedre end nogen, eftersom De har fordret Deres Afskeed i et temmelig impertinent Brev, som jeg, Gud være lovet, har bevaret, og som jeg heldigviis har hos mig."

„Ah!" sagde Coconnas, „jeg haabede, at Deres kongelige Høihed havde tilgivet mig et Brev, som er skrevet under et slet Lunes første Indflydelse. Jeg havde erfaret, at Deres kongelige Høihed i en Corridor i Louvre havde villet myrde min Ven la Mole..."

„Hvad!" afbrød Kongen ham, „hvad er det han siger?"

„Jeg havde troet, at Deres kongelige Høihed var alene," vedblev Coconnas troskyldig. „Men siden jeg har faaet at vide, at tre andre Personer..."

„Stille!" sagde Carl, „vi ere tilstrækkeligen underrettede. Henrik," sagde han til Kongen af Navarra, „Deres Ord paa ikke at ville flygte?" —„Det giver jeg Deres Majestæt."

„Vend tilbage til Paris med Hr. de Nancey og hold Stuearrest i Deres Værelse. De, mine Herrer," vedblev han, idet han henvendte sig til de to Adelsmænd, „behage at overgive deres Kaarder."

La Mole betragtede Margrethe. Hun smilede. Strax overgav la Mole sin Kaarde til Hr. de Nancey, som stod ham nærmest.

Coconnas gjorde ligeledes.

„Nu, har man fundet Hr. de Mony?" spurgte Carl. — „Nei, Sire," sagde Hr. de Nancey, „enten var han ikke i Skoven, eller han har taget Flugten." - „Destoværre," sagde Kongen. „Lader os vende hjem. Jeg fryser, jeg er syngel." — „Sire, det er uden Tvivl en Følge af Vrede," sagde Frants.

„Ja maaskee. Det render rundt for mine Øine. Hvor ere dog Fangerne? Jeg kan ikke mere see noget. Er det alt Nat! Oh! jeg ulykkalige! jeg brænder... Hjelp! Hjelp!"

Og den ulykkalige Konge slap sin Hests Tomme, udstrakte Armene og faldt tilbage i Armene paa de Tilstedeværende, som bleve forskrækkede ved dette Anfald.

Frants, der holdt paa den ene Side af Kongen, aftørrede Sveden af sin Pande, thi han alene kjendte Aarsagen til det Onde, der piinte hans Broder.

Kongen af Navarra, som alt var under Hr. de Nanceys Bevogtning, betragtede fra den anden Side hele denne Scene med deeltagende Forundring.

„Ah, ah!" mumlede han med denne vidunderlige Klarsynethed, som i enkelte Øieblikke gjorde ham til en oplyst Mand, for at sige saaledes, „om det skulde være til mit Bedste, at jeg er bleven standset paa min Flugt?"

Han betragtede Margot, hvis store, ved Overraskelsen udvidede Øine bevægede sig fra ham hen paa Kongen og fra Kongen tilbage paa ham.

Denne Gang var Kongen ganske bevidstløs. Man kom med en Bæreindretning, paa hvilken man lagde ham; hvorefter man bedækkede ham med en Kappe, som en af Cavalererne løsnede af sine Skuldre, og Toget satte sig roligt i Bevægelse paa Veien til Paris, hvor man om Morgenen havde seet muntre Sammensvorne og en glad Konge tage afsted, og hvor man nu saae en døende Konge omgiven af rebelske Fanger.

Margrethe, som under alt dette hverken havde mistet sin legemlige eller sin aandelige Frihed, gjorde et sidste betydningsfuldt Tegn til sin Mand, hvorpaa hun nærmede sig saa nær til la Mole, at denne kunde opfange disse to græske Ord, som hun lod falde:

„Me deide."

Det vil sige:

„Frygt Intet."

— „Hvad sagde hun til Dig?" spurgte Cocennas." „Hun sagde at jeg aldeles ikke skulde frygte," svarede la Mole.

— „Desværre," mumlede Piemonteseren, „Desværre. Det vil sige, at det ikke vil gaae os godt. Hver Gang disse Ord ere blevne henvendte til mig som et Slags Opmuntring, har jeg øieblikkeligen faaet enten en Kugle et eller andet Sted, eller et Kaardestik i Livet, eller en Urtepotte i Hovedet. Frygt Intet det være paa Hebraisk, eller paa Græsk, eller paa Latin, eller paa Fransk, har altid havt denne Betydning for mig: Vogt Dig endnu mere."

— „Afsted mine Herrer," sagde Lieutenanten for de lette Rytiere.

— „Uden at være ubeskeden, min Herre, hvor fører man os hen?" spurgte Cocennas. — „Til Vincennes, troer jeg," sagde Lieutenanten. — „Jeg havde større Lyst til at komme andetsteds hen," sagde Cocennas; „men det er sandt, man kan ikke altid gaae hvorhen, man vil."

Underveis var Kongen vaagnet op af sin bevidstløse Tilstand og havde gjenvundet nogle Kræfter. I Nanterre

havde han endog villet stige tilhest, men man havde afholdt ham derfra.

— „Send Bud efter Ambrosius Paré", sagde Carl, da man ankom til Louvre.

Han steeg ned af Værestolen, og gik op ad Trappen, støttet paa Tavannes's Arm og naaede sit Værelse, hvorhen han forbød, at man maatte følge ham.

Enhver bemærkede, at han syntes meget alvorlig; under hele Veien havde han anstillet dybe Betragtninger, medens han slet ikke havde talt til Nogen og ikke længer beskjæftiget sig med Sammensværgelsen eller med de Sammensvorne. Det var sienspnligt, at hans Sygdom udelukkende beskjæftigede ham.

Denne saa pludselige, saa forunderlige, saa smertefulde Sygdoms Symptomer vare de samme, som man havde bemærket hos hans Broder, Frants II nogen Tid før hans Død.

Dette Forbud for Enhver, med Undtagelse af Mester Paré, mod at komme ind til Kongen, forundrede heller ikke Nogen. Had til Menneskene, veed man, var Hovedtrækket i denne Fyrstes Character.

Carl traadte ind i sit Soveværelse, satte sig paa et Slags Sopha, støttede Hovedet paa Puderne, og i den Tanke, at Mester Ambrosius Paré mueligen ikke kunde

være hjemme og vilde tøve med at komme, vilde han benytte den Tid, i hvilken han skulde vente.

Han slog derfor i sine Hænder; en Gardist traadte ind. —

— „Siig Kongen af Navarra, at jeg vil tale med ham", sagde Carl.

Gardisten bukkede og adlød.

Carl kastede sit Hoved tilbage, en forskrækkelig Smerte i Hjernen tillod ham neppe at sammenholde sine Tanker, et Slags blodig Taage svævede for hans Øine; hans Tunge var tør, og han havde allerede tømt en heel Karaffel Vand uden at stille sin Tørst.

Under denne søvnige Tilstand aabnede Døren sig, og Henrik traadte ind; de Nancey var fulgt bagefter ham men var bleven i Forværelset.

Kongen af Navarra ventede indtil Døren blev lukket efter ham.

Nu traadte han nærmere.

— „Sire," sagde han, „De har sendt Bud efter mig? Her er jeg."

Ved at høre denne Stemme skjælvede Kongen og udstrakte Haanden mekanisk.

„Sire", sagde Henrik, idet han lod begge sine Hænder falde ned, „Deres Majestæt glemmer, at jeg ikke læn-

gen er Deres Broder, men Deres Fange." — „Ah, ah! det er sandt," sagde Carl," jeg takker Dem, fordi De erindrer mig derom. Det erindrer mig endmere om, at De lovede mig at ville svare mig oprigtigt, saasnart vi ville være alene." — „Jeg er beredt til at holde dette Løfte. Forhør mig, Sire."

Kongen gjød koldt Vand i sin Haand og lagde den paa sin Pande.

„Hvad Sandhed er der i Hertugen af Alencons Anklage? Lader os høre, svar Henrik."

„Kun Halvdelen af den er sandt; det var nemlig Hertugen af Alencon, som skulde flygte, og mig, som skulde ledsage ham."

„Og hvorfor skulde De ledsage ham, spurgte Carl; „er De da misfornøiet med mig, Henrik!"

„Nei, Sire, tvertimod, jeg kan kun rose mig af Deres Majestæts Godhed, og Gud, som læser i Hjerterne, seer i mit, hvor dyb Hengivenhed jeg nærer for min Broder og min Konge."

„Mig synes dog," sagde Carl, „at man ikke pleier at flye de Personer, som man elsker, og som elske os."

„Jeg flyede heller ikke dem, som elske mig," sagde Henrik, „jeg flyede dem, som asskye mig. Tillader Deres Majestæt mig at tale aabenhjertigt?"

„Tal, min Herre."

„De, som afskye mig her, Sire, det er Hertugen af Alencon og Enkedronningen."

„Jeg vil ikke sige Hertugen af Alencon", tog Carl atter Ordet, „m n Enkedronningen overvælder Dem med Opmærksomhed."

„Netop af den Grund har jeg ingen Tillid til hende."

„Til hende?"

„Til hende eller til dem, som omgive hende. De veed, Sire, at det alt'd er Kongernes Ulykke, ikke at blive forslet, men for g dt betjente."

„Forklar Dem, De har eng ng forpligtet Dem til at sige Alt."

„Og Deres Majestæt seer at jeg opfylder det."

„Videre."

„Deres Majestæt elsker mig, har De sagt?"

„Det vil sige, at jeg elskede Dem før Deres Forræderi, Henriet."

„Forudsæt, at De elsker mig endnu, Sire."

„Nu vel!"

„Dersom De elsker mig, maa De ønske, at jeg maa leve, ikke sandt?"

„Jeg vilde have været fortvivlet, dersom der var tilstødt Dig en Ulykke."

„Nu vel, Sire, Deres Majestæt har da to Gange nær maattet fortvivle."

„Og hvorledes det?"

„Thi to Gange har ene det guddommelige Forsyn reddet mit Liv I Overeensstemmelse med Sandheden maa jeg kjende, at dette goddommelige Forsyns Værktøi den anden Gang havde ethvert Træk tilfælles med Deres Majestæt."

„Og den første Gang? Hvilken Skikkelse havde det gode Forsyn da antaget?"

„Skikkelsen af en Mand, som vistnok selv vilde blive meget forundret over at have tjent det guddommelige Forsyn til Værktøi, da han hidindtil har været mere vant til at tjene Helvedes Magter: nemlig Florentineren, Mester René. — Ja, Sire, De reddede mig fra Mauvrevels Morderdolk ..."

„Og René, siger Du?"

„Fra han Herskerindes ... Gift!"

„Guds Død! Du har Lykke med Dig, Henriot," raabte Carl med et mat Forsøg paa at smile, hvilket, paa Grund af de heftige Smerter, kun udartede til en krampagtig Fortrækning; „det pleier ellers ikke at overgaae ham."

„Himlen har ladet to Underværker skee til min Frelse, Sire. Det ene er Florentineren Renés, det andet Deres

Majestæts særdeles Godhed for mig. Imidlertid maa jeg aabenhjertigen tilstaae, at jeg, saa inderlig taknemmelig jeg er Himlen især for det sidste, dog befrygter, at den tilsidst skal blive træt af at gjøre Undergærker for min Skyld, og kun af den Grund vilde jeg, tænkende paa det gamle Ordsprog: „Hjælp Dig selv, saa vil Gud hjælpe Dig!" — søge min Frelse ved Flugten."

„Og hvorfor har Du ikke sagt mig det før? Hvorfor ikke igaar."

„Endnu igaar vilde jeg, dersom jeg havde sagt Dem, hvad jeg nu siger, have været en Anklager, en forhadt Angiver."

„Og idag?"

„Idag staae Sagerne ganske anderledes; idag er jeg den Anklagede, som kun forsvarer sig, og kun dette giver mig Mod til at tale saa uforbeholdent."

„Og er Du ogsaa overbeviist om det første Mordforsøg, Henriet."

„Saa overbeviist, som at jeg først ved Dem, Sire, har faaet Kundskab om det andet."

„Man vilde altsaa forgive Dig?"

„Man vilde det... og vil det maaskee endnu."

„Og hvorved skulde det være skeet?"

„Ved et Slags Opiat-Pomade."

„Men hvorledes kan man forgive Nogen med Pommade?"

„Hvorfor ikke, Sire?" spurgte Henrik sukkende. „Det er jo allerede lykkedes tidligere med parfumerede Handsker."

Carl IX. bed sig i Læberne og trak Panden i mørke Folder; men snart antog hans Ansigt atter det tidligere Udtryk af Velvillie mod Henrik.

„Ja, ja", sagde han tungsindig ved sig selv, „det ligger jo i alle skabte Væseners Natur at flye Døden; hvorfor skal Mennesket ikke gjøre af Klogskab og med Overlæg, hvad ethvert Dyr gjør af Instinct? Alle have vi dog Kjærlighed til Livet!"

„Nu, Sire", spurgte Henrik blidt, „tør jeg haabe, at De ikke er bleven vred over min Frimodighed, og at De vil troe mine Ord?"

„Nei, nei, Henriot, Du er en brav Dreng, som jeg troer paa Ordet; jeg er ikke vred paa Dig... Du mener altsaa virkeligen, at Dine... Dine Fjender endnu ikke ere trætte af at forfølge Dig, og at Du endnu bestandig er udsat for nye Efterstræbelser?"

„Jeg kan sværge Dem til, Sire, at jeg selv er forundret hver Aften over endnu at befinde mig imellem de Levende."

„Min stakkels Henriot! Ja, ja, de vide meget godt at jeg elsker Dig, og derfor ville de bringe Dig af Dage... jeg maa ikke have nogen Ven, nogen Broder? Men forlad Dig paa mig, saa vist der er en Gud i Himlen, saa vist skulle de ikke undgaae deres Straf! For det Første er Du fri, Henriet."

„Og kan altsaa forlade Paris?"

„O nei, Henriot, o nei!" raabte Carl næsten bedende. „Det vil Du ikke gjøre; Du veed jo, at jeg ikke kan leve uden Dig! Min Gud, jeg maa dog have En, som jeg elsker, og som ogsaa elsker mig."

„Nu, dersom De længer ønsker at beholde mig hos Dem, Sire, saa har jeg een eneste Bøn."

„Og det er?"

„At beholde mig hos Dem ikke under Navn af Deres Ven, men som Deres Fange."

„Hvorledes, som min Fange?"

„Sagde de ikke selv nylig, at det er Deres Kjærlighed som styrter mig i Fordærvelse?"

„Saa Du vil, Henriot, at jeg skal hade Dig?"

„Saa smertefuldt det i Virkeligheden vil være mig, saa nødvendig er Deres Majestæts tilsyneladende Unaade, for at jeg kan beholde Livet. Naar man først troer, at vort Venskab er ophørt, vil man ikke længer anse det for

saa aldeles nødvendigt at sende mig ind i den anden Verden."

„Henriet," sagde Carl tankefuld efter en lille Pause, „jeg veed ikke, hvad Du egentligen vil, hvorefter Du stræber; men dersom Du ikke skulde naae det Maal, som Du har sat Dig, dersom dine Ønsker skulde forblive uopfyldte, saa skulde jeg tage meget feil."

„Jeg tør altsaa gjøre Regning paa Kongen af Frankrigs Unaade?"

„Ja! Du skal ikke glæde Dig til ofterc at høre noget venligt af mig, da Du absolut ønsker, at det skal være saaledes."

„Saa er jeg beroliget. Men saalænge vi endnu ere alene, har min Ven og Broder ikke Noget at befale mig?"

„Intet, Henriot, jeg veed Intet. Gaae op paa dit Værelse. Jeg lider meget; jeg vil endnu see til mine Hunde og saa gaae tilsengs."

„Sire, de skulde saa snart som muligt lade kalde en Læge, Deres nærværende Ildebefindende er maaskee farligere end de tænker."

„Det troer jeg neppe", sagde Carl ahnelsesfuld; „berolig Dig imidlertid, Henriot, jeg har alt sendt Bud efter Ambrosius Paré."

„Saa træ!ker jeg mig tilbage og ønsker Dem af ganske Hierte, at De ret snart maa komme Dem.“

Henrik var alt naaet til Døren.

„Henriot!“ raabte Carl efter ham.

Henrik blev staaende.

„Du er det meest forslagne Hoved, som jeg nogensinde har truffet paa,“ sagde Kongen, „og dog troer jeg ved min stakkels Sjel, at Du er den eneste af mit hele Slægtskab, som elsker mig virkeligt og sandt!“

Henrik gik atter hen til sin Svoger, greb hans Haand og trykkede den til sit Bryst.

„Er det Deres Hjertes Mening, Carl?“ spurgte han inderligen.

„Paa mit Ridderord!“

De omfavnede hinanden et Øieblik.

„Gaa nu, gaa nu, Henriet! See til at Du kommer afsted; det bliver værre og værre med mig!“

„Kun eet endnu, Sire: „Overanverd mig til Capitain de Nanceys strenge Bevogtning, som et Menneske, paa hvem Deres Kongelige Vredes hele Vægt hviler. Det er det sikkreste Middel, for at vi endnu længe kunne elske hinanden.“

„Capitain de Nancey!“ raabte Carl saa høit han kunde.

Denne styrtede hurtig ind.

„Herr de Nancey," tiltalede Kongen ham, „jeg overgiver Dem den største Forbryder i mit Kongerige til streng Bevogtning. De indestaaer mig med Deres Hoved for ham."

Og med en dømfældt Forbryders Mine listede Henrik sig ud af Døren, fulgt af den forbausede Capitain.

IX.

Acteon.

Carl den Niende befandt sig over ti Minutter alene og var meget forundret over ikke at see den ene eller den anden af sine meest trofaste Venner komme ind: disse to Trofaste vare ingen andre end hans Amme og hans Yndlingsmynde Acteon.

„Sandsynligviis har Madelon benyttet min Fraværelse og er løben hen til en eller anden af sine huguenotske Bekjendte for i Selskab at byle deres Kjætterpsalmer," brummede han ved sig selv, „og Acteon er nok vred endnu paa mig for den, jeg gav ham imorges med Jagtpidsken."

Efter nogen Tids Forløb reiste Kongen sig mat og besværligt, tog et Lys og slæbte sig hen til Ammens Værelse. Man vil kunne erindre, at en lille Dør førte fra

Vaabencabinettet til dette Værelse. Kun med Møie naaede han derhen; Madelon var der endnu ikke. Carl vendte fortrydelig om.

Men i samme Øieblik blev han atter anfalden af en af disse skrækkelige Criser, af hvilke nogle alt havde hjemsøgt ham den Dag. Det forekom ham, som om et Stykke gloende Jern foer ham igjennem Maven og Tarmene; han følte en fortærende Tørst. Paa Bordet stod der en Skaal med Melk; Carl styrtede hen til den og nedslugte Melken i graadige Drag.

Næsten øieblikkeligen spurede han en lille Lindring og krøb med Lyset i den skjælvende Haand atter ind i Vaabencabinettet.

Til hans store Forundring kom Acteen ham heller ikke nu springende imøde, som den ellers altid pleiede at gjøre. Skulde den have forputtet sig et eller andet Sted, maaskee af Vanvare være bleven indespærret? Men i dette Tilfælde havde den vist allerede opdaget sin Herres Tilbagekomst efter Jagten og idetmindste i Afstand hilst ham ved Hylen og Gjøen.

Carl raabte, peeb... der kom ingen Acteen.

Han vilde netop til vaklende at slæbe sig tilbage i sit Sovekammer, da han ved Lysets usikre Skin i den fjerneste Krog saae en ubevægelig, forunderlig Skikkelse ligge

paa Gulvet; han holdt Lyset nærmere til, det var Acteon...

„Acteon! Hallo!... kom mit lille Dyr!..."

Han peeb atter.

Hundene bevægede sig ikke af Pletten.

Saa hurtigt han kunde, ilede han hen til den, boiede sig ned, følte paa den..... det stakkels Dyr var stivt og koldt! — Ved nærmere Undersøgelse bemærkede Kongen, at der sled det en slimet med Blod blandet Fraade ud af den krampagtig fordreiede Mund. Med Hovedet laae det paa en rød Fløiels Baret, som den holdt fast imellem Poterne; det tro Dyr havde i sin Dødskamp idetmindste villet have en eller anden dets Herre tilhørende Gjenstand hos sig for at udaande sit sidste Aandedrag derpaa.

Ved dette Syn glemte Carl for et Øieblik sin egen Tilstand! hans hele Energie vendte tilbage, hans Blod kogte i Aarerne af Vrede, han vilde raabe om Hjelp; men da faldt det ham ind, at de stakkels Konger, uagtet al deres Magt og Storhed, dog sjelden tør følge deres Følelsers øieblikkelige Indflydelse. Dersom her var Forræderi med i Spillet, hvilket han næsten ikke kunde betvivle, saa kunde hans Raab om Hjelp maaskee fremskynde Sammensværgelsens Udbrud.

Han knælede ned ved Hunden og undersøgte Liget med erfarent Blik. Øiet var glasagtigt; Tungen hængte til den ene Side ud af Munden, var blaalig og bedækket med Blegner. Det var ganske besynderlige Symptomer, som Carl gyste ved at bemærke.

Han tog den Jagthandske, som han endnu havde siddende i Beltet, trak den paa, aabnede Hundens Mund for at undersøge Tænderne og Tandkjødet; i Mellemrummene opdagede han Resterne af en hvidagtig Masse, som var bleven hængende ved Spidserne af Tænderne.

Han trak en lille spids Dolk frem, skrabede disse Levninger af Tænderne og undersøgte dem tæt ved Lyset: det syntes at være Papir.

Nærmest disse Papirstykker var Fævelsen og Inflamationen stærkest, Tandkjødet var som fortæret af Vitriol.

Carl lod sine stirrende Blikke løbe rundt i Værelset.

Paa Tæppet syntes endnu at ligge nogle Stykker af det samme Papir, som det Hunden havde imellem sine Tænder; med Begjerlighed opsamlede Kongen dem og opdagede paa det første af dem Sperene af et Træsnit.

Carl følte Haarene reise sig paa Hovedet af ham...

Han gjenkjendte tydeligen, at det var en Stump af det Billede, som Actéon havde udrevet om Bogen om Jagten.

„Bogen var forgiftet," mumlede han neppe hørligt.

Pludselig blev han bleg, den hele Tildragelses frygtelige Sammenhæng stod nu klart for hans Aand.

„Alle Helvedes Djævle!" raabte han. „Jeg har vendt hvert Blad i den forbandede Bog med mine vaade Fingere, og ved hvert Blad jeg vendte, har jeg altsaa nedslugt en Portion Gift! Derfra skrive sig disse Besvimelser, disse forfærdelige Smerter, denne Vomering sig ... Hellige Gud! forbarm dig over mig, jeg er et Dødens Barn."

Nogle Øieblikke blev han liggende aldeles ubevægelig paa Knæ, som nedtrykt af denne frygtelige Opdagelses Vægt.

Men derpaa hævede han sig op med Kraft, tumlede ben med Døren til Forværelset, rev den op og raabte med skrigende Stemme.

„Mester René skal komme! Til En eller Anden ned til Michaelsbroen og skaf mig fat paa Florentineren! Om ti, om femten Minuter maa han være her. Budet kan kaste sig paa en Hest og tage en anden med for hurtigere at komme tilbage med ham. Lad Dyrene rende saa hurtigt de kunne! ... Og skulde Mester Ambrosius Paré komme forinden, saa lad ham vente."

En Officeer styrtede over Hals og Hoved ned af Trappen, for strax at udføre den kongelige Befaling.

Afkræftet begav Carl sig tilbage til Vaabencabinettet.

„Og om jeg skulde lade hele Paris bringe paa Pinebænken, saa maae jeg have opdaget, hvem der har givet Henriot den forbandede Vey!"

Aandeløs, Ansigtet badet i Sved, Hænderne krampagtigt trykkede mod Brystet, sank han tilbage i en Lænestol og vedblev at holde Øinene stivt og uophørligen paa Hundens Liig.

Efter nøiagtig ti Minutters Forløb blev der banket sagte paa Døren; det var Florentineren, som frygtsomt og ydmygt spurgte, om han turde gaae ind. Der gives Folk, hvis Samvittighedshorizont aldrig er fri for Uveirsskyer, og til disse hørte René: han var aldeles ikke vel tilmode ved Citationen.

„Kom ind!" raabte Carl, og kastede hurtigt en Ende af Gulvtæppet over Liget.

Florentineren gjorde sig krum som en Kat.

Carl den Niende hævede sig majestætisk, traadte lige og uden at vakle henimod René med fast sammenpræssede Læber og stirrede ham stivt ind i Øiet.

„Deres Majestæt har værdiget at lade mig kalde," begyndte endeligen René med zittrende Stemme.

„Ja, Mester, Du er en dygtig Chemiker, saavidt jeg veed!"

„O ... Sire ..."

„Og forstaaer Dit Fag uden Tvivl bedre, end alle disse lærde Professorer og Doctorer."

„Deres Majestæt overvurderer mine ringe Kundskaber."

„Nei, nei, min Moder har sagt mig det, og hun er en ster Kjender i slige Ting. Jeg har en overordentlig Tillid til Dig og foretrak derfor hellere at spørge Dig, end nogen Anden tilraads i et besynderligt og for mig hoist vigtigt Anliggende. Her, see engang", vedblev han, idet han tog Tæppet af Hundens Liig; „viis mig den Tjeneste at undersøge hvad Dyret har hængende der ved Tænderne, og siig mig saa, hvoraf det maa være død.

René tog Lysestagen, knælede ned ved Hunden og boiede sig heelt over den, deels for at adlyde Kongen, deels for at skjule sin Bevægelse. Kong Carl veeg ikke fra hans Side og ventede i en frygtelig Spænding paa Florentinerens Udsagn, som jo ogsaa skulde afgjøre hans Skjæbne, om han skulde dø eller leve.

Parfumeuren trak et chirurgisk Bestik op af sin Lomme, udtog et Slags Kniv, løsnede forsigtig de hvide Papirsleviuger fra Tænderne, prøvede dem omhyggeligen, saavel-

som det blodige Skum, som hængte Hunden om Munden. Derpaa gjorde han nogle fine Indsnit i Tandkjødet og iagttog det frempippende Blod.

„Sire," sagde han efter nogen Tids Forløb med bævende Stemme, „det er meget sørgelige Symptomer."

Carl følte en iiskold Gysen fare igjennem Lemmerne, hans Hjerte ophørte at slaae; dog forraadede hans Ydre intet Spor af hans Sjælelidelser.

„Ja, ja," sagde han noget efter, „jeg vil vel have Ret. Hunden er bleven forgiven, ikke sandt?"

„Jeg befrygter det næsten, Sire."

„Og med hvilken Gift?"

„Med en mineralsk Gift' efter hvad jeg formoder." — „Kunde De skaffe Vished om, at den er bleven forgivet?"—„Ja, tilforladeligen, ved at skjære den op og undersøge Maven." — „Skjær den op, jeg vil ikke være i Tvivl." — „Saa maa jeg kalde paa en, som kan hjælpe mig.' — „Jeg skal hjelpe Dem," sagde Carl — „De, Sire?" — „Ja, jeg. Og dersom den har faaet Gift, hvilke Symptomer ville vi da finde?" — „Vabler og Geværter i Maven." — „Saa tilværks," sagde Carl.

Med et Knivsnit aabnede René Myndens Bryst og skjar den op med Kraft, medens Carl, med det ene Knæ

paa Gulvet, holdt Lyset med en sammenknuet og rystende Haand.

„See, Sire," sagde René, „see, der have vi eiensynlige Spor. Der seer De de Vabler, jeg forudsagde Dem; hvad disse blodfyldte Aarer angaaer, som ligne en Plantes Rødder, da er det det, jeg betegnede under Navn af Gevæxter. Jeg finder her alt, hvad jeg søgte." — „Altsaa er Hunden forgivet?" — „Ja, Sire." — „Med en mineralsk Gift?" — „Efter al Sandsynlighed." — „Og hvad ville et Menneske fornemme, som af Uforsigtighed havde fortæret af denne samme Gift?" — „En voldsom Hovedpine, indvendig Brænden, som om han havde slugt brændende Kul, Smerter i Indvoldene og Tilbøielighed til at vemere." — „Og vilde han føle Tørst?" spurgte Carl. — „En uudslukkelig Tørst." — „Det er godt, det er godt," mumlede Kongen. — „Sire, jeg søger forgjæves, hvad Hensigten kan være med alle disse Spørgsmaal." — „Af hvad Grund vil De søge den? De behøver ikke at vide den; svar mig paa mine Spørgsmaal, og lad det være nok dermed." — „Deres Majestæt behage at udspørge mig." — „Hvilken Modgift skulde man give det Menneske ind, som havde fortæret den samme Substants, som min Hund?"

René tænkte et Øieblik efter.

„Man har flere Slags mineralsk Gift," sagde han; „forend jeg svarer, ønskede jeg gjerne at vide, om hvilken Talen er. Har Deres Majestæt noget Begreb om Maaden, paa hvilken Deres Hund er bleven forgivet?" — „Ja," sagde Carl, „den har spiist et Blad af en Bog." — „Et Blad af en Bog?" — „Ja," — „Og har Deres Majestæt denne Bog?" — „Her er den," sagde Carl, idet han tog Jagtmanuskriptet ned af den Reol, hvor han havde stillet det, og viste René det.

René gjorde en af Overraskelse fremkaldt Bevægelse, som ikke undgik Kongen.

— „Har den spiist et Blad af denne Bog?" stammede René. — „Dette her."

Og Carl viste ham Stumperne af det iturevne Blad.

— „Tillader De, at jeg river et andet Blad ud, Sire?" — „Vær saa god."

René udrev et Blad, nærmede det til Lyset; der gik Ild i Papiret, og der udbredte sig en stærk Hvidløgslugt i Cabinettet.

— „Den er bleven forgivet med en Mixtur af Arsenik", sagde han. — „Er De vis derpaa?" — „Ligesaa vis, som om jeg selv havde lavet den." — „Og Modgiften?..."

René rystede paa Hovedet.

— „Hvorledes", sagde Carl med en hæs Stemme, „De kjender intet Middel?" — „Det ledste og virksomste er Æggehvide pidsket i Melk; men..." — „Men .. hvad?" — „Men det maa anvendes strax, hvis ikke..." — „Hvis ikke?" — „Sire det er en radsom Gift", sagde René endnu engang. — „Den dræber imidlertid ikke strax", ytrede Kongen. — „Nei, men den dræber sikkert, ligemeget hvor lang eller hvor kort Tid der hengaaer, inden man dør, og undertiden er det endog en Beregning."

Carl støttede sig ved Marmorbordet.

— „Nu", sagde han, idet han lagde Haanden paa Renés Skulder. „De kjender denne Bog?" — „Jeg, Sire", sagde René blegnende. — „Ja, De; da De fik Die paa den, forraadte De Dem." — „Sire, jeg sværger Dem..." — „René", sagde Carl, „her vel, hvad jeg her vil sige Dem. De har forgivet Dronningen af Navarra ved Hjelp af nogle Handsker; De har forgivet Prindsen af Porcian med Osen af en Lampe; De har forsøgt paa at forgive Hr. de Condé med et vellugtende Æble. René, jeg lader Deres Kjød sønderrive Stykke for Stykke, med en glødende Tang, dersom De ikke siger mig, hvem denne Bog tilhører."

Florentineren indsaae, at det ikke var raadeligt at

spøge med Carl IX's Vrede, og besluttede at gjengjælde den med Driftighed.

— „Og dersom jeg siger Sandheden, Sire, hvem indestaaer mig for, at jeg ikke bliver straffet endnu grusommere end dersom jeg taug?" — „Jeg." — „Vil De give mig Deres kongelige Ord?" — „Jeg lover Dem ved min Ære, som Adelsmand, at Deres Liv skal blive frelst", sagde Kongen. — „I saa Tilfælde tilhører denne Bog mig", sagde han. — „Dem!" raabte Carl, idet han veeg tilbage og betragtede Giftblanderen med et vildt Die. — „Ja mig." — „Og hvorledes er den kommen ud af deres Hænder?" — „Hendes Majestæt Enkedronningen har taget den hos mig." — „Enkedronningen!" raabte Carl. — „Ja." — „Men i hvilken Hensigt?" — „I den Hensigt, troer jeg, at sende den til Kongen af Navarra, som havde bedet Hertugen af Alencon om en Bog af dette Slags for at studere Falkejagten." — „Oh," raabte Carl, „saaledes forholder det sig. Jeg fatter det Hele. Denne Bog laae nemlig hos Henriot. Der havde den en Bestemmelse, og jeg har maattet undgjælde."

I dette Øieblik blev Carl anfaldt af en tør og voldsom Hoste, efter hvilken der atter fulgte Smerter i Indvoldene. Han udstødte to eller tre qvalte Skrig og kastede sig tilbage paa sin Stol.

„Hvad feiler De, Sire?" spurgte René med en rystende Stemme. — „Intet," sagde Carl; „jeg lider kun af Tørst, giv mig noget at drikke."

René fyldte et Glas med Vand og rakte det med en skjælvende Haand til Carl, som nedslugte det i et eneste Drag.

„Nu," sagde Carl, idet han tog en Pen og dyppede den i Blæk, „skriv paa denne Bog..." — „Hvad skal jeg skrive?" — „Hvad jeg dicterer Dem:

„Denne lille Haandbog om Falkejagten er af mig overleveret i Hænderne paa Enkedronningen, Catharina af Medicis."

René tog Pennen og skrev.

„Og nu Deres Navn derunder."

Florentineren satte sit Navn under.

„De lovede, at jeg skulde bevo de Livet," sagde Parfumeuren. — „Og fra min Side skal der blive holdt Ord." — „Men," sagde René, „fra Enkedronningens Side?" — „Ob, fra den Side," sagde Carl, „det vedkommer ikke længer mig; dersom man angriber Dem, saa forsvar Dem." — „Sire, kan jeg forlade Frankrig, naar jeg troer mit Liv i Fare?" — „Inden fjorten Dage skal jeg svare Dem derpaa. Men indtil da..."

Carl trak Øienbrynene sammen, idet han lagde sin Finger paa sine ferteblaa Læber.

„Oh! vær kun rolig, Sire."

Og overordentlig lykkelig over at være sluppen derfra for saa godt Kjøb, bukkede Florentineren og gik.

Da han var gaaet, kom Ammen tilsyne i Værelsets Dør.

„Hvad er der dog paafærde, min lille Carl,' sagde hun. — „Amme, jeg har gaaet i Duggen, og det er bekommen mig ilde." — „Isandhed, Du er meget bleg min lille Carl." — „Det kommer deraf, at jeg er meget svag. Ræk mig Din Arm, Amme, for at jeg kan komme hen til min Seng."

Ammen nærmede sig hurtigt. Carl støttede sig paa hende og naaede hen til Sengen.

„Nu," sagde Carl, „vil jeg selv hjælpe mig i Seng.' — „Og dersom Mester Ambresius Paré kommer?" — „Saa skal Du sige, at det er bedre med mig, og at jeg ikke længer behøver ham" — „Men hvad vil Du imidlertid have at drikke?" — „Oh! en meget simpel Medicin,", sagde Carl, „Æggehvide, pidsket i Melk. A propos, Amme," vedblev han, „den stakkels Aeteen er død. Imorgen tidlig maa man begrave den i en Krog af Louvres Have.

Det var en af mine bedste Venner... Jeg vil lade gjøre en Grav til den, dersom jeg faaer Tid dertil..."

X.

Vincennes-Skoven.

Ifølge den af Carl givne Befaling blev Henrik den samme Aften ført til Vincennes-Skoven. Saaledes kaldte man paa den Tid det bekjendte Slot, af hvilket der nu kun er Ruiner tilbage, et colossalt Fragment, som er tilstrækkeligt for at give et Begreb om dets tidligere Storhed.

Han gjorde Reisen i en Bærestol. Paa hver Side gik fire Gardister og de Nancey, Overbringeren af den Ordre, der skulde aabne Henrik det beskyttende Fængsels Døre, reed foran.

Man standsede ved Slotstaarnet. De Nancey steeg ned af Hesten, aabnede Døren, som var lukket ved en Skaade og bad Kongen i al Underdanighed at stige ud.

Henrik adlød uden at gjøre den mindste Indvending. Enhver Bolig syntes ham sikkrere end Louvre, og ti Døre lukkedes paa samme Tid imellem ham og Catharina af Medicis.

Den kongelige Fange gik over Vindebroen imellem to Soldater, dernæst igjennem Taarnets tre nederste Døre og de tre Døre nedenfor Trappen og steeg derpaa, bestandigen med Herr de Nancey foran sig, et Stokværk i Veiret.

— „Stands her, Monseigneur." — „Ah! ah! ah!" sagde Henrik, idet han standsede, „jeg troer, at man er saa høflig at lade mig bie i første Stokværk. — „Sire", svarede de Nancey, „man behandler Dem, som et kronet Hoved bør behandles." — „For Pokker", sagde Henrik ved sig selv, „to eller tre Stokværk meer vilde aldeles ikke have været nogen Ydmygelse for mig. Jeg vil have det altfor godt her, man vil danne sig en eller anden Formodning." — „Vil Deres Majestæt følge mig?" sagde de Nancey. — „Guds Død!" sagde Kongen af Navarra, „De veed godt, min Herre, at her aldeles ikke er Tale om, hvad jeg vil eller ikke vil, men hvad min Broder befaler. Befaler han, at jeg skal følge Dem?" — „Ja, Sire." — „I saa Tilfælde følger jeg Dem, min Herre."

Man gik ind i et Slags Corridor og befandt sig efter at have tilbagelagt den, i en temmelig stor Sal med mørke Vægge af et aldeles trist Udseende.

Henrik saae sig omkring med et Blik, som ikke var aldeles fri for at tilkjendegive Uro.

— „Hvor ere vi?" spurgte han. — „Vi gaae igjennem den Sal, hvor Torturen anvendes, Monseigneur." — „Ah! ah!" sagde Kongen.

Og han saae sig om med større Opmærksomhed.

Der var lidt af Alt i dette Værelse: Sviid og Strækkebænke til Vand-Torturen; Vinkler og Træhamre til Stovle-Torturen; desuden stode der Stole af Steen, bestemte til de Ulykkelige, som skulde gjennemgaae Torturen, næsten hele Stuen omkring, og ovenover disse Stole, paa disse Stole selv og ved Foden af disse Stole vare Boiler af Jern fastgjorte i Muren, bestemte til den Anklagedes Mishandling. Man saae tydeligen, at disse Boiler rentede de Siddendes Lemmer.

Henrik fortsatte sin Gang uden at sige et Ord, men overssaae ikke det Ringeste af hele denne afskyelige Pragt, som strev, før at bruge dette Udtryk, Smerters Historie paa Væggene.

Medens han saaledes gik og saae sig omkring, lagde han ikke Mærke til sine Fødder og snublede.

— „Ih!" raabte han, „hvad er det?"

Og han pegede paa et Slags Udhuling i den fugtige Flise i Gulvet.

„Det er Renden, Sire." — „Det regner altsaa her?"

„Ja, Sire, med Blod."

„Ah, ah!" sagde Henrik, „meget vel. Komme vi ikke snart til mit Værelse?" — „Jo, Monseigneur, vi ere der," sagde en Skygge, som viste sig i det Dunkle, og som blev synligere og virkeligere, efterhaanden som man kom den nærmere.

Henrik, som troede at have gjenkjendt Stemmen, gjorde nogle Skridt og gjenkjendte Ansigtet.

„Ah! det er Dem, Beaulieu," sagde han, „hvad Satan gjør De her?" — „Sire, jeg har nylig modtaget min Udnævnelse som Gouverneur i Fæstningen Vincennes." — „Nu vel! min kjære Ven, Deres Debut gjør Dem Ære; en Konge til Fange, det er ikke saa daarligt." — „Om Forladelse, Sire," tog Beaulieu Ordet, „men jeg har alt taget imod to Adelsmænd før dem." — „Og hvilke ere de! Ah! jeg beder om Forladelse, det er vistnok ubeskedent af mig. Lad i saa Tilfælde, som om jeg ikke havde sagt noget." — „Man har ikke paalagt mig Taushed, Monseigneur. Det er de Herrer la Mole og Coconnas." — „Ah! det er sandt, jeg saae dem blive arresterede. Stakkels unge Mennesker! og hvorledes bære de deres Ulykke?" — „Aldeles forskjelligt: den ene er munter, den anden er trist; den ene synger, den anden sukker." — „Og hvem af dem sukker?" — „Hr. de la Mole, Sire." — „Jeg kan min Tro snarere fatte, at han sukker, end at den

anden synger. Efter hvad jeg seer, er Fængslet just ikke stikket til at stemme en til Munterhed. Og i hvilken Etage bee de?" — „Øverst oppe, i fjerde Etage."

Henrik udstødte et Suk. Der vilde han nemlig gjerne have været.

— „Nu, Hr. de Beaulieu," sagde Henrik, „vil De have den Godhed at vise mig mit Værelse, jeg ønsker snart at komme derind, da jeg er meget træt af den forløbne Dags Besværligheder." — „Her Monseigneur," sagde Beaulieu, idet han pegede paa en Dør, der stod aldeles aaben. — „Nr. 2" sagde Henrik „og hvorfor ikke Nr. 1?" — „Fordi det alt var en Bestemmelse, Monseigneur." — „Ah, ah! det lader altsaa til at De venter en fornemmere Fange end mig." — „Jeg har ikke sagt, at det var til en Fange, Monseigneur." — „Og hvem er det da?" — „Monseigneur, maa ikke spørge derom, thi jeg vilde da ved at iagttage Tausbed, blive nødsaget til at tilsidesætte den Lydighed, jeg skylder Dem." — „Ah! det er en anden Sag," sagde Henrik.

Og han blev endnu mere tankefuld, end han var; dette Nr. 1 forurolige de ham synligt.

Iøvrigt fornægtede Gouverneuren ikke den den Høflighed, han havde vist i Begyndelsen. Med tusinde Hensyn førte han Henrik ind i hans Værelse, gjorde en Mængde

Undskyldninger for de Bequemmeligheder, som han kunde mangle, stillede to Soldater ved hans Dør og gik ud.

— „Lader os nu gaae op til de Andre," sagde Gouverneuren, henvendende sig til Fangevogteren.

Fangevogteren gik foran. Man gik den samme Vei, som man var kommen, igjennem den omtalte Sal, igjennem Corrideren, og naaede Trappen, ad hvilken han steeg tre Stokværk i Veiret, bestandig med Fangevogteren foran sig.

Da man var stegen disse tre Stokværk i Veiret og altsaa befandt sig i fjerde Stokværk, aabnede Fangevogteren efterhaanden tre Døre, som hver især vare forsynede med to Laase og tre umaadelige Skaader.

Han rørte neppe ved den tredie Dør førend man hørte en glad Stemme raabe:

— „Ei! for Pokker; luk dog Døren op, for at man idetmindste kan faae Luft. Eders Ovn er saa varm, at man qvæles her."

Og Coconnas, som Læseren uden Tvivl alt har gjenkjendt paa hans Yndlingsord, var i et Spring henne ved Døren.

„Nu, nu, min Herre," sagde Fangevogteren, „jeg kommer ikke for at lade Dem komme ud; jeg kommer for at komme ind, og Herr Gouverneuren er med." — „Herr Gouverneuren!" sagde Coconnas, „og hvad vil han?" —

„Besøge Dem." — „Det er altfor stor en Ære, han gjør mig," svarede Coconnas; „Herr Gouverneuren skal være velkommen."

Beaulieu traadte ind og undertrykte snart Coconnas muntre Smil ved denne iiskolde Høflighed, som er Fæstningernes Gouverneurer, Fangevogterne og Skarpretterne egen.

„Har De Penge hos Dem, min Herre?" spurgte han Fangen. — „Jeg," sagde Coconnas, „ikke en Daler." — „Juveler?" — „Jeg har en Ring." — „Tillader De, at jeg randsager Dem?" — „For Pokker!" raabte Coconnas, rødmende af Vrede, „det er en Lykke for Dem og for mig ogsaa, at vi ere i et Fængsel." — „Man maa taale alt for Kongens Tjenestes Skyld." — „De gode Folk, som plyndre paa Pont-Neuf," sagde Piemonteseren, „ere altsaa, ligesom De, i Kongens Tjeneste? For Pokker! jeg har været meget uretfærdig, min Herre, thi hidindtil har jeg anseet dem for Tyve." — „Min Herre, jeg har den Ære," sagde Beaulieu bukkende. „Fangevogter, luk Herren ind."

Gouverneuren gik bort, medtagende Coconnas's Ring, som var besat med en meget smuk Smaragd, som Hertuginden af Nevers havde givet ham, for at erindre ham om hendes Øines Farve.

„Nu til den anden," sagde han, idet han gik.

Man gik igjennem et stort Værelse, og Musiken af de tre Dørre, de ser Laase og de ni Skaadder begyndte atter.

Den sidste Dør gik op, og et Suk var den første Lyd, der naaede de Besøgende. Dette Værelse havde endnu et tristere Udseende, end det, Beaulieu kom fra. Fire lange snevre Skydehuller, som udentil blev bredere, oplyste dette traurige Opholdsted ganske svagt. Desuden forhindrede Jernstænger, som vare anbragte med temmelig stor Kunst saaledes, at hele Aabningen bestandigen lukkede sig for Øiet, Fangen endog i at see Himlen igjennem disse Skydehuller.

Støvtraade gik ud fra Værelsets samtlige Hjørner og forenede sig midt paa Loftet, hvor de dannede en Roset.

La Mole sad i en Krog og lod ikke til at lægge Mærke til de Indtrædende.

Gouverneuren blev staaende paa Dørtærsklen og betragtede et Øieblik Fangen, som forblev siddende ubevægelig med Ansigtet i Hænderne.

— „God Aften, Herr de la Mole," sagde Beaulieu.

Den unge Mand hævede Hovedet langsomt.

— „God Aften, min Herre," sagde han. — „Min Herre," vedblev Gouverneuren, „jeg kommer for at randsage Dem." — „Det behøver De ikke," sagde la Mole,

„Jeg vil overgive Dem Alt, hvad jeg har." — „Hvad har De?" — „Omtrent trehundrede Daler, disse Juveler og disse Ringe." — „Giv mig dem, min Herre", sagde Gouverneuren. — „Her har De dem."

La Mole vendte sine Lommer, trak Ringene af Fingrene og rev Spændet af sin Hat.

— „Har De ikke mere?" — „Ikke at jeg veed." — „Hvad er der i den Silkesnor, De bær om Halsen," spurgte Gouverneuren. — „Min Herre, det er intet Smykke, det er en Reliqvie." — „Giv mig den." — „Hvorledes, De fordrer..." — „Jeg har Ordre til kun at lade Dem beholde deres Klæder og en Reliqvie er intet Klædningsstykke."

La Mole gjorde en Bevægelse, der yttrede Vrede, som midt under den smertefulde og værdige Ro, der betegnede ham, forekom disse Mennesker, som vare vante til frygtelige Sindsbevægelser, endnu mere skrækindjagende.

Men Vreden lagde sig næsten strax.

— „Det er godt, min Herre", sagde han, og De skal faae, hvad De fordrer."

Idet han derpaa vendte sig om, som for at nærme sig til Lyset, losgjorde han den formeentlige Reliquie, som ikke var andet end en Medaillon, der indeholdt et Portrait, som han trak udaf Medaillonen og førte til sine Læber. Men efter at have kysset det flere Gange, lod han som om han

tabte det, og ved paa en voldsom Maade at sætte sin Støvlehæl ovenpaa det, knuste han det i tusinde Stykker.

— „Min Herre!..." sagde Gouverneuren.

Og han bøiede sig ned for at see, om han ikke kunde redde den ubekjendte Gjenstand fra Ødelæggelse, som la Mole vilde berøve ham; men Miniaturportraitet var bogstaveligen bleven til Støv.

— „Kongen vilde have dette Klenodie", sagde la Mole; „men han havde ingen Ret til det Portrait, det indesluttede. Her er Medaillonen, nu kan De tage den." — „Min Herre", sagde Beaulieu, „jeg klager til Kongen."

Og uden ved et eneste Ord at tage Afskeed med Fangen, trak han sig saa forbittret tilbage, at han overlod til Fangevogteren Omsorgen for at lukke Dørene, uden at overvære deres Lukning.

Fangevogteren gjorde nogle Skridt for at gaae, men da han saae, at Beaulieu alt var de første Trin nede af Trappen, sagde han, idet han vendte sig om:

— „Det var min Tro godt, min Herre, at jeg opfordrede Dem til strax at give mig de hundrede Daler, paa Grund af hvilke jeg samtykker i at lade Dem tale med Deres Kammerat; thi dersom De ikke havde givet mig dem, havde Gouverneuren taget dem tilligemed de tre hundrede, og min Samvittighed vilde ikke have tilladt mig at gjøre

mere for Dem; men jeg er bleven betalt forud, jeg har lovet Dem, at De skal see Deres Kammerat... kom... en ærlig Mand holder sit Ord ..... Kun, dersom det er muligt, tal blot ikke Politik, ligesaa meget for deres egen som for min Skyld?"

La Mole gik ud af sit Værelse og befandt sig Ansigt til Ansigt med Coconnas, som maalte Fliserne i det midterste Værelse.

De to Venner styrtede i hinandens Arme.

Fangevogteren lod som han torrede sit Øie og gik ud for at vaage over, at man ikke skulde overraske Fangerne, eller snarere for at man ikke skulde overraske ham selv.

— „Ah! er Du der", sagde Coconnas, „nu! har denne afskyelige Gouverneur besøgt Dig?" — „Ja, og Dig ogsaa kan jeg tænke." — „Og han har taget Alt fra Dig." — „Ligesom fra Dig." — „Oh, jeg havde ikke noget Stort, en Ring, jeg har faaet af Henriette, det var det Hele." — „Og rede Penge?" — „Jeg havde givet den brave Mand af en Fangevogter Alt, hvad jeg eiede for at han skulde forskaffe os denne Sammenkomst." — „Ah! ah!" sagde la Mole, „det lader til, at han faaer fra to Hænder." — „Du har altsaa ogsaa betalt ham?" — „Jeg har givet ham hundrede Daler." — „Desto bedre!" — „Det vil sige, at vor Fangevogter maa være en elendig Karl."

— „Uden Tvivl; med Penge vil man kunne gjøre med ham, hvad man vil, og vi maae haabe, at det ikke vil mangle os paa Penge." — „Nu, fatter Du, hvad der er hændet os?" — „Fuldkommen... Vi ere blevne forraadte." — „Af hvem?" — „Af denne afskyelige Hertug af Alencon. Jeg havde rigtignok Ret til at ville dreie Halsen om paa ham." — „Og troer Du, at det seer betænkeligt ud med os?" — „Det er jeg bange for." — „Vi maae altsaa frygte for... Torturen." — „Jeg skjuler ikke for Dig, at jeg alt har tænkt derpaa." — „Hvad vil Du sige, dersom det kommer saa vidt?" — „Og Du?" — „Jeg forbliver taus," svarede la Mole med en feberagtig Rødme. — „Du vil tie," raabte Coconnas. — „Ja, dersom jeg har Kraft dertil." — „Vien jeg," sagde Coconnas, „dersom man spiller mig dette infame Puds, saa kan jeg forsikre Dig, at jeg siger mange Ting." — „Og hvilke," spurgte la Mole hurtigt. — „Ah! vær rolig, saadanne Ting, som skulle forhindre Hrrr d'Alencon i lang Tid at sove."

La Mole vilde tage Ordet, da Fangevogteren, som uden Tvivl havde hørt nogen Støi, kom løbende, stødte hver af de to Venner ind i sit Værelse og laasede Døren efter dem.

XI.

Voxfiguren.

I otte Dage havde Carl været fastnaglet til Sengen ved en afkræftende Feber, som afbrødes af voldsomme Anfald, der lignede epileptiske Angreb. Under disse Anfald udstødte han undertiden Hyl, som hørtes med Rædsel af de i Forværelset vaagende Gardister, og som det, i den senere Tid ved saa megen uhyggelig Larm i det gamle Louvre vakte Echo gjentog i deres hele Længde. Naar disse Anfald vare ovre, lod han sig, udpiint af Træthed, med udslukkede Øine, lede omkring i Værelset af sin Amme. Han var taus, og denne Taushed indeholdt paa eengang Foragt og Rædsel.

At fortælle, hvilke mørke Tanker at Catharina af Medicis og Hertugen af Alencon hver paa sin Side nærede paa Bunden af deres Hjerter, uden at meddele hinanden deres Følelser (thi Moder og Søn undgik snarere end søgte hinanden), det var at ville male den afskyelige Vrimmel, som man seer bevæge sig paa Bunden af en Øglerede.

Henrik havde været indelukket i sit Værelse, og efter hans eget Raad til Carl, havde ingen erholdt Tilladelse til at besøge ham, ikke engang Margrethe; det var i Alles Øine en fuldkommen Unaade. Catharina og Alencon aan-

dede atter, da de troede ham fortabt, og Henrik drak og spiste med større Ro, da han haabede sig forglemt.

Ved Hoffet var der Ingen, der havde Formodning om Aarsagen til Kongens Sygdom. Mester Ambrosius Pare og hans Collega Mazille havde gjenkjendt en Inflamation i Maven, da de havde taget feil af Aarsagen til Resultatet, og det var det Hele. De havde derfor foreskrevet en velgjørende Diæt, som kun formaaede at hjælpe i Forening med den af Rene foreskrevne Drik, som Carl modtog tre Gange om Dagen af sin Ammes Haand, og som udgjorde hans eneste Næring.

La Mole og Coconnas vare i Vincennes under den strengeste Forvaring. Margrethe og Madame de Nevers havde gjort flere Forsøg paa at komme til dem, eller idetmindste for at tilstille dem en Billet, men dette var ikke lykkedes dem.

Under den evige Omvexling af lyse og smertefulde Øieblikke følte Carl sig en Morgen lidt bedre og vilde, at at man stu de lade hele Hoffet komme ind, som efter Sædvane indfandt sig hver Morgen for at være tilstede ved hans Paaklædning, skjøndt denne ikke fandt Sted. Dørene bleve derfor aabnede, og man kunde see af hans Kinders Bleghed, af hans Elfenbeenspandes guulagtige Anstrøg, af den feberagtige Flamme, som straalede fra hans dybtliggende,

af en mørk Rand omgivne Øine, hvilke frygtelige Omvæltninger den ubekjendte Sygdom havde indvirket paa den unge Monarch.

Kongens Værelse fyldtes snart af Opvartende, Nysgjerrige og Deeltagende.

Catharina, Alencon og Margrethe bleve underrettede om, at Carl gav Cour.

De traadte alle Tre ind kort efter hverandre. Catharina var rolig, Alencon smilede og Margrethe var nedslaaet.

Catharina satte sig ved Hovedgjerdet af sin Søns Seng uden at bemærke det Blik, med hvilket denne havde seet hende nærme sig.

Alencon stillede sig ved Foden af Sengen og blev staaende opreist.

Margrethe lænede sig op til et Meubel, og ved at see sin Broders blege Pande, magre Ansigt og dybtliggende Øie kunde hun ikke tilbageholde et Suk og en Taare.

Carl, hvem Intet undgik, saae denne Taare, hørte dette Suk og gjorte et neppe synligt Tegn med Hovedet til Margrethe.

Saa lidt synligt dette Tegn end ogsaa var, opklarede det Ansigtet paa den arme Dronning, hvem Henrik ikke havde havt Tid til at sige Noget, eller maaskee ikke engang

havde villet sige Noget. Hun frygtede for sin Mand, hun skjælvede for sin Elsker.

For sig selv frygtede hun ikke, hun kjendte la Mole alt for godt og vidste, at hun kunde stole paa ham.

— „Nu! min kjære Søn," sagde Catharina, „hvorledes befinder De Dem?" — „Bedre, kjære Moder, bedre." — „Og hvad sige Deres Læger?" — „Mine Læger? ah! det er nogle store Doctorer, kjære Moder," sagde Carl udbrydende i Latter, „og det morer mig inderligt, det tilstaaer jeg, at høre dem discutere over min Sygdom. Amme, giv mig Noget at drikke."

Ammen bragte Carl en Kop af hans sædvanlige Drik.

— „Og hvad give de Dem ind, min Søn?" — „Ah! Madame, hvem forstaaer sig paa deres Tilberedelser?" svarede Kongen, idet han hurtigt nedslugte Medicinen.

— „Hvad min Broder trænger til," sagde Franis, „det er til at kunne staae op og trække frisk Luft; Jagten, som han elsker saa høit, vilde gjøre ham rigtig godt."

— „Ja," sagde Carl med et Smiil, hvis Udtryk det var umueligt for Hertugen at gjette, „imidlertid havde den sidste Jagt meget slemme Følger."

Carl sagde disse Ord paa en saa besynderlig Maade, at Conversationen, i hvilken de Tilstedeværende ikke havde blandet sig et Øieblik, gik istaa. Derpaa gjorde han et

lille Tegn med Hovedet. De Tilstedeværende forstode, at Couren var tilende og trak sig efterhaanden tilbage.

Alencon gjorde en Bevægelse for at nærme sig sin Broder, men en indre Følelse standsede ham. Han bukkede og gik.

Margrethe kastede sig over den magre Haand, som hendes Broder rakte hende, trykkede den og kyssede den og forlod ligeledes Værelset.

„Gode Margot!" mumlede Carl.

Catharina blev alene tilbage, idet hun beholdt sin Plads ved Hovedgjærdet af Sengen. Da Carl befandt sig alene med hende, kastede han sig over med Muren med den samme rædsomme Følelse, som gjør, at man viger tilbage for en Slange.

Underrettet ved Renés Tilstaaelser, senere maaskee endnu bedre ved Stilheden og Eftertanke, var Carl nemlig ikke længer engang saa lykkelig at kunne tvivle.

Han vidste fuldkomment hvem og hvad han havde at takke for sin Død.

Da Catharina nærmede sig til Sengen og strakte en Haand, der var lige saa kold som hendes Blik, med sin Søn, gyste denne og blev bange.

„De bliver, Madame?" sagde han til hende. — „Ja, min Søn," svarede Catharina, „jeg har vigtige Ting at

tale med Dem om." — „Tal," sagde Carl, idet han veeg endnu længere tilbage. — „Sire," sagde Dronningen, „jeg hørte Dem nylig forsikkre, at Deres Læger vare store Doctorer..." — „Og det bekræfter jeg endnu, Madame." — „Dog, hvad have de udrettet, medens De har været syg?" — „Intet, det er sandt... men dersom De havde hørt, hvad de have sagt... isandhed, Madame, man kunde ønske at være syg ene for at høre saa lærde Afhandlinger." — „Nu vel, min Søn, ønsker De at jeg skal sige Dem en Ting?" — „Ja, hvorfor ikke! siig kun frem, kjære Moder." — „Nu vel! jeg har en Ahnelse om, at alle disse store Doctorer ikke kjende noget til Deres Sygdom." — „Virkeligen, Madame?" — „At de maaskee see et Resultat, men at Aarsagen er dem aldeles ubekjendt." — „Det er muligt," sagde Carl, der ikke fattede sin Moders Tale. — „Saa at de behandle Symptomet, istedetfor at behandle Ondet." — „Jeg troer, min Sjæl, at De har Ret, kjære Moder," sagde Carl forundret. — „Nu vel! min Søn," sagde Catharina, „da hverken mit Hjerte eller Statens Vel kan være tjent med, at De skal være saa længe syg, da Deres Aand tilsidst kunde svækkes, har jeg sammenkaldt de allerviseste Doctorer." — „I Lægevidenskaben, Madame?" — „Nei, i en ædlere Videnskab, i den Videnskab, som tillader ikke alene at læse i Legemerne, men

endog i Hjerterne." — „Ah! den herlige Videnskab, Madame!" sagde Carl, „ja, man gjør vel i ikke at undervise Kongerne i den! Og have Deres Grandskninger havt noget Resultat?" vedblev han. — „Ja." — „Hvilket?" — „Det som jeg haabede; og jeg bringer Deres Majestæt det Middel, som maa helbrede baade Deres Legeme og Deres Aand."

Carl gyste. Han troede, at hans Moder fandt, at han vilde ds altfor langsomt, og havde besluttet med Villie at fuldende det, som hun havde begyndt uden at vide det.

„Og hvor er dette Middel?" sagde Carl, idet han hævede sig paa sin ene Albue og betragtede sin Moder. — „Det er i selve Ondet," svarede Catharina. — „Nu, hvori bestaaer da Ondet?" — „Hør mig, min Søn," sagde Catharina. „Har De undertiden hørt fortælle, at der gives hemmelige Fjender, hvis Hævn dræber Offeret i Afstand?" — „Ved Vaaben eller ved Gift?" spurgte Carl, uden et Øieblik at tabe sin Moders ubevægelige Physiognomie af Syne. — „Nei, ved langt sikkrere, langt rædselsfuldere Midler," sagde Catharina. — „Forklar Dem." — „Min Søn, har de Tro til Cabalens og Magiens Anvendelse?" spurgte Florentinerinden.

Carl betvang et Smiil, som udtrykkede Foragt og Vantro.

— „Jeg har megen Tro dertil," sagde han. — „Nu vel!" sagde Catharina hurtigt, „derfra hidrører deres Lidelser. En Fjende af Deres Majestæt, som ikke har vovet at angribe dem aabenlyst, har conspireret i al Hemmelighed. Han har mod Deres Majestæts Person rettet en Sammensværgelse, som var saa meget mere frygtelig, eftersom han ingen Medskyldige havde, og eftersom denne Sammensværgelses hemmelighedsfulde Traad ikke var at faae fat paa." — „Ah! ah!" sagde Carl, oprørt over saa stor Frækhed. — „Tænk vel efter, min Søn", sagde Catharina; „husk paa visse Undvigelsesplaner, som maatte sikkre Morderen Ustraffelighed." — „Morderen!" raabte Carl, „Morderen! siger Du; man har altsaa forsøgt paa at dræbe mig, kjære Moder?"

Cathrines straalende Øine rullede skinhelligt under hendes foldede Øielaag.

— „Ja, min Søn De tvivler maaskee om det; men jeg har skaffet mig Visbed derom." — „Jeg tvivler aldrig om hvad De fortæller mig," saarede Kongen bittert. „Og hvorledes har man forsøgt paa at dræbe mig? Jeg er nysgjerrig efter at vide det." — „Ved Magien, min Søn." — „Forklar Dem, Madame", sagde Carl, hvem Uvillie

førte tilbage til hans Rolle som Jagttager. — „Dersom denne Oprører, som jeg vil betegne, og som Deres Majestæt alt har betegnet af Hjertets Grund, efter at have anvendt alt ved sine Anslag, vis paa et heldigt Udfald, havde været saa heldig at undslippe, vilde maaskee Intet have gjennemskuet Aarsagen til Deres Majestæts Lidelser; men lykkeligviis vaagede Deres Broder over Dem, Sire!" — „Hvilken Broder?" spurgte Carl. — „Deres Broder Alencon." — „Ah! ja, det er sandt, jeg glemmer bestandigen, at jeg har en Broder," mumlede han med en bitter Latter. „Og De siger altsaa, Madame ... at han lykkeligviis har opdaget den materielle Side af Sammensværgelsen." — „Men medens han, der er et uerfarent Barn, kun søgte Sporene af et sædvanligt Complot, kun Beviser paa en ungdommelig Dumdristighed, søgte jeg Beviser paa en langt vigtigere Handling; thi jeg veed, hvad den Skyldige er istand til."

— „Men, kjære Moder, jeg er nær ved at tro, at De taler om Kongen af Navarra," sagde Carl, som vilde see, hvorvidt hun kunde drive denne florentinske Forstillelse.

Catharina slog Øinene ned.

— „Jeg har ladet ham arrestere, synes mig, og føre til Vincennes paa Grund af den omtalte Dumdristighed", vedblev Kongen; „skulde han da være endnu straffværdigere,

end jeg formoder?" — „Foler De den Feber, som fortærer Dem?" spurgte Catharina. — „Ja, visseligen, Madame", sagde Carl, idet han trak Øienbrynene sammen. — „Foler De den brændende Varme, som jager igjennem Deres Hjerte og Deres Indvolde?" — „Ja, Madame", svarede Carl, der blev mere og mere trist. — „Og de stikkende Hovedsmerter, som gaae igjennem Deres Øine for at naae Deres Hjerne?" — „Jo, jo, Madame; ah! jeg foler ganske rigtigt alt dette! Oh! De forstaaer fortræffeligt at beskrive mit Onde!" — „Nu! det er aldeles simpelt", sagde Florentinerinden; „see..."

Og hun trak Noget frem af sin Kaabe og viste Kongen det.

Det var en Figur af guulagtigt Vox, der næsten var ti Tommer hoi. Denne lille Figur, der var klædt i en med Guldstjerner besat Kjele, ovenover hvilken den havde en kongelig Kaabe. Det Hele var af Vox.

— „Nu vel!" spurgte Carl, „hvad er det for en lille Statue?" — „See, hvad den har paa Hovedet", sagde Catharina. — „En Krone", svarede Carl. — „Og i Hjertet?" — „En Naal. Nu?" — „Nu vel! Sire, De gjenkjender Dem selv?" — „Mig?" — „Ja, det er Dem med Deres Krone og Deres Kaabe." — „Og hvem har gjort denne Figur?" spurgte Carl, hvem denne Comedie

trættede. „Uden Tvivl, Kongen af Navarra?" — „Nei, Sire." — „Nei!... saa forstaaer jeg Dem ikke." — „Jeg siger Nei", tog Catharina atter Ordet, „fordi Deres Majestæt kunde holde Dem altfor strængt til Ordene. Jeg vilde have sagt Ja, dersom Deres Majestæt havde stillet mig Spørgsmaalet paa en anden Maade."

Carl svarede ikke; han forsøgte at gjennemskue denne mørke Aands samtlige Tanker, men den lukkede sig uophørligen for ham netop, naar han troede sig fuldkommen istand til at læse i den.

— „Sire," vedblev Catharina, „denne Statue er bleven funden ved Deres Generalprocureur Laquesles Omsorg i den Mands Besiddelse, der den Dag, Falkejagten fandt Sted, holdt en Hest parat til Kongen af Navarra." — „Hos Hr. de la Mole?" sagde Carl. — „Hos ham selv; og dersom det behager Dem, saa betragt denne Staalnaal, som gjennemborer Hjertet, og see det Bogstav, der er skrevet paa den Seddel, der hænger ved Naalen." — „Jeg seer et M," sagde Carl. — "Det siger mort*); det er den magiske Formel, Sire; Ophavsmanden skriver saaledes sit Onske paa selve Saaret. Dersom han havde villet gjøre ham vanvittig, som Hertugen af Bretagne gjorde ved Kong Carl

*) Død.

VI, havde han stukket Naalen i Hovedet og skrevet et V paa Sedlen." — „Altsaa mener De, Madame," sagde Carl IX, „at det er la Mole, som stræber mig efter Livet." — „Ja, eftersom Dolken er stukket i Hjertet; men bag Dolken er der en Arm, som driver den." — „Og det er hele Grunden til det Onde, som har ramt mig? Og hvorledes skal man nu bære sig ad?" spurgte Carl; „De veed det, min kjære Moder; thi jeg er meget uvidende i Cabalen og Magien, medens De tvertimod har beskjæftiget Dem dermed hele Deres Liv igjennem." — „Ophavsmandens Død hæver Trylleriet, det er det Hele. Naar Trylleriet er hævet, vil Ondet forsvinde," sagde Catharina. — „Virkeligen," sagde Carl med en forundret Mine. — „Hvorledes; det veed De ikke?" — „For Pokker! jeg er ingen Troldmand," sagde Kongen. — „Nu vel!" sagde Catharina, „Deres Majestæt er altsaa overbeviist, ikke sandt?" — „Visseligen". — „Og Overbeviisningen vil forjage Uroen?" — „Fuldkommen." — „Det er da ikke af Høflighed, at De siger det?" — „Nei kjære Moder, det er af mit fulde Hjerte."

Catharinas Ansigt opklaredes.

— „Gud være lovet!" raabte hun, som om hun havde troet paa Gud. — „Ja, Gud være lovet!" gjentog Carl ironisk. „Jeg veed nu, ligesom De, hvem jeg kan tilskrive den Tilstand, i hvilken jeg befinder mig, og hvem jeg derfor

har at straffe." — „Og vi ville straffe...." — „Hr. de la Mole; sagde De ikke, at han var den Skyldige?" — „Jeg sagde, at han var Medskabet." — „Nu vel!" sagde Carl, „først Hr. de la Mole, det er den Vigtigste. Alle disse Kriser, af hvilke jeg er anfaldet, kunne fremkalde farlige Formodninger omkring os. Det er nødvendigt, at der kommer Lys i Sagen, og at Sandheden opdages ved det Skjær, som dette Lys kaster." — „Altsaa, Hr. de la Mole...?" — „Forekommer mig at være skyldig; jeg antager ham derfor; lader os begynde først med ham, og dersom der er en Medskyldig, vil han tale." — „Ja," mumlede Cathrine; „dersom han ikke taler, vil man faae ham til at tale; vi have sikkre Midler for den Ting."

Derpaa reiste hun sig og sagde ganske høit:

— „De tillader altsaa, Sire at Undersøgelsen begynder?" — „Jeg ønsker det Madame," svarede Carl, og det jo før, jo heller."

Catharina trykkede sin Sons Haand uden at fatte den nervøse Skjælven, som bevægede denne Haand ved at trykke hendes, og gik uden at høre Kongens tvungne Latter og den stumme frygtelige Forbandelse som fulgte efter denne Latter.

Kongen spurgte sig selv, om det ikke var farligt at lade dette Fruentimmer gaae, som inden nogle Timer

maaskee vilde have udrettet saamange Ting, som man paa ingen Maade vilde være istand til at raade Bo paa.

I det Øieblik, da han saae Døren gaae i efter Catharina, hørte han Noget bevæge sig bagved ham, og idet han vendte sig om, bemærkede han Margrethe, som hævede Tæppet, der var falden for den Corridor, som førte til hans Amme. Hendes Bleghed, hendes vilde Blik og hendes svulmende Bryst tilkjendegav den heftigste Bevægelse.

— „Oh! Sire, Sire!" raabte Margrethe, idet hun skyndte sig hen til sin Broders Seng, „De veed meget vel, at hun lyver!" — „Hvem, hun?" spurgte Carl. — „Hør Carl; vistnok er det rædsomt at anklage sin Moder; men jeg ahnede nok, at hun blev hos Dem for end yderligere at forfølge Dem. Men, ved mit Liv, ved Deres, ved begge vore Sjæle, jeg siger Dem, at hun lyver!" — „Forfølge Dem!... Hvem forfø'ger hun?"

Begge talede sagte af Instinct; man skulde have troet, at de vare bange for at høre dem selv.

„For det Første Henrik, Deres Henriet, som elsker Dem, som er Dem hengiven mere end nogen i Verden." — „Troer Du det, Margot?" sagde Carl. — „Det er jeg vis paa." — „Nu, det er jeg ogsaa," sagde Carl. — „Naar De er vis derpaa, min Broder," sagde Margrethe forbauset, „hvorfor har De da ladet ham arrestere og føre

til Vincennes?" — „Fordi han selv har bedet mig derom." — „Har han bedet Dem derom, Sire?...." — „Ja, Henriot har nogle besynderlige Ideer. Maaskee tager han feil, maaskee har han Ret; men en af hans Ideer er, at han mere er i Sikkerhed ved min Unaade, end ved min Gunst, sikkrere langt fra mig end nærved mig, sikkrere i Vincennes end i Louvre." — „Ah! jeg fatter det," sagde Margrethe. „Og han er altsaa i Sikkerhed?" — „Paa min Ære, ligesaa vist i Sikkerhed, som et Menneske kan være det, hvis Hoved Beaulieu svarer mig til." — „Oh! Tak, min Broder; nu er jeg rolig for Henrik." — „Men hvad?" spurgte Carl. — „Men der er et Menneske, Sire, som jeg maaskee ikke bør interessere mig for, men for hvem jeg dog interesserer mig..,' „Og hvem er dette Menneske?" — „Sire, fritag mig for at sige det ... jeg vilde neppe vove at nævne ham for min Broder og vover ikke at nævne ham for min Konge." — „Hr. de la Mole, ikke sandt?" sagde Carl.

„Ak!" sagde Margrethe, „De har engang villet dræbe ham, Sire, og han er kun ved et Mirakel undsluppen deres kongelige Hævn." — „Engang var han kun skyldig i een Forbrydelse, Margrethe, men nu da han har begaaet to..." — „Sire, han er ikke skyldig i den anden." — „Men hørte Du ikke, hvad vor gode Moder sagde, stakkels Mar-

got?" — „Oh! jeg har jo alt sagt Dem, Carl", tog Margrethe atter Ordet, idet hun dæmpede Stemmen, „jeg har jo alt sagt Dem, at hun loi." — „De veed maaskee ikke, at der existerer en Vexfigur, som er bleven funden hos Hr. de la Mole?" — „Ja, kjære Broder, det veed jeg." — „At der er stukket en Naal i Hjertet paa denne Figur, og at der ved Naalen, som saarer den paa denne Maade hænger en lille Seddel, hvorpaa staaer et M?" — „Det veed jeg ogsaa." — „At denne Figur har en kongelig Kaabe paa sine Skuldre og en kongelig Krone paa Hovedet?" — „Jeg veed det Altsammen." — „Nu vel! hvad har De da at sige!" — „Kun det, at denne Figur, som bær en kongelig Kaabe paa sine Skuldre og en kongelig Krone paa sit Hoved, forestiller et Fruentimmer og ikke noget Mandfolk." — „Bah!" sagde Carl; „og denne Naal, som er stukket i Hjertet?" — „Det var et Tryllemiddel for at gjøre sig elsket af et qvindeligt Væsen, og ikke for at dræbe en Mand." — „Men dette M?" — „Vil ikke sige: „MORT", som Enkedronningen sagde." — „Hvad vil det da sige?" spurgte Carl. — „Det vil sige..... det vil sige Navnet paa den Dame, som Hr. de la Mole elskede" — „Og denne Dame hedder?" — „Denne Dame hedder Margrethe", sagde Dronningen af Navarra, idet hun kastede sig paa Knæ foran Kongens Seng, tog hans

Haand mellem begge sine og trykkede sit, i Taarer badede Ansigt mod denne Haand.

„Stille, kjære Søster!" sagde Carl, idet han kastede et funklende Blik omkring sig under de sammentrukne Øienbryn; „thi ligesaa godt som De har hørt, vilde man nu kunne høre Dem." — „Oh! det er mig ligemeget!" sagde Margrethe, idet hun hævede Hovedet, „selv om hele Verden kunde høre mig! For hele Verden vilde jeg erklære, at det er skjændigt at benytte sig af en Adelsmands Kjærlighed for at beplette hans Rygte med en Mistanke om Snigmord." — „Margot, dersom jeg sagde Dig, at jeg ligesaa godt, som Du, veed, hvad der er, og hvad der ikke er?" — „Min Broder!" — „Dersom jeg sagde Dig, at Hr. de la Mole er uskyldig?" — „Du veed det..." — „Dersom jeg sagde Dig, at jeg kjender den Skyldige?" — „Den virkelig Skyldige!" raabte Margrete; „men der er altsaa begaaet en Forbrydelse?" — „Ja. Tilfældig, eller med Forsæt er der begaaet en Forbrydelse?" — „Mod Dem?" — „Mod mig." — „Umuligt." — „Umuligt... Betragt mig Margot."

Den unge Kone betragtede sin Broder og gyste ved at see ham saa bleg.

— „Margot, jeg har ikke tre Maaneder at leve i",

sagde Carl. — „Du, kjære Broder! Du, min Carl!" raabte hun. — „Margot, jeg er forgivet."

Dronningen udstødte et Skrig.

— „Ti dog", sagde Carl; „man maa tro, at jeg døer ved Magie." — „Og De kjender den Skyldige?" — „Jeg kjender den Skyldige." — „De sagde, at det ikke var la Mole." — „Nei, det er ikke ham." — „Vistnok heller ikke Henrik." — „Nei." — „Store Gud! skulde det være?..." — „Hvem?" — „Min Broder... d'Alençon....." mumlede Margrethe. — „Maaskee." — „Eller snarere, eller snarere....." Margrethe sænkede Stemmen, ligesom forfærdet over hvad hun selv vilde sige, „eller snarere... vor Moder?"

Carl taug.

Margrethe betragtede ham, læste i hans Blik Alt, hvad hun søgte der, og faldt, bestandigt paa Knæe, halvt om med en Stol.

„Ak! min Gud!" mumlede hun, „det er umueligt?"

„Umueligt," sagde Carl med en hvinende Latter; „det er Skade at René ikke er her, han skulde fortælle Dig, hvorledes det Hele hænger sammen." — „René?" — „Ja, han skulde f. Ex. fortælle Dig, at en Dame, hvem han ikke vovede at afslaae Noget, har været hos ham for at bede ham om en Bog om Jagtvæsenet, der laae begra-

ven i hans Bibliothek; at en langsom Gift er bleven gydt over hver Side i denne Bog; at Giften, som var bestemt for En eller Anden, jeg veed ikke for hvem, ved en Caprice af Tilfældet eller ved en Himlens Styrelse er bleven fortæret af en anden Person, end den, for hvem den var bestemt. Men dersom Du i Renés Fraværelse vil see Bogen, saa er den der i mit Cabinet, og af Florentinerens Haand vil Du see, at denne Bog, som indeholder hyre Personers Død, fra hans Haand er overleveret hans Landsmandinde." — „Tys, Carl, nu maa Du tale sagte," sagde Margrethe. — „Du indseer altsaa nu, at man maa troe, at jeg doer ved Magie." — „Men det er uretfærdigt, men det er afskyeligt; Naade! Naade! De veed godt, at han er uskyldig" — „Ja, jeg veed det; men man maa troe, at han er skyldig. Udhold derfor din Elskers Død; det er kun en ringe Ting for at redde det franske Huus's Ære. Jeg lider gjerne Døden for at Hemmeligheden kan doe med mig."

Margrethe bøiede Hovedet, da hun indsaae, at der ikke var Noget at gjøre for at frelse la Mole ved Kongens Hjelp, og trak sig tilbage, thi hun havde nu intet andet Haab end det hun satte til sine egne Hjelpekilder.

Som Carl havde forudseet, spildte Catharina imidlertid ikke en Minut og skrev til Generalgouverneuren Lagueste

et Brev, hvis Indhold Ord for andet er bleven opbevaret, og som kaster et blodigt Skjær over hele denne Sag.

„Herr Procureur, jeg har iaften hørt for vist, at la Mole har begaaet Gudsbespottelser. Man har i hans Bolig i Paris fundet mange forbandtige Ting, som Bøger og Papirer. Jeg beder Dem at kalde den første Præsident, og saa hurtigt som mueligt at undersøge Sagen med Verfigur.n, som de have givet et Stik i Hjertet, og det med Kongen.

Catharina."

XII.

De usynlige Skjolde.

Dagen efter at Catharina havde skrevet det Brev, vi nyligen have læst, traadte Gouverneuren ind til Coconnas med en meget imponerende Pragt, nemlig med to Hellebardister og fire forklædte Personer.

Coconnas blev bedet om at begive sig ind i en Sal, hvor Prokureuren og to Dommere ventede ham for at forhøre ham efter Catharinas Instructioner.

I de otte Dage, Coconnas havde tilbragt i Fængsel, havde han anstillt mange Betragtninger; uden at regne, at

la Mole og han, som dagligen kom sammen et Øieblik ved deres Fangevogters Omsorg, der uden at sige dem Noget, havde skaffet dem denne Overraskelse, som de efter al Sandsynlighed ikke skyldte hans Menneskekjærlighed alene; uden at regne, sige vi, at la Mole og han havde aftalt den Fremgangsmaade, som de havde at iagttage, og som bestod i at nægte Alt, var han dog overbeviist om, at hans Sag ved en Smule Fiffighed vilde tage den bedste Vending; Beviserne vare ikke stærkere mod dem end mod de Andre. Henrik og Margrethe havde ikke gjort noget Forsøg paa at flygte, de kunde altsaa ikke være truede af nogen Fare i en Sag, hvor de meest Skyldige vare frie. Coconnas vidste ikke at Henrik beboede det samme Slot, som han, og hans Fangevogters Forekommenhed sagde ham, at der over hans Hoved var udbredt Protectioner, som han kaldte sine usynlige Skjolde.

Hidindtil havde Forhorene betruffet Kongen af Navarras Hensigter, Planerne til Flugten og den Deel, de to Venner skulle tage i denne Flugt, og Coconnas havde bestandigen svaret paa en overordentlig behændig Maade, som aldeles ingen Oplysning gav; han beredte sig atter til at svare paa den samme Maade, og han havde forud forberedt sig paa alle sine smaae Gjensvar, da han bemærkede, at Forhøret pludselig havde skiftet Gjenstand.

Talen var om eet eller flere Besøg hos René, om een eller flere Vorfigurer, som vare forfærdigede paa la Moles Forlangende.

Saa forberedt Coconnas var, troede han at bemærke, at Anklagen havde tabt meget af sin Intensitet, da Talen ikke længer var om at have forraadt en Konge, men kun om at have ladet gjøre en Statue af en Dronning, hvilken Statue i det Høieste desuden kun var 8—10 Tommer høi.

Coconnas svarede derfor meget muntert, at baade han og hans Ven allerede for lang Tid siden havde ophørt at lege med Dukke, og bemærkede med stor Fornøielse, at hans Svar flere Gange havde bragt Dommerne til at lee.

Man havde endnu ikke sagt i Vers: „Jeg har leet, men nu er jeg afvæbnet"; men dette var allerede fuldkommen bleven sagt i Prosa. Og Coconnas troede halvveis at have afvæbnet sine Dommere, fordi de havde smilet.

Da hans Forhør var tilende, gik han derfor saa syngende, saa stoiende op i sit Værelse, at la Mole, for hvis Skyld han gjorde al denne Larm, deraf maatte drage de lykkeligste Slutninger.

Nu lod man denne komme ned. La Mole saavel som Coconnas saae med Forundring Anklagen forlade sin første Vei og slaae ind paa en ganske nye Vei. Man udspurgte ham om hans Besøg hos René. Han svarede, at han kun

en eneste Gang havde været hos Florentineren. Man spurgte ham, om han ikke denne Gang havde bestilt en Vorfigur; han svarede, at René havde viist ham denne Figur aldeles færdig. Man spurgte ham, om ikke denne Figur forestillede en Mand; han svarede, at den forestillede et Fruentimmer. Man spurgte ham, om ikke Trylleriet havde til Hensigt at dræbe en Mand; han svarede, at Hensigten med dette Tryllerie var at gjøre sig elsket af en Dame.

Disse Spørgsmaal bleve gjorde og stillede paa hundrede forskjellige Maader; men hverledes ogsaa disse Spørgsmaal bleve fremsatte for ham, gav la Mole dog bestandigen de samme Svar.

Dommerne betragtede hinanden med et Slags Tvivlraadighed og vidste hverken hvad de skulde sige eller foretage sig foran denne Enfoldighed, da der blev bragt Generalgouverneuren en Billet, som overskjar Vanskeligheden.

Den indeholdt disse Ord:

„Dersom den Anklagede nægter, saa anvend Torturen.

K.“

Procureuren stak Billetten i Lommen, smilte til la Mole og afskedigede ham høfligt. La Mole vendte tilbage til sin Kaschot næsten ligesaa beroliget, kun ikke saa munter som Coconnas.

„Jeg troer, at Alt gaaer godt," sagde han.

En Time efter hørte han Trin og saae en Billet, som gled ind under Døren, uden at see, hvilken Haand der stak den ind. Han tog den i fuld Overbeviisning om at Depeschen efter al Sandsynlighed kom fra Fangevogteren.

Ved at see denne Billet opvaagnede et Haab i hans Hjerte, der næsten var ligesaa smerteligt som et Bedrageri; han haabede, at den Billet var fra Margrethe, fra hvem han slet ikke havde hørt under hele sit Fangenskab. Ha greb den aldeles skjælvende; ved at see Haandskriften var han nær død af Glæde.

„Mod," sagde Billetten, „jeg vaager over Dig."

— „Ah! naar hun vaager over mig," raabte la Mole, idet han med Kys bedækkede dette Papiir, som en saa kjær Haand havde berørt, „dersom hun vaager over mig, saa er jeg reddet!...."

For at la Mole kan fatte denne Billet, og for at han tilligemed Coconnas kan have Tro til hvad Piemonteseren kaldte sine usynlige Skjolde, maae vi føre Læseren tilbage til dette lille Huus, til dette Værelse, hvor saamange neppe fordunstede Parfumer, hvor saamange søde Erindringer, der senere vare blevne bittre Angstelser, knuste Hjertet paa et qvindeligt Væsen, som laae halvt henstrakt paa nogle Fløielspuder.

— „At være Dronning, at være stærk, at være ung, at være rig, at være smuk og at maatte lide, hvad jeg lider," raabte hun, „oh! det er umuligt!"

Derpaa reiste hun sig i sin Bevægelse, gik op og ned i Stuen, standsede pludseligen, støttede sin brændende Pande mod noget iiskoldt Marmor, løftede atter, svømmende i Graad og bleg som et Liig, det stakkels Hoved, vreed sine Hænder og sank tilintetgjort om paa en Stol.

Pludligen blev det svære Tæppe trukket tilside, som skilte det Værelse, som vendte ud til Gaden Cloche-Perce, fra det Værelse, som vendte ud til Gaden Tison; en Silkeklædning berørte Gulvet og Hertuginden af Nevers kom tilsyne.

— „Oh!" raabte Margrethe, „det er Dig! Jeg har ventet Dig med stor Utaalmodighed! Nu vel! hvilke Efterretninger bringer Du?" — „Daarlige Efterretninger, min stakkels Veninde. Catharina driver selv Undersøgelsen, og i dette Øieblik er hun endog i Vincennes." — „Og René?" — „Han er sat fast." — „Forend Du kunde faae ham i Tale?" — „Ja." — „Og vore kjære Fanger?" — „Jeg har hørt fra Dem." — „Igjennem Fangevogteren?" — „Bestandigen igjennem ham." — „Nu vel?" — „Nu vel, de komme dagligen sammen. Iforgaars har man visiteret Dem. La Mole har knust Dit

Portrait for ikke at overlevere det." — „Den kjære la Mole." — „Coconnas har leet Retspersonerne lige op i Ansigtet." — „Den gode Hannibal! Men nu?" — „Man har forhørt dem imorges med Hensyn til Kongens Flugt og til Planerne til Oprør i Navarra, men de have ikke tilstaaet Noget." — „Oh! jeg vidste nok, at de vilde iagttage Taushed; men denne Taushed dræber dem ligesaavel, som hvis de talede." — „Ja, men vi frelse dem." — „Du har altsaa tænkt paa vort Foretagende?" — „Jeg har ikke beskjæftiget mig med Andet siden igaar." — „Nu vel?" — „Jeg har i dette Øieblik indgaaet Forbund med Beaulieu. Ah! min kjære Dronning, hvilket vanskeligt og pengegjerrigt Menneske! Det vil koste et Menneske Livet og 300,000 Daler." — „Du siger, at han er vanskelig og pengegjerrig... og dog fordrer han ikkun et Menneskes Liv og 300,000 Daler ... Men det er jo at gjøre det for Intet!" — „For Intet ... 300,000 Daler! ... Men alle dine og mine Smykker vilde ikke slaae til." — „Oh! det skal Du ikke bryde Dig om; Kongen af Navarra vil betale, Hertugen af Alencon vil betale, min Broder Carl vil betale, hvis ikke ..." — „Nu! Du raisonnerer som en Gal. Jeg har de 300,000 Daler." — „Du?" — „Ja, jeg." — „Og hvorledes har Du forskaffet Dig dem?" — „Ja, der skulle vi have det!" — „Er det en Hemmelighed."

— „For hele Verden, kun ikke for Dig." — „O! min Gud!" sagde Margrethe, smilende igjennem sine Tårer; „skulde Du have stjaalet dem?" — „Det kan Du selv bedømme." — „Lad mig høre." — „Erindrer Du Dig denne frygtelige Rantouillet?" — „Den rige Knaft, Agerkarlen?" — „Som Du vil kalde ham." — „Nu vel?" — „Nu vel! saa meget er vist, at denne Agerkarl, da han saae en vis blond Dame med grønne Øine, prydet med tre Rubiner, een paa Panden, de to andre i Tindingerne, en Prydelse, der klæder hende saa godt, at den rige Knaft, at denne Agerkarl uden at vide, at denne Dame var en Hertuginde, raabte: „For tre Kys paa de Steder, hvor disse tre Rubiner sidde, vil jeg udklakke tre Diamanter, som heer især ere 100,000 Daler værd." — „Nu! Henriette?" — „Nu! min Kjære, Diamanterne ere krøbne ud at Ægget og solgte." — „Ah! Henriette! Henriette!" mumlede Margrethe. — „Seer Du!" raabte Hertuginden med en naiv og tillige ophøiet Betoning, som baade betegner Aarhundredet og Qvinden. „Seer Du! jeg elsker Hannibal!" —„Det er sandt", sagde Margrethe, idet hun paa samme Tid smilede og rødmede; „Du elsker ham høit, Du elsker ham endog altfor høit"

Og dog rakte hun hende Haanden.

— „Altsaa", vedblev Henriette, „ere nu, takket være tre Diamanter, de 300,000 Daler og Manden til vor Tjeneste." — „Manden? hvilken Mand?" — „Manden, som skal dræbes. Du glemmer nok, at der maa dræbes en Mand." — „Og Du har faaet den Mand, Du behøvede?" — „Ja, der er Intet i Veien." — „For samme Priis?" spurgte Margrethe smilende." — „For samme Priis havde jeg kunnet faae ti," svarede Henriette. „Nei, nei; ganske redeligt ved Hjælp af 500 Daler." — „For 500 Daler har Du fundet en Mand, som samtykker i at lade sig dræbe?" — „Hvor vil Du hen? han skal nok faae Lov til at beholde Livet." — „Min kjære Veninde, jeg forstaaer dig ikke. Hør, tal tydeligt; Gaader tage altfor megen Tid at gjette i den Stilling, i hvilken vi befinde os." —

„Nu, saa hør: den Fangevogter, hvem La Moles og Coconnas's Bevægtning er betroet, er en gammel Soldat, som veed, hvad et Saar har at betyde; han vil nok hjelpe til at redde vore Venner, men han vil ikke miste sin Ansættelse. Et behændigt anbragt Dolkestik vil afgjøre Sagen; vi give ham en Belønning, og Staten tilstaaer ham en Skadeserstatning. Paa den Maade faaer Manden to Hænder og vil have fornyet Fablen om Pelikanen." — „Vien," sagde Margrethe, „et Dolkestik..." — „Vær rolig, Hannibal skal give ham det." — „Ifandhed," sagde

Margrethe leende, „han har givet la Mole tre Stik, saa vel med Kaarde som med Dolk, og la Mole er ikke død; der er altsaa god Grund til at haabe." — „Du Slemme, Du havde fortjent, at jeg standsede i min Fortælling." — „Oh! nei; nei, tvertimod, siig mig Resten, jeg bønfalder Dig derom. Lad mig høre, hvorledes vi skulle frelse dem?" — „Nu vel, her skal Du faae det hele at høre: Capellet er det eneste Sted i Slottet, hvor Damer, som ikke ere Fanger, kunne komme ind. Man skjuler os bag Alteret, under Alterdugen ligge to Dolke. Døren til Sacristiet er lukket op iforveien; Cocennas saarer sin Fangevogter, som om han er død; vi komme frem, vi kaste hver en Kappe om vore Venners Skuldre; vi flygte med dem gjennem den lille Dør i Sacristiet, og da vi kjende Løsenet, komme vi ud uden Hindring." — „Og naar vi saa ere ude?" — „Saa vente to Heste dem ved Døren; de springe op, forlade Ile-de-France og naae Lorraine, hvorfra de, naar nogen Tid er gaaet, vende tilbage incognito." — „Oh! Du gjengiver mig Livet," sagde Margrethe. „Altsaa frelse vi dem?" — „Jeg indestaaer næsten derfor." — „Og det snart?" — „Ih ja! om tre eller fire Dage; Beaulieu underretter os iforveien." — „Men dersom man gjenkjender Dig i Omegnen af Vincennes, vil dette kunne forstyrre vor Plan." — „Hvorledes vil Du have at man skal kunne

gjenkjende mig? Jeg gaaer ud som Nonne med en Hue paa, ved Hjælp af hvilken man ikke engang seer min Næse-tip." — „Vi kunne ikke være forsigtige nok." — „Det veed jeg godt, for Pokker! som den stakkels Hannibal vilde sige." — „Og har Du skaffet Dig Underretning om Kongen af Navarra?" — „Det har jeg vel vogtet mig for at undlade." — „Nu vel?" — „Nu vel! han har aldrig været saa glad, efter hvad det lader til; han leer, han synger, han spiser og drikker godt og forlanger kun een Ting, nemlig at blive godt bevogtet." — „Han har Ret. Og min Moder?" — „Jeg har sagt Dig det, hun fremskynder Proces-sen saa meget hun kan." — „Ja, men hun har ikke nogen Formodning med Hensyn til os?" — „Hvorledes vilde Du have, at hun skulde have Formodning om noget? Alle de Personer, som ere indlemmede i Hemmeligheden, have jo Fordeel af at bevare den. Oh! jeg vidste, at hun havde sagt til Dommerne i Paris, at de skulde holde sig beredte." — „Lader os gaae hurtigt tilværks, Henriette, Dersom vore stakkels Fængslede skiftede Fængsel, maatte vi begynde forfra paa det Hele." — „Vær rolig, jeg ønsker ligesaa meget, som Du, at see dem paa fri Fod." — „Oh! ja, jeg veed det godt, og Tak, tusinde Tak for hvad Du gjør for at naae saa vidt." — „Adieu, Margrethe, adieu! Jeg tager atter ud paa Landet." — „Og Du er hvis paa

Beaulieu?" — „Jeg haaber det." — „Paa Fangevogteren?" — „Han har givet sit Løfte." — „Og paa Hestene?" — „Det skal blive de bedste i Hertugen af Nevers's Stald" — „Jeg tilbeder Dig, Henriette."

Og Margrethe kastede sig om Halsen paa sin Veninde, hvorefter de to Damer skiltes ad, lovende hinanden at gjensees den næste Dag og hver Dag paa samme Sted og samme Tid.

Det var disse to henrivende og hengivne Væsener, som Coconnas med saa sund Fornuft kaldte sine usynlige Skjolde.

XIII.

Dommerne.

— „Nu, min fortræffelige Ven", sagde Coconnas til la Mole, da de to Kammerater befandt sig sammen efter hint Forhør, hvor der for første Gang havde været Tale om Verfiguren, „det forekommer mig at Alt gaaer herligt, og at Dommerne snart ville opgive os; dette tyder paa noget ganske Andet end naar man bliver opgivet af Lægerne; thi naar Lægen opgiver den Syge, er det fordi han ikke formaaer at redde ham, men naar derimod Dommeren op-

giver den Anklagede, er det fordi han har mistet Haabet om at kunne faae hans Hoved til at falde."

— „Ja vel", svarede la Mole, „jeg troer at kunne gjenkjende vore ædle Veninder i den Høflighed og Føielighed, som vore Fangevogtere vise os og i den Lethed, hvormed Dørrene aabnes for os; men jeg forstaaer mig ikke paa Beaulieu, efter hvad man har fortalt mig idetmindste." — „Da forstaaer jeg det meget godt", sagde Coconnas, „det vil kun komme til at koste... men, lad saa være! den Ene er Prindsesse, den Anden er Dronning, de ere begge to rige og de ville aldrig finde Leilighed til at gjøre saa god en Anvendelse af deres Penge. Lad os nu ret indprente os vor Lectie: man fører os til Capellet, man lader os blive der under vor Dørvogters Opsigt; vi finde, paa det betegnede Sted, hver en Dolk; jeg anbringer et Stød i Underlivet paa vor Fører....." — „Oh, nei, ikke i Underlivet, saa vilde Du berøve ham hans femhundrede Daler, i Armen!" — „I Armen! Det vilde være at bringe ham i Ulykke, den stakkels gode Fyr og mig med; man vilde strax indsee, at han havde gjort det af Føielighed. Nei, nei, et Stød i høire Side, som behændigt streifer Ribbenene, det er et sandsynligt og usfadeligt Stød." — „Naa, lad gaae da, og saa..." — „Saa forstandser Du Hoveddøren med Bænke, medens vore to Prindsesser springe frem fra

Altaret, hvor de ere skjulte og Henriette aabner den lille Dør.

— „Og da", sagde la Mole med hiin bævende Stemme der strømmer som Musik over Læberne, da naae vi Skoven! Et Kys bliver skjænket os hver og gjør os glade og stærke. Seer Du os, Hannibal, hvor vi gynge os paa vore hurtige Heste med bange, bankende Bryst? O hvor deg Frygten er herlig! Frygten under frie Himmel, med den blottede Klinge ved Siden; Frygten, naar man raaber Hurra! til Gangeren og borer Sporerne i dens Sider, og den springer og flyver, stærkere ved hvert et Hurra!"

— „O ja", sagde Coconnas, „men Frygten mellem fire Mure, hvad siger Du dertil, la Mole? Jeg kan tale derom, thi jeg har prøvet noget Saadant. Det var dengang, da Beaulieus blege Ansigt første Gang traadte ind i mit Kammer og Partisanerne blinkede i Skyggen bagved ham, og en dump Larm gav Gjenlyd som af Staal, der bliver slaaet imod Staal. Jeg sværger Dig til, at i samme Øieblik stod Hertugen af Alencon for mine Tanker, og jeg ventede at see hans stygge Fjæs komme tilsyne mellem to hæslige Spyddrageres Hoveder. Jeg tog feil, det var min eneste Trøst; men jeg forvandt det ikke ganske; da Natten kom, drømte jeg derom."

„De have altsaa," sagde la Mole, „som forfulgte sine smilende Tanker, uden at følge sin Ven paa de Vandringer, som denne foretog i Phantasiens Egne, „de have altsaa sørget for Alt, selv for vort Tilflugtsted. Vi tage til Lothringen. Jeg vilde rigtignok hellere drage til Navarra; i Navarra var jeg hos hende; men Navarra er for lagt borte, Nancy er bedre; der ville vi heller ikke være mere end halvtredsindstyve Lieues fra Paris. Der er dog eet Savn, som jeg tager med mig, naar jeg forlader dette Sted, veed Du hvad det er, Hannibal?" — „Nei, min Tro veed jeg ikke. Jeg efterlader alle mine Savn her, maa jeg tilstaae." — „Nu vel! det er at vi ikke kunne føre vor værdige Fangevogter med istedetfor..."

„Men han vilde jo ikke gjøre det," sagde Coconnas, „han vilde tabe formeget derved; betænk blot: femhundrede Daler af os, en Belønning af Regjeringen, Forfremmelse maaskee; hvor han vil komme til at føre et lykkeligt Liv, den Skjælm, naar jeg har dræbt ham:... Men, hvad feiler Dig?" — „Intet! En Tanke foer mig igjennem Hovedet." — „Da maa den ikke have været moersom, thi Du bliver forfærdelig bleg." — „Det kommer af at jeg sporger mig selv, hvorfor man vil føre os til Capellet." — „Det er for at lade os holde Paaske. Det er jo denne Tid, forekommer det mig."

— „Men man fører jo kun dem til Capellet, sagde la Mole, „som ere domte til Døden eller have gjennemgaaet Torturen." — „Oh ja," sagde Coconnas og blegnede ganske let. „Heida! Fangevogter! min gode Ven!"

— „Kalder Herren?" sagde Slutteren, der sad paa Vagt paa de øverste Trappetrin. — „Ja, kom hid!" — „Her er jeg." — „Det er Aftalen, at det er fra Capellet vi skulle flygte, ikke sandt."

— „Tys," sagde Fangevogteren, og saae sig ængsteligt om. — „Vær rolig, der er Ingen, der kan høre os." — „Ja, min Herre, det er fra Capellet." — „Man vil da føre os til Capellet?" — „Ganske vist, det er Skik og Brug." — „Skik og Brug?" — „Ja, naar Dødsdommen er falden, bliver det tilladt den Domfældte at tilbringe Natten i Capellet."

Coconnas og la Mole skjælvede og kastede Blikket paa hinanden i samme Nu.

— „Du troer altsaa, at vi ville blive domte til Døden?" — „Ganske vist ... Men De selv da, troer De det ikke?" — „Hvorledes! vi selv?" sagde la Mole. — „Ja vel ... hvis De ikke troer det, vilde De vel ikke have forberedt Alt til Deres Flugt." — „Ved Du vel, at det er meget fornuftigt, hvad han der siger," sagde Coconnas til la Mole." — „Ja ..... og hvad jeg tillige ved, idet-

mindste nu, det er, at vi spille høit Spil, som det lader til." — „Og jeg da!" sagde Slutteren, „troer De da, at jeg ikke risqverer Noget? ... Hvis Herren i sin opbisjede Tilstand tog Fe l af Siden! ..." — „Jh, for Pokker! sagde Coconnas langsomt, „jeg vilde gjerne være i Dit Sted og ikke have Noget at bestille med andre Hænder, end denne Haand og med noget andet Vaaben, end det, der skal berøre Dig.

— „Dømte fra Livet!" mumlede la Mole, „umueligt!" — „Umueligt!" sagde Fangevogteren naivt, „hvorfor?" — „Tys!" udbrød Coconnas, „jeg troer, at man aabner Døren nedenunder." — „Rigtig," svarede Fangevogteren ivrigt, „vend tilbage til Deres Værelser, mine Herrer, skynd Dem!" — „Naar tror Du Dommen skal afsiges?" spurgte la Mole. „Imorgen i det Seneste. Men vær rolig, de Personer, som skulle have Underretning derom, skulle faae den." — „Lad os da omfavne hinanden og sige Farvel til disse Mure."

De to Venner kastede sig i hinandens Arme, og gik ind, hver i sit Kammer, la Mole sukkende, Coconnas nynnende paa en Sang.

Der foregik intet Usædvanligt indtil Klokken var 7 om Aftenen. Mørk og regnfuld hvilede Natten over Vincennes's Slotstaarn, en Nat, ret skabt til Flugt. Man bragte

Coconnas sit Aftensmaaltid, og han spiiste med sin sædvanlige Appetit, medens han hele Tiden tænkte paa den Fornøielse det vilde være ham at blive gjennemblødt af den Regn, som pidskede imod Murene.

Han beredte sig allerede til at sove ind under Stormens hule og ensformige Susen, da det forekom ham at Vinden, hvis Stemme han undertiden lyttede til med en Følelse af Melancholie, som han aldrig før hun kom i Fængsel havde fornummet, peb paa en ganske usædvanlig Maade under alle Dørene, og tudede i Ovnen med større Raserie end ellers. Dette fandt Sted hver Gang man aabnede et af Fængslerne i øverste Stokværk og især det ligeover beliggende. Det var ved denne Larm, at Hannibal altid fik at vide, at Fangevogteren vilde komme, thi denne Larm tilkjendegav, at han traadte ud af la Mole's Kammer.

Men denne Gang blev Coconnas forgjæves siddende med udstrakt Hals og lyttende Øre.

Tiden forløb, Ingen viste sig.

„Besynderligt!" sagde Cocannas, „man har aabnet la Moles Fængsel, uden at aabne mit. Skulde la Mole have kaldet? Skulde han være syg? Hvad skal dette betyde?"

For en Fange er alt enten Mistanke og Uro eller Glæde og Haab.

En halv Time forløb, derpaa en Time, endelig halvanden Time.

Coconnas begyndte at slumre ind af Harme, da en Larm ved Laasen bragte ham til at springe op.

„Oh," sagde han, „det er allerede Tid til Flugten? og vil man føre os til Capellet uden at blive dømte? For Pokker, det vilde være en Fornøielse at flygte i en saadan Nat, det er saa mørkt som i en Ovn; blot Hestene ikke ogsaa ere blinde."

Han beredte sig glad til at udspørge Slutteren, da han saae denne lægge Fingrene paa Munden, medens han paa en meget talende Maade rullede sine store Øine omkring.

Bagved Fangevogteren kunde man høre Støi og skjelne flere Skygger.

Pludselig blev han midt i Mørket to Hjelme vaer, hvorpaa det rygende Talle-Lys kastede Pailletter af Guld.

— „Oh", udbrød han med sagte Stemme, „hvad er det for ildevarslende Tilberedelser? Hvorhen skal vi føres."

Slutteren svarede kun med et Suk, der lignede en Jammerklage.

— „For Pokker!" mumlede Coconnas, „hvilken utaalelig Tilværelse, altid Extremer, aldrig fast Land at staae

paa; enten pladsfer man i hundrede Fods Vand, eller man streifer omkring ovenover Skyerne; ingen Middelvei! Nu da, hvorhen gaae vi?" — „Følg Soldaterne, min Herre." sagde en læspende Stemme, som underrettede Coconnas om, at de bevæbnede Mænd, han havde skimtet, vare ledsagede af en Retsbetjent.

— „Og la Mole', spurgte Piemontesern, , hvor er han? hvad skeer der med ham?" — „Følg Soldaterne", gjentog den samme hvislende Stemme i samme Tone.

Man maatte adlyde. Coconnas traadte ud af sit Kammer og bemærkede den fortklædte Mand, hvis Stemme havde været ham saa ubehagelig. Det var en lille, pukkelrygget Skriver, som udentvivl havde taget Advocat-Kappen, for at skjule, at han tillige var hjulbenet.

Han gik ned ad Vindeltrappen. Ved første Stokværk standsede Vagten.

„Det er allerede langt nok, at stige ned, men det vil vil endnu ikke forslaae," mumlede Coconnas.

Døren aabnedes. Coconnas havde et Die som en Los og en Næse som en Sporhund; han lugtede Dommernes Nærværelse og saae i Skyggen Omridset af en Mand med blottede Arme, som bragte Sveden til at perle frem paa hans Pande. Ikke desto mindre anteg han den meest smilende Mine; med Hovedet tilvenstre, saaledes som Reglerne

for et fornemt Udseende paa hiin Tid bød, og med Haanden i Siden traadte han ind i Salen.

Man løftede et Forhæng tilside og Coconnas saae virkelig baade Dommerne og Skriverne.

Nogle Skridt fra Dommerne og Skriverne sad la Mole paa en Bænk.

Coconnas blev ført hen foran Tribunalet. Da han kom ligefor Dommerne, standsede han, bilsede la Mole med Hovedet og et Smiil, og ventede derpaa hvad der vilde skee.

„Deres Navn, min Herre," spurgte Præsidenten ham.

„Marcus Hannibal de Coconnas," svarede Adelsmanden med fuldkommen Anstand, „Greve af Montpantier, Chenaux og andre Steder; men man kjender mine Qvaliteter, antager jeg."

„Hvor er De født?"

„I Saint-Colomban, nær ved Suze."

„Hvor gammel er De?"

„Syv og tyve Aar og tre Maaneder."

„Godt," sagde Præsidenten.

„Det synes at foraarsage ham Fornøielse," mumlede Coconnas.

„Nu," sagde Præsidenten efter et Øiebliks Taushed, som gav Skriveren Leilighed til at nedskrive den Anklagedes

Svar, „hvad var Deres Hensigt med at forlade Alencons Bolig?"

„Atter at forenes med min Ven la Mole, som De seer der, og som allerede nogle Dage før jeg, havde forladt Hertugen af Alencon."

„Hvad foretog De Dem paa Jagten, dengang De blev arresteret?"

„Paa Jagten..." svarede Cocennas, „jeg jagede."

„Kongen var ogsaa med paa Jagten, og han følte der de første Yttringer af den Sygdom, hvoraf han for Øieblikket lider."

„Jeg var ikke i Nærheden af Kongen og kan Intet sige derom. Jeg vidste ikke engang at han var angreben af noget Ildebefindende."

Dommerne betragtede hinanden med et vantro Smil.

„Ah! De vidste det ikke?" sagde Præsidenten.

„Nei, min Herre, og det gjør mig kun ondt. Endskjøndt Kongen af Frankrig ikke er min Konge, har jeg dog megen Deeltagelse for ham."

„Virkelig?"

„Paa mit Æresord! Det er ikke saaledes som med hans Broder, Hertugen af Alencon. Hvad ham angaaer, saa maa jeg tilstaae..."

„Talen er ikke om Hertugen af Alencon, men om Hans Majestæt."

„Nu vel, jeg har allerede sagt Dem, at jeg er hans ydmyge Tjener," svarede Coconnas og slog sin Krop i Folder med en uforlignelig Sorgløshed.

„Dersom De virkelig er hans ydmyge Tjener, som De selv siger, vil De da sige os hvad De veed om en vis magisk Statue?"

„Ah, fortræffeligt! Vi komme nu tilbage til Historien om Statuen, lader det til."

„Ja, min Herre, er det Dem imod."

„Nei ingenlunde; tvertimod det holder jeg langt mere af. Lad os høre!"

„Hvorfor befandt denne Statue sig hos la Mole?"

„Hos la Mole, denne Statue? Hos René, vil De sige."

„De erkjender da, at den existerer?"

„Ja, for Fanden! hvis man viser mig den."

„Der er den Er det den, som De kjender?"

„Ganske rigtig."

„Skriver," raabte Præsidenten, „skriv at den Anklagede erkjender sig at have seet denne Statue hos la Mole."

„Nei, nei," sagde Coconnas, „lader os ikke blande det imellem hinanden: hos René!"

„Hos René, lad gaae! Hvilken Dag?"

„Den eneste Gang la Mole og jeg have været der."

„De tilstaaer altsaa at have været hos René tilligemed la Mole?"

„Ja, for en Ulykke, har jeg nogensinde lagt Skjul derpaa?"

„Skriver, skriv at den Anklagede tilstaaer at have været i Renés Bolig for at udøve hemmelige Kunster"

— „Holdt, holdt! saa sagte Hr. Præsident! Jeg beder Dem at holde Maade med Deres Begeistring; jeg har ikke sagt et Ord om dette."

— „De nægter at have været hos René i den Hensigt at give Dem af med hemmelige Kunster?"

— „Det nægter jeg. Det skete af en Hændelse, men uden nogen Aftale forud."

— „Men det har fundet Sted?"

— „Jeg kan ikke nægte at der blev foretaget Noget, som lignede Trolddomskunster."

— „Skriver, skriv at den Anklagede tilstaaer, at der hos René er øvet hemmelige Kunster imod Kongens Liv."

— „Hvorledes! imod Kongens Liv! Det er en nederdrægtig Løgn. Der er aldrig foretaget hemmelige Kunster imod Kongens Liv."

— „Seer De, mine Herrer?" sagde la Mole.

— „Stille!" raabte Præsidenten.

Derpaa vendte han sig til Skriveren: — „Imod Kongens Liv", har De det?"

„Nei, nei", skreg Coconnas. „Statuen er jo desuden slet ingen Mand, det er et Fruentimmer."

— „Nu, mine Herrer, hvad sagde jeg Dem?" gjentog la Mole.

— „Grev de la Mole", svarede Præsidenten, „svar, naar vi spørge Dem, men afbryd ikke et Forhør over Andre! De siger altsaa, at det er et Fruentimmer?"

—„Ja vist, det siger jeg."

— „Hvorfor har den da en Krone og en kongelig Kaabe?"

— „For Pokker!" svarede Coconnas, „det er ganske simpelt; fordi det var..."

La Mole reiste sig og lagde Fingeren paa Munden.

— „Det er rigtigt", udbrød Coconnas, „hvor kunde jeg dog ville fortælle det, som om det vedkom disse Herrer?"

— „De vedbliver at paastaae, at denne Statue er af et Fruentimmer?"

— „Det paastaaer jeg fremdeles."

— „Og De nægter at sige hvem dette Fruentimmer er?" —

— „Det var en Qvinde fra mit Land," sagde la Mole, som jeg elskede og af hvem jeg ønskede at blive elsket."

— „Det er ikke Dem man spørger, la Mole," raabte Præsidenten, „tie eller man skal kneble Dem!"

— „... Kneble!" skreg Coconnas, „hvad mener De dermed, Hr. Sortkjole? man vil kneble min Ven, en Adelsmand? Lad see!"

— „Lad René komme ind," sagde Generalprocureuren Laguesle.

— „Ja, lad René komme ind," gjentog Coconnas, „lad ham det; vi skulle da faae at see om et Øieblik, hvem der har Ret her, I tre eller vi to!"

René traadte ind, bleg, ældet, næsten ukjendelig for de to Venner, endnu mere nedtynget ved Vægten af den Forbrydelse, han stod i Begreb med at begaae, end dem, han allerede havde begaaet.

— „Mester René," spurgte Dommeren, „gjenkjender De de to Anklagede, som her er tilstede?"

— „Ja, min Herre," svarede René med en Stemme, som forraadte hans Bevægelse.

— „Hvor har De seet Dem?"

— „Flere Steder og navnlig i min egen Bolig."

— „Hvormange Gange have De været hos Dem?"

— „Een Gang kun."

Efterhaanden som René talte, opklaredes Coconnas Ansigt. La Mole beholdt derimod det alvorlige Udtryk, som om en Ahnelse havde grebet ham.

„I hvilken Anledning have de besøgt Dem?

René syntes at nole et Øieblik.

— „For at forlange en Vorsigur af mig."

— „Om Forladelse, Mester René," afbrød Coconnas ham, „De begaaer en lille Feil."

— „Stille!" sagde Præsidenten.

Derpaa vendte han sig atter til René med det Spørgsmaal: — „Er det en mandlig eller qvindelig Figur?"

— „En mandlig, svarede René.

Coconnas foer i Veiret, som om han havde faaet et electrisk Stød.

— „En mandlig!" raabte han.

— „En mandlig," gjentog René, men med en Stemme, saa svag, at Præsidenten neppe kunde høre den.

— „Hvorfor har denne Statue en Kappe over Skuldrene og en Krone paa Hovedet?"

— „Fordi den Forestiller en Konge," sagde René.

— „Nederdrægtige Løgner!" raabte Conconnes i den heftigste Forbittrelse.

— „Tie blot, Coconnas!" afbrød la Mole ham; „lad denne Mand kun tale; Enhver har Magten til at styrte sin Sjæl i Fordærvelse!"

— „Men ikke Magten til at styrte Andres Legemer i Fordærvelse, for Pokker!" skreg Coconnas.

„Hvad skulde denne Naal af Staal sige, som Statuen havde i Hjertet, med Bogstavet M skrevet paa en lille Flig?"

„Naalen skulde forestille en Kaarde eller Dolk, Bogstavet M betyder „Myrdet."

Coconnas gjorde en Bevægelse for at gvæle René; fire Gardere holdt ham tilbage.

„Det er nok," sagde Procureuren Laguesle, „Retten har faaet tilstrækkelig Underretning. Før Fangerne ud i de Værelser, hvor de skulle vente!"

„Men," raabte Coconnas, „det er umuligt at høre sig saaledes anklaget, uden at protestere."

„Protesteer kun derimod, min Herre, man forbindrer Dem ikke deri. Gardere, have I forstaaet mig?"

Garderne traadte hen til de to Anklagede, og førte dem ud, la Mole gjennem den ene, Coconnas gjennem den anden Dør.

Derpaa gav Generalprocureuren den Mand et Vink, som Coconnas havde bemærket i Skyggen, og sagde til

ham: „Gaa ikke bort Mester, De vil faae noget at forrette inat."

„Med hvem skal jeg begynde, Herre?" spurgte Manden og tog ærbødig Huen i Haanden.

„Med denne," sagde Præsidenten og pegede paa la Mole, som man endnu kunde see ganske dunkelt imellem to Gardere.

Derpaa nærmede han sig til René, som var bleven staaende opreist og skjælvende, ventende paa ogsaa at blive ført tilbage til Fængslet, hvori han var indesluttet.

„Godt," sagde Præsidenten til ham, „vær kun rolig, Dronningen og Kongen skulle faae at vide, at det er af Dem de have erfaret Sandheden."

Men istedetfor at gjengive ham sine Kræfter, syntes dette Løfte at forfærde René, og han svarede Intet, men udstødte kun et dybt Suk.

XIV.

De spanske Stovler.

Det var først da man havde ført Coconnas ind i sit Fængsel og lukket Døren efter ham, at han, overladt til sig selv allene, ikke opretholdt længere ved sin Kamp med Dom-

merne og sin Harme mod René, begyndte at anstille en Række af sørgelige Betragtninger.

„Det forekommer mig," sagde han ved sig selv, „at dette tager en slem Vending, og at det vilde være paa Tiden at gjøre en lille Vandring til Capellet. Jeg har al Respect for Dødsdommen, og man beskjæftiger sig upaatvivleligt i dette Øieblik med at dømme os fra Livet; og især har jeg Respect for Dødsdommen, som udtales indenfor lukkede Døre i et befæstet Slot, af saa stygge Ansigter, som dem, der omgav mig. Man vil ganske alvorligt bugge Hovedet af os... hum! hum!... Jeg kommer saa atter til bage til hvad jeg sagde, det vilde være Tid til at gjøre en lille Udflugt til Capellet."

Disse Ord, sam han udtalte med dæmpet Stemme, bleve efterfulgte af en dyb Stilhed, og denne Stemme blev afbrudt af et huult, halvqualt Jammerskrig, som næsten intet Menneskeligt havde ved sig; dette Skrig syntes at trænge igjennem de tykke Mure og bringe Jernstængerne i Gitteret til at dirre.

Coconnas gyste uvilkaarligt, og dog var han en Mand, saa tapper, at Tapperheden hos ham lignede de vilde Dyrs Instinkt. Han blev staaende ubevægelig paa det Sted, hvor han havde hørt Klageskriget, tvivlende om, at et saadant Jammerskrig kunde udtales af et menneskeligt Væsen. Han

antog det for et Suk af Stormen i Træerne eller for en af de utallige Nattens Stemmer, der synes at komme enten fra den ene eller den anden af de to ukjendte Verdener, imellem hvilke vor Verden dreier sig; da naaede et andet Klageskrig, endnu mere jamrende, endnu mere huult og skjærende, hans Øre, og denne Gang skjelnede Coconnas ikke blot ganske tydeligt en menneskelig Stemmes Smertes-Udtryk, men han troede ogsaa at gjenkjende la Moles Røst i denne Stemme.

Ved denne Røst glemte Piemonteseren, at han var indesluttet indenfor to Døre, tre Jerngittere og en Muur, som var 12 Fod tyk; med det Skrig: — „Man vil da myrde et Menneske her?" styrtede han sig imod Væggen, som om han vilde kaste den om og ile Slagtofferet tilhjelp; men han traf paa en Skranke, han ikke havde tænkt paa: halv knust af Stødet tumlede han om mod en Steenbænk, hvorpaa han segnede ned. Det var Alt. — „O! De have myrdet ham" stønnede han, „det er afskyeligt; men det kommer af, at man ikke kan forsvare sig her... Intet, intet Vaaben! (Han strakte Armene ud i alle Retninger.) Ah! denne Jernring! raabte han, jeg skal rive den ud, og Vee! over den som nærmer sig mig!"

Coconnas reiste sig, greb Jernringen og rokkede den

saa voldsomt ved det første Drag, at det var sienspnligt, at han ved to lignende vilde rive den los.

Men pludselig aabnedes Døren, og et Lysskjær fra to Fakler brød ind i Fængselet.

— „Kom ud, min Herre!" lød den samme hvislende Stemme, der allerede før var forekommet ham saa modbydelig, og som nu, nedenfra, i et Mellemrum af tre Etager, ikke syntes at have vundet den Behagelighed, der manglede den, „kom ud, min Herre! Retten venter Dem!"

— „Godt", svarede Coconnas og slap Ringen, „det er min Dom, som jeg skal høre, ikke sandt?"

— „Jo, min Herre."

— „Oh, jeg aander atter," sagde han, „gaae kun!"

Derpaa fulgte han Retsbetjenten, som gik foran med sine afmaalte Skridt og sin sorte Stok.

Trods den Glæde, han i sin første Bevægelse havde yttret, kastede Coconnas dog paa hele Veien et uroligt Blik til Høire og Venstre, foran sig og bagved sig.

— „Ak!" mumlede han, „jeg kan ikke opdage min gode Slutter, jeg tilstaaer at jeg savner hans Nærværelse."

Man traadte ind i Salen, som Dommeren nylig havde forladt, og hvor der kun befandt sig een Mand, i hvem Coconnas gjenkjendte Generalprocureuren, der flere

Gange i Løbet af Forhøret havde taget Ordet, og altid med en kjendelig Iver.

Det var til ham at Catharina baade skriftligt og mundtlig havde overdraget at lede Processen.

Et Tæppe, som blev draget til Side, lod Baggrunden af Værelset komme tilsyne, og dette Værelse, hvis inderste Deel tabte sig i Mørket, frembød i den Deel, der var oplyst, et saa rædsomt Skue, at Coconnas følte at hans Been ikke længer vilde staae ham bi, og udbrød. — „O min Gud!"

Det var ikke uden Grund, at Coconnas udstødte et Forfærdelsens Skrig. Det var i Sandhed et gruepvækkende Syn. Salen, som under Forhøret tildeels var skjult af et nedhængende Tæppe, som nu var løftet tilside, lignede Forgaarden til Helvede.

I Forgrunden stod en Pinebænk, forsynet med Snorer og Tridser og andre Marterredskaber. Længere borte flammede Ilden paa en stor Pande, og kastede sit røde Skjær paa de omgivende Gjenstande, medens det, som befandt sig imellem dem og Coconnas, tegnede sig i mørke Omrids. Imod en af de Piller, som bare Hvælvingen stod en Mand lænet, ubevægelig som en Statue. Han holdt et Reeb i Haanden, og man skulde have troet han var af Steen, ligesom den Søile, hvortil han støttede sig.

Omkring paa Væggene, over Steenbænkene og imellem Jernringene, hængte Kjæder og blinkende Sværd.

„Oh! stønnede Coconnas, Torturſalen! Alt er færdigt og ſyntes kun at vente paa Offeret! Hvad betyder dog dette?"

— „Paa deres Knæ, Marcus Hannibal Coconnas!" ſagde en Stemme, ſom bragte Adelsmanden til at reiſe ſit Hoved; paa Knæ, for at høre Dommen, ſom er afſagt over Dem!"

Det var et ſaadant Bud, hvorimod Hannibals hele Væſen inſtinktmæssigt gjorde Modſtand.

Men da han ſtod i Begreb med at modſætte ſig, lagde to Mænd deres Hænder, ſaa uformodet og ſaa vægtig paa hans Skuldre, at han ſank paa Knæ paa Gulvet.

Stemmen vedblev:

„Af en paa Slottet Vincennes nedſatte Ret er afſagt Dom imod Marcus Hannibal de Coconnas, anklaget og overbeviiſt om Majeſtætsforbrydelſe, Forgiftelsesforſøg, hemmelige Kunſter og Troldom imod Kongens Perſon, Sammenſværgelſe imod Statens Sikkerhed, ligeſom ogſaa overbeviiſt om at han ved ſine fordærvelige Raad har forført en Prinds af Blodet til Oprør.

Ved ethvert af disſe Beſkyldninger havde Coconnas kaſtet med Nakken og ſlaaet Takt ſom en ulærvillig Elev.

Dommeren vedblev:

„Som Følge heraf skal bemeldte Markus Hannibal de Coconnas føres fra Fængsel til La Place Saint-Jean en Gréve, for der at vorde halshugget; hans Godser skulle confiskeres, hans høie Skove skulle afhugges indtil en Høide af fer Fod, hans Slotte nedrives og paa deres Ruiner reises en Pæl med en Kobberplade, der skal vise hans Forbrydelse og hans Straf."

— „Mit Hoved troer jeg vel, at man vil kunne afhugge," sagde Coconnas, „thi det er i Frankrig og i megen Fare. Men hvad mine høie stolte Skove og mine Borge angaaer; da troer jeg ikke at alle Sauge og Dyer i det hele christelige Kongerige ville kunne bane sig Veien derind."

„Stille!" bød Dommeren og vedblev:

„Endvidere skal bemeldte Coconnas....."

„Hvorledes," afbrød Coconnas ham, „der skal foretages noget med mig, selv efter at jeg er bleven halvshugget? oh, det forekommer mig at være en meget streng Bestemmelse."

„Nei," svarede Dommeren, „først...:

„Endvidere skal bemeldte Coconnas, før Dommens Udførelse, gjennemgaae den overordentlige Tortur, Torturen med de ti Kiler."

Coconnas gjorde en voldsom Bevægelse, og kastede et af Harme gnistrende Blik paa Dommeren. „Hvorfor vil man gjøre dette?" raabte han uvilkaarligt, uden at kunne finde andre Ord til at udtrykke den Masse af Tanker, som opstege i hans Sjæl.

Denne Forkyndelse af Torturen omstyrtede ganske Coconnas's Forhaabninger; han vilde nu ikke blive ført til Capellet, for han havde gjennemgaaet Torturen; ofte opgav man Aanden under denne Tortur og jo mere tapper og stærk man var, desto lettere vilde dette skee, thi da betragtede man det som en Feighed at tilstaae noget, og saalænge man intet tilstod, vedvarede Torturen, ja den vedvarede ikke blot, men fordobblede sin Kraft.

Dommeren indlod sig ikke paa at svare Coconnas, da det Følgende i Dommen vilde svare i hans Sted; han vedblev:

„For at tvinge ham til at angive sine Medskyldige og tilstaae Sammensværgelsen og Intriguerne i deres Enkeltheder."

„Død og Helvede!" raabte Coconnas, „det kalder jeg en Ærefrelshed, ja det er mere end ærefrelst, jeg kalder det en Lavhed."

Vant til de Ulykkeliges Vredesudbrud, som Lidelserne snart bringe til Taushed og forvandle til Taarer, blev

Dommeren staaende ubevægelig, og gjorde kun en eneste Bevægelse.

Coconnas blev greben ved Fødderne og i Skuldren, kastet omkuld, slæbt bort og fastgjort til Pinebænken, næsten førend han kunde bemærke, hvem det var, der behandlede ham saa voldsomt.

„I Uslinger," brølte han og rystede i sit Raseries Paroxysmer Pinebænken med en saadan Voldsombed, at selv Bødlerne vege tilbage. „I Elendige! Martrer mig, sønderknuser mig, hugger mig i Stykker! I skal Intet faae at vide, det sværger jeg Eder! Oh! I troer at det er ved Hjælp af Træstumper og Jernstænger at man bringer en Adelsmand af min Rang til at tale? Gjør det, begynd, jeg trodser Eder!"

„Hold Dem færdig til at skrive!" sagde Dommeren til Skriverne.

— „Ja, hold Dig færdig!" skreg Coconnas, og dersom Du vil skrive Alt, hvad jeg vil sige Eder, I Bødler og Niddinger, saa skal Du faae Nok at bestille. Skriv kun, skriv!"

— „Vil De bekjende?" spurgte Dommeren i samme rolige Tone.

— „Intet, ikke et Ord! Gaa til Helvede!"

— „De kan betænke Dem medens Forberedelserne skee. Mester, ifør ham Støvlerne!"

Ved disse Ord traadte den Mand, som indtil nu havde staaet ubevægelig med Rebet i Haanden, frem fra Pillen, og nærmede sig med langsomme Skridt til Coconnas, der vendte sig om imod ham med forbittret Aasyn.

Det var Mester Caboche, Bøddelen hos Professen i Paris.

En smertelig Forbauselse malede sig i Coconnas's Træk, som i Stedet for at skrige og rase, blev liggende ubevægelig og kunde ikke vende Øinene bort fra denne forglemte Vens Ansigt, som i et saadant Øieblik atter viste sig for ham.

Uden at en eneste Muskel i hans Ansigt bevægede sig og uden at synes at have seet Coconnas noget andet Sted end paa Pinebænken, stillede Caboche to Brædder imellem hans Been og satte to lignende paa den udvendige Side af Benene; derpaa snørede han det Hele sammen med det Reeb, han bar i Haanden.

Det var denne Indretning, som man kaldte de spanske Støvler. Ved den sædvanlige Tortur anvendte man ser Kiler, som bleve drevne ind imellem Plankerne og naar disse saaledes fjernedes fra hinanden, sønderflængedes Kjødet. Ved den overordentlige Tortur, slog man ti Kiler ind

imellem Plankerne, og da blev ikke blot Kjødet sønderslidt, men selve Benene splintredes.

Da Forberedelserne vare til Ende, lagde Mester Caboche den yderste Deel af Kilen imellem Plankerne; derpaa tog han sin Kølle i Haanden, lagde sig paa det ene Knæ og saa hen til Dommeren.

— „Vil De fremføre Noget?" spurgte denne.

— „Nei", svarede Coconnas bestemt, endskjøndt han følte Sveden perle paa sin Pande og Haarene reise sig paa Hovedet.

— „Gjør da Din Pligt", sagde Dommeren, „første Kile ved den sædvanlige Tortur!"

Caboche hævede Armen, som var bevæbnet med en tung Kølle og anbragte et rødsomt Slag paa Kilen, som gav en mat Lyd fra sig.

Pinebænken rystede. Coconnas lod ikke mindste Klage undslippe sig ved denne første Kile, som ellers bragte den Standhaftigste til at stønne, og hvad der var endnu mere besynderligt, det eneste Udtryk, der tegnede sig paa hans Ansigt var en usigelig Forbauselse. Han betragtede med stirrende Blik Mester Caboche, som med hævet Arm og med Ryggen halvt vendt imod Dommeren beredte sig til at gjentage Slaget.

— „Hvad var Deres Hensigt med at skjule Dem i Skoven?" spurgte Dommeren.

— „At sætte os i Skyggen", var Coconnas's Svar.

— „Bliv ved!" raabte Dommeren.

Caboche anbragte det aadet Slag, som gav Gjenlyd, ligesom det første. Men Coconnas blinkede ligesaalidt med Øinene ved dette Slag, som ved hint og han vedblev at betragte Bøddelen med det samme Udtryk.

Dommeren rynkede sine Øienbryn.

— „Det er en haard Christen", mumlede han; „er Kilen trængt ind til det Yderste, Mester?"

Caboche bukkede sig ligesom for at undersøge det, men idet han bukkede sig, hvidskede han ganske sagte til Coconnas: — „Men skrig dog Ulykkelige!" Derpaa reiste han sig og sagde: „Den er trængt heelt ind."

„Anden Kile af de sædvanlige," svarede Dommeren koldblodigt.

Cabochos fire Ord forklarede Coconnas alt. Den værdige Bøddel havde vist sin Ven den største Tjeneste, som en Bøddel kan vise en Adelsmand. Han sparede ham for mere end for Smerten, han svarede ham den Skam at bekjende, idet han, istedetfor at bruge Egetræs Kiler, havde slaaet Kiler af elastisk Læder, hvoraf blot den øverste Deel var belagt med Træ, ind imellem hans Been. Derved lod

han ham endelig ogsaa bebolde sin hele Kraft til at kunne holde sig opreist paa Skafottet.

„O, min brave, brave Caboche," mumlede Coconnas, „vær rolig, jeg skal skrige, siden Du befaler mig det, og hvis Du ikke bliver tilfreds dermed, maa Du være meget vanskelig."

Imidlertid havde Caboche anbragt imellem Plankerne den yderste Spids af en Kile, som var endnu større end den første.

„Gjør Din Pligt!" sagde Dommeren.

Ved disse Ord slog Caboche paa Kilen, som om det gjaldt om at nedbryde Vincennes's Slot med et eneste Slag.

„Ah! ah! hu! ha!" skreg Coconnas i de meest forskjellige Tonarter. „For en Ulykke, De knuser Benet, hold dog op!"

„Ah," sagde Dommeren smilende, „den anden Kile gjør sin Virkning; det forundrede mig ogsaa."

Coconnas stønnede som en Blæsebælg.

„Hvad foretog De Dem i Skoven?" gjentog Dommeren.

„Jh! for Djævelen! det har jeg allerede sagt Dem; jeg søgte Kjærlighed."

„Bliv ved," bød Dommeren.

„Bekjend!" hviskede Caboche ham i Øret. — „Hvilket?" — „Alt hvad De vil, men bekjend blot noget."

Derpaa sloeg han ham et Slag endnu, med ikke mindre Kraft end det første.

Coconnas var nær ved at qvæles ved at skrige. „Oh! oh! holdt! raabte han. „Hvad ønsker De at... vide... min Herre! efter hvis Befaling jeg var i Skoven?"

„Ja."

„Jeg var der efter Hertugen af Alencons Ordre."

„Skriv!" sagde Dommeren.

„Dersom jeg har begaaet en Forbrydelse ved at udspænde en Snare for Kongen af Navarra," vedblev Coconnas, da har jeg kun været et Redskab, og jeg adlød min Herre."

Skriveren gav sig til at skrive.

„Oh! Du har forraadt mig, Du blege Fjæs," mumlede den Piinte, „men vent blot, vent!"

Derpaa fortalte han Frants's Besøg hos Kongen af Navarra, Sammenkomsten imellem de Mony og Alencon, Historien om den røde Kappe, og under Alt dette udstødte han høie Raab ved Erindringen derom, og lod sig af og til bibringe et Slag med Hammeren.

Kort sagt han afgav saa nøiagtige, sandsynlige, ubestridelige og forfærdelige Beretninger om Hertugen af

Alencon, han forstod saa godt at give det Udseende af, som om han kun gav efter for Smerternes Voldsomhed, han skjar Ansigter, rødmede, klagede sig saa naturligt og i saa forskjellige Toner, at Dommeren selv tilsidst blev forfærdet over at skulle protocollere nogle for en Prinds af Frankrig saa compromitterende Beskyldninger.

— „Nu da! Gud være lovet!" sagde Caboche, „det er en Cavallier, som man ikke behøver at sige noget to Gange, og som kan gjøre Skriveren Besked. Herre Jesus hvorledes vilde det dog see ud, hvis det havde været Træ-kiler istedetfor Læderkiler?"

Man forskaanede Coconnas for den sidste Kile, som hørte til den overordentlige Tortur; men uden at regne denne med, havde han maattet udholde ni andre hvilket nok var istand til at bringe hans Been til at opsvulme.

Dommeren lod Coconnas føle den Mildhed, han paa Grund af hans Tilstaaelse havde vist ham, og trak sig tilbage.

Den Lidende blev alene med Caboche.

— „Nu, min Herre!" spurgte denne, „hvorledes gaaer det?" — „Ak, min Ven, min brave Ven, min kjære Caboche", sagde Coconnas, „vær overbeviist om at jeg mit hele Liv skal være Dig taknemmelig for hvad Du har gjort for mig!" — „Ja, for en Ulykke! deri har De Ret, min Herre;

thi dersom man fik at vide, hvad jeg har gjort for Dem, saa vilde jeg komme til at indtage Deres Plads paa Pinebænken, og man vilde ikke skaane mig, saaledes som jeg har skaanet Dem." — „Men hvorledes fik Du denne snilde Idee...?" — „Det skal jeg sige Dem", svarede Caboche medens han indsvøbte Coconnas's Been i det blodige Linned: jeg fik at vide, at De var arresteret, at der var anlagt Sag imod Dem og at Dronning Catharina vilde Deres Død; jeg ahnede, at man vilde lade Dem gjennemgaae Torturen og jeg tog mine Forholdsregler derefter." — „Med Fare for Alt, hvad der kunde ske?" — „Min Herre", sagde Caboche, „De er den eneste Cavalleer, som har givet mig Haanden, og man har deg Hukommelse og Hjerte, uagtet man er Bøddel, ja maaske netop fordi man er Bøddel. De skal imorgen faae at see, hvor godt jeg skal forrette min Bestilling!" — „Imorgen?" spurgte Coconnas. — „Ja, imorgen." — „Hvilken Bestilling?"

Caboche betragtede Coconnas med Forbauselse.

— „Hvorledes? Hvilken Bestilling? har De da glemt Dommen?" — „Ah, ja, det er sandt," sagde Coconnas; „Dommen, den havde jeg forglemt."

Sandheden var, ikke at Coconnas havde forglemt Dommen, men at han ikke tænkte derpaa. Det hvorpaa han tænkte, var Capellet, Dolken, som var skjult under Altar-

klædet, Henriette og Dronningen, Døren til Sacristiet og de to Heste, som ventede ved Skovens Udkant; det, hvorpaa han tænkte, var Friheden, Flugten under den frie Himmel og Sikkerheden paa den anden Side Frankrigs Grændser.

— „Nu er det Sagen," yttrede Mester Caboche, „at faae Dem bragt behændigt ned fra Pinebænken i Bærestolen. Glem ikke, at De for alle Mennesker og selv for mine Tjenere har knuste Been, og at De ved enhver Bevægelse maa udstøde et Skrig." — „Au!" raabte Coconnas, da han blot saae to Tjenere nærme sig til ham med Bærestolen. — „Naa, en Smule Mod!" sagde Caboche; „hvis De allerede nu begynder et skrige, hvad vil De da sige om en liden Stund?" — „Min kjære Caboche," sagde Coconnas, „lad ikke Deres agtværdige Tjenere røre mig, jeg beder Dem maaskee have de ikke saa lette Hænder som De." — „Sæt Bærestolen ned ved Siden af Sengen!" bød Mester Caboche.

De to Tjenere adlød. Caboche tog Coconnas i sine Arme, som om han havde været et Barn, og lagde ham paa Baaren; men uagtet alle disse Forsigtighedsregler, udstødte Coconnas frygtelige Skrig.

Den retskafne Dørvogter viste sig med en Lygte.

— „Til Capellet!" sagde han, og derpaa satte Porteurerne sig i Bevægelse, efterat Coconnas havde givet Caboche det andet Haandtryk. Det første havde været altfor

heldigt for Piemonteseren, til at han nu skulde gjøre Vanskeligheder derved.

XV.

Capellet.

Det sørgelige Tog skred i den dybeste Stilhed over de to Vindelbroer fra Slotstaarnet og over den store Slotsgaard, som fører til Capellet, i hvis Vinduer en svag Lysstraale farvede Apostlernes blege Skikkelser i de røde Gevandter.

Coconnas indaandede begjærligt Natteluften, endskjøndt den var svanger med Regn. Han betragtede det dybe Mørke, og ønskede sig tillykke med, at alle Omstændigheder vare saa gunstige til hans og hans Vens Flugt.

Han havde sin hele Villieskraft, al sin Klogskab og al sin Selvbeherskelse fornoden, for ikke at springe ned fra Bærestolen, da han blev bragt ind i Capellet og opdagede i Choret, tre Skridt fra Altaret, en henstrakt Masse i en stor blaa Kappe. Det var la Mole.

De to Soldater, der vare fulgte med Bærestolen, standsede udenfor Døren.

„Da man har tilstaaet os den sidste Naade, endnu engang at samles," sagde Coconnas og gjorde sin Stemme svag, „saa bring mig hen til min Ven."

Bærerne havde ingen Befaling til det Modsatte, og gjorde derfor ingen Vanskelighed ved at tilstaae Coconnas sin Bøn.

La Mole sad mørk og bleg, med Hovedet støttet imod Væggens Marmor; hans sorte Lokker vare badede i en voldsom Sved, der meddeelte hans Ansigt en mat Elfenbeens-Blegbed, og de syntes at have beholdt deres Stivhed, efter eengang at have reist sig paa Hovedet.

Paa et Vink af Dørvogteren fjernede Tjeneren sig, for at hente den Præst, som Coconnas forlangte. Dette var det aftalte Signal.

Coconnas fulgte dem ængsteligt med Øinene; men han var ikke den Eneste, hvis brændende Blik var fæstet paa dem. Neppe vare de to forsvundne, førend to Qvinder styrtede frem bagved Altaret, og brøde ind i Choret med en Zittren af Glæde, som gik foran dem og satte Luften i Bevægelse, ligesom et hedt og susende Vindpust gaaer foran et Uveir.

Margrethe styrtede hen imod la Mole, og greb ham i sine Arme. Men la Mole udstødte et rædsomt Skrig,

et af hine Skrig, som Coconnas havde hørt i sit Fængsel og som næsten havde berøvet ham Forstanden.

— „Min Gud hvad er der dog, la Mole?" sagde Margrethe og veg tilbage af Skræk.

La Mole udstødte et dybt Suk og førte Hænderne til sine Øine, ligesom for ikke at see Margrethe.

Margrethe blev endnu mere forfærdet over denne Taushed og denne Bevægelse, end over det Smertesskrig, som la Mole havde udstødt.

— „Oh!" raabte hun, „men hvorledes har Du det? Du strømmer af Blod!"

Coconnas, som var styrtet hen imod Altaret, havde grebet Dolken og allerede holdt Henriette omslynget, vendte sig om.

— „Reis Dig dog," sagde Margrethe, „reis Dig, jeg beder Dig! Du seer nok, at Øieblikket er kommet."

Et sørgmodigt, forfærdende Smiil foer over la Moles blege Læber, som ikke mere syntes at skulle smile.

„Kjære Dronning!" sagde den unge Mand, „De har gjort Regning uden Catharina, og følgelig uden en Forbrydelse. Jeg har gjennemgaaet Torturen, mine Been ere knuste, hele mit Legeme er kun eet Saar, og den Bevægelse, som jeg i dette Øieblik gjør for at trykke mine Læ-

ber paa Deres Pande, foraarsager mig Smerter, som ere værre end Døden.

Og med en Anstrengelse, der gjorde ham saa bleg som et Liig, trykkede la Mole sine Læber paa Dronningens Pande.

„Torturen!" raabte Coconnas, „men den har jeg ogsaa gjennemgaaet. Har Bøddelen da ikke gjort det samme for Dig som for mig?"

Derpaa fortalte han Alt.

„Ak!" sagde la Mole, „det er forklarligt; Du gav ham Haanden, den Dag vi besøgte ham, jeg, jeg glemte at alle Mennesker ere Brødre; jeg saae ned paa ham med Foragt. Gud straffer mig for min Hovmod. Priset være Herren," tilføiede han og foldede sine Hænder.

Coconnas og de to Qvinder verlede et Blik, fuldt af usigelig Rædsel.

„Skynd Dem," sagde Slutteren, der havde været ved Døren for at lytte og nu var kommen tilbage, skynd Dem og spild ikke Tiden, kjære Hr. Coconnas! Giv mig mit Dolkestik som en værdig Adelsmand, thi de vilde snart være her."

Margrethe var sunken paa Knæ ved Siden af la Mole, liig en af de Marmorfigurer, som sidde bøiede over Graven, ved Siden af hans Billede, hvem den gjemmer.

„Kom, min Ven," sagde Coconnas, „Mod! jeg er stærk, jeg skal bære Dig, jeg skal sætte Dig paa Din Hest, eller ogsaa holde Dig foran mig, hvis Du ikke kan taale at sidde i Sadelen; men lad os ile, lad os ile; Du hører nok, hvad denne brave Mand siger, det gjælder Livet!"

La Mole gjorde en overmenneskelig Anstrængelse, den yderste Kraftanstrengelse.

— „Det er haardt, det gjælder Dit Liv", sagde han, og prøvede paa at reise sig. Hannibal tog ham under Armen og rettede ham i Veiret. Medens dette varede, havde la Mole kun ladet bore en huul Stønnen; men i dette Øieblik, da Coconnas slap ham for at gaae hen til Fangevogteren, og da den Lidende kun blev understøttet af de to Fruentimmers Arme, bøiede Benene sig, og uagtet den grædende Margrethes Anstrængelser faldt han sammen som en Masse, og det sønderrivende Skrig, som han ikke kunde undertrykke, gav et sørgeligt Echo i Capellet og vedblev længe at zittre under Hvælvingerne.

— „Her seer De selv", sagde la Mole med haabløs Røst; „lad mig blive her, min Dronning, forlad mig med det sidste Farvel til Dem. Jeg har Intet sagt, Margrethe, Deres Hemmelighed er forbleven indesluttet i min Kjærlighed og den skal døe med mig. Farvel, min Dronning, Farvel..."

Næsten livløs slyngede Margrethe sine Arme om det skjønne Hoved og trykkede et næsten religieust Kys derpaa.

— „Du, Hannibal", sagde la Mole, „Du, som er bleven forskaanet for disse Smerter, Du, som endnu er ung og som kan leve, flygt, flygt min Ven! giv mig denne sidste Trøst, at vide Dig i Frihed."

— „Tiden iler", raabte Slutteren, „skynd Dem!"

Henriette forsøgte blidt at drage Hannibal med sig, medens Margrethe laae paa Knæ foran la Mole og med opløst Haar og taarebadede Øine lignede en Magdelene.

— „Flygt, Hannibal", gjentog la Mole, „flygt, forund ikke vore Fjender det glædelige Syn, at to Uskyldige skulle lide Døden!"

Coconnas stødte Henriette, som vilde trække ham ben til Udgangen, blidt tilbage, og sagde med en Bevægelse, der var saa høitidelig, at den næsten blev majestætisk: — „Giv mig de femhundrede Daler, Hertuginde, som vi have lovet denne Mand!" — „Her ere de," sagde Henriette. — „Du, min kjære la Mole," vedblev Coconnas, idet han vendte sig om imod ham og rystede sørgmodigt paa Hovedet, „Du gjør mig Uret, naar Du et eneste Øieblik kan tænke, at jeg er istand til at forlade Dig. Har jeg ikke svoret at leve og døe med Dig? Men Du lider saameget, stakkels Ven, at jeg tilgiver Dig."

Derpaa lagde han sig roligt ned ved sin Vens Side, bøiede Hovedet over ham, og berørte hans Pande med sine Læber.

Margrethe stod med mørkt Blik. Hun havde grebet den Dolk, som Coconnas lod falde.

— „O min Dronning," bad la Mole, der fattede hendes Tanker og rakte Armene ud imod hende, „o min Dronning! Glem ikke, at jeg dør, for at udslette selv den ringeste Mistanke om vor Kjærlighed!" — „Men hvad kan jeg da gjøre for Dig," udbrød Margrethe fortvivlet, „naar jeg ikke kan dø med Dig?" — „Du kan gjøre, at Døden bliver mig sød og paa en Maade kommer til mig med smilende Aasyn."

Margrethe nærmede sig til ham og foldede sine Hænder ligesom for at betyde ham at han skulde tale.

— „Erindrer Du Dig hiin Aften, Margrethe, da Du, til Gjengjeld for mit Liv, som jeg dengang tilbød Dig og som jeg nu offrer for Dig, svoer mig et helligt Løfte?..."

Margrethe skjælvede.

— „Oh, Du erindrer det, sagde la Mole, thi Du gyser." — „Ja, ja, jeg erindrer det, og, saasandt jeg lever, min Hyacintus, jeg skal holde Dig dette Løfte."

Margrethe strakte Haanden op imod Altaret, ligesom for anden Gang at kalde Gud til Vidne paa sin Ed.

La Moles Ansigt opklaredes, som om Capellets Hvælvinger havde aabnet sig og en himmelsk Straale var falden ned derpaa.

— „Man kommer!" sagde Slutteren.

Margrethe udstødte et Skrig, og styrtede hen til la Mole, men af Frygt for at fordoble hans Smerte, standsede hun skjælvende foran ham.

Henriette fæstede sine Læber paa Coconnas Pande og sagde til ham: — „Jeg forstaaer Dig, min Hannibal, og jeg er stolt af Dig. Jeg veed vel, at Dit Heltemod bringer Dig Døden, men jeg elsker Dig for Dit Heltemod. Ker for Guds Aasyn, jeg vil altid elske Dig, høiere end alt Andet, og hvad Margrethe har tilsvoret la Mole, det samme tilsværger jeg Dig, uden at vide hvad det er."

Og hun strakte Haanden ud imod Margrethe.

— „Det var herligt talt, Tak!" sagde Coconnas.

„For De forlader mig, min Dronning," sagde la Mole, „endnu en sidste Gunst: giv mig en Erindring om Dem, ligemeget hvilken, for at jeg kan kysse den, naar jeg bestiger Skafottet." — „Ja, ja," udraabte Margrethe, „see her, her!....." og dermed løsnede hun fra sin Hals en lille i Guld indfattet Reliquie, der hængte ved en Kjæde af samme Metal.

„Der," sagde hun, „det er en hellig Reliquie, som jeg har baaret siden min Barndom; min Moder hængte den omkring min Hals, da jeg var ganske lille og hun endnu elskede mig; den er fra min Onkel, Pave Clemens, og den har aldrig forladt mig. Der, tag den!"

„Man aabner Døren," sagde Fangevogteren; „flygt, mine Damer! Flygt!"

De to Fruentimmer flygtede bag ved Altaret, hvor de forsvandt. I samme Øieblik traadte Præsten ind.

XVI.

Pladsen Saint-Jean en Grève.

Klokken var slagen syv om Morgenen; den larmende Mængde ventede paa Torvene, i Gaderne og paa Quaierne. Klokken sex havde en Kærre, den samme, hvori de to Venner efter deres Duel vare blevne bragte livløse til Louvre, forladt Vincennes, og rullede nu langsomt igjennem Gaden Saint-Antoine. Hvor den kom frem stimlede Tilskuerne saa tæt sammen, at de næsten knuste hinanden og lignede Statuer med stive Øine og ubevægelig Mund.

Det var ogsaa et hjerteskjærende Skuespil, som Enkedronningen hiin Dag lod opføre for Folket.

I den Kærre, som vi nys have omtalt, og som om Morgenen havde forladt Vincennes og nu drog igjennem Gaderne, laae to unge Mænd paa et Knippe Halm; med blottet Hoved og ganske klædte i Sort, støttede de sig til hinanden. Coconnas bar la Mole paa sine Knæ. Dennes Hoved ragede op over Kærrens Spoler og hans matte Blik vankede fra det Ene til det Andet.

Mængden trykkedes, hævede sig paa Tæerne, steg op paa Hjørnestene, og hængte sig endog fast ved Afsatser paa Murene, for ret at kunne kaste sit nysgjerrige Blik ned i Bunden paa Vognen. Den syntes ikke at være tilfredsstillet, før dens Øine havde slugt ethvert Punkt af de to Skikkelser, som førtes fra deres Lidelsers Skueplads, for at gaae Tilintetgjørelsen imøde.

Man fortalte, at la Mole døde uden at have tilstaaet en eneste af de Handlinger, hvorfor man beskyldte ham, men man paastod derimod, at Coconnas ikke havde kunnet udholde Smerterne og havde aabenbaret Alt. Derfor raabte man fra alle Sider.

„See, see den rødhaarede! det er ham, der har talt, ham, som har sagt Alt; det er en feig Karl, der er Skyld i den Andens Død. Den Anden er derimod en brav Mand og har intet tilstaaet!"

De to unge Mænd hørte godt, den ene de Lovtaler, den anden de Forhaanelser, som ledsagede dem paa deres sørgelige Tog, og medens la Mole presede sin Vens Hænder imellem sine, thronede der en høi Foragt paa Piemonteserens Ansigt, som fra sin høie Kærre saae ned paa den dumme Mængde, som om det havde været en Triumphvogn, hvorpaa han havde siddet.

Ulykken havde fuldbragt sit himmelske Værk, den havde forklaret Coconnas's Aasyn, ligesom Døden snart skulde forklare hans Sjæl.

„Ere vi snart ved Maalet?" spurgte la Mole. „Jeg kan ikke holde mig opreist længere, min Ven, jeg troer jeg besvimer."

„Vent lidt, la Mole, vi skulle netop passere forbi Rue Tison og Rue Cloche Percée; see en Smule op!"

„O, hjælp mig, at jeg endnu engang kan see hiint lykkalige Huus!"

Coconnas rakte Haanden ud og berørte Bødlens Skulder, som sad foran paa Karren og styrede sin Hest.

„Mester," sagde han til ham, „gjør os den Tjeneste at standse et Øieblik ligefor Rue Tison."

Caboche gjørde en indvilligende Bevægelse med Hovedet, og da han kom ligeud for Rue Tison, holdt han stille.

La Mole reiste sig op med Anstrengelse, understøttet af Coconnas, og betragtede med et af Taarer omsløret Øie hiin stille Bolig, taus og tillukket som en Grav; et Suk hævede hans Bryst: „Farvel, farvel," hviskede han med en sagte Stemme, „farvel Ungdom, Kjærlighed og Liv!"

Og hans Hoved sank atter tilbage paa Brystet.

— „Mod!" sagde Coconnas, „hist oppe ville vi maaskee gjenfinde Alt." — „Troer Du?" spurgte la Mole. — „Ja jeg troer det, fordi Præsten har sagt mig det, og især fordi jeg haaber det. Men fald ikke i Afmagt min Ven; de Elendige, som omgive os vilde udbryde i Latter."

Caboche hørte disse sidste Ord. Han pidskede paa sin Hest med den ene Haand, og uden at Nogen kunde see det, rakte han Coconnas med den anden en lille Svamp, gjennemtrukken med en saa stærk Essens, at la Mole efter at have lugtet til den og gnedet sine Tindinger dermed, befandt sig paany oplivet og forfrisket.

„Ah, udbrød han, „jeg kommer atter til Liv, og dermed kyssede han den Reliqvie som i en Guldkjæde hængte om hans Hals.

Da man kom til Hjørnet af Qvaien og dreiede forbi den smukke lille Bygning som Henrik den Anden havde bygget, bemærkede man Skafottet, der som en nøgen og blodig Terrasse hævede sig over Hovederne.

„Min Ven," sagde la Mole, „jeg vilde gjerne dø først."

Coconnas berørte anden Gang Bøddelens Skulder.

— „Hvad er det? min Herre," spurgte denne og vendte sig om. — „Min brave Mand," sagde Coconnas, „Du vil gjerne vise mig en Tjeneste, ikke sandt? det har Du sagt mig idetmindste." — „Ja, og det gjentager jeg for Dem." — „Min Ven har lidt mere end jeg, og har følgelig færre Kræfter." — „Nu vel?" — „Han har sagt mig, at han vilde lide for meget ved at see mig dø først, og dersom jeg først skulde dø, vilde der desuden ikke være Nogen til at bære ham op paa Skafottet."

„Godt, godt!" sagde Caboche, og aftørrede en Taare med Bagen af sin Haand; „vær rolig, jeg skal gjøre, hvad De ønsker." — „Og med eet Hug, ikke sandt?" spurgte Piemonteseren med sagte Stemme. — „Jo, med et eneste Hug." — „Vel ... hvis De vil gjøre det om, saa lad det gaae ud over mig."

Kærren standsede, man var ved Maalet. Coconnas satte sin Hat paa Hovedet. En Brusen ligesom af Bølgerne paa Havet, susede forbi la Moles Øren. Han vilde reise sig, men Kræfterne svigtede ham, Caboche og Coconnas maatte holde ham under Armene.

Pladsen var tæt bedækket af Hoveder, Trinene paa Raadhuset lignede et af Tilskuere opfyldt Amphitheater. Ethvert Vindue afgav Plads for nysgjerrige Ansigter med brændende Blik.

Da man saae den smukke unge Mand, som ikke kunde holde sig opreist paa sine knuste Been, gjøre den yderste Anstrengelse for selv at gaae op til Skafottet, hævede der sig et ubyre Skrig ligesom et Udbrud af den almindelige Jammer. Mændene rødmede, Qvinderne udstødte klagende Suk.

„Det var en af Hoffets første Cavallerer", sagde Mændene, „og det var ikke paa Saint-Jean-en-Greve at han skulde dø, det var Pré-aux-Clercs."

„Hvor han er smuk! hvor han er bleg!" sagde Qvinderne; „det er ham, som Intet har tilstaaet."

„Min Ven," sagde la Mole, „jeg kan ikke holde mig opreist, bær mig!" — „Vent lidt!" sagde Coconnas, og gav Bøddelen et Tegn, hvorpaa denne fjernede sig. Derpaa bøiede han sig ned, tog la Mole i sine Arme, saa let som et Barn, og steeg, belæsset med sin Byrde, uden at vakle, op ad Trinnene til Skaffottet. Her lagde han la Mole ned under Mængdens Bifaldslarm og afsindige Skrig.

Coconnas tog Hatten af, hilste og kastede den ved Siden af sig paa Skaffottet.

„See Dig om," sagde la Mole, „opdager Du dem ikke nogetsteds?"

Coconnas kastede langsomt et Blik rundt om Pladsen, og da han kom til et vist Punkt, standsede han og lagde, uden at vende Øinene bort, sin Haand paa la Moles Skulder.

„Seer Du," sagde han, „Vinduet hist ovre i det lille Taarn?" og derpaa pegede han med sin anden Haand paa det lille Monument, som endnu findes mellem Rue de la Vannerie og Rue du Mouton, en Levning fra de forgangne Aarhundreder.

To Qvinder, kladte i Sort, stode der og støttede sig til hinanden, ikke ved Vinduet selv, men en Smule tilbage.

„Ak!" udbrød la Mole, „jeg frygtede kun een Ting, det var at dse uden at see hende igjen. Jeg har seet hende, nu kan jeg dse."

Og med Øinene begjærligt fæstede paa det lille Vinduc, førte han Reliqvien til Munden og bedækkede den med Kys.

Coconnas hilsede de to Damer med den samme Anstand, hvormed han vilde have hilst dem i en Selskabssal.

De viftede med deres af Taarer vædede Lommetørklæder til Svar paa denne Hilsen.

Caboche berørte Coconnas Skulder og gav ham et betegnende Vink med Øinene. — „Ja, ja," sagde Piemontesseen. Derpaa vendte han sig imod la Mole og hviskede til ham: „Omarm mig, og dø med Værdighed. Det vil ikke være vanskeligt, min Ven, Du, der altid var saa uforfærdet." — „Ak!" svarede la Mole, „det vil ikke være nogen Fortjeneste at dø med Relighed, jeg lider saa meget."

Præsten nærmede sig og rakte et Crusifix henimod la Mole; men denne pegede smilende paa den Reliqvie, som han holdt i Haanden.

„Det er ikke tilstrækkeligt," sagde Præsten, „bed tillige ham om Kraft, som har lidt hvad De nu skal lide.".

La Mole kyssede Christi Fødder.

„Anbefal mig til den velsignede Jomfru Marias Bønner."

„Skynd Dig, skynd Dig, la Mole," sagde Coconnas, „mit Hjerte lider saa meget, at jeg føler, jeg bliver svag."

„Jeg er beredt," sagde la Mole. — „Kan De holde Deres Hoved stille?" spurgte Caboche, som havde draget sin Kaarde ud af Skeden, bag ved la Mole, da denne var sunken paa Knæ. — „Jeg haaber det," var la Moles Svar. — „Saa vil alt gaae godt." — „De vil ikke forglemme, hvad jeg har bedt Dem om; denne Reliquie vil

aabne Dem Dørene." — „Vær kun rolig derfor," svarede Caboche. „Sog blot at holde Deres Hoved lige."

La Mole rettede sin Hals, og vendte Øinene hen imod det lille Taarn. „Farvel, Margrethe," sagde han, „farvel, vær velsi..."

Mere fik han ikke talt; for et eneste Hug af Caboches lynsnare, blinkende Klinge rullede hans Hoved ned for Coconnas's Fødder. Legemet strakte sig sagte ud, som om det vilde lægge sig til at sove.

Man hørte et uhyre Skrig hæve sig fra Tusinders Munde, og midt i alle Qvindernes Stemmer forekom det Coconnas at han hørte en Smertens Tone klinge, endnu mere skjærende, end alle de andre.

„Tak, min brave Ven! tak!" sagde Coconnas, og gav tredie Gang Bøddelen Haanden.

„Min, Søn," sagde Præsten, „har De intet at betroe Deres Gud?" — „Nei, nei, min Fader," svarede Piemonteseren; „Alt hvad jeg havde at betro ham, har jeg sagt Dem iaftes."

„Skarpretter, Du min sidste Ven," vedblev han og vendte sig til Caboche, „endnu en Tjeneste!"

Og førend han knælede, kastede han et Blik ud over Mængden, et Blik, saa roligt og saa reent, at en Beundringsmumlen smigrende naaede hans Øre og bragte

hans Stolthed til at smile. Han tog sin Vens Hoved, trykkede et Kys paa dets blodige Læber, kastede endnu engang et Blik hen til Taarnet, og knælede derpaa ned, med det elskede Hoved indesluttet i sine Hænder.

„Nu jeg," sagde han, og neppe havde han udtalt disse Ord, førend Caboche lod hans Hoved falde.

En convulsiviss Stemme greb den værdige Mand, da Slaget var fuldbragt. — „Det var paa Tide, at dette fik en Ende," mumlede han, „stakkels unge Mand."

Og med Møie trak han den gyldne Reliquie ud af la Moles knyttede Hænder, og kastede derpaa sin Kappe over de sørgelige Levninger, som Kærren skulde bringe til hans Bolig.

Skuespillet var til Ende, Mængden adspredte sig.

XVII.

Pilori-Taarnet.

Natten havde nylig sænket sig ned over Staden, hvori Henrettelsens Bulder endnu gjenklang. Fortællingerne derom løbe fra Mund til Mund, og kastede i alle Huse sine mørke Skygger over Aftensmaaltidets muntre Time.

Men i fuldkommen Modsætning til den stille sørgende Stad, herskede der Larm og Glæde i det oplyste Louvre.

Der var en stor Fest i Palladset, en Fest, som Carl den Niende havde paabudet, en Fest, som han havde anordnet for Aftenen, i samme Øieblik, som han havde decreteret Henrettelsen til om Morgenen.

Dronningen af Navarra havde den foregaaende Aften faaet Befaling til at indfinde sig der, og i det Haab, at la Mole og Coconnas vilde blive frelste om Natten, og i den Overbeviisning, at alle Forholdsregler vare tagne til Deres Flugt, havde hun svaret sin Broder at hun skulde efterkomme hans Ønske.

Men fra det Øieblik, da hun, efter Scenen i Capellet, havde mistet alt Haab, fra det Øieblik, da hun i den sidste Følelse af hvad hun skyldte denne Kjærlighed, den stærkeste og dybeste, som hun nogensinde havde følt, havde bivaanet Executionen, fra de Øieblik havde hun lovet sig selv helligt, at hverken Bønner eller Trudsler skulde bringe hende til at deeltage i en munter Fest i Louvre, paa samme Dag, da hun havde været tilstede ved en saa sørgelig Fest paa Greve-Pladsen.

Carl den Niende havde denne Dag givet en ny Prøve paa hiin Villiens Kraft, som maaskee Ingen har drevet til en saadan Grad som han: sengeliggende i fjorten Dage, svag som en Døende, bleg som et Liig, stod han op hen-

imod Klokken fem, og iførte sig sin skjønneste Dragt. Tre Gange besvimede han, medens han gjorde sit Toilette.

Klokken otte lod han forhøre, hvorledes hans Søster befandt sig, og spurgte om man havde seet hende og om man vidste hvad hun foretog sig. Ingen kunde svare ham derpaa, thi Dronningen havde begivet sig til sine Gemakker Klokken elleve omtrent, og havde indesluttet sig der med bestemt Befaling til ikke at aabne Døren for Nogen.

Men for Carl var der ingen lukkede Døre. Støttende sig paa Nanceys Arm, tog han Veien til Dronningen af Navarras Værelse og traadte pludselig ind igjennem Døren til den hemmelige Corridor.

Omendskjøndt han ventede et sørgeligt Syn, og allerede havde forberedt sit Hjerte derpaa, var dog den Scene, som fremstillede sig for ham, endnu mere hjertegribende end den, han havde tænkt sig.

Næsten livløs laae Margrethe paa en Sopha, med Hovedet begravet i Puder. Hun græd ikke, bad ikke; men udstødte en huul Stønnen ligesom En, der kjæmper med Døden.

I det andet Hjørne af Værelset laae Henriette af Nevers, hiin uforfærdede Dronde, uden Bevidsthed udstrakt paa Tæppet. Da hun var kommen tilbage fra Grève-Pladsen, havde Kræfterne forladt hende ligesom Margrethe, og den

stakkels Gillonne gik fra den Ene til den Anden, uden at vove at henvende et Trøstens Ord til Nogen af dem.

I de Kriser, som følge ovenpaa rystende Begivenheder, vogter man karrigt over sin Smerte, ligesom over en Skat og man holder Enhver for Fjende, som søger at fravriste os den mindste Deel deraf.

Carl IX stødte Døren op, som vi have fortalt, lod Nancey blive tilbage i Corridoren og traadte bleg og skjælvende ind i Værelset.

Ingen af de to Fruentimmer havde bemærket ham. Kun Gillonne, som i dette Øieblik bragte Henriette Hjælp, reiste sig paa det ene Knæ og betragtede Kongen med Forskrækkelse. Denne gav hende et Vink med Haanden, hvorpaa hun stod op, neiede og forlod Værelset.

Nu gik Carl hen til Margrethe, betragtede hende et Øieblik i Taushed, og med en Betoning, hvortil man ikke skulde have troet denne haarde Stemme istand, udbrød han: — „Margot! min Søster!"

Den unge Kone fór sammen, og reiste sig op. — „Deres Majestæt!" sagde hun. — „Ja, min Søster, Mod!"

Margrethe hævede Øinene imod Himlen.

— „Jeg veed Alt", sagde Carl, „men hør mig!"

Dronningen af Navarra gav ham Tegn til at hun hørte efter.

„Du har lovet mig at komme paa Ballet," vedblev Carl. — „Jeg!" raabte Margrethe. — „Ja, og ifølge Dit Løfte venter man Dig, og man vilde blive forbauset, hvis Du ikke kom." — „Undskyld mig, min Broder, De seer, at jeg er meget lidende." — „Gjør en kraftig Anstrengelse over Dem selv."

Margrethe syntes et Øieblik at ville forsøge paa at kalde sit Mod tilbage; men pludselig svigtede Kræfterne hende og hun lod Hovedet synke tilbage paa Puderne: „Nei, nei, jeg kan ikke komme," svarede hun.

Carl greb hendes Haand, satte sig paa Sophaen og sagde til hende: „Du har mistet en Ven, jeg veed det, Margot; men see paa mig, har jeg ikke mistet alle mine Venner? ja, har jeg ikke mistet min Moder? Du har altid kunnet græde efter Din egen Lyst, saaledes som Du nu græder, jeg har midt under mine heftigste Smerter stedse været nødt til at smile. Du lider; see paa mig, jeg dør hen. Nu vel da! Margot, Mod! Jeg forlanger det af Dig, min Søster, i vor Æres Navn! Som et Angestens Kors bære vi vort Huses Ære; lad os bære det, som Herren bar sit ligetil Golgatha; og snuble vi paa Veien lige-

som han, da lader os reise os modige og faktede, ligesom han."

„O, min Gud, min Gud", raabte Margrethe. — „Ja," sagde Carl, og svarede paa hendes Tanker, „Offeret er svært, min Søster; men hver har sit at bringe; den ene bringer sin Ære, den anden sit Liv til Offer. Troer Du at jeg, med mine fem og tyve Aar og den skjønneste Throne i Verden, sørger over at skulle dø? Nu vel, see paa mig... mine Øine, min Hudfarve, mine Læber ere en Doendes, det er sandt; men mit Smiil..... skulde mit Smiil ikke bringe Folk til at troe, at jeg nærer Haab? Og dog, min Søster, om otte Dage, om fjorten Dage eller om en Maaned i det høieste, vil Du begræde mig, som Du begræder ham, der er død idag."

„Min Broder?..." raabte Margrethe, og slyngede sine Arme om Carls Hals.

„Nu da, kjære Margrethe, klæd Dem da paa!" sagde Kongen; „skjul Deres Blegbed, og viis Dem paa Ballet. Jeg har i dette Øieblik givet Befaling til at bringe Dem nye Juveler og en Pynt, der er Deres Skjønhed værdig." — „Ak! Diamanter og Smykker," udbrød Margrethe, „hvad har nu alt dette at betyde for mig!" — „Livet er langt, Margrethe," svarede Carl smilende; „for Dig idetmindste." — „Aldrig, aldrig!..." — „Erindre Dig vel

een Ting, min Søster; undertiden hædrer man den Døde bedst ved at undertrykke eller rettere sagt, ved at skjule sin Smerte." — „Nu vel da, Sire..." sagde Margrethe og gyste, jeg skal komme."

En Taare, som strax forsvandt under det tørre Dielaag, vædede Carls Die. Han bøiede sig over sin Søster, og kyssede hende paa Panden. Derpaa reiste han sig op, standsede et Øieblik foran Henriette, som hverken havde seet eller hørt ham, og forlod sagte Værelset med det Udbrud: „Stakkels Qvinde!"

Efterat Kongen var gaaet, traadte flere Pager ind med Skrin og Juvelæsker.

Margrethe gav dem et Tegn til at sætte det Hele paa Gulvet. Pagerne gik, og Gillonne blev ene tilbage hos dem.

„Bring mig hvad jeg behøver til min Paaklædning Gillonne," sagde Margrethe.

Den unge Pige betragtede sin Herskerinde med et forbauset Blik.

„Ja," sagde Margrethe i en Tone, hvis Bitterhed vilde være umulig at gjengive, „ja, jeg klæder mig paa, jeg gaaer paa Bal... man venter mig der. Skynd Dig dog! Dagen skal fuldbringes: Fest om Morgenen paa Grevepladsen, Fest om Aftenen i Louvre."

„Og Hertuginden?" spurgte Gillonne.

„O, hun er lykkelig, hun kan blive her, hun kan græde, hun kan lide efter sin egen Lyst; hun er ikke en Konges Datter, en Konges Hustru, en Konges Søster; hun er ikke Dronning. Hjælp mig at klæde mig paa, Gillonne".

Den unge Pige adlød. Smykkerne vare prægtige, Kjolen glimrede. Margrethe havde aldrig været saa smuk.

Hun saa sig i Speilet. — „Min Broder har ganske Ret," sagde hun, „Mennesket er dog en ynkværdig Skabning."

I samme Øieblik traadte Gillonne ind. — „Der er en Mand, som spørger efter Deres Majestæt." — „Efter mig?" — „Ja, efter Dem." — „Hvem er den Mand?" — „Jeg veed det ikke, men hans Udseende er frygteligt, og blot Synet af ham bragte mig til at gyse." — „Spørg ham om hans Navn," sagde Margrethe og blegnede.

Gillonne gik ud, og kom tilbage nogle Secunder efter.

„Han har ikke villet sige mig sit Navn, men han har bedet mig at levere Dem dette."

Med disse Ord overrakte Gillonne Margrethe den Reliqvie, som hun den foregaaende Aften havde givet la Mole.

„O, lad ham komme ind!" sagde Dronningen i stærk Bevægelse.

Og hun blev endnu mere bleg end hun før havde været, og en iiskold Gysen gjennemfoer hende.

Tunge Trin lode paa Gulvet. Ecchoet brummede huult under Loftet, fortørnet over at skulle gjentage en saadan Larm og en Mand viste sig paa Dørtærskelen.

„De er ****?..." sagde Dronningen. — „Den som De mødte en Dag ved Montfaucon, Deres Majestæt," og som i sin Kærre bragte to saarede Adelsmænd tilbage til Louvre." — „Ja, ja, jeg gjenkjender Dem. De er Mester Caboche." — „Bøddel i Paris, Deres Majestæt."

Disse vare de eneste Ord, som Henriette hørte af alle dem, som i den sidste Time vare blevne udtalte omkring hende. Hun løftede sit blege Hoved op fra sine Hænder, og betragtede Bøddelen med smaragdklare Øine, der syntes at udstraale en dobbelt Ild.

„Og De kommer?" spurgte Margrethe skjælvende. — „For at erindre Dem om det Løfte, De har gjort den yngste af de to Adelsmænd, ham som har paalagt mig at overlevere Dem denne Religvie. Deres Majestæt husker det vel?" — „Ja, jeg erindrer det", raabte Dronningen, „og aldrig skal en mere ædel Sjæl faae en fuldkomnere Fyldestgjørelse; men hvor er d e t?" — „Det er hjemme hos mig tilligemed Legemet." — „Hos Dem? Hvorfor har De ikke bragt det med?" — „Jeg kunde blive standset i Por-

ten til Louvre; man kunde tvinge mig til at slaae min Kappe tilside, og hvad vilde man da sige, dersom man under denne Kappe havde seet et Hoved?" — „Godt, behold det hos Dem! jeg skal komme og hente det imorgen." — „Imorgen, Deres Majestæt?" sagde Mester Caboche, „da vil det maaskee være for sildigt." — „Hvorfor det?" — „Fordi Enkedronningen har befalet mig at gjemme Hovederne af de første Henrettede, for at hun kunde bruge dem til sine cabalistiske Experimenter." — „O, Vanhelligelse!" raabte Margrethe, „vore Elskedes Hoveder! Henriette", vedblev hun, og løb hen til sin Veninde, som hun fandt staaende overeist, som om en ny Spændkraft havde bragt hende paa Benene; „Henriette, min Engel, hører Du, hvad denne Mand siger?" — „Ja." — „Nu vel, hvad skulle vi gjøre?" — „Vi maae gaae med ham", svarede Henriette og udstødte et af de Smertesskrig, hvormed den Ulykkelige vaagner op til Liv igjen; „ah! jeg var saa lykkelig, jeg var Døden nær."

Margrethe kastede en Fløielskappe over sine blottede Skuldere.

„Kom! kom!" sagde hun, „vi ville see Dem endnu engang."

Hun lod alle Dørene lukke, befalede at man skulde bringe Bærestolen ned til den lille hemmelige Udgang, tog

Henriette under Armen og gik ned ad den skjulte Corridor, efter at have givet Caboche et Tegn til at følge sig.

Bærestolen holdt ved Udgangen, og Caboches Tjener stod i Porthvælvingen med en Lygte.

Margrethes Bærere vare Mænd, man kunde stole paa, stumme og døve endnu mere sikkre end Lastdyr.

Bærestolen skred frem omtrent ti Minutter med Mester Caboche og hans Tjener, som bar Lygten, foran; derpaa standsede den.

Bøddelen aabnede Døren, medens Tjeneren ilede forud.

Margrethe steg ud, og hjalp Hertuginden af Nevers. I den store Smerte, som sammenknugede dem Begge, var det denne nervøse Organisation, som fandt sig mest stærk.

Pilori-Taarnet hævede sig foran de to Qvinder, som en mørk og uformelig Kjæmpe, som udsendte fra sin Isse et rødagtigt Skjær igjennem to Aabninger.

Tjeneren viste sig atter ved Indgangen.

„De kan træde ind, Madame; alle sove i Taarnet.

I samme Øieblik forsvandt Lyset i de to Tagluer.

Knuede op imod hinanden, gik de to Damer igjennem den hvælvede Dør og svævede som et Par Skygger over de fugtige og ujævne Fliser. I Enden af en skjæv Corridor bemærkede de et Lys, og ledede af Boligens rædsomme Herre, lagde de Veien derhen. Døren gik i efter dem.

Med en Vorfakel i Haanden førte Caboche dem ind i en lav Stue, som var opfyldt af Rog. Midt i denne Stue stod et Bord med Levningerne af et Aftensmaaltid og tre Couverter. Disse tre Couverter vare uden Tvivl til Bøddelen, hans Kone og hans første Medhjelper.

Paa det mest iøinefaldende Sted af Væggen var opslaaet et Pergament forsynet med Kongens Segl. Det var hans Bestalling som Bøddel.

I en Krog stod et stort Sværd med et langt Hefte. Det var Retfærdighedens blinkende Sværd.

Hist og her saae man endnu nogle simple Billeder, som forestillede hellige Martyrer, som havde gjennemgaaet alle Pinslerne.

Da man var naaet derhen gjorde Caboche en dyb Forbøining.

„Deres Majestæt maa undskylde," sagde han, „at jeg har vovet at trænge ind i Louvre for at føre Dem herhen; men det var Adelsmandens udtrykkelige og ophøiede Villie, saa at jeg har maattet..."

„Deri har De gjort vel, Mester, deri har De gjort vel," sagde Margrethe, „og her har De noget til Belønning for Deres Iver."

Caboche kastede et sørgeligt Blik paa den med Guld fyldte Pung, som Margrethe havde lagt paa Bordet.

„Guld, bestandigen Guld!“ mumlede han. „Ak! Madame, gid jeg selv med Guld kunde tilbagekjøbe det Blod, jeg idag har været nødsaget til at udgyde.“

„Mester,“ sagde Margrethe med en smertefuld Tøven, idet hun saae sig omkring, „er det nødvendigt, at vi gaae endnu andre Steder hen? Jeg seer ikke!...“

„Nei, Madame, nei, de ere her; men det er et sørgeligt Syn, som jeg kunde spare Dem ved at bringe Dem det, som De kommer for at hente, skjult i en Kappe.“

Margrethe og Henriette betragtede hinanden paa samme Tid.

„Nei,“ sagde Margrethe, som i sin Venindes Blik havde læst den samme Beslutning, som hun havde fattet, „nei, viis os Veien og vi ville følge Dem.“

Caboche tog Faklen, aabnede en Egetræsdør, som førte til en Trappe paa nogle Trin, som gik ned under Jorden. I samme Øieblik kom der et Vindpust, som fik Faklen til at gnistre og førte Prindsesserne en afskyelig og fordærvet Blodlugt imøde.

Henriette støttede sig, bleg som en Statue af Alabast, paa sin Venindes Arm, der havde en sikkrere Gang; men ved det første Trin snublede hun.

„Oh! jeg vil ikke være istand dertil,“ sagde hun.

„Naar man elsker rigtigt, Henriette," svarede Dronningen, „maa man elske ud over Døden."

Det var et skrækkeligt og paa samme Tid rørende Syn som disse to Damer, der straalede af Ungdom, Skjønhed og Pynt, frembøde ved at krybe under denne simple og kalkede Hvælving, medens den svageste støttede sig paa den stærkestes Arm, og den stærkeste sig igjen paa Bødlens Arm.

Man naaede det sidste Trin. Paa Bunden af Kjælderen laae to menneskelige Skikkelser, bedækkede med et bredt sort Tæppe.

Caboche løftede en Flig af dette Tæppe, nærmede sin Fakkel og sagde:

„Betragt, min Dronning."

Iførte deres sorte Klæder, laae de to unge Mennesker ved Siden af hinanden med Dødens skrækindjagende Symetrie. Bøiede og nærmede til Kroppen, syntes deres Hoveder kun skilte fra Halsen ved en rød Strbe midt over denne. Døden havde ikke skilt deres Hænder fra hinanden, thi, det være Tilfældet eller from Opmærksomhed af Bødlen, la Moles høire Haand hvilede i Coconnas's venstre Haand.

Under la Moles Øielaag lyste et kjærligt Blik; under Coconnas's et foragteligt Smiil.

Margrethe knælede ned ved sin Elsker og løftede med

sine af Juveler straalende Hænder ganske langsomt dette Hoved, som hun havde elsket saa høit.

Hertuginden af Nevers, som støttede sig ved Muren kunde ikke løsrive sit Blik fra dette blege Ansigt, paa hvilket hun saa mange Gange havde søgt sin Glæde og sin Elskov.

„La Mole! kjære la Mole!" mumlede Margrethe.

„Hannibal! Hannibal!" raabte Hertuginden af Nevers, „Du Skjønne, Du Stolte, Du Tappre, Du svarer ikke længer! ..."

Og en strøm af Taarer undslap hendes Øine.

Denne Dame, der var saa stolt, saa uforsagt, saa overmodig i Medgang; denne Dame, Scepticismen indtil det Yderste, Lidenskaben indtil Grusomhed; denne Dame havde aldrig tænkt paa Døden.

Margrethe viste hende, hvad hun havde at gjøre.

I en, med Perler brederet og af de fineste Essentser duftende Pose lagde hun la Moles Hoved, der blev endnu smukkere ved at omgives af Flonel og Guld, og hvis Skjønhed en særegen Tilberedelse, som paa denne Tid anvendtes ved de kongelige Balsameringer, maatte bevare.

Nu nærmede Henriette sig og indviklede Coconnas Hoved i et Hjørne af sin Kaabe.

Og nedbøiet mere af deres Smerte end af deres Byrde, stege de Begge op ad Trappen med det sidste Blik paa de Levninger, som de efterlode i Bødlens Vold i dette mørke Gjemmested for lave Forbrydere.

„Frygt ikke, Madame," sagde Caboche, som forstod dette Blik, „Adelsmændene skulle blive pyntede og begravede som andre Mennesker, det lover jeg helligt."

„Og naar jeg giver Dig dette, vil Du lade synge Messer over dem", sagde Henriette, idet hun tog et prægtigt Halssmykke af Rubiner af sin Hals.

Man kom tilbage til Louvre paa samme Maade, som man havde forladt det. Ved den lille Port gav Dronningen sig tilkjende; nedenfor sin særskilte Trappe steg hun ud, gik op paa sit Værelse, stillede sin sørgelige Reliqvie i det Cabinet, som laae ved hendes Sovekammer, der fra dette Øieblik var bestemt til at blive et Bedekammer, lod Henriette holde Vagt i hendes Værelse og traadte, blegere og skjønnere end nogensinde, henimod Klokken ti om Aftenen ind i den store Balsal, den samme, i hvilken vi have seet vor Historie tage sin Begyndelse omtrent for halvtredie Aar siden.

Alle Øine rettedes paa hende, og hun udholdt dette almindelige Blik med en stolt, næsten munter Mine. Dette

kom deraf, at hun paa en religieus Maade havde opfyldt sin Vens sidste Ønske.

Da Carl fik Øie paa hende, gjennemskjælv han vaklende den gyldne Strøm, som omgav ham.

„Min Søster", sagde han ganske høit, „jeg takker Dem."

Derpaa hviskede han ganske sagte:

„Tag Dem iagt! De har en Blodplet paa Armen..."

„Ah! det siger Intet! Sire", sagde Margrethe, „naar jeg blot har et Smiil paa Læberne."

XVIII.

Blodsveden.

Nogle Dage efter den frygtelige Scene, vi nyligen have skildret, nemlig den 30te Mai 1574, da Hoffet var forflyttet til Vincennes, hørte man pludseligen en forfærdelig Støi inde hos Kongen, der, efter at være bleven slettere end nogensinde, midt under det Bal, han havde villet give netop paa de to unge Menneskers Dødsdag, paa sine Lægers Ordre var taget ud paa Landet for at nyde en renere Luft.

Klokken var otte om Morgenen. Nogle Hoffolk løb skyndsomst ind i Forværelset, da man med Eet hørte et

Skrig, og Carls Amme viste sig paa Værelsets Dørtærskel. Hendes Øine vare badede i Taarer og med en fortvivlet Stemme skreg hun:

„Kom Kongen tilhjelp! kom Kongen tilhjelp!"

„Er Hans Majestæt da slettere," spurgte Capitain Nancey, som Kongen, hvilket vi have seet, havde fritaget for al Lydighed med Dronning Catharina for at knytte ham til sin egen Person.

„Oh! hvilken Mængde Blod! hvilken Mængde Blod!" sagde Ammen. „Kald Lægerne, kald Lægerne!"

Mazille og Ambrosius Paré skiftede at være hos den høie Patient, og Ambrosius Paré, som for Øieblikket vaagede, havde, da han havde seet Kongen sove ind, benyttet sig af denne Slummer, for at fjerne sig nogle Øieblikke.

Imidlertid var der overkommet Kongen en forfærdelig Sved, og da Carl led af Blodkarrenes Udvidelse og almindelige Slaphed, og da denne Sved medførte en Blodstrøm igjennem Huden, havde denne Blodsved forskrækket hans Amme, som ikke kunde vænne sig til dette forunderlige Phænomen, og som, bekjendende sig til den protestantiske Religion, hvilket man erindrer, uophørligen sagde til ham, at det var Huguenotternes Blod, som blev udgydt St. Bartholomæusnatten, der fordrede hans Blod.

Man løb i alle Retninger; Doctoren kunde ikke være langt borte, og man maatte let kunne finde ham. Forværelset blev derfor tomt, da Enhver ønskede at vise sin Iver for at skaffe den forlangte Læge.

Nu blev der 'aabnet en Dør, og Catharine viste sig. Hun gik hurtigt igjennem Forværelset og traadte hastigt ind i sin Søns Værelse.

Carl laae benslængt i sin Seng med udslukket Øie og higende Bryst: ud af hans hele Legeme flød en rødagtig Sved; hans kraftesløse Haand hængte udenfor Sengen og paa Enden af hver af hans Fingre hængte en flydende Rubin.

Det var et rædsomt Syn.

Ved Lyden af sin Moders Trin vendte Carl sig imidlertid om, som om han havde gjenkjendt dem.

„Om Forladelse, Madame," sagde han, idet han betragtede sin Moder, „jeg vilde gjerne dø i Fred."

„Dø! min Søn," sagde Catharina, „for en øieblikkelig Crisis i denne hæslige Sygdom vil De saaledes fortvivle?"

„Jeg siger Dem, Madame, at jeg føler min Sjæl forlade mig. Jeg siger Dem, Madame, at det er Døden, som nærmer sig, alle Djævles Død ... Jeg føler, hvad jeg føler, og jeg veed, hvad jeg siger."

„Sire," sagde Dronningen, „Deres Indbildningskraft er deres værste Sygdom; efter disse to Troldmænds, disse to Snigmorderes saa fortjente Dødsstraf, maae Deres legemlige Lidelser være aftagne. Det aandelige Onde er endnu tilbage; og dersom jeg kunde tale blot ti Minutter med Dem, vilde jeg bevise Dem ..."

„Amme," sagde Carl, „hold Vagt ved Døren og lad Ingen komme ind: Dronning Catharina af Medicis vil tale med sin høitelskede Søn, Carl den Niende."

Ammen adlød.

„Isandhed," vedblev Carl, „denne Samtale maatte finde Sted en af Dagene; derfor er det bedre, at det skeer idag end imorgen. Imorgen vil der maaskee være for seent. Kun maa en tredie Person være tilstede ved vor Samtale."

„Og hvorfor?"

„Fordi, jeg gjentager det for Dem, Døden er for Døren," svarede Carl med en skrækindjagende Høitidelighed; „fordi den om faa Øieblikke vil træde ind i dette Værelse, ligesom De bleg og stum og uden at lade sig melde. Det er derfor paa Tiden, eftersom jeg i Nat har bragt mine Sager i Orden, nu at bringe Kongerigets Sager i Orden."

„Og hvem er den Person, De ønsker at see?" spurgte Catharina.

„Min Broder, Madame, lad ham kalde."

„Sire," sagde Dronningen, „jeg seer med Glæde, at disse afskyelige Udsagn, langt snarere dicterede af Hadet, end afvungne af Smerten, udslette sig af Deres Sjel og snart ville udslette sig af Deres Hjerte. Amme!" raabte Catharina, „Amme!"

Den gode Kone, som holdt Vagt udenfor, aabnede Døren.

„Amme," sagde Catharina, „paa min Søns Ordre, skal De, naar Hr. de Nancey kommer, sige til ham, at han skal hente Hertugen af Alencon."

Carl gjorde et Tegn, som holdt den gode Kone tilbage, der var ifærd med at adlyde.

„Jeg sagde min Broder, Madame," tog Carl atter Ordet.

Catharinas Øine udvidede sig ligesom Huntigerens, naar den bliver vred. Men Carl løftede Haanden paa en bydende Maade.

„Jeg vil tale med min Broder Henrik", sagde han, „Henrik alene er min Broder; ikke den Henrik, som er Konge dernede, men den Henrik, som er Fange her. Henrik skal vide min sidste Villie."

„Og jeg", raabte Florentinerinden med en Driftighed, der ikke var sædvanlig ligeoverfor hendes Søns frygtelige Vrede, saaledes bragte det Had hun nærede til Bearneren,

hende ud af hendes sædvanlige Forstillelse, „dersom De er, som De siger, saa nær ved Graven, troer De da, at jeg vil afstaae til en Anden, især til en Fremmed, min Rettighed til at være hos Dem i Deres sidste Time, min Rettighed som Dronning, min Rettighed som Moder?"

„Madame", sagde Carl, „jeg er Konge endnu; jeg befaler endnu, Madame, jeg siger Dem, at jeg vil tale med min Broder Henrik, og De kalder ikke paa min Gardecapitain... Død og Helvede! jeg vil lade Dem vide, at jeg endnu har Kraft nok til selv at hente ham."

Og for at springe udaf Sengen gjorde han en Bevægelse, ved hvilken hans Legeme kom frem, der lignede Christi Legeme efter Hudfletningen.

„Sire", raabte Catharina, idet hun holdt ham tilbage, „De fornærmer os Alle: De glemmer de grove Fornærmelser, der ere tilsiede vor Familie, De forskyder vort Blod; kun en Prinds af Frankrig maa knæle ved en fransk Konges Dødsleie. Hvad mig angaaer, da bliver jeg her dog, skjøndt Naturens Love nægte mig min Plads her."

„Og i hvilken Egenskab bliver De her, Madame?" spurgte Carl den Niende. — „I Egenskab som Moder." — „De er ikke mere min Moder, Madame, end Hertugen af Alencon er min Broder."

„De phantaserer, min Herre," sagde Catharina; „hvornaar ophører den, som giver Livet, at være Moder til den, som har modtaget det."

„Fra det Øieblik, Madame, hvor denne unaturlige Moder berøver En det, som hun gav En," svarede Carl, idet han afbrød en blodig Fraade, som kom over hans Læber.

„Hvad vil De sige, Carl? jeg forstaaer dem ikke," mumlede Catharina, idet hun betragtede sin Søn med et af Forundring udvidet Øie.

„De skal nok komme til at forstaae mig, Madame."

Carl rodede under sin Hovedpude og fremtog en lille Sølvnøgle.

„Tag denne Nøgle, Madame, og luk min Reisekuffert op; den indeholder visse Papirer, som ville tale for mig."

Og Carl rakte Haanden ud med en prægtig udgravet Kuffert, der var lukket med en Laas af Sølv, ligesom den Nøgle, der aabnede den, og som indtog den meest iøinefaldende Plads i Værelset.

Beherskет ved den overlegne Stilling, som Carl indtog med Hensyn til hende, gik Catharina med langsomme Skridt hen til Kufferten, aabnede den, lod sit Blik rende rundt i det Indre af den, men veeg pludseligen tilbage,

som om hun i Siderne af Meublet havde feet et eller andet indslumret krybende Dyr.

„Nu vel!" sagde Carl, som ikke tabte sin Moder af Syne, „hvad er der i den Kuffert, som kan forskrække Dem, Madame?" — „Intet," sagde Catharina. — „I saa Tilfælde stik Haanden ned i den, Madame, og tag en Bog; der maa være en Bog, ikke sandt?" tilføiede Carl med dette Smiil, som hos ham var frygteligere, end en Trudsel vilde have været hos en anden. — „Jo," stammede Catharina. — „En Bog om Jagten." — „Ja." — „Bring mig den herhen."

Uagtet sin Selvbeherskelse, blegnede Catharina og skjælvede over alle sine Lemmer. Idet hun stak Haanden ned i det Indre af Kufferten, mumlede hun efter at have faaet fat paa Bogen: „Radsomme Skjæbne."

„Godt!" sagde Carl. „Hør nu. Denne Bog om Jagten ... Det var en Galskab af mig ... jeg elskede Jagten over alle Ting ... denne Bog om Jagten har jeg studeret for grundigt; forstaaer De, Madame? ..."

Catharina udstødte et lydløst Suk.

„Det var en Svaghed," vedblev Carl; „brænd den, Madame! Man bør ikke kjende Kongernes Svagheder!"

Catharina nærmede sig den brændende Kamin, lod Bogen falde ned i Ilden og blev staaende ubevægelig og

stum, betragtende med et slappet Blik de blaalige Flammer, som omspændte de forgiftede Blade.

Efterhaanden som Bogen brændte udbredte der sig en en stærk Hvidløgslugt i Værelset.

Snart var den aldeles fortæret.

„Og kald nu min Broder, Madame," sagde Carl med en uimodstaaelig Majestæt.

Aldeles forbauset, tilintetgjort af forskjellige Følelser, som hendes store Skarpsynethed ikke kunde analysere, og som hendes næsten overmenneskelige Kraft ikke kunde betvinge, gjorde Catharina et Skridt fremad og vilde tale.

Moderen følte Samvittighedsnag, Dronningen frygtede; Giftblanderfken var rasende over et mislykket Anslag.

Denne sidste Følelse beherskede alle de andre.

„Forbandet være han", raabte hun, idet hun forlod Værelset, „han triumpherer, han er nær ved Maalet; ja, han være forbandet, han være forbandet!"

„De forstaaer mig! min Broder, min Broder, min Broder Henrik", raabte Carl, forfølgende sin Moder med Stemmen; „min Broder Henrik, med hvem jeg øieblikkeligen vil tale om Kongerigets Regentskab."

Næsten i samme Øieblik traadte Mester Ambrosius Paré ind af den modsatte Dør af den, igjennem hvilken Catharina var gaaet, og idet han standsede for at fornemme

hvad der foraarsagede den forunderlige Atmosphære i Værelset, sagde han:

„Hvem har dog brændt Arsenik?"

„Jeg!" svarede Carl.

XIX.

Altanen paa Slottet Vincennes's Taarn.

Imidlertid spadserede Henrik af Navarra alene og tankefuld paa Slotstaarnets Altan; han vidste, at Hoffet befandt sig i det Slot, som han saae hundrede Skridt fra sig, og igjennem Muren ahnede hans gjennemtrængende Øie Carl i Kamp med Døden.

Himlen var klar og Solen skinnede: en bred Solstraale udbredte sit Lys over de fjerntliggende Sletter, medens den med flydende Guld badede Toppen af Skovens Træer, der vare stolte af deres første Løvværks Rigdom. Selv Slotstaarnets graae Stene syntes at indsuge Himlens milde Varme, og gule Violer, førte af Østenvindens Pust over i Murens Revner, aabnede deres røde og gule Fløielsmund til Kys for en kjølig Brise.

Men Henriks Blik hvilede hverken paa de af det fremspirende Græs bedækkede Sletter eller paa de nøgne og

forgyldte Trætopper; hans Blik gjennemløb Mellemrummene og fæstede sig paa hiin Side, brændende af Ærgjerrighed, paa denne Frankrigs Hovedstad, som var bestemt til engang at blive hele Verdens Hovedstad.

„Paris," mumlede Kongen af Navarra, „see der har jeg Paris; det vil sige Glæden, Triumphen, Hædren, Magten og Lykken; Paris, hvor er Louvre, hvor er Thronen; og kun Eet skiller mig fra dette saa meget ønskede Paris, nemlig Voldene, som løbe neden omkring mine Fødder, og som indeslutte min Fjende tilligemed mig."

Og idet han førte sit Blik fra Paris til Vincennes, bemærkede han til venstre i en af blomstrende Mandeltræer beskygget Dal en Mand, paa hvis Kyrads Solstraalerne spillede og funklede ved hver Bevægelse, denne Mand gjorde.

Denne Mand sad paa en fyrig Hest og holdt ved Haanden en anden Hest, som ikke syntes mindre utaalmodig.

Kongen af Navarra fæstede sine Øine paa Rytteren og saa ham trække sin Sabel ud af Skeden, stikke Spidsen igjennem sit Lommetørklæde og bevæge dette Lommetørklæde ligesom et Signal.

I samme Øieblik gjentoges et lignende Signal paa den ligeoverfor liggende Høi, derpaa bevægede der sig ligesom et Belte af Lommetørklæder omkring Slottet.

Det var de Mony og hans Huguenotter, som vidste at Kongen laae paa sit Yderste, frygtende, at man forsøgte Et eller Andet med Henrik, og af den Grund havde forenet sig for at være færdige til at forsvare eller angribe.

Henrik rettede sine Øine igjen paa den Ryttер, han havde seet først, bøiede sig over Gelænderet, holdt Haanden over Øinene, og, idet han saaledes afskjar Solstraalerne, som blændede ham, gjenkjendte han den unge Huguenot.

„De Mony!" raabte han, som om denne havde kunnet høre ham.

Og i sin Glæde over saaledes at see sig omringet af Venner, tog han selv sin Hat af og svingede med sit Skærf.

Alle de hvide Vimpler bevægede sig atter med en Livlighed, som bevidnede deres Glæde.

„Ak! de vente mig", sagde han, „og jeg kan ikke komme til dem... Gid jeg ikke havde ladet dem vente, da jeg maaskee havde kunnet det... Nu har jeg tøvet for længe."

Og han gjorde et Tegn, som tilkjendegav Fortvivlelse, hvilket de Mony besvarede med et Tegn, som vilde sige: jeg vil vente.

I dette Øieblik hørte Henrik Trin lyde paa Steentrappen. Han trak sig hurtigt tilbage. Huguenotterne for-

stode Grunden til dette Tilbagetog. Sablerne bleve stukne i Skeden, og Lommetørklæderne forsvandt.

Henrik saae et Fruentimmer komme op ad Trappen, hvilket Fruentimmers higende Aandedrag tydede paa en hurtig Gang, og han gjenkjendte Catharina af Medicis, ikke uden denne hemmelige Rædsel, han altid følte, naar han fik Øie paa hende.

Bag efter hende kom to Gardister, som standsede ved Enden af Trappen.

„Oh! ho!" mumlede Henrik, „der maa være noget Nyt og Alvorligt paafærde, eftersom Enkedronningen saaledes opsøger mig oven paa Taarnet af Vincennes-Slottet.

Catharina satte sig paa en Steenbænk, med Ryggen lænet mod Gelænderet, for at komme til Aande igjen.

Henrik gik hen til hende og sagde med sit meest gratieuse Smiil:

„Skulde det være mig, De søger, min kjære Moder?" sagde han. — „Ja, min Herre," svarede Catharina, „jeg har villet give Dem det sidste Bevis paa min Hengivenhed. Der forestaaer et vigtigt Øieblik; Kongen er i Begreb med at dø, og vil tale med Dem." — „Med mig," sagde Henrik, skjælvende af Glæde. — „Ja! med Dem. Man har fortalt ham, det veed jeg med Visshed, at De ikke blot længes efter Navarras Throne, men at De endogsaa med

Ærgjærrighed higer efter Frankrigs Throne." — „Ah!" sagde Henrik. — „Det er ikke saa, veed jeg godt; men han troer det, og der er ingen Tvivl om, at denne Samtale, som han vil have med Dem, jo har til Hensigt at lægge en Snare for Dem." — „For mig?" — „Ja. Carl vil vide før sin Død, hvad han har at frygte eller haabe af Dem, og af deres Svar paa hans Tilbud, læg vel Mærke dertil, ville de sidste Ordre afhænge, som han vil give, nemlig Deres Død eller Deres Liv." — „Men hvad vil han da tilbyde mig?" — „Hvor veed jeg det? sandsynligviis umulige Ting." — „Og De ahner det ikke, kjære Moder?" — „Nei, men jeg formoder, f. Ex...." — „Hvad?" — „Jeg formoder, at han, da han tiltroer Dem disse ærgjerrige Hensigter, som man har fortalt ham, af Deres egen Mund vil skaffe sig Vished om denne Ærgjerrighed. Antag, at han vil friste Dem, ligesom man fordum fristede de Skyldige for uden Torturens Hjælp at aflokke en Tilstaaelse; antag," vedblev Catharina, idet hun betragtede Henrik stivt, „at han tilbyder Dem et Gouvernement, endog Regentskabet."

En usigelig Glæde opfyldte Henriks beklemte Hjerte; men han gjettede Listen, og denne stærke og smidige Aand undgik Angrebet.

„Mig?" sagde han; „den Snare vilde være altfor kjendelig; tilbyde mig Regjeringen, naar baade De og min Broder Alencon ere her?"

Catharina kneb Læberne samme for at skjule sin Tilfredshed.

„Altsaa renoncerer De paa Regjeringen?" sagde hun hurtigt.

„Kongen er død," tænkte Henrik, „og det er hende, som lægger en Snare for mig."

Derpaa svarede han høit:

„Først maa jeg høre Kongen af Frankrig; thi, som De selv har tilstaaet, er Alt, hvad vi her have talt, kun Formodning." — „Vistnok," sagde Catharina, „men De kan da altid svare for Deres Handlinger." — „Ih! min Gud!" sagde Henrik uskyldigt, „da jeg ingen Pretentioner har, har jeg heller ingen Hensigter." — „Det er ikke at svare," sagde Catharina, som mærkede, at Tiden løb, og idet hun lod sig henrive af sin Vrede, vedblev hun: „udtal Dem enten paa den ene eller paa den anden Maade." — „Jeg kan ikke udtale mig, da det Hele kun er Formodninger, Madame; at tage en virkelig Beslutning er en saa vanskelig og især saa betænkelig Sag, at man maa oppebie Tingene i Virkeligheden." — „Hør, min Herre," sagde Catharina, „der er ingen Tid at spilde, og vi spilde den ved tomme Discussio-

ner, ved gjensidige Finesser. Lader os tale som Konge og Dronning. Dersom De tager imod Regjeringen, venter Døden Dem."

„Kongen lever," tænkte Henrik. „Madame," sagde han derpaa med Fasthed, „Gud holder Menneskenes og Kongernes Liv imellem sine Hænder; han vil inspirere mig. Jeg ønsker, at man lader Hans Majestæt vide, at jeg er beredt til at fremstille mig for ham."

„Overvei det, min Herre."

„I de to Aar, jeg har været proscriberet, i den Maaned jeg har været Fange," svarede Henrik, „har jeg havt Tid til Overveielser, Madame, og jeg har overveiet Alt Bebag derfor at gaae først ned til Kongen for at sige ham, at jeg følger efter Dem. Disse to brave Folk", tilføiede Henrik, idet han pegede paa de to Soldater, „kunne passe paa, at jeg ikke undviger. Iøvrigt er det ikke min Hensigt."

Der laae en saa fast Betoning i Henriks Ord, at Cathrine meget godt indsaae, at alle hendes Forsøg, under hvad Form de endogsaa bleve indklædte, ikke kunde nytte Noget, og gik hurtigt ned.

Saasnart hun var forsvunden, løb Henrik hen til Gelændret og gjorde et Tegn til de Meny, som vilde sige: „Kom nærmere, hold Eder beredte til hvadsomhelst der forefalder."

De Mony, som var stegen ned af Hesten, sprang op i Sadlen og med den anden Hest ved Haanden, satte han i Galop og indtog Stilling to Bøsseskud fra Taarnet.

Henrik takkede ham ved Tegn og gik ned ad Trappen.

Ved den første Afsats paa Trappen traf han de to Soldater, som ventede ham.

En dobbelt Vagt af Schweitsere og lette Ryttere bevogtede Indgangen til Gaardene, man maatte gaae igjennem en dobbelt Række af Partisaner for at komme ind i Slottet og ligeledes for at komme ud af det.

Her var Catharina bleven staaende og ventede.

Hun gjorde Tegn til de to Soldater, som fulgte Henrik, at de skulde gaae tilside, og idet hun lagde en af sine Hænder paa hans Arm, sagde hun:

„Denne Gaard har to Porte, gaae til den, som De seer bag Kongens Værelser, dersom De afslaaer Regjeringen, en god Hest og Friheden vente Dem; gaae til den, igjennem hvilken De nyligen er kommen, dersom De laaner Øren til Ærgjerrigheden ..... Hvad siger De?"

„Jeg siger, at dersom Kongen gjør mig til Regent, Madame, saa er det mig, der giver Soldaterne Ordrer og ikke Dem. Jeg siger, at dersom jeg til Natten gaaer ud af Slottet, skulle alle disse Spyd, alle disse Hellebarder, alle disse Musketter fældes foran mig."

„Forrykte!" mumlede Catharina forbittret, „tro mig, spil ikke dette frygtelige Spil om Liv og Død med Catharina."

„Hvorfor ikke?" sagde Henrik, idet han betraglede Catharina stivt, „hvorfor ikke ligesaa gjerne med Dem som med enhver Anden, eftersom jeg hidindtil bestandigen har vundet?"

„Gaae da op til Kongen, min Herre, eftersom De hverken vil troe eller høre Noget," sagde Catharina, idet hun viste ham Trappen med den ene Haand, medens hun med den anden legede med den ene af de to forgiftede Knive, som hun bar i denne sorte Taftesskede, der er bleven historisk.

„Behag at gaae foran, Madame", sagde Henrik, „saalænge jeg ikke er Regent, tilkommer det Dem at gaae forrest."

Catharina, som saae alle sine Hensigter gjettede, forsøgte ikke paa indlade sig i nogen Strid og gik foran.

XX.

Regentskabet.

Kongen begyndte at blive utaalmodig. Han havde ladet Herr de Nancey kalde ind til sig og havde givet ham Ordre til at hente Henrik, da denne traadte ind i Værelset.

Ved at see sin Svoger komme tilsyne paa Dørtærsklen udstødte Carl et Glædesskrig, og Henrik blev staaende forfærdet, ligesom om han havde befundet sig Ansigt til Ansigt med et Liig.

De to Læger, som stode ved Kongens Seng, fjernede sig. Præsten, som havde formanet den ulykkelige Fyrste at dø som en Christen, trak sig ligeledes tilbage.

Carl IX var ikke elsket, og dog blev der fældet mange Taarer i Forværelset. Ved Kongers Død, hvorledes disse ogsaa have været, gives der altid Folk, som tabe Noget, og som frygte for ikke at gjenfinde dette Noget under den Efterfølgende.

Denne Sorg, denne Hulken, Catharinas Ord, den mørke og majestætiske Pragt i en Konges sidste Øieblikke og endeligen Synet af denne Konge selv, der var anfaldet af en Sygdom, som atter var brudt frem, men paa hvilken Lægevidenskaben endnu ikke havde havt Exempel, gjorde et saa frygteligt Indtryk paa Henriks endnu unge og som Følge deraf endnu for Indtryk modtagelige Sjæl, at han,

uagtet sin Beslutning ikke paany at foraarsage Carl Bekymringer over hans Stilling, dog ikke kunde, som vi have sagt, undertrykke den Rædsel, som malede sig i hans Ansigt, da han saae denne Døende aldeles svømmende i Blod.

Carl smilede tungsindigt. Der undgaaer de Døende ikke et eneste af de Indtryk, deres Tilstand bevirker paa de Tilstedeværende.

„Kom herhen, Henriot," sagde han, idet han udstrakte Haanden mod sin Svoger, med en Blidhed i Stemmen, som Henrik aldrig hidindtil havde bemærket hos ham. „Kom, thi det vilde smerte mig ikke at see Dem; jeg har forskaffet Dem mange Qvaler, medens jeg har levet, min stakkels Ven, og tro mig, undertiden bebreider jeg mig det nu. Undertiden har jeg laant Hænder til dem, som have plaget Dem; men en Konge er ikke Herre over Begivenhederne, og foruden min Moder Catharina, foruden min Broder d'Anjou, foruden min Broder d'Alencon, har der været noget, som generede mig, saalænge jeg har levet, hvilket ophører fra den Dag, da Døden har berørt mig med sin Finger: Statshensynene."

„Sire," stammede Henrik, „jeg erindrer mig ikke længer Andet, end den Kjærlighed, jeg bestandig har næret til min Broder, end den Agtelse, jeg bestandigen har baaret for min Konge."

„Ja, ja, Du har Ret," sagde Carl, „og jeg er Dig taknemmelig, fordi Du taler saaledes, Henriot; thi Du har lidt meget under min Regjering, uden at regne, at det er under min Regjering, at Din stakkels Moder er død. Men Du har maattet see, at man undertiden ledede mig. Undertiden har jeg gjort min Villie gjældende, men undertiden har jeg ogsaa givet efter af Træthed. Men som Du har sagt, lader os ikke længer tale om den forbigangne Tid, nu er det den nærværende Tid, som driver mig, det er Fremtiden, der forfærder mig."

Og ved disse Ord skjulte den ulykkelige Konge sit fortblaae Ansigt i sine magre Hænder.

Idet han derpaa efter et Øieblikks Taushed rystede sit Hoved for at bortjage disse mørke Tanker, ved hvilken Bevægelse der strømmede en Mængde Blod frem, vedblev han med sagte Stemme, idet han bøiede sig mod Henrik:

„Man maa redde Staten, man maa forhindre, at den ikke falder i Fanatikeres eller Qvinders Hænder."

Carl udtalte disse Ord, som vi have sagt, med sagte Stemme, og dog troede Henrik at høre et dovt Udtryk af Vrede bag Sengens Tapetserie. Maaskee tillod en eller anden, uden Carls Vidende i Væggen anbragt Aabning Catharina at høre denne vigtige Samtale.

„Ovinder?" gjentog Kongen af Navarra for at fremkalde en Forklaring. — „Ja, Henrik," sagde Carl, „min Moder ønsker Regentskabet, indtil min Broder fra Polen kommer tilbage. Men hør vel, hvad jeg siger, han vil ikke komme tilbage." — „Hvorledes, han vil ikke komme tilbage?" raabte Henrik, hvis Hjerte hemmeligen bankede af Glæde. — „Nei, han vil ikke komme tilbage," vedblev Carl; „hans Undersaatter ville ikke lade ham reise." — „Men," sagde Henrik, „troer De ikke, kjære Broder, at Enkedronningen har skrevet ham til iforveien?" — „Vistnok, men Nancey har overrasket Coureren ved Château-Thiery og har bragt mig Brevet tilbage; i dette Brev skriver hun, at jeg er i Begreb med at dø. Men jeg har ogsaa skrevet til Warschau; mit Brev vil ankomme dertil, det er jeg vis paa, og min Broder vil blive bevogtet. Altsaa, Henrik, vil Thronen efter al Sandsynlighed blive vacant."

Atter lod en Gysen, som var endnu hørligere end den første, sig høre i Alcoven.

„Hun er der bestemt," sagde Henrik til sig selv, „hun lytter, hun venter."

Carl hørte Intet.

„Altsaa dør jeg uden mandlig Arving," vedblev han.

Derpaa standsede han. En venlig Tanke syntes at opklare hans Ansigt, og idet han lagde sin Haand paa Skuldren af Kongen af Navarra, vedblev han:

„Ak! erindrer Du, Henrik, dette stakkels lille Barn, som jeg viste Dig en Aften, sovende paa Silkepuder i sin Vugge og bevogtet af en Engel? Ak, Henrik, de ville dræbe mig det...“

„Oh! Sire“, raabte Henrik, hvis Øine fyldtes med Taarer, „jeg sværger Dem ved Gud, at jeg Dag og Nat skal vaage over dets Liv. Befal, min Konge.“

„Tak! Henriot! Tak“, sagde Kongen med en Hjertelighed, der laae langt udenfor hans Characteer, men som Situationen imidlertid indgav ham. Jeg tager Dig paa Ordet. Gjør ham ikke til Konge... lykkeligviis er han ikke født til Thronen..... men til en lykkelig Mand. Jeg efterlader ham en særskilt Formue; gid han maa ligne sin Moder fra Hjertets Side. Maaskee vilde det være bedre for ham at bestemme ham for Kirken; han vilde da indgyde mindre Frygt. Oh! det forekommer mig, at jeg vilde dø, om ikke lykkelig, saa dog idetmindste rolig, dersom jeg havde Barnet med sine venlige Kjærtegn og Moderens blide Ansigt her for at trøste mig.“

„Sire, kan De ikke lade Dem hente?“

„Ak! Ulykkelige! de vilde ikke komme herfra igjen. See det er Kongernes Lod, Henriot: de kunne hverken leve eller dse som de ville. Men nu da jeg har Dit Løfte er jeg roligere."

Henrik grublede.

„Ja vistnok har jeg givet mit Løfte, min Konge, men vil jeg kunne holde det?„ — „Hvad mener Du?" — „Vil jeg ikke blive bandlyst, truet af Farer, ligesom han, endog mere end han? Thi jeg er en Mand, og han er kun et Barn." — „Du tager feil", svarede Carl; „naar jeg er død, vil Du være stærk og mægtig, og her seer Du, hvad der giver Dig Styrke og Magt."

Med disse Ord trak den Døende et Pergament frem, som han havde under Hovedpuden.

— „Læs", sagde han til ham.

Henrik gjennemløb det med det kongelige Segl forsynede Papir.

— „Regentskabet i mine Hænder, Sire!" sagde han, blegnende af Glæde.

— „Ja, jeg overdrager Dig det, indtil Hertugen af Anjou kommer tilbage, og da Hertugen af Anjou efter al Sandsynlighed ikke kommer tilbage, saa er det ikke Regentskabet, men Thronen, dette Papir tilstaaer Dig."

– „Jeg bestige Thronen!" mumlede Henrik.

— „Ja," sagde Carl, „Du er ene værdig og især ene istand til at regjere disse udsvævende Galaner og disse fortabte Døttre, som leve af Blod og Taarer. Min Broder d'Alencon er en Forræder, han vil blive Forræder mod Alle. Lad ham blive i Slotstaarnet, hvor jeg har ladet ham sætte. Min Moder vil dræbe Dig, jag hende i Landflygtighed. Min Broder d'Anjou vil om tre Maaneder, om fire Maaneder, om et Aar, forlade Warschau og komme og gjøre Dig Magten stridig, svar Henrik ved et Brev fra Paven. Jeg har underhandlet denne Sag igjennem min Ambassadeur, Hertugen af Nevers, og Du vil snart modtage Brevet."

„Oh! min Konge!"

„Frygt kun Eet, nemlig Borgerkrigen. Men naar Du forbliver omvendt, undgaaer Du den; thi det huguenotske Parti kan kun bestaae, naar Du vil stille Dig i Spidsen for det, og Herr de Conde vil ikke have Styrke til at kjæmpe mod Dig. Frankrig er et Sletteland, Henrik, og af den Grund et katholsk Land. Kongen af Frankrig maa være Katholikernes Konge og ikke Huguenotternes Konge; thi Kongen af Frankrig maa være Majoritetens Konge. Man siger, at jeg giver Huguenotternes Blod fra mig igjennem alle Porerne. Jeg veed, hvad jeg giver fra mig; det er Arsenik og ikke Blod."

„Ah! Sire, hvad siger De?"

„Intet. Dersom min Død skal hævnes, Henriot, maa den hævnes ene ved Gud. Lader os kun tale, om hvad der kan forebygge de Begivenheder, som den vil have til Følge. Jeg efterlader Dig et godt Parlament og en prøvet Hær. Stot Dig paa Parlamentet og paa Armeen for at modstaae Dine to eneste Fjender, min Moder og Hertugen af Alencon."

I dette Øieblik hørte man er dæmpet Støi af Vaaben og militaire Befalinger i Vestibulen.

„Døden venter mig," mumlede Henrik.

„Du frygter, Du betænker Dig!" sagde Carl med Urolighed.

„Jeg! Sire," svarede Henrik; „nei, jeg frygter ikke; nei, jeg betænker mig ikke: jeg tager imod det."

Carl trykkede hans Haand. Og da hans Amme i dette Øieblik nærmede sig ham med den sædvanlige Drik, som hun havde tilberedt i det næste Værelse uden at lægge Mærke til, at Frankrigs Skjæbne afgjordes tre Skridt fra hende, sagde han til hende:

„Kald paa min Moder, gode Amme, og sig ogsaa, at man skal lade Hertugen af Alencon komme."

XXI.

Kongen er død: leve Kongen!

Blaa af Skræk og skjælvende af Raseri, traadte Catharina og Hertugen af Alencon nogle Minutter efter ind. Som Henrik havde ahnet, vidste Catharina det Hele og havde i faa Ord fortalt Frants Alt. De gjorde nogle Skridt og standsede derpaa.

Henrik stod ved Hovedgjærdet af Kongens Seng.

Uvidende om hvad der var passeret, erklærede Carl dem sin Villie.

„Madame", sagde han til sin Moder, „dersom jeg havde en Søn, skulde De være Regentinde, eller i Mangel af Dem skulde Kongen af Polen være Regent, eller i Mangel af Kongen af Polen min Broder Frants; men jeg har ingen Søn, og efter mig tilfalder Thronen min Broder, Hertugen af Anjou, som er fraværende. Da han med Tiden vil komme og fordre denne Throne tilbage, ønsker jeg ikke, at han paa sin Plads skal finde En, som ved næsten lige Rettigheder kan gjøre ham hans Rettigheder stridige og som følgeligen udsætter Kongeriget for Krige mellem Kronprætendenter. See, af den Grund vælger jeg ikke Dem til Regentinde, Madame; thi De vilde faae Valget imellem Deres to Sønner, hvilket vilde være piinligt for en Moders Hjerte. See, af den Grund vælger jeg ikke min

Broder Frants, thi min Broder Frants vilde kunne sige til sin ældre Broder: „De havde en Throne, hvorfor har De forladt den?“ Nei jeg vælger derfor en Regent, som kan forvare Kronen, og som bevogter den under sine Hænder og ikke paa sit Hoved. Denne Regent, hils ham, Madame; hils ham, min Broder; denne Regent er Kongen af Navarra.“

Fuld af ophøiet Majestæt hilste han Henrik med Haanden.

Catharina og Alencon gjorde en Bevægelse, som laae midt imellem en nervøus Skjælven og en Hilsen.

„Vent, min Herr Regent,“ sagde Carl til Kongen af Navarra, „see her er det Pergament, som indtil Kongen af Polens Tilbagekomst giver Dem Commandoen over Armeerne, Nøglerne til Skatkammeret, de kongelige Rettigheder og den kongelige Magt.“

Catharina slugte Henrik med Blikket; Frants vaklede i den Grad, at han neppe kunde holde sig opreist; men denne Svaghed hos den ene og denne Fasthed hos den anden, viste ham, istedetfor at berolige ham, den nærværende Fare i sin hele Størrelse.

Henrik gjorde ikke desto mindre en voldsom Anstrengelse, og idet han overvandt sin hele Frygt, tog han Rullen ud af Kongens Hænder, og rettende sig i sin hele

Høide, fæstede han et Blik paa Catharina og Frants, hvilket Blik vilde sige:

„Vogt Eder, jeg er Eders Herre."

Catharina forstod dette Blik.

„Nei, nei aldrig," sagde hun; aldrig skal min Slægt bøie Hovedet for en fremmed Slægt; aldrig skal en Bourbon komme til at regjere i Frankrig, saalænge der er en eneste tilbage af Huset Valois."

„Moder, Moder," raabte Carl den Niende, idet han, frygteligere end nogensinde, vendte sig paa de blodrøde Lagener; „vogt Dem, jeg er endnu Konge, vel ikke for lang Tid, det veed jeg godt; men man behøver ikke lang Tid for at give en Ordre; man behøver ikke lang Tid for at straffe Mordere og Giftblandere."

„Nu vel! saa giv denne Ordre, dersom Du vover det. Jeg vil give mine. Kom, Frantz, kom."

Og hun gik hurtig bort, trækkende Hertugen af Alencon med sig.

„Nancey!" raabte Carl; „Nancey, kom ind til mig, kom ind til mig! jeg befaler det, jeg vil det, Nancey, arresteer min Moder, arresteer min Broder, arresteer....."

En Strøm af Blod qvalte Carls Ord i det Øieblik, Gardecapitainen aabnede Døren og en Rallen i Halsen tydede paa, at Veiret var i Begreb med at forlade Kongen.

Nancey havde kun hørt sit Navn; de Befalinger, som vare fulgte efter det, vare blevne udtalte med en mindre tydelig Stemme og havde tabt sig i Rummet.

„Bevogt Døren," sagde Henrik og lad Ingen komme ind."

Nancey bukkede og gik.

Henrik kastede sine Øine atter paa dette livløse Legeme, som man havde kunnet antage for et Liig, dersom et let Aandedrag ikke havde bevæget det; Skum, som omgav Carls Læber.

Han betragtede ham længe, derpaa talede han til sig selv og sagde:

„Nu er det paa det sidste; skal man regjere? skal man leve?"

I samme Øieblik blev Tæppet for Alcoven trukket tilside, et Hoved stak frem, og en Stemme lød midt under den Dødstilhed, som herskede i det kongelige Værelse.

„Lev", sagde denne Stemme. — „René!" raabte Henrik. — „Ja Sire." — „Din Spaadom var altsaa falsk. Jeg vil dog ikke blive Konge?" raabte Henrik. — „De vil blive det, Sire; men Timen er endnu ikke kommen." — „Hvorledes veed Du det? tal, at jeg kan vide, om jeg bør troe Dig." — „Hør." — „Jeg hører." — „Bøi Dem ned."

Henrik bøiede sig over Carls Legeme. René heldede sig over det fra sin Side. Sengens Brede adskilte Dem kun, og desuden blev Distancen forkortet ved deres dobbelte Bevægelse.

Imellem dem laae den døende Konges Legeme uden Mæle og uden Bevægelse.

„Hør!" sagde René, „denne Plads har Enkedronningen givet mig, for at jeg skulde styrte Dem; men jeg vil hellere tjene Dem, thi jeg har Tillid til Deres Horoscop, og ved at tjene Dem, høster jeg, i hvad jeg gjør, Fordeel baade for mit Legeme og for min Sjæl." — „Har Enkedronningen ogsaa befalet Dig at sige mig dette?" spurgte Henrik, fuld af Tvivl og Angst. — „Nei," sagde René, „men hør en Hemmelighed."

Og han bøiede sig endnu mere over med Henrik. Denne gjorde det Samme, saa at deres Hoveder næsten berørte hinanden.

Denne Samtale mellem to Mænd, som stode bøiede over en døende Konges Liig havde noget saa ubyggeligt hos sig, at den overtroiske Florentiners Haar reiste sig paa hans Hoved og at en stærk Sved perlede paa Henriks Ansigt.

„Hør," vedblev René, „hør en Hemmelighed, som jeg alene veed, og i hvilken jeg indvier Dem, dersom De sværger mig ved denne Døende, at De vil tilgive mig Deres

Moders Død." — „Det har jeg jo alt engang lovet Dem," sagde Henrik, hvis Ansigt blev mørkt. — „Lovet, men ikke sværget," sagde René, idet han gjorde en Bevægelse tilbage. — „Jeg sværger det," sagde Henrik, idet han rakte sin høire Haand ud over Kongens Hoved. — „Nu vel! Sire," sagde Florentineren hurtigt, „Kongen af Polen kommer." — „Nei," sagde Henrik, „Courreren er bleven opsnappet af Kong Carl." — „Kong Carl har kun opsnappet een paa Veien til Chateau-Thierry; men Enkedronningen, som forudseer Alt, havde afsendt tre ad forskjellige Veie." — „Oh! jeg Ulykkelige!" sagde Henrik. — „Der er ankommen et Sendebud imorges fra Warschau. Kongen afreiste strax efter det, uden at Nogen tænkte paa at sætte sig derimod, thi i Warschau er man endnu uvidende om Kongens Sygdom. Henrik af Anjou vil være her om nogle Timer." — „Ak! dersom jeg blot havde otte Dage," sagde Henrik. — „Ja, men De har kun otte Timer. Har De hørt Støien af Vaabnene." — „Jo." — „Disse Vaaben har man samlet med Hensyn til Dem. De ville komme herind i Kongens Værelse for at dræbe Dem." — „Kongen er endnu ikke død."

René betragtede Carl stivt.

„Om ti Minutter vil han være det. De har altsaa ti Minutter at leve i, maaskee mindre." — „Hvad er der da

at gjøre?" — „Flygte uden at spilde et Minut, uden at spilde et Secund." — „Men hvilken Vei? dersom de vente i Forværelset, ville de dræbe mig, naar jeg gaaer ud." — „Hør: jeg resikerer Alt for Deres Skyld, glem det aldrig." — „Vær kun rolig." — „Følg mig igjennem denne hemmelige Udgang; jeg skal ledsage Dem indtil den yderste Dør. For at give Dem Tid, vil jeg gaae til Enkedronningen og sige hende, at De gaaer ned ad Trappen; De vil da blive anseet for at have opdaget den hemmelige Gang og benyttet den til Flugt; kom, kom."

Henrik bøiede sig over Carl og kysſede ham paa Panden.

„Adieu, min Broder", sagde han, „jeg skal aldrig glemme, at Dit sidste Ønske var at see mig som Din Efterfølger. Jeg skal aldrig glemme, at Din sidste Villie var, at gjøre mig til Konge. Dø i Fred. I vore Brødres Navn tilgiver jeg Dig det udgydte Blod." — „Hurtig! hurtig!" sagde Rene; „han kommer til sig selv igjen; „flygt, før han atter aabner Øinene, flygt." — „Amme", mumlede Carl, „Amme!"

Henrik greb ved Carls Hovedgjerde den Kaarde, som den døende Konge ikke længer kunde have Nytte af, stak det Pergament, som gjorde ham til Regent, ind paa sit Bryst, kysſede Carls Pande endnu engang, gik omkring

Sengen og listede sig ud af den hemmelige Dør, som gik i efter ham.

„Amme," raabte Kongen med en stærkere Stemme, „Amme!"

Den gode Kone kom løbende.

„Nu vel! hvad er der, min lille Carl?" spurgte hun.

„Amme," sagde Kongen, hvis Øine vare aabne og udspilede med Dødens rædsomme Ubevægelighed, „her maa være foregaaet noget, medens jeg sov: jeg seer et stort Lys; jeg seer Gud, vor Herre; jeg seer den Herre Jesus; jeg seer den hellige Jomfru Maria. De bede, de bønfalde for mig; den Almægtige tilgiver mig... Han kalder mig... min Gud! min Gud! hav Barmhjertighed med mig... Min Gud! glem, at jeg var Konge, thi jeg kommer til Dig uden Scepter og uden Krone..... Min Gud! glem Kongens Forbrydelser for at erindre Mandens Lidelser... Min Gud! her er jeg."

Og Carl, der, efterhaanden som han udtalede disse Ord, havde reist sig lidt efter lidt, ligesom for at gaae den Stemme imøde, der kaldte ham, udstødte et Suk og faldt ubevægelig og iiskoldt tilbage i Armene paa sin Amme.

Medens dette foregik, og medens de af Catharina commanderede Soldater nærmede sig den almindeligen bekjendte Dør, igjennem hvilken Henrik maatte komme ud, fulgte

Henrik, ledsaget af Rene, den hemmelige Vei, naaede den yderste Dør, sprang op paa den Hest, som ventede ham og tog Flugten mod det Sted, hvor han vidste, at han vilde gjenfinde de Mony.

Ved Larmen af hans Hest, hvis Galop lød vaa den klingende Steenbro, vendte nogle Skildvagter sig om og raabte:

„Han flygter! han flygter!"

„Hvem?" raabte Enkedronningen, idet hun gik hen til et Vindue. — „Kong Henrik, Kongen af Navarra," raabte Skildvagterne. — „Fyr!" sagde Catharina, „fyr paa ham!"

Skildvagterne lagde an, men Henrik var allerede for langt borte.

„Han flygter," raabte Enkedronningen, „altsaa er han overvunden." — „Han flygter", mumlede Hertugen af Alencon, „altsaa er jeg Konge."

Men i samme Øieblik, og medens Frants og hans Moder endnu vare ved Vinduet knagede Vindelbroen under Trampen af Heste, og med en Klirren af Vaaben og en stærk Larm foran sig red en ung Mand med Hatten i Haanden i Galop ind i Gaarden, raabende „Frankrig!" Han efterfulgtes af fire Adelsmænd, der, ligesom han, vare bedækkede af Støv og Skum.

— „Min Søn!" raabte Catharine, strækkende begge Armene ud af Vinduet.

— „Min Moder!" svarede den unge Mand, idet han sprang ned af Hesten.

„Min Broder d'Anjou!" raabte Frants med Forfærdelse, idet han vaklede tilbage.

„Er det for seent?" spurgte Henrik af Anjou sin Moder.

„Nei, tvertimod, det er i rette Tid, og Gud kunde ikke have ført dig beleiligere heetil; see og lyt."

Gardecapitainen, Herr de Nancey, kom nemlig frem paa Balconen af Kongens Værelse.

Alle Blikke rettedes paa ham.

Han brød en lille Stav i to Stykker, og idet han med udstrakte Arme holdt eet af Stykkerne i hver Haand, raabte han tre Gange:

„Kong Carl IX er død! Kong Carl IX er død! Kong Carl IX er død!"

Og han lod Stavens to Stykker falde.

„Leve Kong Henrik III!" raabte Catharina derpaa, idet hun gjorde Korsets Tegn med en from Taknemlighed, „leve Kong Henrik III!"

Alle Stemmer gjentoge dette Raab; kun Hertug Frants istemmede det ikke.

„Ah! hun har holdt mig for Nar", sagde han, idet han sønderrev sit Bryst med sine Negle.

„Endeligen seirer jeg", raabte Catharina, „og denne forhadte Bearner skal ikke regjere!"

XXII.

Epilog.

Der var forløben et Aar siden Kong Carl IX's Død og hans Efterfølgers Regieringstiltrædelse.

Henrik III, ved Guds og sin Moder Catharinas Naade Konge af Frankrig, havde begivet sig hen for at bivaane en hellig Processjon til Ære for Notre-Dame de Clery.

Han var gaaet derhen med sin Dronning og hele Hoffet.

Kong Henrik den Tredie kunde godt tage sig denne lille Fribed; thi ingen alvorlig Bekymring beskjæftigede ham paa den Tid. Kongen af Navarra var i Navarra, hvorhen han saa længe havde ønsket at komme, og beskjæftigede sig meget, fortalte man, med en smuk ung Pige af Familien Montmorency, som han kaldte la Fosseuse. Margrethe levede hos ham, hun var trist og mørk og fandt kun i disse skjønne Bjerge, ikke Adspredelse, men et mildnende

Middel mod de to haarde Smerter i Livet: Adskillelsen og Døden.

Paris var meget rolig, og Enkedronningen, der virkeligen var Regentinde siden sin kjære Søn, Henriks Thronbestigelse, opholdt sig her, snart i Louvre, snart i Hotel de Soissons, som laae paa den Plads, der nu bedækkes af Halle au Blé, og hvoraf der kun er den prægtige Søile tilbage, som man endnu kan see ligefor Gaden.

Hun var en Aften stærkt beskjæftiget med at studere Stjernerne i Forening med René, om hvis smaae Forræderier hun bestandigen havde været uvidende, og som atter var kommen i Naade hos hende paa Grund af det falske Vidnesbyrd, som havde gjort et saa vægtigt Udslag i Coconnas og la Mole's Sag, da man kom og sagde hende, at en Mand, som efter Sigende havde en Sag af den høieste Vigtighed at meddele hende, ventede hende i hendes Bedekammer.

Hun skyndte sig ned og fandt Hr. de Maurevel.

„Han er her!" raabte den forhenværende Capitain for Petardierne, idet han med den kongelige Etiquette ikke lod Catharina Tid til at tiltale ham først. — „Han, hvem mener De?" spurgte Catharina. — „Hvem anden, Madame, end Kongen af Navarra?" — „Her!" sagde Catharina, „her... han... Henrik... og hvad vil han her, den Ube-

tænksomme?" — „Skulde man dømme efter det Tilsyneladende, saa kommer han for at besøge Madame de Sauve; see, det er det Hele. Men dersom man dømmer efter det Sandsynlige, saa kommer han for at conspirere med Kongen." — „Og hvoraf veed De, at han er her?" — „Igaar saae jeg ham gaae ind i et Huus, og et Øieblik derefter kom Madame de Sauve for at træffe ham der." — „Er De vis paa, at det var ham?" — „Jeg ventede paa ham, indtil han kom ud igjen, det vil sige en Deel af Natten. Kl. tre begav de to Elskende sig atter paa Veien. Kongen ledsagede Madame de Sauve lige indtil Louvres lille Port; her kom hun ved Dørvogterens Hjelp, som hun udentvivl har bestukket, atter ind uden at blive tiltalt, og Kongen vendte syngende tilbage, ligesaa let om Hjertet, som om han befandt sig midt imellem sine Bjerge." — „Og hvor gik han saaledes hen?" — „Til Værtshuse „Den skjønne Stjerne" i Gaden de l'Arbre-Sec, ti den samme Gjæstgiver, hos hvem de to Troldmænd logerede, som Deres Majestæt forrige Aar lod henrette." — „Hvorfor kom De ikke og fortalte mig dette strax." — „Fordi jeg endnu ikke var ganske vis i min Sag." — „Mener De nu?..." — „Nu er jeg det." — „Har De seet ham." — „Tydeligt. Jeg havde skjult mig hos en Vinhandler, der boer lige overfor; jeg saae ham først gaae ind i det

samme Huus, som igaar; da Madame de Sauve lod vente paa sig, var han derpaa saa ubetænksom at sætte Ansigtet til Ruden i et Vindue paa første Sal, og nu var der ikke længer nogen Tvivl hos mig. Desuden kom Madame de Sauve et Øieblik efter atter til ham."

„Og Du troer, at de ville blive der, ligesom igaar Nat, indtil Klokken tre om Morgenen?" — „Det er sandsynligt." — „Hvor ligger dette Huus?" — „I Nærheden af la Croix des Petits-Champs, tæt ved Gaden Saint-Honoré." — „Godt," sagde Catharina, „Herr de Sauve kjender jo ikke Deres Haand?" — „Nei." — „Sæt Dem ned her og skriv."

Maurevel adlød, og i det han tog en Pen, sagde han:

„Jeg er til Deres Tjeneste, Madame."

Catharina dicterede:

„Medens Baron de Sauve gjør Tjeneste i Louvre, befinder Baronessen sig med en god Ven i et Huus i Nærheden af la Croix des Petits-Camps, tæt ved Gaden Saint-Honoré; Baron de Sauve vil kunne kjende Huset paa et rødt Kors, som skal blive gjort paa Muren."

„Nu vel?" spurgte Maurevel. — „Tag en Copie af dette Brev," sagde Catharina.

Maurevel adlød mechanisk.

„Lad nu et fiffigt Menneske overbringe Baron de Sauve det ene af disse Breve," sagde Catharina, og lad ham tabe det andet i en af Gangene i Louvre." — „Dette fatter jeg ikke," sagde Maurevel.

Catharina trak paa Skuldrene.

— „De fatter ikke, at en Ægtemand, som modtager et saadant Brev, bliver vred?" — „Men det synes mig, Madame, at han paa Kongen af Navarras Tid ikke blev vred." — „Hvad man lader passere med Hensyn til en Konge, det lader man maaskee ikke passere med Hensyn til en simpel Galan. Dersom han desuden ikke bliver vred, vil De blive vred for ham." — „Jeg?" — „Ja. De tager fire Mand med Dem, ser, om behøves, De maskerer Dem, De bugger Døren ind, som om De var sendt af Baronen, De overrasker de Elskende midt under deres tête-à-tête, De dræber i Mandens Navn, og den næste Dag beviser den i Gangen i Louvre tabte Billet, som er bleven funden af en eller anden menneskekjærlig Sjæl, der allerede har ladet den circulere, at det er Manden, som har hævnet sig. Kun har Tilfældet været Skyld i, at denne Galan var Kongen af Navarra; men hvem kunde ahne det, da Enhver troede, at han var i Pau?"

Maurevel betragtede Catharina med Forundring, bukkede og gik.

Paa samme Tid, som Maurevel forlod Hôtel de Soisson, gik Madame de Sauve ind i det, i Nærheden af la Croix des Petits-Champs beliggende lille Huus.

Henrik ventede hende, idet han holdt Døren paa Klem. Saasnart han saae hende paa Trappen sagde han:

„Du er da ikke bleven forfulgt?" — „Ih nei", sagde Charlotte, „idet mindste ikke at jeg veed." — „Det troer jeg derimod at være bleven," sagde Henrik, „ikke allene i Nat, menen deg i Aften." — „O, min Gud!" raabte Charlotte, „De forskrækker mig, Sire; dersom det at De trofast har erindret en fordums Veninde, skulde have farlige Følger for Dem, vilde jeg aldrig kunne troste mig." — „Vær rolig, min Veninde, vi have tre Kaarder, som vaage i Mørket." — „Tre, det er meget lidt, Sire." — „Det er nok, naar disse Kaarder hede de Mony, Saucourt og Barthelemy." — „De Mony er altsaa med Dem i Paris?" — „Ja." — „Han har vovet at komme tilbage til Hovedstaden! Det gaaer ham vel, ligesom Dem, der er vel et eller andet Fruentimmer, der er dødeligt forelsket i ham." — „Nei, men der er en Fjende, hvis Død han har svoret. Kun Hadet, min Kjære, er istand til ligesaa mange Ubetænksomheder, som Kjærligheden." — „Tak, Sire." — „Oh!" sagde Henrik, „jeg siger det ikke med Hensyn til de nuværende Ubetænksomheder; jeg siger det

med Hensyn til de forbigaaende og de tilkommende. Men lader os ikke trættes, vi have ingen Tid at spilde." — „De reiser altsaa allerede?" — „I Nat." — „De Affairer ere altsaa endte, for hvis Skyld De er kommet tilbage til Paris?" — „Jeg er kun kommen tilbage for at see Dem." — „Vindbeutel!" — „Jeg sværger Dem, min Veninde, at jeg taler Sandhed; men lader os bortjage disse Erindringer; jeg har endnu to eller tre Timer at være lykkelig i, og da en evig Skilsmisse." — „Ak! Sire," sagde Madame de Sauve, „der er ikke Andet evigt, end min Kjærlighed."

Henrik havde sagt, at han ikke havde Tid til Spidsfindigheder; han discuterede derfor ikke; han troede, eller, saa tvivlende, som han var, han lod som om han troede.

Som Kongen af Navarra havde sagt, vare de Mony og hans to Kammerater imidlertid skjulte i Nærheden af Huset. Det var aftalt, at Henrik skulde forlade det lille Huus ved Midnat, i Stedet for at forlade det Klokken tre, at man ligesom den foregaaende Aften, skulde ledsage Madame de Sauve tilbage til Louvre, og at man derfra skulde gaae igjennem Gaden de la Cerisaie, hvor Maurevel boede.

Først den forløbne Dag havde de Mony endelig faaet nøiagtig Underretning om sin Fjendes Bopæl.

De havde næsten været der en Time, da de saae en Mand, efterfulgt i nogle Skridts Afstand af fem andre, nærme sig det lille Huus's Dør og prøve den ene Nøgle efter den anden.

Ved at see dette, gjorde de Mony, som stod skjult i Fordybningen af en Dør i Nærheden kun et Spring fra sit Skjulested hen til denne Mand og greb ham ved Armen.

„Holdt," sagde han, „her kommer man ikke ind."

Manden gjorde et Spring tilbage, og idet han sprang, faldt hans Hat af.

„De Mony de Saint-Phale!" raabte han.

„Maurevel!" hylede Huguenotten, idet han hævede sin Kaarde. „Jeg søgte Dig; Du kommer mig imøde. Tak!"

Men Vreden lod ham ikke glemme Henrik, og idet han vendte sig om mod Vinduet, peeb han som de bearnerske Hjorte.

„Dette vil være tilstrækkeligt," sagde han til Saucourt „Kom nu, Morder!"

Og han løb ind paa Maurevel.

Denne havde faaet Tid til at trække et Pistol ud af sit Belte.

„Ah! denne Gang," sagde Morderen, idet han lagde an paa den unge Mand, „troer jeg, at Du er død."

Og han trykkede los. Men de Mony kastede sig til=høire, og Kuglen ramte ham ikke.

„Nu kommer Touren til mig," raabte den unge Mand.

Og han gav Maurevel et saa voldsomt Stød med Kaarden, at Staalspidsen, skjøndt Stødet rammede hans Læderbælte, gik igjennem denne Hindring og ind i Kjødet.

Morderen udstødte et vildt Skrig, som vidnede om en saa forfærdelig Smerte, at de Sbirer, som ledsagede ham, troede ham dødeligt saaret og flygtede i deres Skræk hen=imod Gaden Saint=Honoré.

Maurevel var ikke tapper. Da han saae sig forladt af sine Folk, og da han havde en Modstander, som de Mony for sig, forsøgte han paa sin Side paa at tage=Flugten og løb den samme Vei, som de havde taget, raa=bende: „Til Hjelp!"

De Mony, Sauceurt og Barthelemy, som vare blevne ivrige, forfulgte ham.

Da de kom ind i Gaden de Grenelle, hvilken Vei de havde taget for at afskjære de Flygtende Veien, blev et Vindue aabnet, og en Mand sprang ud fra første Etage ned paa den af Regnen blødgjorte Jord.

Det var Henrik.

De Monys Piben havde underrettet ham om en eller anden Fare, og Pistolskuddet, som sagde ham, at Faren var alvorlig, havde kaldet ham til hans Venners Hjelp.

Fyrig, kraftfuld, satte han efter dem med Kaarden i Haanden.

Et Skrig sagde ham Veien: det kom fra la barriere des Sergents. Det var Maurevel, som forfulgt af de Mony, anden Gang kaldte sine Folk tilhjelp, som Skrækken havde drevet paa Flugten.

Man maatte vende sig om eller faae en Dolk i Livet bagfra. Maurevel vendte sig om, mødte sin Fjendes Staal og tilføiede ham næsten i samme Nu saa behændigen et Slag, at hans Skjærf blev sønderrevet derved. Men de Mony svarede øieblikkeligen. Kaarden trængte atter ind i Kjødet, og en dobbelt Strøm af Blod flød ud af det dobbelte Saar.

„Giv ham, hvad han behøver", raabte Henrik, som kom til. „Mod! Mod! de Mony."

De Mony behøvede ikke at blive opmuntret. Han huggede atter løs paa Maurevel; men denne oppebiede det ikke. Med den venstre Haand for Saaret tog han atter en fortvivlet Cours.

„Dræb ham hurtigt! dræb ham!" raabte Kongen. See hans Soldater standse, men de Feiges Fortvivlelse har intet at betyde for de Tappre."

Maurevel, hvis Lunger vare nær ved at springe, hvis Aandedrag peeb og uddrev en blodig Sved, hver Gang han trak Veiret, faldt pludseligen om af Mathed; men han reiste sig strax, og, idet han laae paa det ene Knæ, holdt han Spidsen af sin Kaarde mod de Mony.

„Venner! Venner!" raabte Maurevel, „de ere kun to! Fyr! fyr paa dem."

Sancourt og Bartholemy havde nemlig forvildet sig paa Flugten efter to Sbirer, som vare løbne igjennem Gaden des Poulies, og Kongen og de Mony befandt sig saaledes ene ligoverfor 4 Mænd.

„Fyr!" vedblev Maurevel at hyle, medens den ene af hans Soldater virkeligen lagde sin Armbøsse til rette.

„Ja men dø først, Forræder, dø, Elendige, dø fordømt som en Morder."

Og idet han med den ene Haand greb Maurevels skarpe Kaarde, jog han med den anden Haand sin Kaarde ovenfra ned i sin Fjendes Bryst, og det med en saadan Kraft, at han naglede ham fast til Jorden.

„Tag Dig iagt! tag Dig iagt!" raabte Henrik.

De Mony gjorde et Spring tilbage og lod sin Kaarde sidde i Maurevels Legeme; thi en Soldat lagde an paa ham og var i Begreb med at dræbe ham paa et Par Skridts Afstand.

Paa samme Tid jog Henrik sin Kaarde gjennem Livet paa Soldaten, som faldt ved Siden af Maurevel, udstødende et Skrig.

De to andre Soldater toge Flugten.

„Kom! de Mony, kom!" raabte Henrik. „Spild ikke et Øieblik; dersom vi bleve gjenkjendte, vilde det være ude med os." — „Vent, Sire", sagde de Mony, „troer De, at jeg vil lade min Kaarde sidde i denne Elendiges Legeme."

Og han nærmede sig den paa Jorden benstrakte Maurevel, som tilsyneladende var livløs; men i det Øieblik da de Mony lagde Haanden paa denne Kaarde, som virkeligen var forbleven i Livet paa Maurevel, reiste denne sig bevæbnet med en Armbrøst, som Soldaten havde sluppet, da han faldt, og sendte de Mony et Skud midt i Brystet.

Det unge Menneske faldt selv uden at udstøde et Skrig; han var steendød.

Henrik styrtede ind paa Maurevel; men denne var ogsaa falden, og hans Kaarde gjennemborede kun et Liig.

Man maatte flygte; Larmen havde sammenkaldt en stor Mængde Mennesker, Patrouillen kunde komme. Henrik søgte imellem de Nysgjerrige, som vare komne til ved Støien,

et bekjendt Ansigt og pludseligen udstødte han et Glædes-skrig.

Han havde gienkjendt Mester La Huriere.

Da Scenen foregik ved Foden af la Croix du Trahoir det vil sige ligefor Gaden de l'Arbre Sec, havde vor gamle Bekjendt, hvis af Naturen mørke Humeur befynderligen havde forværret sig efter hans to hoitelskede Gjæsters, la Moles og Coconnas's Død, forladt sit Kjøkken og sine Kasseroller, medens han netop var i Begreb med at tillave Aftensmaden til Kongen af Navarra, og var løben til.

„Min kjære la Huriere, jeg overantvorder de Meny til Dem, skjøndt jeg meget frygter for, at der ikke er mere at gjøre. Bring ham ind i Deres Huus, og lever han, saa spar Intet; her er min Pung; den anden kan De lade ligge i Rendestenen og forraadne som en Hund." — „Men De?" sagde la Huriere. — „Jeg skal sige Farvel til En. Jeg iler derhen, og om ti Minu'ter er jeg hos Dem? lad mine Heste være sadlede."

Og Henrik gav sig til at løbe henimod det omtalte lille Huus; men i Gaden de Grenelle, standsede han, fuld af Rædsel.

En talrig Masse Mennesker havde samlet sig udenfor Døren.

„Hvad er der paafærde i dette Huus?" spurgte Henrik, „og hvad er der hændet?" — „Oh!" svarede den Person, til hvem han henvendte sig, „en stor Ulykke, min Herre. Det er en smuk, ung Kone, som er bleven myrdet af sin Mand, hvem man havde tilstillet en Billet for at underrette ham om, at der var en Elsker hos hans Kone." — „Og Manden?" raabte Henrik. — „Han har taget Flugten." — „Og Konen?" — „Hun er der i Huset." — „Død?" — „Endnu ikke; men, Gud være lovet, hun har ikke langt tilbage."

„Oh!" raabte Henrik, „jeg er altsaa forraadt!"

Og han styrtede ind i Huset.

Værelset var fuldt af Mennesker, der omringede en Seng, paa hvilken den arme Charlotte laae gjennemboret af to Dolkestik.

Hendes Mand, som i to Aar havde skjult sin Skinsyge mod Henrik, havde benyttet denne Leilighed for at hævne sig paa hende.

„Charlotte! Charlotte!" raabte Henrik, gjennemskiærende Mængden og kastende sig paa Knæ foran Sengen.

Charlotte aabnede sine skjønne Øine, som alt omtaagedes af Døden, udstødte et Skrig, som bragte Blodet til at strømme ud af hendes to Saar, og idet hun anstrengte sig for at reise sig op, sagde hun:

„Ah! jeg vidste godt, at jeg ikke kunde dø uden at see ham igjen."

Og som om hun virkeligen kun havde opsparet dette Øieblik for at overgive Henrik denne Sjæl, som havde elsket ham saa høit, trykkede hun sine Læber mod Henriks Pande, mumlede endnu for sidste Gang: „Jeg elsker Dig!" og faldt død tilbage.

Henrik kunde ikke blive længer uden at styrte sig i Fordærvelse. Han trak sin Dolk, afskjar en Lok af dette skjønne, blonde Haar, som han saa ofte havde løst op for at beundre dets Længde, og gik hulkende bort midt igjennem de grædende Tilstedeværende, som ikke havde Formodning om, at de græd over saa høitstaaende Ulykkelige.

„Ven, Elskov," raabte Henrik, ude af sig selv, „Alt forlader mig, Alt flygter fra mig, Alt maa jeg paa eengang undvære."

„Ja Sire," sagde en Mand ganske sagte, som havde skilt sig fra den nysgjerrige Mængde, der stod udenfor det lille Huus, og som var fulgt efter ham, „men De har dog Thronen."

„René!“ raabte Henrik.

„Ja, Sire, René, som vaager over Dem; denne Elendige har navngivet Dem førend han udaandede; man veed, at De er i Paris, Bueskytterne søge efter Dem, flygt, flygt.“

„Og Du siger, at jeg skal blive Konge, René, jeg, en Flygtning?“

„See, Sire“, sagde Florentineren, idet han viste Kongen en Stjerne, som glimrende kom frem af en fort Sky, „det er ikke mig, der siger det, det er den.“

Henrik udstødte et Suk og forsvandt i Mørket.

Ende paa fjerde og sidste Deel.

